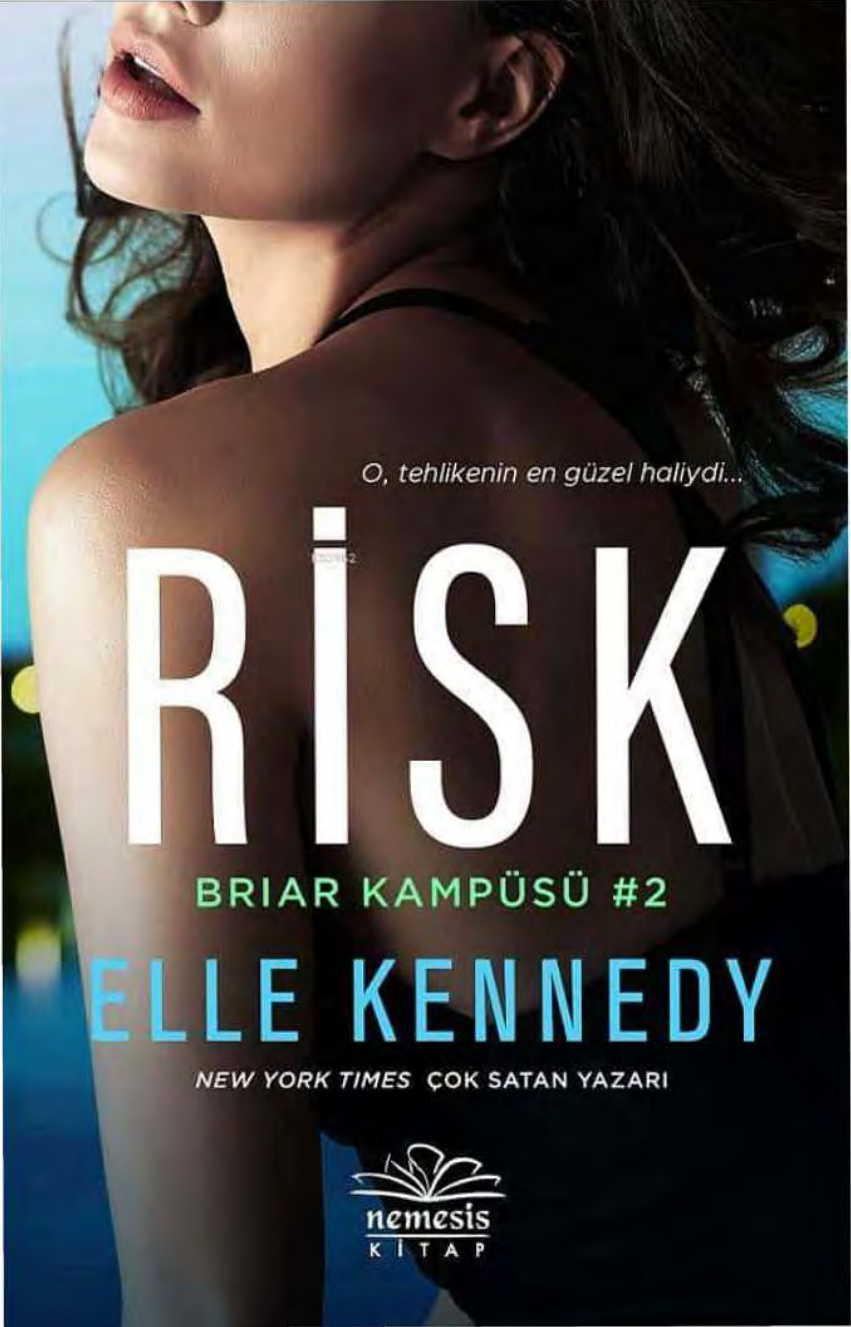

O, tehlikenin en güzel haliydi...
RİSK
BRIAR KAMPÜSÜ #2
ELLE KENNEDY
NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI
nemesis
KİTAP

RİSK

ELLE KENNEDY

Çeviren: Gülfem Çırak

nemesis
KİTAP

1

BRENNA

Randevu için sözleştiğim çocuk geç kaldı.

Hayır, normalde böyle bir konuda hemen öfkelenecek kadar cadaloz değilimdir. Randevuya geciken erkeklere beş dakika ek süre verebilirim. Beş dakikalık bir gecikme affedilebilir.

Yedi dakika da bir şekilde kabul edilebilir, özellikle de gecikeceğini bir mesajla ya da aramayla haber verdiyse. Sonuçta trafik tıpkı kötü bir metres gibidir. Bazen insanı canından bezdirebilir.

On dakika sonra sabrım tükenmeye başlar. Üstelik düşüncesiz pislik hem on dakika geç kalıp *hem de* haber verme zahmetine katlanmadıysa o halde defolup gidebilir. Onu daha fazla bekleyemem.

On beş dakika geçtiyse o zaman bu benim salaklığım demektir. Ne halt yemeye hâlâ restorandaydım ki?

Daha doğrusu lokantada.

Hastings'deki 50'ler temalı bir lokanta olan Della'nın Yeri'nde, kabin tipi bir masadaydım. Hastings, önümüzdeki birkaç yıl yuvam olarak sayacağım küçük kasabaydı. Neyse ki babamın evini "yuvam" olarak saymak zorunda değildim. Babam da burada yaşıyordu ama Briar Üniversitesi'ne geçiş yapmadan önce onunla birlikte yaşamayacağımı kesin bir dille söylemiştim. Ben o yuvadan çoktan uçmuştum. Bir daha geri dönmemin ve babamın

aşırı korumacılığıyla berbat yemeklerine katlanmamın imkânı yoktu.

"Bir kahve daha getireyim mi, tatlım?" Beyaz-mavi polyester üniformasının içindeki kıvırcık saçlı garson kız bana anlayışlı bir şekilde bakıyordu. Yirmili yaşlarının sonunda görünen kızın isim kartında "Stacy" yazıyordu. Ve ekildiğimi anladığından emindim.

"Hayır, teşekkürler. Sadece hesabı getir lütfen."

Kız giderken telefonumu çıkarıp arkadaşım Summer'a hızlıca bir mesaj yazdım. Tüm bunlar onun suçuydu ve gazabımla yüzleşmeyi hak ediyordu.

BEN: Beni ekti.

Summer sanki raporum için telefonunun başında bekliyormuş gibi hemen cevap verdi. Gerçi onun mesajımı gerçekten beklediğini söyleyebilirdim. Çünkü çok meraklı biriydi ve bundan hiç de utanmazdı.

SUMMER: Aman Tanrım! HAYIR!

BEN: Evet.

SUMMER: Tam bir öküzmüş. Çok çok çok çok üzgünüm, Bee.

BEN: Aman, boş ver. Bir yanım hiç şaşırmadı aslında. Sonuçta o bir futbolcu. Futbolcuların pislik olduğu bilinen bir şeydir.

SUMMER: Jules'un farklı olduğunu sanmıştım.

BEN: Yanılmışsın.

Sayfanın üst kısmında üç nokta belirdi. Summer cevap yazıyordu ama ben yazdığı şeyin ne olduğunu biliyordum: Upuzun bir özür daha. Ama şu anda okuyacak ruh halinde değildim. Hatta içtiğim kahvenin ücretini ödeyip minik daireme dönmek ve sutyenimi çıkarmak dışında hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Aptal futbolcu. Bir de gidip bu pislik için makyaj yapmıştım. Evet, sadece bir akşam kahvesi içecektik ama yine de çaba göstermiştim.

Hesabı ödemek için çantamda para ararken kafamı eğdim. Masaya bir gölge düştüğünde Stacy'nin geldiğini sandım.

Ama o değildi.

"Jensen," dedi küstah bir erkek sesi. "Ekildin demek?"

Kahretsin. Şu anda karşılaşmak isteyeceğim son insandı bu.

Jake Connelly karşıma otururken onu gülümseyerek selamlamak yerine kaşlarımı çatıp şüpheyle baktım. "Sen burada ne arıyorsun?"

Connelly, Harvard hokey takımının kaptanıydı. Yani DÜŞMANDI. Harvard ve Briar ezeli rakiplerdi ve babam, Briar'ın antrenörüydü. On yıldır çalıştırdığı takımla üç şampiyona kazanmıştı. Geçenlerde New England gazetelerinin birine *Jensen Çağı* manşetinin atıldığını görmüştüm. Briar'ın bu sezon nasıl formda olduğuyla ilgili yazı da koca bir sayfayı kaplamıştı. Maalesef ki Harvard takımı da şu anda karşımda oturan yıldız oyuncu sayesinde harika bir sezon geçiriyordu.

"Buralardaydım." Orman yeşili gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

Onu son gördüğümde takım arkadaşlarından biriyle birlikte Briar'ın arenasındaki tribünlerde gözlem yapıyordu. Kısa süre sonra Harvard'la olan maçımızda kıçlarına tekmeyi geçirmiştik ve sezonun başlarında onlara karşı kaybettiğimiz maçtan sonra bu, bizim için büyük bir tatmin olmuştu.

"Hı hı, Hastings'e *öylesine* geldiğinden eminim, evet. Sen Cambridge'de oturmuyor musun?"

"Öyleyse n'olmuş?"

"Orası buradan bir saat uzak." Sırıttım. "Bir sapığım olduğunu bilmiyordum."

"Beni yakaladın. Evet, seni takip ediyordum."

"Gururum okşandı, Jakey. Uzak kasabalardan gelecek kadar bana hayran olan biriyle uzun süredir karşılaşmamıştım."

Connelly'nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bak, seksi bir kız olabilirsin ama..."

"Ay benim ateşli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"... sırf canımdan bezdirilmek için benzine o kadar para vermezdim. Hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma." Parmaklarını siyah saçlarından geçirdi. Saçları biraz daha kısa kesilmişti ve kirli sakalı vardı.

"Bunu sanki seninle ilgilendiğimi düşünüyormuş gibi söylüyorsun," diye cevap verdim tatlı bir sesle.

"Metaforik olarak konuşuyorum. Sen benimle gerçekten ilgilenemezsin," dedi kelimeleri uzatarak. "*Ateşli.*"

Gözlerimi öyle sert devirdim ki neredeyse göz kaslarıma zarar verecektim. "Cidden Connelly, neden buradasın?"

"Bir arkadaşımı ziyarete geldim. Geri dönmeden önce buradan kahve alayım demiştim."

"Senin bir arkadaşın mı var? Eh, içim rahatladı. Takım arkadaşlarınla takıldığını görmüştüm ama sırf kaptanları olduğun için seni seviyormuş gibi yaptıklarını düşünmüştüm."

"Beni seviyorlar çünkü ben muhteşemim." Connelly bir kez daha sırıttı.

Külot eritici. Bir keresinde Summer bu gülümsemeyi böyle tanımlamıştı. Ama bence arkadaşımdaki bu şey, Connelly'nin yakışıklılığına dair sağlıksız bir takıntıydı. Onu tanımlamak için

seksilik abidesi, yumurtalık patlatıcı, tam askıntı olunacak tip ve aşırı leziz gibi ifadeler kullanıyordu hep.

Summer'la sadece birkaç aydır tanışıyorduk. Otuz saniye içinde birer yabancıdan iki iyi dosta dönüşmüştük aslında. Yani, kaldığı kız öğrenci birliğinin evini kazara ateşe verince Briar'a geçiş yapmış olan bu çılgın kıza nasıl hemen ısınmazdım ki? Summer moda tasarımı okuyordu, çok eğlenceli bir kişilikti ve Jake Connelly'den hoşlandığıma emindi.

Ama yanılıyordu. Evet, Connelly göz kamaştırıcıydı ve inanılmaz bir hokey oyuncusuydu. Fakat buz pistinin dışında koca bir çapkın olmakla ünlüydü. Tabii bu onu anormal biri yapmazdı. Sporcuların çoğunun peşinde genelde dizi dizi kızlar olurdu. Hem de bunlar 1) tek gecelik ilişkiler yaşamayı 2) sevgili olmamayı 3) peşlerinde oldukları erkeğin gözünde spordan sonraki sırada olmayı kabul edebilecek tiplerdi.

Ancak ben onlardan biri değildim. Tek gecelik ilişkileri sorun etmezdim ama 2 ve 3 numaralı maddeler benim için asla kabul edilemezdi.

DÜŞMANLA çıkarsam babamın derimi canlı canlı yüzeceğinden bahsetmeme gerek bile yoktu. Jake'in koçu Daryl Pedersen ile babam yıllardır düşmanlardı. Babama göre Koç Pedersen, boş zamanlarında şeytana bebek kurban ediyor, kanla büyüler yapıyordu.

"Benim bir sürü arkadaşım var," diye ekledi Connelly. Sonra omuz silkti. "En yakın arkadaşlarımdan biri de Briar'da okuyor."

"Bir insan pek çok arkadaşa sahip olmakla övünüyorsa aslında bu, hiç arkadaşı olmadığı anlamına gelir diye biliyorum. Kusuru telafi etme çabası yani," dedim masumca gülümseyerek.

"En azından ben birileri tarafından ekilmedim."

Gülümsemem soldu. "Ben ekilmedim," diye yalan söyledim. Fakat garson kız o anda masaya gelip yalanımı mahvetmeyi seçti.

"Gelmişsin!" Jake'i görünce gözleri rahatlamayla dolmuştu.

Sonra onu baştan aşağı beğeniyle süzdü. "Biz de endişelenmeye başlamıştık."

Biz mi? Bu aşağılanma sürecinde Stacy'le ortak olduğumuzu fark etmemiştim.

"Yollar çok kayıyordu," dedi Jake ona, lokantanın ön penceresini kafasıyla göstererek. Buğulanmış camda su damlacıkları oluşmuştu. O sırada camın ötesinde ince bir yıldırım göğü aydınlattı. "Yağmurda araba sürerken çok daha dikkatli olmak gerekir bilirsin."

Stacy hararetle kafasını salladı. "Yağmur yağarken yollar çok ıslanır."

Hadi canım, öyle mi? *Yağmur bir şeyleri ıslatır.* Birileri Nobel Ödülü jürisini arasın hemen.

Jake'in dudakları seğirdi.

"Sana içecek bir şeyler getireyim mi?" diye sordu garson kız.

Connelly'ye uyaran bir bakış attım.

Ama o, bana sırıttıktan sonra garsona dönüp göz kırptı. "Bir fincan kahveye hayır demem..." Gözlerini kısarak isim kartına baktı. "... Stacy. Somurtkan flörtümün içeceğini de tazele lütfen."

"Ben içeceğimin tazelenmesini istemiyorum. Ve onunla çıkmıyorum," diye hırladım.

Stacy şaşkınlıkla göz kırpıştırdı. "Öyle mi? Ama..."

"Bu genç adam, Briar'ın hokey takımı lehine casusluk yapması için buraya gönderilmiş biri. Düşmanı ciddiye alma, Stacy."

"Ne dramatik." Jake kıkırdadı. "Onu duymazdan gel, Stace. Geç kaldığım için kızgın sadece. Sorun olmazsa iki kahve ve biraz turta getirir misin? Turta şeyli olsun..." Tezgâhtaki camekâna doğru baktı. "Kahretsin, karar veremiyorum. Her şey çok leziz görünüyor."

Stacy'nin kısık sesle, "Senin leziz olduğun kesin," diye mırıldandığını duydum.

"Pardon, ne dedin?" diye sordu Jake ama minik gülümsemesine bakılırsa gayet açıkça duymuştu.

Garson kız kızardı. "Ah, sadece şeftalili ve pikan cevizli turta kaldığını söylüyordum."

"Hmmm." Jake alt dudağını yaladı. Bu hareket aşırı seksiydi. Zaten bu çocuğun her şeyi seksiydi. Ondan bu yüzden nefret ediyordum. "O zaman ikisinden de birer dilim istiyorum. Flörtümle paylaşırız."

"Kesinlikle paylaşmayız," dedim neşeyle. Ama Stacy çoktan Kral Connelly'nin aptal turtalarını getirmek için koşup gitmişti.

Kahretsin.

"Dinle, takımının nasıl berbat olduğunu konuşmayı çok eğlenceli bulacak olsam da bu akşam sana hakaret edemeyecek kadar yorgunum." Bitkinliğimi bastırmaya çalışıyordum ama yine de sesime yansıyordu. "Eve gitmek istiyorum."

"Henüz olmaz." Her zamanki tasasız, alaycı havası gitmiş, yerini ciddiyete bırakmıştı. "Hastings'e senin için gelmedim ama şu anda karşılıklı kahve içtiğimize göre..."

"Benim isteğim dışında," diye lafını kestim.

"... tartışmamız gereken bir konu var."

"Ah, öyle mi?" Şimdi merakım uyanmıştı ama belli etmemek için alaycılığa başvurdum. "Duymak için *sabırsızlanıyorum*."

Jake masanın üzerinde ellerini birleştirdi. Elleri çok güzeldi. Çok ama çok güzel. Erkek ellerine biraz takıntım olduğu için eğer fazla küçüklerse anında karşımdaki adamdan soğurdum. Fazla büyük ve etli olanlardan da çok hoşlandığım söylenemezdi. Fakat Connelly'ye muhteşem eller bahşedilmişti. Parmakları uzundu ama kemikli değildi. Geniş ve güçlü avuçları etli değildi. Tırnakları temizdi ama iki parmağının eklem yerinde kırmızı yaralar vardı. Muhtemelen buzda derisi sıyrılmıştı. Parmaklarının iç kısımlarını göremiyordum ama nasırlı olduklarına bahse girebilirdim.

Nasırlı parmakların çıplak tenimde dolaşmasını, göğüs uçlarımı okşamasını çok severdim.

Ah, olamaz. Bu çocuğun yakınlarında böyle şeyler düşünmemeliydim.

"Oyuncumdan uzak durmanı istiyorum." Bunu söylerken dişlerini göstermişti ve bu yırtıcı hareketi gülümseme olarak tanımlamak imkânsızdı.

"Hangi oyuncu?" dedim ama ikimiz de kimden bahsettiğini biliyorduk. Birlikte takıldığım sadece bir Harvard oyuncusu vardı.

Josh McCarthy'le bir süre önce Summer'ın beni sürüklediği bir Harvard partisinde tanışmıştım. Benim Chad Jensen'ın kızı olduğumu öğrendiğinde küçük bir sinir krizi geçirmişti ama sonra hatasını anlayarak bana sosyal medyadan ulaşıp özür dilemişti. Sonrasında birkaç kez buluşmuştuk. McCarthy çok tatlı ve şapşallık derecesinde sevimliydi. Tam da duygusal bağ olmadan birliktelik yaşanabilecek biriydi. Fakat Boston'da yaşadığı için istediği her an kapımda beliremiyor ya da beni ilgiye boğamıyordu.

Uzun süreli bir seçenek olmadığı aşikârdı. Zaten olsa da babamın delireceği gerçeğini göz ardı etmemem gerekiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse McCarthy beni tahrik etmiyordu. Alaycılık yeteneği yok denecek kadar azdı ve dili ağzımda olmadığında biraz sıkıcıydı.

"Ciddiyim, Jensen. McCarthy'le düşüp kalkmanı istemiyorum."

"Yüce İsa! Pençelerini geri çek, Anne Ayı. Onunla aramızdaki öylesine bir şey."

"Öylesine," diye tekrar etti Connelly. Bu bir soru değildi. Alaycılıkla "sana inanmıyorum" der gibiydi.

"Aynen, öylesine. Siri'den sana bu kelimeyi açıklamasını isteyeyim mi? Öylesine demek ciddi değil demektir."

"Onun için ciddi ama."

Gözlerimi devirdim. "Eh, onun için olabilir, benim için değil."

Yine de içten içe Jake'in bu açık değerlendirmesi canımı sıkmıştı. *Onun için ciddi ama.*

Ah Tanrım! Bunun doğru olmamasını umuyordum. Evet, McCarthy bana sık sık mesaj atıyordu ama seksi bir şey değilse muhabbete girmemeye çalışıyordum. Bana komik videolar attığında gülme efekti bile göndermiyordum çünkü onu yanlış yönlendirmek istemiyordum.

Ama... belki de onunla sadece gönül eğlendirmek istediğimi sandığım kadar açık gösterememiştim.

"Onun karasevdalı bir yavru köpek gibi etrafta dolanmasını izlemekten bıktım." Jake kafasını hızla iki yana salladı. "Sana fena tutulmuş ve bu saçmalık onun antrenmanlara dikkatini veremememesine neden oluyor."

"Tekrar söylüyorum, bu benim problemim mi?"

"Bir konferans turnuvasının ortasındayız. Ne yaptığını biliyorum, Jensen. Bunu hemen kesmen gerek."

"Neyi?"

"McCarthy'le düşüp kalkmayı. Onunla ilgilenmediğini söyle ve bir daha görüşme. Son."

Üzülmüş gibi dudağımı büktüm. "Ah, babacık, çok sertsin."

"Ben senin babacığın değilim." Dudakları yine kıvrıldı. "Tabii istersen olabilirim."

"Ay iğrenç. Sana yatakta asla 'babacık' demem."

Kötü zamanlama uzmanı Stacy tam bu sözcükler ağzımdan çıkarken masada yeniden belirdi.

Ve olduğu yerde kaldı. Elindeki dolu tepsi titriyor, çatal bıçaklar birbirine çarpıyordu. Kendimi Stacy'nin dökeceği kahveye hazırladım ama o bir felakete sebep olmadan toparlandı.

"Kahve ve turta!" dedi yüksek ve canlı bir sesle. Hiçbir şey duymamış gibi yapıyordu.

"Sağ ol, Stacy," dedi Jake minnettarlıkla. "Flörtümün bozuk ağzı için özür dilerim. Onu neden insan içine fazla çıkarmadığımı anlıyorsundur."

Yanakları utançla kızaran Stacy hızla yanımızdan ayrıldı.

"Müstehcen yatak fantezilerinle kızda travma oluşturdun," dedi Jake bana, turtasına dönmeden önce.

"Kusura bakma, babacık."

Lokmasını çiğnemekte olan Connelly gülünce ağzından birkaç kırıntı fırladı. Peçetesini alırken, "Bana insan içinde öyle dememelisin," dedi yeşil gözlerinde parlayan muziplikle. "Sonraya sakla."

Diğer turta dilimi -görünüşüne bakılırsa pikan cevizli olandı- benim önümde duruyordu. Ama sadece kahvemi aldım çünkü zihnimi berraklaştırmak için bir bardak dolusu kafeine daha ihtiyacım vardı. Burada Connelly'le birlikte oturmaktan hoşlanmıyordum. Biri bizi görürse ne olurdu?

"Belki de McCarthy'ye saklarım."

"Hayır, öyle bir şey olmayacak." Jake lokmasını yuttu. "Onunla arandakileri bitireceksin, unuttun mu?"

Pekâlâ, sanki buna hakkı varmış gibi ilişki hayatım hakkında bana emirler vermeyi kesmesi gerekiyordu artık. "Benim adıma karar veremezsin. McCarthy'le çıkmak istersem çıkarım. İstemezsem çıkmam."

"Peki." Connelly ağzındakini yavaşça çiğneyip yuttu. "McCarthy'le çıkmak istiyor musun?"

"Çıkmak istemiyorum, hayır."

"Güzel, o zaman aynı fikirdeyiz."

Dudaklarımı birbirine bastırdım sonra kahvemden bir yudum aldım. "Hmmm. Seninle aynı fikirde olmaktan hoşlandığımı sanmıyorum. Belki de çıkma konusundaki düşüncemi değiştirip ondan erkek arkadaşım olmasını istemeliyim. Nereden söz yüzüğü alabilirim biliyor musun?"

Jake turtanın sert kısmını çatalıyla böldü. "Fikrini falan değiştirmedin. McCarthy'le beş dakika geçirdikten sonra bile ondan vazgeçmiştin zaten. Yani şu anda onunla görüşüyor olmanın iki sebebi olabilir: Ya canın sıkılıyor ya da bizi sabote etmeye çalışıyorsun."

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet. Sen hiçbir şeye uzun süre dikkatini vermezsin. Ve ben McCarthy'yi tanıyorum, iyi bir çocuktur. Komik ve tatlıdır. Senin için de sorun burada başlıyor. Senin gibi bir kadın için tatlılık yeterli değildir."

"Yine aynı şey. Beni çok iyi tanıdığını zannediyorsun."

"Senin Chad Jensen'ın kızı olduğunu biliyorum. Oyuncularımın kafasını karıştırmak için eline geçen her fırsatı kullanmak isteyeceğini biliyorum. Birkaç hafta sonra konferans turnuvası finalinde Briar'la karşılaşacağımızı ve kazananın ulusal turnuvaya gitmeye otomatik olarak hak kazanacağını biliyorum."

"O hak bizim olacak," diye şakıdım.

"Oyuncularımın zihninin berrak olmasını, maçlara odaklanmalarını istiyorum. Herkes babanın dobra biri olduğunu söylüyor. Kızı için de aynı şeyi söyleyebilmeyi dilerdim." Onaylamazca cıkcıkladı. "Fakat sen kalkmış zavallı, tatlı McCarthy'le oyun oynuyorsun."

"Ben oyun falan oynamıyorum," dedim sinirle. "Onunla arada takılıyoruz. Eğleniyoruz. Senin inancının aksine, verdiğim kararların ne babamla ne de takımıyla ilgisi var."

"Eh, benim verdiğim kararlar hep takımımla ilgilidir," diye karşılık verdi. "Şimdiki kararımsa adamlarımdan uzak durman." Ağzına doldurduğu turtaları yuttu. "Kahretsin, bu mükemmel bir şey. İster misin?" Çatalını bana doğru uzattı.

"O çatalı ağzıma değdirmektense ölmeyi yeğlerim."

Connelly sadece güldü. "Pikan cevizliyi denemek istiyorum. Olur mu?"

Ona dik dik baktım. "Lanet şeyi sipariş eden sendin."

"Vay canına, bu akşam çok huysuzsun, Ateşli. Gerçi birileri tarafından ekilsem ben de huysuz olurdum sanırım."

"Ben ekilmedim!"

"Çocuğun adı ve adresi ne? Gidip onu pataklamamı ister misin?"

Dişlerimi sıktım.

Benim önümde duran dokunulmamış tatlıdan bir çatal aldı. "Ah kahretsin, bu çok daha iyiymiş. Hmmm. Ahhh, çok iyi."

Ve Harvard hokey takımının kaptanı birden, sanki *Amerikan Pastası*'ndan bir sahneyi oynuyormuş gibi inleyip homurdanmaya başladı. Etkilenmemek için elimden geleni yaptım ama bacaklarımın arasındaki hain bölgenin başka fikirleri vardı, Jake Connelly'nin çıkardığı seksi sesler karşısında karıncalanmaya başlamıştı.

"Artık gidebilir miyim?" diye hırladım. Ama bir dakika. Neden izin istiyordum ki? Kimse beni zorla tutmuyordu. Biraz olsun eğlendiğimi inkâr etmiyordum ama karşımdaki bu çocuk, beni oyuncularıyla yatarak Harvard'ı sabote etmekle suçlamıştı.

Takımımı seviyordum, evet. Ama *o kadar da* uzun boylu değildi.

"Tabii, istersen gidebilirsin. Ama önce McCarthy'ye mesaj atıp aranızdakilerin bittiğini söyle."

"Kusura bakma, Jakey. Senden emir almıyorum."

"Şu anda alıyorsun. McCarthy'nin kendisini maçlara vermesini istiyorum. Bitir şunu."

İnatla çenemi dikleştirdim. Josh'la aramdakileri doğru tanımlamam gerektiği doğruydu. Öylesine zaman geçirdiğimizi belli ettiğimi sanmıştım ama takım kaptanı ona "karasevdalı" diyorsa demek ki Josh mesajı yanlış anlamıştı.

Fakat Connelly'ye onunla aynı fikirde olduğumuz zevkini tattırmak istemiyordum.

"Senden emir almıyorum dedim," diye tekrar ettim, yarısı içilmiş fincanımın altına beş dolarlık banknot sıkıştırırken. Bu para hem kahveyle Stacy'nin bahşişini karşılar hem de kızın bu akşam yaşadığı travmayı telafi ederdi. "McCarthy'le ne istersem onu yaparım. Hatta şimdi bile onu arayabilirim."

Jake gözlerini kıstı. "Her zaman bu kadar zor musundur?"

"Evet." Gülümseyerek masadan kalktım ve deri ceketimi üstüme geçirdim. "Boston'a dönerken dikkatli sür, Connelly. Duyduğuma göre yağmur yağarken yollar çok ıslanıyormuş."

Hafifçe güldü.

Ceketimin fermuarını çektim, sonra eğilip dudaklarımı onun kulağına yaklaştırdım. "Ah bu arada, Jakey," dediğimde keskin bir nefes aldığına yemin edebilirdim. "Frozen Four Şampiyonası'nda, Briar tribününde sana yer ayırırım."

2

JAKE

Eve vardığımda saat dokuz buçuk sularıydı. Takım arkadaşım Brooks Weston'la paylaştığım iki yatak odalı dairede kendi başıma yaşamaya kalksam ücretiyle asla baş edemezdim. Oilers'la imzaladığım yeni kontrata rağmen hem de. Dört katlı bir binanın en üst katındaydık ve dairemiz inanılmazdı. Şeflere yakışacak bir mutfağı, cumbalı pencereleri, tavan pencereleri, devasa bir arka balkonu ve Brooks'un Mercedes'i için özel bir tek arabalı garajı vardı.

Ve bu garaj ücretsizdi.

Brooks'la üniversite birinci sınıfın başlangıcından birkaç hafta önce tanışmıştım. Sömestrdan önce takım arkadaşlarımızla tanışmamız için bir akşam yemeği düzenlenmişti. Onunla hemen arkadaş olmuştuk ve tatlılar servis edildiğinde Brooks yanına taşınmamı teklif etmişti. Cambridgeport'taki dairesinde ikinci bir yatak odası olduğunu söylemiş ve herhangi bir ücret ödemeden kalmamda ısrar etmişti.

Okul tarafından memnun edilmezse yaptığı bağışları kesecek olan zengin bir mezunun oğlu olduğundan dolayı Brooks'un kampüs dışında yaşamak için özel izni vardı. Babası birkaç tanıdığına ulaşıp bana da özel izin çıkarttırmıştı. Para gerçekten de her kapıyı açıyordu.

Kira meselesine gelince, ilk başlarda biraz inat etmiştim çünkü hayatta hiçbir şey bedava olamazdı. Fakat Brooks Weston'ı

tanıdıkça onun için gerçekten de *her şeyin* bedava olduğunu görmüştüm. Çocuk hayatı boyunca bir gün bile çalışmamıştı. Güven fonu bayağı sağlamdı ve istediği her şey önüne gümüş tepsiyle getiriliyordu. Anne babası ya da onların dalkavuklarından biri bu daireyi Brooks için ayarlamıştı ve kirayı ödemekte ısrarcı olmuştu. Yani son üç buçuk senedir ben de Connecticut'lı zengin bir çocuk olmanın nasıl bir his olduğunu anlıyordum.

Yanlış anlaşılmasın, bir otlakçı gibi davranmamıştım. Yani ona para teklif etmiştim. Ama ne Brooks ne de ailesi parayı kabul etmemişti. Ziyaretlerinden birinde bu konuyu açtığımda Bayan Weston dehşete düşmüştü. Gıdaklar gibi, "Sizin dikkatinizi okulunuza vermeniz gerek, çocuklar," demişti. "Faturaları ödemek için endişelenmemelisiniz!"

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutmuştum çünkü ben kendimi bildim bileli fatura ödüyordum. İlk işime girdiğimde on beş yaşındaydım ve maaş çekimi aldığım andan itibaren eve katkıda bulunmam istenmişti. Market alışverişi yapıyor, ceptelefonu faturamı, benzin ücretimi ve kablolu televizyon faturasını ödüyordum.

Ailem fakir değildi. Babam köprü inşa ederdi ve annem de kuaförlü. Alt sınıfla orta sınıf arasında olduğumuzu söyleyebilirdik. Ama para içinde yüzmediğimiz için Brooks'un hayat tarzı ilk başlarda sarsıcı gelmişti. Ve Edmonton şehrine yerleşip Ulusal Hokey Ligi kontratımda yazan teşvik payını alır almaz ilk iş Weston ailesine bir çek yazma konusunda kendi kendime yemin etmiştim.

Timberland botlarımı ayaklarımdan fırlatırken ceptelefonum titredi. Çıkarıp ekrana baktığımda, o akşam Briar'ın şık yemek salonlarından birinde akşam yemeği yediğim arkadaşım Hazel'dan mesaj geldiğini gördüm.

HAZEL: Eve sağ salim vardın mı? Burada deli gibi yağmur yağıyor.

BEN: Şimdi kapıdan girdim. Yemek için tekrar teşekkürler.

HAZEL: Bir şey değil. Cumartesi maçta görüşürüz!

BEN: Görüşürüz.

Hazel cevap olarak birkaç öpücük emojisi gönderdi. Başka erkekler bunu yanlış anlayabilirdi ama ben anlamazdım çünkü Hazel'la aramızda öyle bir şey olamazdı. Onunla ilkokuldan beri arkadaştık.

"Hey!" diye bağırdı Weston oturma odasından. "Hepimiz seni bekliyoruz!"

Islak montumu üstümden attım. Eve ilk taşındığımızda Brooks'un annesi bir dekoratör ayarlayıp erkeklerin düşünmediği şeyleri -askılık, ayakkabılık, bulaşıklık gibi- almıştı.

Eşyalarımı antredeki askıya asıp ana odaya giden eşikten geçtim. Takım arkadaşlarım açık konsept dairenin oturma odasıyla yemek alanına yayılmışlardı. Birkaçıysa mutfaktaki taburelere oturmuştu.

Etrafıma baktım. Takımdaki herkes gelmemişti ama buluşmayı son anda ayarladığım için bunu görmezden geldim. Hastings'den dönüş yolunda Brenna'nın şampiyona hakkındaki kışkırtması ve McCarthy'nin dikkatini dağıtması yüzünden sinirli hatta endişeliydim. Bu da takımın dikkatini dağıtıyor olabilecek diğer şeyleri gözden geçirmeme neden olmuştu ve hemen harekete geçip "*Takım buluşması, benim evde, hemen*" diye toplu bir mesaj atmıştım.

Takımın ana oyuncularının çoğunluğu olarak -neredeyse yirmi kişi- mekânı doldurmuştuk. Burnuma duş jeli, parfüm ve gelmeden önce duş alma zahmetine girmeyen salakların ter kokuları doluyordu.

"Selam," dedim. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Odadan homurtular yükseldi ve birkaçı kafasını sallarken birkaçı, "Sorun yok," dedi.

Cevap vermeyen tek kişi kahverengi deri koltuğun yanındaki duvara yaslanmış, gözlerini telefonuna yapıştırmış olan Josh McCarthy'ydi. Vücut dili biraz düş kırıklığına uğradığını gösteriyor gibiydi, omuzları hafifçe gerilmişti.

Muhtemelen Brenna Jensen onun aletinin dizginlerini hâlâ elinde tutuyordu. Bu düşünceyle içime dolan siniri bastırmaya çalıştım. McCarthy böyle vakit harcamamalıydı. İkinci sınıfta okuyordu ve gayet yakışıklıydı fakat asla Brenna'yla aynı ayarda değildi. Brenna aşırı seksiydi. Evet, hayatımda gördüğüm en çekici kadınlardan biriydi. Ayrıca ağzı da iyi laf yapıyordu ve bence o ağzın arada bir susturulması gerekiyordu. Belki üzerine bastırılan bir başka ağızla... ya da o kırmızı dudakların arasına verilen bir penisle.

Ah, kahretsin! Bu düşünceyi bir kenara ittim. Evet, Brenna göz kamaştırıcıydı ama aynı zamanda büyük bir dikkat dağınıklığıydı. O kadar ki McCarthy ben içeri girdiğimden beri bir kere bile kafasını kaldırmamıştı.

Yüksek sesle boğazımı temizledim. McCarthy'nin de diğerlerinin de kafaları bana doğru döndü. "Çabucak konuşup bitireceğim," dedim.

"Çabuk olsa iyi olur," dedi Brooks koltuktan. Üstünde sadece siyah bir eşofman altı vardı. "Bunun için yatağımdaki pilici bırakmak zorunda kaldım."

Gözlerimi devirdim. Tabii ki Brooks birisiyle mercimeği fırına vermekle meşgul olacaktı. O her zaman bu işle meşgul olurdu. Gerçi ben sanki ondan farklı mıydım? Ben de eve sık sık kız getirirdim. Bütün gün merdivenden inip çıkan ayak seslerini dinlemek zorunda kalan alt komşumuz için üzülüyordum. Neyse ki parti falan düzenlemiyorduk. Parti vermek o kadar da havalı bir şey değildi, kim bütün evinin dağılıp kirlenmesini isterdi ki? Öğrenci birliği evleri ne güne duruyordu?

"Aman ne özel," dedi en iyi savunma oyuncumuz Dmitry Weston'a dönerek. "Ben yatağımı bırakıp geldim. Sadece yatağımı. O kadar yorgunum ki."

"Hepimiz yorgunuz," dedi sol açık oyuncumuz Heath.

Son sınıfta okuyan takım arkadaşlarımızdan olan Coby, "Aynen D, yorgunlar kulübüne hoş geldin," diye takıldı.

Odanın diğer ucundaki mutfağa gidip bir şişe su aldım. Onları anlıyordum. Geçtiğimiz ay çok sıkı çalışmıştık. Bizim kümedeki herkes kendi turnuvalarında başarılı olmak için çabalıyordu ve bir aydır görüp görülebilecek en rekabetçi hokey oyunlarına tanık oluyorduk. Hepimiz ulusal turnuvaya otomatik olarak geçiş hakkı kazanmak istiyorduk. Bu olamasa da finaller için seçilebilecek kadar iyi puan alma derdindeydik. Koca bir sezon bu çalışmalarımıza bağlıydı.

"Evet," dedim su şişemin kapağını açarken. "Hepimiz yorgunuz. Derslerde gözlerimi açık tutmakta bile zorlanıyorum. Bedenim kocaman bir yaradan oluşuyor sanki. Resmen önümüzdeki maçlarla yatıp kalkıyorum. Her gece uyumadan önce takıntılı gibi stratejiler düşünüp duruyorum." Suyumdan yavaşça bir yudum aldım. "Ama bu işe girerken hepimiz bunu biliyorduk. Çalışmalarımızın ödülünü almaya da çok yakınız artık. Princeton'la maçımız bu sezonki en zor maç olacak."

"Ben Princeton konusunda endişeli değilim," dedi Coby kibirle sırıtarak. "Onları bu yıl bir kez yendik bile."

"Sezonun en başındaydı o," diye belirttim. "O zamandan beri ısınmışlardır. Union'a karşı oynadıkları çeyrek finallerde pistin tozunu attırdılar."

"Öyleyse ne olmuş?" Coby omuz silkti. "Biz de buz pistine her çıktığımızda tozunu attırıyoruz."

Haklıydı. Geçen hafta sonu takım olarak en iyi oynadığımız maçlara çıkmıştık. Ama artık yarı finallerdeydik. Her şey daha da ciddileşmişti.

"Bu artık üç takım arasından en iyi ikinin seçileceği bir oyun olmayacak," diye hatırlattım onlara. "Elemelerdeyiz. Kaybedersek turnuvadan çıktık demektir."

"Böyle bir sezondan sonra mı?" dedi Dmitry. "Konferans finallerine çıkamasak bile ulusal turnuvaya kesin seçiliriz."

"Umudunu buna bağlamak mı istiyorsun?" diye meydan okudum. "İşi garantiye almak istemez misin?"

"Eh, isterim tabii ama..."

"Aması yok," diye lafını böldüm. "Geçirdiğimiz sezonun bizi ulusal turnuvaya taşıyabileceği ihtimaline umut bağlayarak öylece oturmayacağım. Bu hafta sonu Princeton'ın kıçına tekmeyi geçireceğiz. Anladınız mı?"

"Anlaşıldı efendim," diye mırıldandı Dmitry.

Küçüklerden birkaçı da, "Anlaşıldı efendim," diye tekrar etti.

"Size bana efendim demenize gerek olmadığını söylemiştim. Tanrım!"

"Sana Tanrım dememizi mi istiyorsun?" Brooks masumca gözlerini kırpıştırdı.

"Öyle demenizi de istemiyorum. Sadece maçı kazanmanızı istiyorum. Bu maçı *almamızı* istiyorum." O kadar yakındık ki zaferin tadını dilimin ucunda hissedebiliyordum adeta.

Bizim okul... kahretsin, Harvard'ın şampiyonayı son kazanmasının üstünden kaç yıl geçtiğini bilmiyordum bile. Ama benim hükümdarlığım esnasında kesin kazanacaktık.

"Bizim okul, Frozen Four Şampiyonası'nı en son ne zaman kazandı?" diye sordum istatistikçimiz Aldrick'e. Çocuğun beyni ansiklopedi gibiydi. Hokey hakkındaki en küçük detayları bile biliyordu.

"1989 yılında," dedi.

"89'da," diye tekrar ettim. "Takımımız ulusal şampiyonluk unvanını alalı neredeyse otuz yıl olmuş. Beanbot maçları sayılmıyor,

konferans finalleri sayılmıyor. Gözümüzü en büyük ödüle dikmemiz gerekiyor."

Hepsinin yüzüne tekrar tek tek baktım ve McCarthy'nin yine sinir bozucu şekilde telefonuyla oynadığını gördüm.

"Cidden, sen toplanmak için mesaj attığında aletime ne yapılıyordu biliyor musun?" diye sızlandı Brooks. "İşin içinde çikolata sosu vardı."

Çocuklardan birkaçı uludular.

"Ve senin tek istediğin *Efsane* filmindeki konuşmayı mı yapmaktı? Eğer öyleyse tamam, anladık," dedi Brooks. "Kazanmamız gerek."

"Evet, kazanmalıyız. Bu yüzden de hayatımızda dikkatimizi dağıtacak hiçbir şey *olmamalı*." Brooks'a imalı bir bakış attım, sonra gözlerimi aynı bakışla McCarthy'ye çevirdim.

Çocuk gözle görülür bir şekilde irkildi. "Ne?"

"Senin de dikkatin dağılmamalı," dedim gözlerinin içine bakarak. "Chad Jensen'ın kızıyla birlikte oyunlar oynamayı kes."

McCarthy'nin yüzünde gergin bir ifade belirdi. Brenna'yla arasındakileri bilmiyor olabileceklerin önünde böyle konuşmayı umursamıyordum çünkü zaten buradaki herkesin her şeyi bildiğinden yüzde yüz emindim. McCarthy, kızla yatıp kalktığı gerçeğini bir onur nişanı gibi üzerinde taşıyordu resmen. Soyunma odası muhabbetlerinde konuyu açacak kadar adi değildi ama kızın ne kadar güzel olduğunu söylemeyi bir türlü kesemiyordu.

"Bakın, normal zamanda aletlerinizle ne yapacağınızı size söyleyecek değilim. Ama burada sadece birkaç haftadan bahsediyoruz. Eminim bu kadarcık bir zaman için fermuarlarınızı kapalı tutabilirsiniz."

"Yani kimsenin kızlarla yatıp kalkma izni yok mu?" dedi Jonah adlı üçüncü sınıf öğrencisi şaşkınlıkla. "Eğer durum buysa kız arkadaşımı arayıp bunu ona kendin söylemelisin."

"İyi şanslar, kaptan. Vi tam bir seks delisidir," dedi Heath sırıtarak. Jonah'nın uzun süreli kız arkadaşından bahsediyordu.

"Bir dakika, sen geçen gece bardan yanında seksi bir kızılla ayrılmamış mıydın?" diye sordu Coby. "Bize vaaz veriyorsun ama kendin yapmıyorsun, dostum."

"İkiyüzlülük şeytanın pençesidir," dedi Brooks ciddiyetle.

İç geçirmemek için kendimi tutarak bir elimi kaldırıp onları susturdum. "Birileriyle yatıp kalkmayın demiyorum. Hayatınızda dikkatinizi dağıtacak şeyler olmasın diyorum. Eğer yatıp kalktığınız kişi dikkatinizi dağıtacaksa o zaman yapmayın. Jonah, sen ve Vi her zaman tavşanlar gibi sevişiyorsunuz zaten. Ve bu senin buzdaki performansını hiç etkilemedi. Bu yüzden istediğini yapmaya devam et, umurumda değil. Ama sen..." McCarthy tekrar sert bakışlarıma maruz kaldı. "Sen bütün hafta antrenmanlarda berbattın."

"Hayır, değildim," diye karşı geldi.

Kalecimiz Johansson lafa girdi. "Bu sabahki atış antrenmanında bütün golleri kaçırdın."

McCarthy şok olmuş gibiydi. "Bütün atışlarımı *engelledin* çünkü. Sen iyi bir kalecisin diye ben mi berbat oluyorum şimdi?"

"Sen Jake'ten sonraki ikinci en iyi golcümüzsün," diye karşılık verdi Johansson omuz silkerek. "O atışlardan birkaçı gol olmalıydı."

"Antrenmanda kötü olmamda Brenna'nın ne suçu var peki? Ben..." Birden susup eline baktı. Büyük ihtimalle telefonu bir bildirimle titremişti.

"Tanrım, Connelly'yi haklı çıkartıyorsun resmen," diye homurdandı Potts adındaki forvet oyuncumuz. "Kaldır telefonunu artık. Bazılarımız şu toplantı bir an önce bitse de evlerimize gidip birer bira açsak diye bekliyoruz."

Kafamı Potts'a doğru çevirdim. "Bira lafı açılmışken... Sen ve

Bray'in öğrenci birliği partilerine gitmeniz ikinci bir emre kadar yasak."

Will Bray, "Hadi ama Connelly," dedi havlar gibi.

"Partilerde oynanan içki oyunları çok eğlenceli, biliyorum. Ama sizin alkolden biraz uzak durmanız gerek. Tanrı aşkına, bira yüzünden göbek yapmaya başladın, Potts."

Odadaki bütün gözler Potts'ın göbeğine kaydı. Çocuğun üstünde kalın bir Harvard kazağı vardı ama onu her gün soyunma odasında görüyordum. Kazağın altında saklananlardan haberim vardı yani.

Brooks bana bakarak diliyle cıkcıkladı. "Potts'ın vücuduna hakaret ettiğine inanamıyorum."

Ev arkadaşıma kaşlarımı çattım. "Onun vücuduna hakaret etmiyorum. Bütün o içki oyunlarının buzda yavaşlamasına neden olduğundan bahsediyorum."

"Doğru," dedi Potts somurtarak. "Bayağı kötüydüm."

Birisi alaycı bir şekilde güldü.

"O kadar da kötü değilsin," diye teminat verdim. "Ama evet, birkaç hafta biradan uzak dursan ölmezsin. Ve sen..." Sıra Weston'a gelmişti. "Sen de bazı şeylerden uzak durmalısın."

"Öyle bir şey yok. Seks bana süper güçler veriyor."

Gözlerimi devirdim. Brooks'la birlikteyken bunu sık sık yapıyordum. "Seksten bahsetmiyorum. Partilerden bahsediyorum."

Ev arkadaşımın çenesi anında gerildi. Tam olarak neden bahsettiğimi biliyordu. Bütün takım biliyordu. Brooks'un partilerde eğlence amaçlı uyuşturucu kullandığı sır değildi. Az da olsa şu sigaradan bir nefes, bu kokainden bir tutam alırdı. Bunu çok dikkatli yapar, dozu asla aşmazdı ve esrar kanında sadece kırk sekiz saat kalacağı için kullanmakta bir sakınca görmüyordu.

Bu, benim böyle saçmalıklara tolerans göstereceğim anlamına gelmiyordu tabii ama Brooks'a ne yapacağını söylemek duvara ne yapacağını söylemekle aynıydı. Bir keresinde onu koça

söylemekle tehdit etmiştim ama *git söyle* demişti. Hokeyi sadece eğlenceli olduğu için oynuyordu, bu spora âşık olduğu ya da profesyonel lige çıkmak istediği için değil. Takımı bırakmak onun için sorun değildi ve tehditler, kaybetmekten korkmayan birine işlemezdi.

Arada bir uyuşturucu kullanan ilk kişi o değildi, sonuncu da olmayacaktı. Gerçekten de eğlencesine yapıyordu ve maç günlerinde asla kullanmıyordu. Fakat partilere gittiği sürece bir şey değişmeyecekti.

"Eğer üzerinde varken yakalanırsan ya da idrar testini geçemezsen ne olacağını biliyorsun. Yani tebrikler, Frozen Four sonrasına kadar temiz olacaksın," dedim ona. "Anlıyor musun?"

Uzun, gergin bir dakikanın ardından kafasını bir kez aşağı yukarı salladı. "Anlıyorum."

"Güzel." Diğerlerine döndüm. "Artık tüm dikkatimizi bu hafta sonu Princeton'ı yenmeye vermeliyiz. Diğer her şey ikinci planda olacak."

Coby bana bakarak ukalaca sırıttı. "Sen nelerden vazgeçeceksin, kaptan?"

Kaşlarımı çattım. "Neden bahsediyorsun?"

"Takım toplantısı düzenliyorsun. Zavallı McCarthy'ye artık aletini kullanamayacağını söylüyorsun. Weston'ın parti keyfini elinden alıyor, Potts ile Bray'in içki oyunu şampiyonluklarının tehlikeye girmesine neden oluyorsun. Peki *sen* takım için ne yapıyorsun?"

Daireye bir sessizlik çöktü.

Bir an nutkum tutuldu. Ciddi miydi bu çocuk? Ben her maçta en az bir gol atıyordum. Başka birileri gol attığındaysa genelde benim asistim sayesinde oluyordu. Amerika'nın doğu yakasındaki buz pistlerinin en hızlısı bendim ve kaptanlığım da çok iyiydi.

Sert bir karşılık vermek için ağzımı açmıştım ki Coby gülmeye başladı.

"Ahbap, yüzünü bir görmeliydin!" Sırıtıyordu. "Rahatla. Sen yeterince şey yapıyorsun zaten. Takımın sahip olduğu en iyi kaptansın."

"Aynen öyle," diye seslendi diğerlerinden birkaçı da.

Gevşedim. Ama Coby'nin haklı olduğu bir nokta vardı. "Bakın, oyunumuza odaklanmamızı istediğim için üzgün falan değilim. Ama size karşı sert olduysam özür dilerim. Özellikle de sana karşı, McCarthy. Sizden tek rica ettiğim kafanızı maçlara vermeniz. Bunu yapabilir miyiz?"

Yirmi kafa da bana dönüp sallandı.

"Güzel." Avuçlarımı birbirine vurdum. "Artık gidebilirsiniz. Biraz uyuyun ve yarın piste en iyi formunuzda gelin."

Toplantı sona erince çocuklar evden ayrılmak için ayaklandılar. Komşularımız bir kez daha basamaklardaki ayak seslerine katlanmak zorunda kaldılar. Yalnız bu seferki yirmi hokey oyuncusunun patırtısıydı.

"Babacığım, artık odama gidebilir miyim?" diye sordu Brooks alayla.

Ona dönüp sırıttım. "Evet, oğlum. Gidebilirsin. Kapıyı ben kilitlerim."

Ev arkadaşım bana ortaparmağını gösterip odasına yöneldi. Bu sırada McCarthy ön kapıda durmuş, beni bekliyordu.

"Brenna'ya ne diyeceğim ben?" diye sordu.

Kızgın mıydı bilmiyordum çünkü yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. "Sadece turnuvaya odaklanman gerektiğini söyle. Sezondan sonra tekrar konuşuruz falan de."

Bir daha asla konuşamayacaklar.

Bu düşüncemi dillendirmedim ama doğru olduğunu biliyordum. Brenna hiç kimse tarafından "beklemeye alınmayı" kabul etmezdi. Bir de bu kişi Harvard'lıysa iş tamamen yaştı. Eğer aralarındaki şeyi geçici bir süreliğine de olsa bitiren McCarthy olursa Brenna bu ayrılığı kesin kalıcı hale getirirdi.

"Briar son on yılda üç şampiyona kazandı," dedim ifadesiz bir sesle. "Bir de bize bak, sıfır şampiyonluk. Bu kabul edilemez, evlat. Şimdi söyle bana, senin için hangisi daha önemli? Brenna Jensen'a kapılmak mı yoksa onun takımını yenmek mi?"

"Onun takımını yenmek," dedi Josh hemen.

Tereddüt etmemişti ve bu hoşuma gitmişti. "O zaman onları yenelim. Ne yapılması gerekiyorsa onu yap."

McCarthy kafasını sallayarak çıkınca kapıyı onun arkasından kilitledim.

Kendimi kötü hissediyor muydum? Belki biraz. Ama Brenna ile Josh'ın kaderlerinde birlikte olmanın yazmadığını herkes görebilirdi. Zaten kızın kendisi de bunu söylemişti.

Ben sadece kaçınılmaz olanı hızlandırıyordum.

3

BRENNA

"Nerelerdeydin? Seni üç kez aradım, Brenna." Babamın kaba ses tonu beni her zaman uyuz ederdi. Benimle oyuncularıyla konuşuyormuş gibi konuşuyordu: Sert, sabırsız, merhametsiz. Bunun her zaman böyle olduğunu, doğduğumdan beri bana bağırıp durduğunu söylemek isterdim ama bu yalan olurdu.

Babam eskiden benimle böyle sert konuşmazdı. Ben yedi yaşındayken annem bir araba kazasında hayatını kaybedince babam bana hem annelik hem de babalık etmek durumunda kalmıştı. İki rolde de iyiydi aslında. Benimle, yüzünde yumuşak bir ifadeyle, sesinde sevgi ve merhametle konuşurdu. Kucağına oturtup saçlarımı karıştırır, "Bugün okul nasıldı, Şeftalim?" diye sorardı. Pete aşkına, bana verdiği takma ad buydu! *Şeftalim!*

Ama bunlar çok uzun zaman önceydi. Bugünlerde sadece Brenna'ydım ve babamı "sevgi" ya da "merhamet" sözcüklerini anımsatacak bir şey yaparken görmeyeli seneler olmuştu.

"Sağanak yağmur altında yürüyerek eve dönüyordum," diye cevap verdim. "Telefona bakamadım."

"Nereden dönüyordun?"

Bodrum katı dairemin dar koridorunda çizmelerimin fermuarlarını indirdim. Burayı, iş için sık sık seyahat eden hoş bir çift olan Mark ile Wendy'den kiralamıştım. Evlerimize giriş yerle-

rimiz de farklı olduğundan dolayı onları bazen belki haftalarca görmediğim oluyordu.

"Della'nın Yeri'nden. Bir arkadaşla kahve içtik," dedim.

"Bu geç saatte mi?"

"Geç mi?" Koridordan da dar olan mutfakta kafamı çevirip mikrodalganın saatine baktım. "Daha on olmadı bile."

"Yarın bir görüşmen yok mu senin?"

"Evet. Ne olmuş? Saat dokuz buçukta eve geldiğim için sabah alarm çaldığında kalkamaz mıyım?" Sesimdeki alaycılığı saklayamıyordum. Bazen onun bana çıkıştığı gibi ona çıkışmamak zor oluyordu.

Babam iğnelememi duymazdan geldi. "Bugün kanaldan biriyle konuştum," dedi. "Stan Samuels. Ana kontrol odasının yöneticisi. Esaslı biridir." Sesi boğuklaştı. "Yarın oraya gideceğini, senin için bir iki iyi laf etmesini söyledim."

Biraz yumuşadım. "Ah, bu çok hoş. Teşekkür ederim." İstedikleri pozisyona ulaşmak için araya birilerinin girmesini tuhaf bulan insanlardan değildim. Bu stajyerliği almamı sağlayacaksa babamın bağlantılarını kullanmak hiç sorun değildi. Alanımda rekabet çok fazlaydı ve ben kalifiye olmaktan öteye geçmiş olsam da -bunun için kıçım çıkana kadar çalışmıştım- kadın olduğum için dezavantajlıydım. Maalesef ki erkeklerin hâkim olduğu bir alanda çalışacaktım.

Briar'ın radyo ve televizyon bölümü, öğrencilerine son yıllarında resmi olarak iş imkânları sunuyordu ama ben herkesten önce davranmak istiyordum. Eğer HockeyNet'te yaz stajyerliğine kabul edilirsem üniversitenin son yılında da orada çalışmaya devam etme ihtimalim yüksek olurdu. Bu da mezun olduğumda okul arkadaşlarımdan daha avantajlı olacağım anlamına geliyordu.

Hedefim hep spor haberciliği olmuştu. Evet, HockeyNet sadece on yıllık bir kuruluştu (ve bu ismi seçtikleri zamanlar orijinalliğe pek önem verilmiyordu sanırım) ama kanalda yalnızca

hokeyle alakalı programlar yapılıyordu ve kurulduklarında spor medyasında büyük bir boşluğu doldurmuşlardı. Ben devamlı ESPN izlerdim ama kanal hakkındaki en büyük şikâyet, hokey hakkındaki eksiklikleriydi. Bu hiç iyi bir şey değildi. Yani teoride hokey, ülkedeki en büyük dördüncü spordu ama büyük kanallar hep NASCAR'dan, tenisten ya da golften -ıyy!- daha önemsizmiş gibi muamele yapıyorlardı.

Benim hayalim, kamera karşısında koca adamların masasına oturup analistlerle birlikte maçları yorumlamak, maçın önemli noktalarına değinmek ve gelecek maçlar hakkında tahminlerde bulunmaktı. Spor haberciliği, bir kadın için zorlu bir yoldu ama ben hokeyi iyi biliyordum ve yarınki iş görüşmesinde çok başarılı olacağımdan emindim.

"Görüşmeden sonra nasıl gittiğini haber ver," diye emir verdi babam.

"Veririm." Oturma odasına geçtiğimde çoraplı sol ayağım ıslak bir şeye değince bir çığlık kopardım.

Babam anında alarma geçti. "Sen iyi misin?"

"Kusura bakma. İyiyim. Halı ıslakmış. Bir şey döktüm herhalde..." diyordum ama arka bahçeye açılan kayar kapıyı fark ettiğimde sustum. Hâlâ yağmur yağıyordu. Damlalar düzenli bir şekilde beton verandaya vuruyordu. "Kahretsin. Arka kapının önü su dolmuş."

"Bu hiç iyi değil. Suyun akışı direkt eve doğru mu?"

"Ben nereden bileyim? Taşınmadan önce böyle şeyleri sorgulamadım herhalde." Gözlerimi devirdiğimi göremiyordu ama sesimden anlamasını umuyordum.

"Suyun nereden geldiğini söyle bana."

"Söyledim ya, kayar kapıdan içeri sızıyor." Küçük oturma odasını üç saniye içinde kontrol ettiğimde tek ıslak yerin kapının yakınları olduğunu fark ettim.

"Pekâlâ. Eh, bu iyiye işaret. Yani borular hasarlı değil muhte-

melen. Eğer içeri giren yağmur suyuysa bunun sorumlusu birkaç şey olabilir. Garaj yoluna taş döşeli mi?"

"Evet."

"Ev sahibin su tahliyesi seçeneklerini gözden geçirmeli. Yarın telefon edip bakmalarını söyle."

"Söylerim."

"Ciddiyim."

"Söylerim dedim ya." Yardımcı olmaya çalıştığını biliyordum ama benimle konuşurken neden bu tonu kullanmak zorundaydı? Chad Jensen'ın ağzından çıkan her şey emir oluyordu, öneri değil.

Babam kötü bir adam değildi, biliyordum. Sadece fazla korumacıydı ve bir zamanlar bunun için sebebi vardı. Ama ben üç yıldır yalnız yaşıyordum ve kendi başımın çaresine bakabilirdim.

"Cumartesi akşamı yarı finallerde olacak mısın?" diye sordu babam.

"Gelemeyeceğim," dedim. Böyle önemli bir maçı kaçıracağım için gerçekten üzgündüm ama planımı asırlar önce yapmıştım. "Tansy'yi ziyaret edeceğim, unuttun mu?" Babamın ablası Sheryl'in kızı Tansy en sevdiğim kuzenimdi.

"Bu hafta sonu muydu o?"

"Evet."

"Tamam o zaman. Benden de selam söyle. Paskalya'da onu da Noah'yı da görmek istediğimi ilet."

"Tamam."

"Gece orada mı kalacaksın?" Sesinde biraz gerginlik vardı.

"İki gece kalacağım. Yarın Boston'a gidiyorum. Pazar günü döneceğim."

"Sakın..." dedi ama gerisini getirmedi.

"Sakın ne?" Bu sefer gerginlik benim sesimdeydi.

"Pervasızca hareket etme. Fazla içme. Kendine dikkat et."

Neyse ki "Ağzına alkol sürme" falan dememişti ama bunu söylememesinin nedeni muhtemelen beni durduramayacak olduğunu bilmesiydi. On sekiz yaşıma bastığım anda onun eve giriş saatini de kurallarını da aşmıştım. Yirmi bir yaşıma bastığımdaysa bir iki kadeh içki içmemi engelleyemeyeceğini öğrenmişti.

"Dikkat ederim," diye söz verdim çünkü kendime güvenerek verebileceğim tek söz buydu.

"Bren," dedi ve tekrar sustu.

Babamla konuşmalarımızın çoğu böyleydi. Başla, dur. Hep söylemek istediğimiz ya da söylemek istemediğimiz şeyler oluyordu. Onunla bağlantı kurmak zordu.

"Baba, artık kapatabilir miyiz? Duş alıp yatmak için hazırlanmak istiyorum. Yarın erken uyanmam gerek."

"Peki. Görüşme hakkında bilgilendirmeyi unutma." Durakladı. Tekrar konuştuğunda nadir görülen cesaret sözcüklerinden birini sarf etti: "Başaracaksın."

"Sağ ol. İyi geceler, baba."

"İyi geceler, Brenna."

Telefonu kapattıktan sonra babama söylediğim şeyi gerçekleştirdim. Banyoya gidip kaynar suyun altına girdim çünkü yağmur altında yirmi dakika yürümek iliklerime kadar donmama neden olmuştu. Duş kabininden çıktığımda ıstakoz gibi kızarmıştım. Küçük banyomda küvet olmaması üzücü bir şeydi çünkü sıcak suyla dolu küvette uzanmak harika oluyordu.

Islak saçla uyumayı sevmediğim için hızlıca saçlarımı kurulayıp dolabımda en kalın pijamamı aradım. Sonunda ekose bir pijama altıyla üstünde Briar logosu olan uzun kollu bir tişörtte karar kıldım. Bodrum katları hep soğuk olurdu ve benim dairem de istisna değildi. Burada yaşadığım yedi ayda hiç zatürre olmadığıma şaşırıyordum.

Battaniyemin altına girerken şarjdaki telefonumu çıkarttım ve Summer'dan bir cevapsız çağrı olduğunu gördüm. Geri ara-

mazsam muhtemelen ben uykuya daldıktan beş dakika sonra tekrar arayacağını düşündüğüm ve uykumun bozulmasını istemediğim için arama tuşuna bastım.

"Bana kızgın mısın?" dedi telefonu açar açmaz.

"Hayır." Yana dönüp kıvrılarak telefonu omzumda dengeledim.

"Sana Jules'la randevu ayarlayıp onu o kadar övmeme rağmen mi?" Sesinden pişmanlık akıyordu.

"Ben bir yetişkinim, Summer. Beni evet demeye sen zorlamadın ki."

"Biliyorum ama kendimi berbat hissediyorum. Jules'un gelmediğine inanamıyorum."

"Merak etme, ben hiç üzgün değilim. Bence ucuz atlattım."

"Peki o zaman. İyi." Rahatlamış gibiydi. "Sana çok daha iyi birini bulacağım."

"Kesinlikle bulmayacaksın," dedim canlı bir sesle. "Çöpçatanlık görevlerinden resmi olarak uzaklaştırılmış bulunuyorsun. Gerçi bu görevi de kendi kendine üstlenmiştin. İnan baba bebeğim, erkeklerle tanışmakta sıkıntı çekmiyorum ben."

"Evet, tanışmakta sıkıntı çekmiyorsun. Ama randevulaşmakta berbatsın."

Hemen karşı çıktım. "Çünkü birisiyle randevulaşmak istemiyorum."

"Neden? Erkek arkadaşının olması muhteşem bir şey."

Tabii eğer o erkek arkadaş Colin Fitzgerald olursa. Summer hayatımda tanıdığım en düzgün erkeklerden biriyle çıkıyordu. Colin hem maharetli hem akıllı hem de nazikti. Ayrıca aşırı seksiydi.

"Sen ve Fitzy hâlâ birbirinize takıntılı mısınız?"

"Hem de *çok*. O benim deliliklerime katlanıyor, ben de onun inekliğine. Ayrıca bu dünyadaki en iyi seks bizimkidir herhalde."

"Eminim Hunter buna bayılıyordur," dedim kuru bir sesle. "Umarım yataktayken fazla bağırmıyorsundur."

Hunter Davenport, Summer ile Fitz'in ev arkadaşıydı ve Summer tarafından aşkta reddedilmişti. Onunla çıkmayı kabul eden Summer, Fitz'e olan duygularının görmezden gelinmeyecek kadar güçlü olduğunu sonradan fark etmişti ve Hunter bunu pek iyi karşılamamıştı.

"Tanrım! Fitz sihirli sihrini vücuduma uygularken sessiz kalmak nasıl zor bilemezsin," dedi arkadaşım içini çekerek.

"Sihirli sihir mi?"

"Aynen, sihirli sihir. Ama Hunter'ın yatağında uzanıp bizi dinlediğini ve yas tuttuğunu düşünüyorsan üzülme. O da her gece eve başka bir kızla geliyor."

"İyi o zaman," dedim sırıtarak. "Eminim Hollis kıskançlıktan çatlıyordur."

"Mike'ın farkına bile vardığını sanmıyorum. O senin için yas tutmakla meşgul."

"Hâlâ mı?" Kahretsin. Mike'ın buna bir son verdiğini umuyordum.

Gözlerimi yumdum. Hayatım boyunca pek çok ahmakça şey yapmıştım ama Mike Hollis'le bir geceliğine takılmak bu listenin en başlarına yerleşmişti. İkimiz de çok sarhoştuk ve tek yaptığımız sakarca öpüşmekti. O kadar ki onu elimle tatmin ederken uyuyakalmıştım. Kesinlikle en iyi formumda değildim ve pek de hatırlanası bir an değildi. Mike'ın neden tekrarını istediğini hiç bilmiyordum.

"Sana abayı yakmış," dedi Summer.

"Geçecektir."

Arkadaşım kıkırdadı ama neşesi uzun sürmedi. "Hunter bize çok kötü davranıyor," diye itiraf etti. "Tabii etek giyen her şeyi becermediği zamanlarda."

"Senden gerçekten hoşlanıyordu herhalde."

"Doğrusunu söylemek gerekirse bunun benimle alakalı olduğunu sanmıyorum. Bence Fitz'le alakalı."

"Anlıyorum. Fitz'i becermek istiyordu demek," dedim ciddiyetle. "Yani kim onunla yatmak istemez ki zaten?"

"Hayır, seni arsız. Hunter ona benden hoşlanıp hoşlanmadığını sorduğunda Fitz yalan söylemiş. Yani Hunter bunu kardeşlik kitabına göre ihanet olarak görüyor."

"Kardeşlik kitabı kutsaldır," diye kabul ettim. "Özellikle de takım arkadaşları arasında."

"Biliyorum. Fitz antrenmanlarda çok gerginlik olduğunu söylüyor." Summer inledi. "Ya yarı finallerdeki performanslarını etkilerse, Bee? O zaman finale Yale çıkar."

"Babam onları dize getirir," diye teminat verdim. "Ve Hunter ne olursa olsun hokey maçlarını kazanmayı sever. Kızın birinin -üstüne alınma- dikkatini dağıtmasına izin vermeyecektir."

"Sence..."

Bir titreme sesi onun konuşmasını bastırdı.

"Neydi o?"

"Mesaj geldi," dedim. "Kusura bakma. Ne diyordun?"

"Onunla konuşmayı tekrar denesem mi diyordum."

"Bence bu bir fark oluşturmaz. O çok inatçıdır. Ama eninde sonunda akıllanıp bu meseleyi aşacaktır."

"Umarım öyle olur."

Bir süre daha sohbet ettikten sonra göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettim. "Summer? Ben artık uyumalıyım, hayatım. Yarın sabah iş görüşmem var."

"Tamam. Yarın ara beni. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Tam başucu lambamı söndürüyordum ki gelen mesajı hatırladım. Mesaj kutusu ikonuna tıkladım ve McCarthy'nin adını gördüğümde gözlerimi kıstım.

Selam B. Seninle takılmak gerçekten harikaydı ama benim bir süreliğine geri çekilmem lazım. En azından maçlar bitene kadar.

Şimdi dikkatimi oyuna vermem gerekiyor, anlıyorsun ya. Maçlar sona erip ortalık durulduğunda sana mesaj atarım, tamam mı? Öptm

Ağzım bir karış açık kaldı. Şaka mıydı bu?

Mesajı tekrar okudum ama yazanlar değişmedi. McCarthy cidden aramızdakileri bitirdiğini söylüyordu.

Demek Jake Connelly savaş ilan etmişti.

4

BRENNA

Pek çok durumda sakin kalmayı başarabilen biriydim aslında. Asla anksiyeteye kapılan biri olmamıştım ve hiçbir şey beni korkutamazdı, tek bir bakışıyla yetişkin bir adamı ağlatabileceği bilinen babam bile. (Bu arada babamın bir adamı ağlattığını kendi gözlerimle görmüştüm, yani efsane değildi.)

Fakat bu sabah avuçlarım terden sırılsıklamdı ve kötücül kelebekler midemi kemiriyordu. Bunun sebebi de karşımda oturan HockeyNet yöneticisi Ed Mulder'dı. Beni karşısında gördüğü andan itibaren hoşnutsuz bir ifade takınmış olan bu adam uzun boylu, kel ve dehşet verici bir tipti. Ve elimi sıktıktan sonra ilk sorduğu şey benim gibi güzel bir kızın neden kamera *arkası* iş istediği oldu.

Bu cinsiyetçi yorumu karşısında kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. Briar'daki asistan hocalarımdan biri olan Tristan, eskiden bu kanalda staj yaptığını söylemiş ve Mulder'ın tam bir pislik olduğu konusunda beni uyarmıştı. Ama stajyerlerin hiçbirinin direkt olarak Mulder'a rapor vermek zorunda olmadığını, yani iş görüşmesini geçtikten sonra onunla uğraşmayacağımı da söylemişti. Bu adam stajyerliği kazanma yolunda geçmem gereken bir engeldi sadece.

"Özgeçmişimdeki mektubumda da bahsettiğim gibi bir süre sonra ekranda olmak, analistlik ya da muhabirlik yapmak istiyorum. Fakat önce kamera arkasında deneyim kazanmayı umuyorum. Bildiğiniz

gibi, Briar Üniversitesi'nde Radyo ve Televizyon Programcılığı okuyorum. Önümüzdeki yıl okul tarafından bir iş yerine yerleştirileceğim ve..."

"Bu ücretli bir staj değil," diyerek lafımı kesti. "Bunun farkında mısın?"

Buna hazırlıksız yakalanmıştım. Avuçlarımı birbirine sürtünce kaygan olduklarını hissederek ikisini de dizlerime bastırdım. "Ah, şey, evet farkındayım."

"Güzel. Erkek adayların detayları bildiği fakat kadın adayların genellikle ödeme beklediği gözüme çarpıyor da."

Adam belli belirsiz cinsiyetçilikten düşüncelerini açıkça belli etmeye geçmişti birden. Bu yorumu da pek mantıklı değildi. HockeyNet'in internet sitesindeki ilanda bunun ücretsiz bir staj olduğu net bir şekilde yazılmıştı zaten. Neden erkeklerle kadınlar farklı beklentiler içinde olacaktı ki? Kadınların ilanı doğru düzgün okumadığını mı ima ediyordu? Yoksa hiç okuyamadıklarını mı?

Ensemde boncuk boncuk ter birikmeye başlamıştı. Burada kendimi hiç formumda hissetmiyordum.

"Eee Brenda? Bana kendinden bahset."

Yutkundum. Bana Brenda demişti. Düzeltmeli miydim?

Tabii ki de düzeltmelisin. Bu adamın canı cehenneme. Sen ona hâkim olabilirsin. Özgüvenli Brenda -yani Brenna- görkemli kafasını kaldırdı.

"Aslında ismim Brenna," dedim rahatça. "Ve buraya çok iyi uyum sağlayacağımı düşünüyorum. Öncelikle hokeyi çok seviyorum. Ben..."

"Baban Chad Jensen'mış." Mulder'ın aşağı yukarı oynayan çenesini görünce sakız çiğnediğini fark ettim. Ne hoş bir hareketti bu.

Dikkatli bir sesle cevap verdim. "Evet, öyle."

"Şampiyon koç yani. Birkaç kez Frozen Four Şampiyonası'nı kazanmıştı, değil mi?"

Kafamı salladım. "Harika bir koçtur."

Mulder da kafa salladı. "Onunla gurur duyuyor olmalısın. Peki en büyük gücün nedir? Yarı ünlü bir babaya sahip olmak dışında tabii."

Kendimi, sesindeki iğnelemeyi duymazdan gelmeye zorladım. "Akıllı biriyimdir. Hızlı düşünüp anında harekete geçebilirim. Baskı altında da çalışabilirim. En önemlisi de bu sporu gerçekten çok seviyorum. Hokey benim için..."

Beni artık dinlemiyordu bile.

Yulaf yiyen atlar gibi sakızını çiğnemeye devam ederken gözlerini bilgisayarının ekranına çevirmişti. Masasının arkasındaki cama bakınca ekranın yansıması az da olsa görülebiliyordu. Hayali bir hokey takımının resmi miydi o? Sanırım ESPN'deki hayali takımlar sayfasındandı.

Sonra Mulder bakışlarını birden bana çevirdi. "Hangi takımı tutuyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Üniversite takımlarından mı yoksa..."

"Ulusal Hokey Ligi'nden," diye lafımı böldü sabırsızca. "Kimi tutuyorsun, Brenda?"

"Adım Brenna," dedim dişlerimi sıkarak. "Ve tabii ki de Bruins'i tutuyorum. Siz?"

Mulder yüksek sesle alaycı bir nefes verdi. "Oilers'ı tutuyorum. Ben dibine kadar Kanadalıyım."

İlgilenmiş gibi yaptım. "Ah, ilgi çekici. Edmonton'lı mısınız?"

"Öyle." Gözleri ekrana dönerken dalgın bir sesle konuşmaya devam etti. "En büyük zayıflığın nedir? Yarı ünlü bir babaya sahip olmak dışında tabii."

Dilimin ucuna gelen öfkeli cevabı yuttum. "Bazı zamanlar sabırsız olabilirim," diye itiraf ettim. En büyük zayıflığımın, bir şeylere fazla önem verdiğim ya da çok fazla çalıştığım olduğunu söylemeyecektim. Bu çok banaldi.

Ed Mulder'ın dikkati yine bilgisayardaki hayali hokey takımına kaydı. Geniş ofise sessizlik çöktü. Sandalyemde rahatsızca kıpırdanıp duvara yaslanmış cam vitrini incelemeye başladım. İçinde kanalın yıllar içinde kazandığı bütün ödüller ve çeşitli profesyonel hokey oyuncularından imzalı eşyalar vardı. Ayrıca bir sürü Oilers eşyası da gözüme çarptı.

Karşı duvardaki iki dev ekran televizyon, iki farklı programı gösteriyordu: Biri, bu hafta sonu oynanmış bir ulusal lig maçının önemli anlarıyla ilgili bir program, diğeri de tüm zamanların en muhteşem çaylak sezonuyla alakalı bir şeydi. Keşke televizyonların sesi kısık olmasaydı. O zaman en azından görmezden gelinirken ilginç bir şeyler dinleyebilirdim.

Hiddet, omurgama bir sarmaşık gibi dolanıp boğazımı sıktı. Mulder bana hiç bakmıyordu. Ya bu gezegendeki en kötü işveren oydu ve kaba bir pislikti ya da benim bu pozisyona uygun olduğumu zaten düşünmüyordu.

Veya *D) Yukarıdakilerin hepsi* diyebilirdik.

Tristan cidden doğru söylüyordu demek. Ama Ed Mulder sadece bir pislik değildi, resmen göt herifin tekiydi. Maalesef ki HockeyNet'teki gibi muhteşem stajyerlik programlarında çalışma şansı insanın karşısına her gün çıkmıyordu. Piyasadaki çoğu stajyerlik işi basit şeylerdi. Ayrıca bu sahada Mulder gibi başkalarının olmadığını düşünecek kadar saf değildim. Hem erkek hem de kadın profesörlerimin çoğu, spor haberciliğinin kadınların sıcak karşılandığı bir alan olmadığı konusunda beni uyarmışlardı.

Kariyerimin son gününe kadar Mulder gibi adamlarla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Çileden çıkmak ya da ofisi terk etmek hedeflerime ulaşmamda bana yardımcı olmazdı. Sadece bu adamın cinsiyetçi kafasındaki düşünceleri, kadınların spor arenasında hayatta kalamayacak kadar duygusal, zayıf ve yetersiz olduğu fikrini desteklerdi.

"Peki," dedim boğazımı temizleyerek. "Bu stajyerliğe kabul edilirsem görevlerim neler olacak?" Cevabı zaten biliyordum, iş

ilanını ezberlemiştim. Asistan hoca Tristan'ı tıpkı CIA ajanları gibi sorguladığımdan bahsetmiyordum bile. Ama Mulder'ın bir şey yapacağı yoktu, bu yüzden en azından ben sorayım demiştim.

Kafasını kaldırdı. "Yapım departmanında üç stajyere ihtiyacımız var. Ben o departmanın başkanıyım."

Sorumu cevaplamadığının farkında mıydı acaba? Sakinleşmek için bir nefes aldım. "Peki görevler nedir?"

"İş çok yoğun olacak," diye cevap verdi. "Maçların önemli anlarını toplaman, klip dosyaları hazırlaman, fragmanlarla destekleyici videoların hazırlanmasına yardımcı olman gerekecek. Ayrıca yapım toplantılarına katılıp haberler için fikir vermek de var..." Lafını yarıda kesip faresine birkaç kez tıkladı.

Bu benim için mükemmel işti. Bunu istiyordum. Buna *ihtiyacım vardı*. Yanağımın iç kısmını ısırıp felakete dönüşen bu görüşmeye olumlu bir şeyler katmak için düşünmeye başladım.

Ama bir şey söylemeye fırsatım olmadı. Kapı yüksek sesle tıklatıldı ve Mulder bir şey diyemeden açıldı. Karmakarışık bir sakalı olan heyecanlı bir adam içeri daldı.

"Roman McElroy az önce aile içi şiddet suçlamasıyla tutuklandı!"

Mulder deri sandalyesinden fırladı. "Siktir! Dalga mı geçiyorsun?"

"İnternette videosu dolaşıyor. Karısını dövdüğü anın değil de tutuklandığı zamanın videosu."

"Başka kanallar öğrenmiş mi?"

"Hayır." Elli beş yaşından genç olamayacak Sakallı Adam, oyuncakçıya götürülmüş bir çocuk gibi zıplayıp duruyordu.

"Şu anda kaç muhabir burada?" diye sordu Mulder, kapıya doğru giderken.

"Georgia henüz geldi."

"Olmaz," dedi patron. "Barnes olmaz. Bu habere feminist saçmalıklarını katmaya çalışır. Başka kim var?"

Kızgın bir laf yapıştırmamak için dudağımı ısırdım. Georgia Barnes, HockeyNet'in kadın analistlerinden biriydi ve *inanılmazdı*. Kadının sezgileri hep doğru çıkardı.

"Kip Haskins ve Trevor Trent var. Şu anda canlı olarak *Friday Five*'ı çekiyorlar."

"*Friday Five*'ı boş ver. Gary'ye söyle hemen bir suret çıkarsın. Sonra da Kip ile Trevor'dan çabucak harekete geçip tutuklanma videosunu karelere ayırmalarını iste. Şu McElroy haberi üzerine tam bir bölüm çekilmesini istiyorum." Mulder eşikte birden durdu. Beni hatırlamıştı. "Bu görüşmeyi pazartesi günü bitirelim."

Ağzım açık kaldı. "Pardon, ne?"

"Pazartesi tekrar gel," dedi havlar gibi. "Burada müthiş bir özel haberle uğraşıyoruz. Haberler kimseyi beklemez, Brenda."

"Ama..."

"Pazartesi günü, sabah saat dokuzda." Bunu söyledikten sonra ofisten çıkıp gitti.

Boş eşiğe inanmazlıkla bakakalmıştım. Ne olmuştu şimdi böyle? Görüşmeyi cinsiyetçi yorumlarla açmış, söylediğim tek bir şeyi bile dinlememiş, sonra görüşme ortasında beni bırakıp gitmişti. Profesyonel bir hokey oyuncusunun karısına şiddet uygulamasının büyük bir haber olduğunu biliyordum ama pazartesi tekrar gelemezdim ki. Derslerim vardı. Tristan beni Mulder hakkında uyarmıştı ama bu adam beklediğimden de beter çıkmıştı.

Çantamı öfkeyle toplayıp ayağa kalktım. Canları cehenneme. Pazartesi falan gelmeyecektim. Bu göt herifin beni...

Hayalindeki stajyerlik, diye hatırlattım sonra kendime. Ve bu sözcükleri zihnimde birkaç kez tekrar ettim. ESPN ve HockeyNet, ülkedeki en büyük spor kanallarıydı. Ve ESPN çalışan almıyordu.

Bu yüzden...

Sanırım pazartesi günü okulu asmam gerekecekti.

Masasına vardığımda Mulder'ın sevimli resepsiyonisti Rochelle kafasını kaldırdı, iş görüşmesi için bana resmi olarak tekrar tarih verdi. HockeyNet binasından ayrılırken içim berbat bir hisle doluydu.

Asırlardan beri ilk kez yağmur yağmıyordu. Bu yüzden kaldırımda durup bir Uber çağırdım ve beklerken kuzenimi aradım. "Selam," dedim Tansy açtığında. "Görüşme bitti."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Evet."

"Nasıl gitti?"

"Tam bir felaketti. Sonra anlatırım. Şimdi Uber çağırdım. Senin yurt odana gidiyorum, değil mi?" Planımız, Tansy'nin dersleri bitene kadar benim onu yurtta beklememdi.

"Evet. Anahtarımı bina sorumlusuna bıraktım. 404 numaralı odada kalıyor. Kapıyı tıklatarak gir ve anahtarı al. Benim odam 408."

"Tamamdır." Az önce çıktığım, parlak pencereleri, cam lobisi ve devasa beyaz-kırmızı HockeyNet logosu olan yüksek binaya baktım ve bir iç geçirdim. "Umarım bu akşam kafayı bulmaya hazırsındır. Çünkü bu görüşmenin anısını zihnimden silene kadar içmem gerekiyor."

"SENDEN nefret ediyorum. Nasıl hiç çaba göstermeden bu kadar iyi görünmeyi başarıyorsun?" diye yakındı Tansy o akşam.

Boston Koleji konutlarından biri olan Walsh Hall'daki süitindeydik. Tansy bu süiti üç kızla paylaşıyordu. Oda arkadaşı da bu hafta sonu New York'taki ailesini ziyarete gitmiş olan Aisha adındaki bir kızdı. Görünüşe göre bu Aisha tam benim kafadandı çünkü çalışma masasını makyaj masasına dönüştürmüştü.

Evimde çalışma masam olsa ben de aynı şeyi yapardım çünkü ödevlerimi hep yatağıma ya da koltuğa uzanarak yapmayı seviyordum.

Aisha'nın kocaman aynasında Tansy'nin yansımasına bakıp sırıtarak rimel sürmeye devam ettim. "Makyaj yapıyorum işte," dedim. "Buna çabalamak denmez mi?"

Kuzenim homurdandı. "Buna makyaj mı diyorsun sen? Azıcık kapatıcı, azıcık da rimel sürdün. Buna çabalanmak denmez tabii."

"Ruj da var," diye hatırlattım.

"Ruj da var," dedi. Sonra gözlerini devirdi. "Bu kocaman, güzel dünyada kırmızıdan başka renkler de var, biliyorsun değil mi?"

"Kırmızı benim rengim." Dudaklarımı büzüp ona bir öpücük attım. "Briar'daki arkadaşım bunun benim imzam olduğunu söylüyor."

"Kesinlikle öyle. Seni kırmızı rujun olmadan en son ne zaman gördüm hatırlamıyorum bile. Belki de Noel sabahında." Duraksadı. "Hayır, bir dakika. O gün ikimiz de kırmızı ruj sürmüştük. Noel Baba şapkalarımıza uysun diye. Ama ben berbat görünmüştüm, hatırlıyorum. Kırmızı ruj bana gitmiyor."

"Ten renklerimiz aynı, Tans. Kesinlikle sana da yakışıyor."

"Hayır. Demek istediğim, havama uymuyor. Kırmızıyı taşıyabilmek için cakalı biri olman gerekiyor."

Haksız değildi. Kırmızı, özgüven gerektiren bir renkti. Ne ironikti ki bana özgüven veren şey kırmızıydı. Bunun kulağa saçma geldiğini biliyordum ama dudaklarımı kan rengine boyadığımda kendimi yenilmez hissediyordum.

"İstersen cakamın birazını sana ödünç verebilirim," dedim.

Tansy burnunu kırıştırarak güldü. Burnunun sol tarafındaki gümüş piercing ışığı yakalayarak parladı. "Ay çok teşekkürler, Bee. İşte bu yüzden en sevdiğim kuzenimsin."

"Eh, diğerleri bu onura layık olmak için aday gösterilemezler zaten. Leigh ve Robbie kafayı dine takmışlar. Alex'e hiç girmiyorum bile."

İkimiz de yüzümüzü buruşturduk. Amcam Bill'in kızı olan Alex aşırı derecede sinir bozucu biriydi.

O sırada Tansy'nin masasına bıraktığım telefonum çınladı. "Sen bakabilir misin ne gelmiş?" diye rica ettim.

Masaya daha yakın olan Tansy yatağından oraya uzandı. "GB adındaki biri seni özlediğini söylüyor. Özledim kelimesinin sonuna yüz tane m koymuş, en sona da beş, hayır altı tane kalp eklemiş. Ah, bir de *kırmızı* kalp. Yani bu çocuk bayağı ciddi. Eee, kimmiş bu GB ve bana neden ondan hiç bahsedilmiyor?"

Kahkahalara boğuldum. "GB, Greenwich Barbie'nin kısaltması. Arkadaşım Summer'a bu ismi taktım. Connecticut'lı zengin, seksi bir kız olur kendisi."

"Yalancı. Summer diye birinden bahsettiğini hiç duymamıştım," dedi Tansy suçlar gibi.

"Briar'a bu ocak ayının başında geçiş yaptı." Rimel fırçasını tüpün içine soktum. "Tam bir deli ama kötü anlamda değil. Çok komik ve eğlenmeyi çok seviyor. Seni onunla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

"Bu hafta sonu görüşür müyüz?"

"Hayır maalesef. Yarın akşam Yale'le yapılacak yarı final maçında Briar'da oynayan sevgilisi için kız arkadaş görevlerini yerine getirecek."

"Neden seni özlüyor ki?"

"Geçen hafta sonundan beri bir araya gelemedik. Evet, bir hafta o kadar uzun bir süre değil ama Summer için on yıl sayılır. Melodramatik biridir de."

O anda telefonum tekrar çınladı.

"Gördün mü işte?" Kıkırdayarak rimelimle rujumu küçük makyaj çantama geri koydum. "Telefonu bana uzatır mısın? Ona cevap atmazsam panik atak geçirebilir."

Tansy ekrana baktığında omuzları hafifçe gerildi. "Summer'dan değil," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Kimden?"

Uzun bir duraksama oldu. Havada bir şeyler değişti, aramıza bir gerginlik girdi.

Kuzenim ihtiyatlı gözlerini bana çevirdi. "Eric'le hâlâ irtibat halinde olduğunu bana neden söylemedin?"

5

BRENNA

Bütün vücudumun gerildiğini, omuzlarımın ve omurgamın demir gibi ağırlaştığını hissettim. Parmaklarım adeta jöleye dönüşürken titremeye başladım. Neyse ki rimelimi sürmeyi bitirmiştim yoksa gözümü çıkarabilirdim.

"Eric mi mesaj attı?" Sesimin zayıflığı sinirlerimi bozuyordu. "Ne diyor?"

Tansy telefonu bana doğru attı. Gözlerim hemen ekrana kaydı. Mesaj kısaydı.

ERIC: Beni ara, B. Seninle konuşmam lazım.

Sanki içimde bir kaygı çeşmesi varmış da yavaş yavaş akıtıyormuş gibiydi. Kahretsin. Şimdi ne istiyordu bu çocuk?

Tansy, "Ne istiyor ki?" diyerek düşüncemi dillendirdi. Ama benden daha güvensizdi.

"Bilmiyorum. Ayrıca onunla irtibat halinde değilim."

Bu tam olarak doğru sayılmazdı. Eric yılda iki ya da üç kez, genelde esrar ya da alkol yüzünden kafayı bulmuş haldeyken beni arardı. Açmazsam da açana kadar tekrar, tekrar, tekrar aramaya devam ederdi. Numarasını engellemeye gönlüm elvermiyordu ama aramalarına cevap verip ne kadar düştüğünü fark ettiğim her seferinde kalbim binlerce parçaya ayrılıyordu.

"Biliyor musun, altı yedi ay önce, sanırım Cadılar Bayramı sırasında annem onunla karşılaşmış."

"Öyle mi? Neden bayramda bir araya geldiğimizde bana söylemedi?"

"Seni endişelendirmek istemedi," diye itiraf etti Tansy.

Nefesim boğazıma takıldı. Sheryl Halam, onu gördüğünde Eric'in ne durumda olduğunu söylerse endişeleneceğimi sanıyordu demek. "Kafayı bulmuş halde miymiş?"

"Annem öyle düşünüyor."

Nefesimi yavaşça verdim. "Onun için çok üzülüyorum."

"Üzülmemelisin," dedi Tansy dürüstçe. "O hayat tarzını seçen kendisiydi. Annesi Vermont'taki çok pahalı bir rehabilitasyon merkezinde yer ayırtmıştı ama Eric gitmeyi reddetmişti, unuttun mu?"

"Unutmadım." Eric'in annesi için de üzülüyordum. Bir sorunu olduğunu itiraf etmeyi reddeden birine yardımcı olmaya çalışmak insanı hüsrana uğratıyordu.

"Kimse içkileri zorla boğazından aşağı dökmüyor. Kimse onu Westlynn'de esir tutmuyor. İstediği zaman oradan ayrılabilir. *Biz* ayrıldık ya."

Haklıydı. Eric'i orada kendi şeytanlarından başka kimse zorla tutmuyordu. Ama ben, onun aksine, liseden mezun olur olmaz Boston'a kaçmıştım.

Doğup büyüdüğümüz kasabada bir sorun yoktu, hayır. Gayet hoş bir yerdi, sakin ve güzeldi. Babam ve kardeşleri Westlynn'de doğup büyümüşlerdi. Sheryl Halam ile Bill Amcam hâlâ eşleriyle birlikte orada yaşıyorlardı. Babam da benim taşınmamın ardından Hastings, Massachusetts'e yerleşmişti. Öncesinde, sırf ben kuzenlerim ve arkadaşlarımla aynı okula devam edebileyim diye iş için her gün Briar'a gidip gelmişti. Ama Hastings'te daha mutlu olduğunu düşünüyordum. Orası kampüse beş dakikalık mesafedeydi ve Victoria tarzı eski, büyük evi oldukça güzeldi.

Eski erkek arkadaşımsa doğup büyüdüğümüz yerde kalmayı seçmişti. Mezuniyetten sonra yolunu kaybetmiş, yanlış insanlarla arkadaş olup yanlış şeyler yapmaya başlamıştı. Westlynn, uyuşturucu satıcılarının meskeni değildi ama isteyen orada da bulabilirdi. Maalesef ki artık her yerde uyuşturucu bulunabiliyordu.

Eric oraya sıkışıp kalmıştı. Herkes ayrılıp hayatına devam etmişti ama o hâlâ aynı yerdeydi. Hatta öncekinden çok daha beter haldeydi. Onun için üzülmemeliydim belki ama üzülüyordum işte. Geçmişimiz yüzünden de onu tamamen silmekte zorlanıyordum.

"Onu aramamalısın bence."

Kuzenimin katı sesi beni şimdiki ana döndürdü. "Muhtemelen aramam."

"*Muhtemelen* mi?"

"Yüzde doksan aramam, yüzde on arayabilirim."

"Yüzde on çok fazla." Kafasını iki yana salladı. "Onu hayatına geri alırsan tek yapacağı seni aşağı çekmek olur."

Rengim attı. "Tanrım. Bunun için endişelenme bile. Öyle bir şey yüzde yüz olmaz işte."

"Güzel. Çünkü onun hâlâ sana takıntılı olduğu belli."

"O hiçbir zaman bana takıntılı olmadı," dedim Eric'i savunmak için.

"Ciddi misin? Üçüncü sınıfta ateşli hastalık geçirdiğin için birkaç ay okula gelemediğin zamanı hatırlıyor musun? Eric kendisini kaybetmişti," diye hatırlattı. "Beş saniyede bir seni arar, seni görmek için dersleri asardı. Chad Dayım evinize gitmeyi kesmesini söylediğinde delirmişti. Çok fenaydı."

Gözlerimi kaçırdım. "Evet. Biraz dramatikti. Bu tişört nasıl sence?" Fitilli, siyah, kısa tişörtümü gösterdim. Boyundan bağlanan, göbeği açıkta bırakan bir tişörttü.

"Aşırı seksi," dedi Tansy.

"Aşırı diyerek hiç zaman kazanmadığının farkındasın, değil mi? Sonuçta anlam aynı," diye takıldım, konuyu değiştirmemi sorun etmediği için rahatlamıştım.

Hayatımın o döneminden fazla bahsetmek istemiyordum. Doğruyu söylemem gerekirse Eric'i düşünmek de zamanında onunla uğraşmak kadar yorucuydu. Onunla ilgili tek düşünce bile Everest'e tırmanmışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Eski erkek arkadaşım kan yerine enerji emen bir vampir gibiydi.

"Ben internet dili kullanırım," dedi Tansy. "Tek gerçek dil. Neyse, sen seksisin, ben seksiyim, artık çıkıp herkese ne kadar seksi olduğumuzu gösterebiliriz. Hazır mısın?"

Çantamı Aisha'nın yatağından aldım. "*Aşırı* hazırım."

BACK Bay bölgesindeki bir İrlanda barına gittik. İsmi Fox and Fiddle olan barın nüfusunun çoğunluğunu, genç yüzlerine bakılırsa üniversite öğrencileri oluşturuyordu. Maalesef ki neredeyse kimsede hokey forması göremiyordum. Boston Koleji Kartalları'nın giydiği bordo-altın formalardan birkaç tane gözüme çarpmıştı ama hepsi buydu. Bu, hokey taraftarlarıyla dolup taşan Hastings barı Malone's'u özlememe yol açtı.

Barda ilerlerken Tansy telefonuna baktı. Burada erkek arkadaşıyla buluşacaktık. Yoksa eski erkek arkadaşı mıydı? Ya da yatak arkadaşı? Lamar'la arasındakileri asla çözemiyordum. Bir barışıp bir ayrılıyorlardı ve bunu o kadar hızlı yapıyorlardı ki izleyenin başını döndürebilirlerdi.

"Lamar'dan mesaj yok. Daha gelmedi herhalde." Kolunu benimkine geçirdi. "Hadi gidip birer şat sipariş edelim. Noel'den beri içmiyoruz."

Barda uzun bir sıra vardı. Barmenlerden biriyle göz göze geldiğimde bir dakikaya ilgileneceğini gösterir gibi parmağını kaldırdı.

"Keşke benimle burada okusaydın," dedi Tansy hüzünle. "O zaman bunu sürekli yapabilirdik."

"Evet." Onunla birlikte Boston Koleji'nde okumayı çok isterdim ama okul benim başvurumu reddetmişti. O zamanlar notlarım iyi değildi, Eric'le ilişkim yüzünden okula bir türlü konsantre olamıyordum. Bu yüzden iki yıllık üniversiteye yazılmıştım, sonrasında da Briar'a geçiş yapmıştım. Babam orada çalıştığı için okul ücreti de ödemek zorunda değildim.

"Güzel. Bruins maçını açmışlar." Tavana monte edilmiş televizyona bakıyordum. Bruins hücuma geçerken ekrandan siyah-sarı formalar bir bulanıklık halinde geçti.

"Yaşasın!" dedi Tansy sahte bir hevesle. Hokeyi hiç sevmez, basketbolu tercih ederdi. Çıktığı erkekler de sadece basketbol oyuncuları olurdu.

Barmene tekrar işaret etmeye çalıştım ama o minicik elbiseler içindeki bir grup kıza servis yapmakla meşguldü. Saat on buçuk olmasına rağmen bar şaşırtıcı derecede kalabalıktı. Normalde insanlar bara gelmeden önce bu saatte başka yerlerde içiyor olurlardı.

Tansy tekrar telefonuna baktı, sonra bir şey yazdı. "Nerede bu çocuk ya?" diye mırıldandı.

"Mesaj atsana."

"Attım şimdi. Cevap vermiyor ki... Ah bir dakika yazıyor." Mesaj gelene kadar bekledi. "Tamam. Şu anda... Aman Tanrım, *şaka* mı yapıyorsun?"

"Sorun ne?"

Kuzenim sinir olmuş gibi bakıyordu telefona. "Bir saniye. Onu arayıp ne *halt* yediğini sormam lazım."

Ah Tanrım. Cennette sorun olmamasını umuyordum ama

Tansy'nin bazen erkek arkadaşına/eski erkek arkadaşına/yatak arkadaşına kafayı fena taktığını biliyordum.

Ama benim tek istediğim, en sevdiğim kuzenimle eğlenceli bir hafta sonu geçirmekti. Özellikle de bu sabahki korkunç iş görüşmemden sonra.

Tansy'yi beklerken Bruins maçını izlemeye devam ettim. İki barmen de siparişimi almaya gelmedi ama bu iyi bir şeydi çünkü kuzenim ayaklarını yere vura vura dönmüştü.

"Buna inanamayacaksın," dedi. "Geri zekâlı aptal barları karıştırmış. Fenway'deki Frog ve Fox'taymış. Biz Fox and Fiddle'dayız."

"Neden bu şehirdeki bütün barların adında *fox* var?"

"Ay evet, hepsi öyle. Lamar'a kızamıyorum bile, çünkü olası bir hata bu." Derin bir nefes alıp verdi. "Oraya bir grup arkadaşıyla gitmiş. Şimdi bütün grubu ayaklandıramazmış, seninle ikimizin bir taksiye atlayıp on dakikada oraya gitmesi daha kolaymış."

"Haklı."

"Senin için sorun olmaz mı?"

"Hayır." Bardan ayrıldım. "Ama önce bir tuvalete gideyim."

"Tamam. Ben taksi çağırırım. Dışarıda buluşalım mı?"

"Olur."

Tansy bardan çıkarken ben kadınlar tuvaletine doğru ilerledim. Cuma akşamı kalabalığına rağmen tuvalette sıra yoktu. İçeri girdiğimde aynanın karşısında makyaj tazeleyip sohbet eden iki kızla karşılaştım. Selam verir gibi kafa sallayıp bir kabine girdim.

"Dime'a gitmek istiyorsan oraya gidelim madem," dedi kızlardan biri.

"Söyledim sana, istemiyorum."

"Emin misin? Jake Connelly ve muhteşem dili hakkında konuşup duruyorsun da."

Donakaldım. Çişim bile birden kesiliverdi resmen.

"Bu akşam gidecek başka yerimiz yok zaten," dedi ilk kız. "Hadi Dime'a gidelim de onu gör. Belki geceyi yine birlikte geçirirsiniz..."

"Sıfır ihtimal. Connelly tekrara düşmez." İkinci kız keyifsiz gibiydi. "Oraya gitmenin faydası yok."

"Hiç bilemezsin. Onun da iyi vakit geçirdiğini söylemiştin, değil mi?"

"Ona sakso çekiyordum. Tabii ki de iyi vakit geçirecekti."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bak sen şuna. Jakey geçen gece iyi vakit geçirmişti demek?

Ama sonra McCarthy meselesini hatırlayıp gülümsemeyi kestim. Bu saçmalıkları daha fazla dinlememek için çişimi yapmayı hızlıca bitirdikten sonra tuvaletten hemen ayrılacaktım.

Kabinin diğer tarafından hüsran dolu bir iç çekiş yükseldi. "Ne kadar seksi bir andı bir bilsen."

"Aslında biliyorum çünkü sürekli ondan bahsediyorsun."

"Çok iyi öpüşüyor. Beni ağzıyla tatmin ederken diliyle öyle bir şey yaptı ki... tarif bile edemiyorum. Öpücük verirken aynı anda da dilini döndürüyor gibiydi."

Bu duyduklarım beni çok rahatsız etmişti. Kız arkadaşlarımla müstehcen konuları ben de konuşuyordum ama bu kızlar fazla detaya iniyorlardı. Hem de tuvalette yalnız olmadıklarını bildikleri halde. İçeri girdiğimi *görmüşlerdi* sonuçta.

"İyiliğinin karşılığını verdiğine şaşırdım. Onun gibi yakışıklı erkekler, kızların tatmin olup olmamasını önemsemezler. Çoğu tatmin olduktan sonra kaçar."

Sifonu çekip büyük bir gürültüyle kabinden çıktım. "Pardon, geçebilir miyim?" dedim kaygısızca lavaboları işaret ederek.

Kızlar kenara çekilirken konuşmaya devam ettiler. "Eh, o öyle değildi," dedi Jake'inki, arkadaşına. "Benim de tatmin olmamı istedi."

Bu sefer nasıl göründüklerine daha dikkat ettim. Jake'in mercimeği fırına verdiği kız kısa boyluydu, kestane rengi bukleli saçları, devasa göğüsleri, kocaman kahverengi gözleri vardı. Seksi bir geyiği andırıyordu. Arkadaşıysa uzun ve esmer bir kızdı.

Demek Connelly'nin tipi buydu. Seksi Bambi.

"O zaman Dime'a gidelim işte," diye ısrar etti esmer kız.

Seksi Bambi alt dudağını ısırdı. "Bilmem ki. Onun en sevdiği barda karşısına çıkmak tuhaf olur. Yani dört gün önce birlikte olduk. Beni hatırlamıyordur bile."

Sabunlu ellerimi sıcak suya tuttum. Daha dört gün olmuştu ve bu kız, Connelly'nin onu unuttuğundan mı endişe ediyordu? Kendisine bu kadar mı önem veriyordu yani? Belki de araya girip Connelly'nin peşinden koşmaya zahmet etmemesini söylemeliydim ona. Jake bu kız gibi birini canlı canlı yerdi çünkü.

"İyi, o zaman burada kalalım," dedi arkadaşı, tuvaletten çıkarlarken. "Gidip bir..."

Kapılar kapanınca sesleri duyulmaz oldu. Ellerimi bir kâğıt havluyla kurulayıp duyduklarımı düşündüm. Dört gün önce Jake ve muhteşem dili, Seksi Bambi'yi tatmin etmişlerdi demek. İkiyüzlülüğe bak sen.

Hangi cesaretle bana kiminle takılıp kiminle takılamayacağını söyleyebiliyor, McCarthy'den beni terk etmesini isteyebiliyordu bu çocuk? Hem de kendisi seksi kızları ağzıyla tatmin edip cuma akşamını bir barda muhtemelen kız düşürme umuduyla geçirirken? Zavallı McCarthy ise evinde kös kös oturuyor, kendi kendisini tatmin etmek için bile Connelly'den izin istiyor olmalıydı.

Canı cehenneme.

Kuzenimi bulmaya giderken omuzlarım cesaretle dikleşmişti. Tansy, siyah renkli bir spor arabanın arka kapısında duruyordu. "Hazır mısın?" diye seslendi beni görünce.

Yanına gittim. "Evet ama plan değişikliği yapmamız lazım. İlk önce bir yere uğramalıyız."

6

JAKE

The Dime, bu şehirdeki en sevdiğim mekândı. Sıkışıklığı ve karanlığıyla tam olarak salaş barın tanımıydı. Bilardo toplarının üçü eksikti. Dart tahtası ikiye ayrılmıştı. Biranın tadı çoğu zaman su gibi oluyordu ve yiyecekler, insanın midesine oturan yağlı şeylerdi.

Ama bu kusurlarına rağmen burayı seviyordum. Küçük bir yer olduğu için büyük gruplar genelde başka mekânları tercih ediyorlardı. Müşterilerin çoğu da erkek oluyordu yani gece için kız düşürmek istemiyorsanız mükemmel yer burasıydı.

Tabii bu Brooks'u durdurmuyordu. Ev arkadaşım gittiği her yerde kız bulabilirdi. Manastıra gitse rahibeleri, cenazeye gitse yastaki dul kadını veya tabuttaki ölüyü ayartırdı, o derece. Tam bir erkek fahişeydi.

Şu andaysa köşedeki masada garsonumuzla öpüşmekle meşguldü. Bu akşam sadece iki garson çalışıyordu ve Brooks birini tutup dilini boğazına sokmuştu.

Diğer garson -sakalı ve gözlüğü olan bir erkekti- imalı bir şekilde boğazını temizleyip duruyor, kız ise onu duymazdan geliyordu. Adam, "Rachel, masan bekliyor," diye seslendiğindeyse dudaklarını Brooks'unkilerden ayırıp soluk soluğa, "Sen ilgilenir misin? Bahşişleri de alırsın," dedi elini sallayarak.

Görünüşe göre işini gözden çıkarmıştı ve bunu bu şekilde ilan ediyordu. Çünkü bu yaptığının cezasız kalması mümkün

değildi. Diğer garsonla barmen bakıştılar. Birisi büyük ihtimalle çoktan patronu aramıştı.

Brooks köşede garson kızı götürürken geri kalanımız Bruins maçını izleyip Coby Chilton'ın koyduğum iki bira sınırına söylenmesini dinliyorduk. İstediği kadar yakınabilirdi. Yarın öğleden sonra Princeton'la maçımız vardı ve takımım sahaya akşamdan kalma halde çıkmayacaktı. Potts ile Bray'in bu akşam evden çıkmalarını bile yasaklamıştım çünkü içki oyunları oynamayacaklarından emin olamazdım.

"Herhangi bir hokey oyuncusunu yatağa atabilecek olsanız hangisini seçerdiniz? Ölü ya da hayatta fark etmez," diye sordu Coby, Dmitry'ye. Bir saniye önce bira hakkında konuştuğu için birden konu değiştirmesi tuhaftı.

"Ne?" Dmitry çok şaşırmış gibiydi. "Kadın hokey oyuncularından mı bahsediyorsun?"

"Ölü derken, bir cesedi becermekten mi bahsediyorsun yoksa canlı olduğu zamanlardan mı?" diye lafa girdi Heath.

"Yok, ulusal ligdekilerden bahsediyorum. Ölü sevicilik gibi bir saçmalıktan değil." Coby'nin yüzünde dehşet vardı.

"Bir dakika, hangi *erkek* oyuncuyu becerirdik diye mi soruyorsun?" diye sordu D-man adındaki son sınıf öğrencisi.

Kahkahamı bastırdım.

"Evet. Ben Bobby Hull'ı seçiyorum. Sarışınları severim. Siz?"

"Bir dakika Chilton," diye cıyakladı gelecek vaat eden birinci sınıf öğrencisi Adam Middleton. "Sen gey misin?" On sekiz yaşındaki takım arkadaşımız masadakilere baktı. "Hep gey miydi? Ben mi yeni öğreniyorum? Siz biliyor muydunuz?"

"Gey olduğumu rüyanda görürsün sen," dedi Coby.

Adam kaşlarını çattı. "Senin gey olduğunu niye rüyamda göreyim ben?"

"Çünkü yatakta harikayımdır. Çok şey kaçırıyorsun."

"Ne bu şimdi?" diye sordu Adam bana.

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hiçbir fikrim yok, dostum."

"Geçen gün Harvard Meydanı'nda birkaç kızın bu konuyu tartıştıklarını duydum da," diye açıkladı Coby, ikinci (ve sonuncu) birasını kafaya dikerken. Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "En berbatları seçiyorlardı. Tyler Seguin mesela! Ve Sidney Crosby!"

"Ben Crosby'yi becerirdim," dedi Dmitry. "Sertleşmek için kız fotoğraflarına bakmam bile gerekmezdi. İstatistiklerini düşünmem yeterli olurdu."

Masadaki herkes kahkahalara boğulurken cebimde titreyen telefonumu çıkardım.

HAZEL: Bu akşam ne yapıyorsun? Ben evdeyim ve çok sıkıldım.

Ona hızlıca mesaj atıp çocuklarla dışarıda olduğumu söyledim.

HAZEL: Prezervatif kullanmayı unutma!

Bir kahkaha attığımda Coby dikkatini bana verdi. "Sen neye kıkırdıyorsun öyle?" Kaşlarını çattı. "Umarım bir kızla muhabbet etmiyorsundur. Yatağa kız atmamızı yasakladın, unuttun mu?"

"Ben dikkatinizi dağıtacak şeyleri yasakladım."

Şimdiye kadar da koyduğum yasaklar bayağı işe yaramıştı. McCarthy sabah antrenmanlarında tam formunda oluyordu. Bu da son zamanlardaki kötü performansına Brenna Jensen ile takılmasının yol açtığının kanıtıydı. Bu akşam bizimle çıkmamıştı çünkü yarına hazırlanmak adına Princeton'ın önceki maçlarını izlemek istemişti. Sinir bozucu, dikkat dağıtıcı şeyleri kendinden uzaklaştırdığında böyle oluyordu işte.

"Ayrıca ben bir kızla muhabbet etmiyorum," diye ekledim. "Hazel'la yazışıyorum."

"Ah, iyi. Selam söyle," dedi Coby.

Hazel geçen seneki bir takım etkinliğinde bana eşlik etmişti, bu yüzden takım arkadaşlarımın çoğu onu tanıyordu. Özellikle Coby ondan hemen hoşlanmıştı. Gerçi Coby, memeleri olan her şeyden hemen hoşlanırdı. Görünüşe göre bir de cinsiyet fark etmeksizin sarışınlardan hoşlanıyordu.

"Bana onun numarasını verecek misin?" dedi.

"Hayır. Arkadaşlarımla gönül eğlendirmene izin yok." Chilton'ın, Hazel'a yaklaşmasını istemiyordum. Tam bir çapkın olduğu için kızın kalbini kırardı. Hazel onun gibi biri için fazla deneyimsizdi.

Aslında onun hiç gerçek erkek arkadaşı olduğunu sanmıyordum. Muhtemelen kısa ilişkiler yaşıyordu çünkü yirmi bir yaşında, çekici bir genç kadındı ama onu yanında bir erkekle hiç görmemiştim. Geçmişte onun lezbiyen olup olmadığını düşünmüştüm ama yanında bir kızla görmediğim için emin olamıyordum. Gerçi erkeklere baktığını görmüştüm. Herhalde böyle şeyler pek ona göre değildi. Onun aksine, Coby bu sahada gereğinden fazla tecrübeliydi.

O sırada kurt ulumasına benzeyen bir ıslık barda çalan rock müziği bastırdı. Ses bilardo masasından yükselmişti. Oradaki iki adam oyunlarını bırakmış ve gözlerini barın girişine dikmişlerdi.

Bakışlarını takip ettim ve... *Hadi canım.*

Brenna Jensen kapıdan girmişti. Ve çıtır çıtır yenecek kadar leziz görünüyordu.

Yüksek topuklu deri çizmeler, mini etek ve siyah, deri ceket giymişti. Çikolata rengi saçları omuzlarına dökülüyordu ve dolgun dudakları kan kırmızısıydı.

Arkasından, onun gibi koyu renk saçları olan bir kız daha geliyordu. Bu kız da güzeldi ama benim tüm dikkatimi Brenna çekiyordu. Gözleri alev alevdi ve bu ışının her bir zerresi bana doğrultulmuştu.

"Connelly." Brenna bizim masaya varınca sahte bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Çocuklar. Karşılaştığımıza sevindim. Size katılabilir miyim?"

Onun gelişinden hiç etkilenmemiş gibi yaptım ama şüphe içimi kemiriyordu. "Tabii." Boş sandalyeyi işaret ettim. "Korkarım ki tek boş sandalye bu."

"Sorun değil, fazla kalmayacağız." Arkadaşına döndü. "Sen oturmak ister misin?"

"Yok." Kız durumu komik buluyormuş gibiydi. Artık bu durum neyse... "Ben Lamar'ı arayacağım. İşin bittiğinde gelip beni bulursun." Telefonunu kulağına götürürken bara doğru ilerledi.

"Burası da ne kadar sıcakmış," dedi Brenna. "Bu ayakkabı kutusuna sıkışan bedenler etrafa bayağı ısı yayıyor." Ceketinin fermuarını açtı.

Ceketin altına giydiği şey anında herkesin gözünün yerinden oynamasına sebep oldu.

"Of, siktir," diye mırıldandı Coby.

Kısa tişörtü, Brenna'nın dümdüz, pürüzsüz karnını gözler önüne seriyordu. Üst kısımdaki dekoltesiyse etkileyici bir göğüs manzarası sunuyordu. Sutyen takmadığı için göğüs uçları açıkça belliydi. Aletimin seğirdiğini hissettim.

Brenna takım arkadaşlarımı süzdükten sonra bana döndü. "Seninle konuşmamız gerek, Connelly."

"Öyle mi?"

Kız bir kez daha masadakilere baktı. Oyuncularımın hepsini, birinci sınıf öğrencisi Adam'ı bile dikkatlice inceler gibiydi. En uzun bakışın Coby'ye bahşedildiğini gördüğümde hiç memnun kalmadım. Coby'nin ise dili yapışkan zemine değecekti neredeyse.

"Otursana artık," dedim sertçe.

"Oturayım tabii." Brenna bir kaşını kaldırarak Coby'nin yanına gitti ve kucağına oturuverdi.

Takım arkadaşım boğuk bir ses çıkardı. Yarı şaşırmış yarı sevinmiş gibi bir hali vardı.

Gözlerimi kısarak Brenna'ya baktım.

Brenna gülümsedi. "Sorun ne, Jakey? Bana oturmamı söylemiştin."

"Sandalye daha rahat olurdu bence," dedim gergince.

"Ah, ama ben burada çok rahatım." İnce kolunu Coby'nin boynuna sarıp elini geniş göğsüne dayadı. Takım arkadaşımın yüz doksan beş santimlik ve yüz on kiloluk bedeni, Brenna'nın minicik görünmesine neden olmuştu.

Coby'nin elinin onun kalçasına doğru kaydığı gözümden kaçmadı.

"Jensen," dedim uyarır gibi.

"Jensen! Selam!" Nefes arası veren Brooks sonunda Brenna'nın geldiğini görmüştü. "Sen ne zaman geldin? Di Laurentis de burada mı?"

"Hayır, Summer şu anda Hastings'te."

"Ah, çok kötü." Brooks omuz silkip yakında işsiz kalacak olan garsonumuzla bademcik yakalamaca oyununa geri döndü.

"Meselemiz şu," dedi Brenna. Coby'nin kucağında olabilirdi ama gözleri bendeydi. "Josh'a benden ayrılması emrini vermişsin."

Bira şişemi kaldırıp yavaş bir yudum alırken dediğini düşündüm. "Ayrılmak mı? Sizin çıkmadığınızı sanıyordum."

"Çıkmıyorduk. Ama güzel bir anlaşmamız vardı. Ondan hoşlanıyordum."

Ne tuhaftı ki bu kız bayağı dürüsttü. Çoğu kadın, onları terk eden erkekten ne kadar hoşlandıklarını itiraf etmekten hoşlanmazdı. Onun McCarthy'den gerçekten hoşlanıyor olabileceği düşüncesi karşısında midemde garip bir his oluşmuştu.

"Ellerinin vücudumda dolaşmasını seviyordum," diye devam etti Brenna, boğuk bir sesle. Masadaki bütün erkekler birden

tüm dikkatlerini ona vermişlerdi. "Dudaklarını, parmaklarını seviyordum..."

Birinci sınıf öğrencisi Adam boğulurmuş gibi öksürdü. Onu ölümcül bir bakış atarak susturduğumda birasına döndü.

"Sanırım seni meşgul edecek başka eller ve dudaklar bulman gerekecek," dedim Brenna'ya.

Coby ağzını açtı ama gönüllü olarak kendisini sunmadan önce sert bakışlarımı yüzüne diktim. Hemen ağzını kapattı.

"Sana söylemiştim, benim adıma karar veremezsin," dedi Brenna soğukça.

"Ben senin adına karar vermedim. Bu kararı McCarthy verdi."

"Buna inanmıyorum. Hayatıma karışman hoşuma gitmiyor."

"Senin, oyuncularımın hayatına karışman da benim hoşuma gitmiyor," diye cevabı yapıştırdım.

Takım arkadaşlarımın kafaları bir bana bir Brenna'ya dönüyordu.

"Yine bu tartışmayı mı yapacağız cidden?" diye sordu Brenna sıkkın bir şekilde. İşaretparmağı Coby'nin kolunda aşağı yukarı dolaşıyordu.

Coby'nin gözleri buğulanmıştı.

Kahretsin. Brenna aşırı derece seksi olmakla kalmıyordu, üstüne bir de fazlasıyla çekiciydi. Ve mükemmel poposu şu anda, tüm dikkatini yarınki yarı final maçına vermesi gereken bir hokey oyuncusunun kasıklarındaydı.

"Buraya bana bağırmaya mı geldin, Ateşli? Çünkü böyle yapman zavallı, tatlı McCarthy'yi sana geri getirmeyecek." Onu kışkırtıyordum. Sebebi de siyah gözlerinin, tıpkı ateş çukurundaki kömürler gibi hiddetle tutuşmasını izlemekten hoşlanmamdı.

"Haklısın. McCarthy geri gelmez. Bu yüzden sanırım yerine başka birini bulmalıyım." Parmakları, Coby'nin eline doğru kayıp onunkilere kenetlendi. Başparmağıyla takım arkadaşımın avucunu okşadığını gördüğümde kaşlarımı çattım.

Coby'nin inlediğini duyar gibi oldum. Yüksek müzik, sesini bastırıyordu ama yüzündeki ifadeye bakılırsa fazlasıyla etkilenmişti. Ona dik dik baktım. "Odaklan, dostum. Sadece oyun oynuyor."

"Oyun oynamıyorum. Takım arkadaşının seksi olduğunu düşünüyorum." İpeğimsi saçlarını omzunun arkasına atıp kafasını yana eğerek Coby'nin beğeni dolu yüzüne baktı. "Adın neydi?"

"Coby," dedi takım arkadaşım pürüzlü bir sesle.

Kahretsin, başımız beladaydı. Brenna'ya sanki karşısında çoktan soyunmuş gibi bakıyordu. Lanet olsun, bardaki herkes ona öyle bakıyordu.

"Ben de Brenna," dedi kız. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Ben de memnun oldum," dedi Coby yutkunarak.

Brenna bana sırıttı, sonra parmaklarını onunkilerden ayırıp Coby'nin iri göğsüne kaydırdı ve gri kazağının üstündeki Harvard logosuna bastırdı. "Kalbin çok hızlı atıyor. Her şey yolunda mı?"

"Her şey gayet yolunda." Coby tamamen Brenna'nın büyüsü altına girmişti. Yarı kapalı gözleriyle onun kıvrımlı vücudunu inceliyordu. Sonra oturduğu yerde kıpırdandı çünkü muhtemelen aleti kaskatı hale gelmişti.

"Bana odaklan, Chilton," diye emir verdim. "Onun seni kandırıp karanlık tarafa çekmesine izin verme."

"Onu dinleme, Coby. Yani Connelly tarafından hayatının mahvedilmesini istiyor musun *gerçekten*? O tam bir eğlence düşmanı. Kim eğlence düşmanlarını sever ki?" Brenna ona iyice sokuldu. "Hokeyden başka nelerden hoşlanırsın? Dans etmeyi sever misin?"

"Bayılırım," diye mırıldandı Coby, gözlerini onun göğüslerinden ayırmadan.

Onun tek bir dans hareketi bile yapamadığını çok iyi biliyordum. "Coby tuzağa düşme. Seninle ilgilenmiyor."

İkisi de beni duymazdan geldi.

"Bir ara birlikte dans etmeye gitmeliyiz. Çok. Ama. Çok. Eğleniriz." Brenna kelimeleri tek tek söylerken elini Coby'nin göğsünde dolaştırdı, sonra sakallı çenesine kaydırdı. "Vücutlarımızın o kadar yakın olması kalbini daha da hızlandırırdı eminim."

Adam tekrar öksürmeye başladı. Onun yanındaki Dmitry de kendisini kaptırmıştı. Hatta herkes aynı durumdaydı. Brenna'nın erkekler üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Kaşlarımı çatarak Coby'ye baktım. "Seninle oynuyor. Ona karşı işlediğim suçların intikamını alıyor sadece."

Brenna zafer kazanmış gibi sırıttı. "Aslında Coby'yi oldukça çekici buldum."

"Eminim öyledir," dedim. Sonra budala takım arkadaşıma döndüm. "Başarabilirsin dostum. Karanlıktan kurtar kendini."

Coby sonunda konuştu ama kelimeler sanki ağzından zorla alınıyormuş gibiydi. "Kusura bakma, Jake. Sanırım ona âşık oldum."

Brenna bir kahkaha atıp onun kucağından aşağı atladı.

Coby de hemen ayağa fırladı. "Bu akşam dans etmeye gitmeliyiz," dedi hevesle.

İçimi çektim. "İradesiz herif."

Brenna da bir iç geçirerek elini nazikçe takım arkadaşımın koluna koydu. "Kusura bakma hayatım ama Connelly haklıydı. Seninle oynuyordum."

Coby ağzı bir karış açık ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Seni kullanıyordum, özür dilerim. Kaptanınla oynadığımız satrançta masum bir piyondun sadece."

Coby öyle hayal kırıklığına uğramıştı ki kahkaha atmamak için zor durdum. Ama onun için üzülmüyordum çünkü onu uyarmıştım.

Brenna bana döndü. "Ne kadar kolaydı gördün mü?" Kafasını sinirle iki yana salladı. "McCarthy meselesini büyütmememin

tek sebebi, onunla geçici bir anlaşmamız olmasıydı. Ama bu sana bir uyarı olsun, Connelly. Hayatımdan uzak dur. Aşk hayatımdan da seks hayatımdan da uzak dur. Birilerini benden ayrılmaya zorlamaya hakkın yok. Bu çocukça bir şey."

"Senin az önce yaptığın şey çocukça değil miydi?" dedim meydan okur gibi.

"Ah, öyleydi, inkâr etmiyorum. Bunu yaparak senin seviyene inmiş oldum ama bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordum. Hayatımla oynarsan ben de seninkiyle oynarım. Beni oyuncularının dikkatini dağıtmakla suçlamaya devam edersen ben de tam olarak bunu yaparım. Az önce gördüklerime bakılırsa işim hiç de zor olmaz." Coby'nin omzuna hafifçe vurdu. "Seni bu işe karıştırdığım için tekrar özür dilerim. Ama gerçekten çok çekici olduğunu düşünüyorum. Audrey adında bir arkadaşım var, seni ona ayarlamak isterim. Kesinlikle onun tipisin."

Coby'nin yüzü anında aydınlandı. "Cidden mi?"

Brenna telefonunu çıkardı. "Gülümse. Ona senin bir fotoğrafını gönderip soracağım."

Coby'nin ona poz vermesini, lanet kaslarını göstermesini inanmazlıkla izledim. Sonra kendisini daha da küçük düşürerek, "Sağ ol," dedi.

Ahmak herif ona *teşekkür ediyordu* bir de. Tanrım! Takım arkadaşlarım inanılmazdı.

Brenna telefonunu çantasına koyduktan sonra gözlerime baktı. "Gecenin tadını çıkar, Jakey." Göz kırptı. "Ve unutma... Benimle oynarsan ben de seninle oynarım."

7

JAKE

Sabahın üçünde kalkıp mutfağa gittim ve kendime çeşmeden bir bardak su doldurdum. Beni neyin uyandırdığını bilmiyordum. Gök gürültüsü olabilirdi belki. Brooks'la birlikte bardan döndüğümüzde yağmur yağmaya başlamış, o zamandan beri de dinmemişti. Hafiflememişti bile.

Belki de uykumu bölen şey vicdan azabıydı. Bunu Brenna'ya asla itiraf etmezdim ama... işine burnumu soktuğum için kötü hissediyordum. McCarthy'den hoşlandığını söylediğinde kendimi pislik gibi hissettiğimi inkâr edemezdim.

"Ah!" diye cıyakladı o anda bir kadın. "Birilerinin uyanık olduğunu bilmiyordum."

Kafamı kaldırdığımda biçimli bir vücudun birkaç metre ötede kayarak durduğunu gördüm. Ya gölgeler gözlerime oyun oynuyordu ya da kadının üstünde tangadan başka bir şey yoktu. Öne doğru birkaç adım attı, uzun sarı saçları arkasında dalgalanıyordu. Mutfak lambası yandı ve evet, üstünde hiçbir şey yoktu. Göğüsleri gözlerimin önüne serilmiş haldeydi.

"Kusura bakma," dedi. "Burada yalnız olacağımı sanmıştım."

Buna rağmen bir yerlerini kapatmaya falan uğraşmıyordu.

Ben de bir erkektim sonuçta, gözlerimi göğüslerinden alamıyordum. Küçük olsalar da sevimli ve diktiler. Açık pembe göğüs uçları havaya maruz kaldığı için sertleşmişti.

Ama gözlerindeki cilveli parıltıdan hoşlandığımı pek söyleyemezdim. Eve birilerinin girdiğini duymamıştım ama muhtemelen onu Brooks davet etmişti. Neredeyse tamamen çıplak olmasına bakılırsa da ev arkadaşımın odasında ders çalışarak sabahlamaya niyetli değildiler. Yani bu kız şu anda bana böyle bakıyor olmamalıydı.

"Brooks'la mı takılıyorsunuz?" diye sordum bardağımı çalkalarken.

"Hı hı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne zaman geldin?"

"Gece yarısıydı. Sen sormadan söyleyeyim, Brooks arayıp beni çağırdı."

Kafamı iki yana sallamamak için kendimi tuttum. Brooks Weston cidden bir alemdi. Bütün akşam bir kızla öpüşüyor, gece yarısı da bir başkasını arayıp evine davet ediyordu.

"Bana bardak verebilir misin? Yerini bilmiyorum da." Dudaklarını yaladı. "Çok susadım."

Susamıştı. Peki.

Dolaptan bir su bardağı alıp ona uzattığımda parmaklarını davetkâr bir şekilde bana çevirdi. "Sağ ol."

"Sorun değil." Elimi çektim. "Üşümüş gibisin," dedim göğüs uçlarına imalı bir bakış atarak.

"Aslında şu anda alev almış gibiyim." Kıkırdadı. "Sen de öyle görünüyorsun."

"Nasıl?"

"Alev alev."

Kaşlarımı kaldırmamaya çalıştım. Bu kız fazlasıyla açık sözlüydü. Bu akşam kimin davetiyle geldiği düşünülürse fazla açık sözlüydü hatta. "Sen ev arkadaşımla birlikte değil miydin?" Kafamla koridoru işaret ettim.

"Evet. N'olmuş?"

"Yani başka bir adama onu seksi bulduğunu falan söylememelisin bence."

"Brooks senin hakkında ne düşündüğümü biliyor."

"Öyle mi?" Omurgamdan tuhaf bir ürperti geçti. İnsanların benim hakkımda böyle konuşması fikri hoşuma gitmemişti. Ve ikisinin kapalı kapılar ardında oynadığı sapıkça oyunların bir parçası olmamayı umuyordum.

Kız filtreli çeşmeden kendisine su doldurdu ve tüm çıplaklığıyla dikilip kaygısızca kafasına dikti. Vücudu çok güzeldi ama bir şey onu itici bulmama neden oluyordu. Açık ve utanmaz tavrı yüzünden değildi. Dobra olan, benimle kafa bulup canıma okuyan kızları severdim. Brenna Jensen gibi kızları mesela. O tam anlamıyla cüretkâr biriydi ama yanından kaçıp gitmek istememe neden olmuyordu.

Fakat bu kız...

"Adın ne?" diye sordum ihtiyatla. İçimdeki kuşkunun sebebini bilmiyordum ama bu kızın varlığı beni rahatsız ediyordu.

"Kayla." Kalçasını granit tezgâha dayayarak suyundan uzun bir yudum daha aldı. Üstünde incecik bir külottan başka bir şey olmamasını hiç takmıyormuş gibiydi. "Daha önce tanışmıştık," dedi.

"Öyle mi?"

Gözleri memnuniyetsizlikle karardı. Unutulmayı sevmediği belliydi. Ama onunla tanıştığımı gerçekten hiç hatırlamıyordum.

"Evet. Nash Maynard'ın partisinde."

"Harvard'da mı okuyorsun?"

"Hayır. Partide bunu konuşmuştuk, unuttun mu?" dedi gergince. "Boston Üniversitesi'nde okuyorum."

Zihnimde, bahsettiği bu konuşmanın olması gereken yerde kocaman, siyah bir delik vardı.

"Bebek," diye seslendi koridordan biri. "Yatağa dön. Azdım yine."

Kıza hafifçe gülümsedim. "Çağırılıyorsun."

O da bana sırıttı. "Ev arkadaşın çok doyumsuz."

"Öyle mi? Bilmiyordum," dedim omuz silkerek.

"Bilmiyor muydun?" Suyunu bitirip bardağını evyeye bıraktı. Yüzümü incelerken gözlerinde merak vardı. "Sen ve Brooks daha önce hiç..." Sorunun devamını getirmedi.

"Yok. Öyle şeyler benim tarzım değil."

Kafasını düşünür gibi yana eğdi. "Aranızda yastık görevi görecek bir kız olsa?"

Artık bu kızla işim bitmişti. Saat çok geçti ve kızın biriyle mutfakta üçlü seks tartışamayacak kadar yorgundum. "Bana göre değil," dedim yanından geçerken.

"Yazık," dedi arkamdan.

Ona doğru dönmedim. "İyi geceler, Kayla."

"İyi geceler, Jake." Sesi kışkırtıcıydı.

Tanrım. Küçük bir sohbete ne çok davet sığdırmıştı. Eğer bir hamle yapsaydım onu oracıkta becermeme bile izin verirdi. Eğer ben üçlü seksi kabul etseydim Brooks'la birlikte onu becermemize izin verecekti.

Ama iki seçenek de bana cazip gelmiyordu.

Odama döndüm ve her ihtimale karşı kapımı kilitledim.

ERTESİ sabah ailemi ziyarete gitmek için yola çıktım. Gloucester'a gitmek için Red Line otobüsüyle kısa bir yolculuk yapıp ardından da Newburyport/Rockport tren hattına binmem gerekiyordu. Weston'ın arabasını ödünç alıp sahil yolundan gitmek çok daha hızlı olurdu ama trenle seyahat etmek benim için sorun değildi. Sonuçta Mercedes'e benzin doldurmaktan daha ucuza gelecekti ve bugünün maçı üzerine düşünüp zihinsel olarak hazırlanmam için fırsat olacaktı.

Bütün sezonumuz bu maça bağlıydı.

Eğer kaybedersek...

Kaybetmeyeceğiz.

Kafamın içindeki bu sese, çocuklar hokey takımlarında oynadığım zamanlardan beri güvenirdim. Beni yüreklendirirdi. Bu alanda küçük yaştan beri yetenekli olduğum bir gerçekti. Ama disiplin ve başarısızlık olmadan yetenek ve potansiyel hiçbir anlam ifade etmezdi. Kazanmanın bir anlamı olması için bazen kaybetmek gerekirdi. Daha önce pek çok maç, kupa, şampiyona kaybetmiştim. Kaybetmek, insanın özgüvenini sarsmak yerine güçlendiren bir şey olmalıydı.

Ama bugün kaybetmeyecektik. Yer aldığımız konferans ligindeki en iyi takım bizdik, hatta belki de bütün ülkedeki.

Tren istasyona saat dokuz sularında girdi. Yağmur yağmadığı için Uber çağırmak yerine eve yürüyerek gitmeye karar verdim. Serin bahar havasını, denizin, balıkların ve yosunun tanıdık kokusunu içime çektim. Gloucester bir balıkçı kasabasıydı ve ülkenin en eski deniz limanı buradaydı. Yani her adımınızda bir deniz feneri, tekne ya da denizle alakalı bir şey görebilirdiniz. Ön kapılarına dekoratif çapalar asılmış sıra sıra evlerin önünden geçtim.

Büyüdüğüm ev, dar sokakların iki tarafına dizilmiş çoğu evin benzeriydi. Dış cephesi beyazdı, eğimli bir çatısı ve annemin düzenli bir şekilde ilgilendiği güzel bir ön bahçesi vardı. Arka taraftaki bahçe çok daha etkileyiciydi, annemin çiçek yetiştiriciliğindeki yeteneğinin kanıtıydı. Evimiz küçüktü ama üç kişilik bir aile olduğumuz için bizim için fazlasıyla yeterliydi.

Verandaya yaklaşırken telefonum çaldı. Hazel arıyordu. Cevap vermek için durdum çünkü bu öğleden sonraki maça gelecekti. "Selam," dedim. "Bugün Cambridge'e geliyorsun değil mi?"

"Asla. Okuluma ihanet edeceğime ölürüm."

"Kapa çeneni ya. Sen hokeyi sevmezsin bile. Taraftar olarak değil, arkadaş olarak geliyorsun."

"Evet, tabii ki geliyorum. Aramızda büyük rekabet varmış gibi davranmak çok eğlenceli geliyor. Bilirsin, yasaklı ilişki. Yani arkadaşlık," dedi.

"Arkadaşlığımız yasaklı falan değil. En iyi arkadaşım olduğunu herkes biliyor ve bu kimsenin umurunda değil."

Hatta bir duraksama oldu. "Doğru. Eee ne yapıyorsun şu anda? İstersen erken gelebilirim. Maça kadar takılırız."

"Annemle babamın evine girmek üzereyim. Annem maç günü özel kahvaltısı hazırladı."

"Aa, keşke bana da söyleseydin. Size katılırdım."

"Tabii, hemen katılırdın. Saat sekizden önce uyanman gerekirdi o zaman. Hem de bugün cumartesi."

"Uyanırdım, ne olmuş," diye karşı geldi.

"*Sabah dokuzdan önce dünya var olamaz*, diyen sen değil miydin, Hazel?" diyerek kıkırdadım.

"Bugün siz maçı kazandıktan sonra kutlama için ne yapacağız? Ooo, şık bir yerde akşam yemeğine ne dersin?"

"Olabilir ama çocuklar parti yapmak isteyeceklerdir. Ah, akşam on civarında bir yere gitmem gerek. İstersen sen de gelebilirsin."

"Nereye gideceğine bağlı."

"Danny Novak'ı hatırlıyor musun? Bu gece grubuyla birlikte sahne alacaklar. İlk konserleri olduğu için gideceğime söz verdim." Danny liseden takım arkadaşımdı. Hayatımda gördüğüm en iyi bateristlerden biriydi. Ellerinin keskinliği gitarda da çok iyi olmasını sağlıyordu. Ve en çok hokeyi mi yoksa müziği mi sevdiğine asla karar verememişti.

"Ne tür müzik yapıyorlar?"

"Metal."

"Iyy, öldür beni hemen!" Hazel içini çekti. "Son kararımı daha sonra söylerim ama şimdilik hayır diyorum, dostum."

Sırıttım. "Sonra görüşürüz o zaman."

"Tamam. Annenlere selam söyle."

"Söylerim."

Telefonu kapattım ve kilitli olmayan kapıdan eve girdim. Hokey montumu, küçük antredeki tabii ki çapa şeklinde olan demir askılıklara astıktan sonra botlarımın iplerini çözerken, "Anne?" diye seslendim.

"Merhaba bebeğim! Buradayım!" Annemin sesi dünyadaki en güzel kokularla birlikte mutfaktan geliyordu.

Karnım huysuz bir ayı gibi guruldadı. Bütün hafta bu kahvaltıyı beklemiştim. Bazıları maç günlerinde tıka basa yemek yemekten hoşlanmazdı ama ben tam tersiydim. Güzel bir kahvaltı yapmazsam uyuşuk ve cansız hissederdim.

Mutfağa gittiğimde annemi elinde kırmızı, plastik bir spatulayla ocağın başında buldum. Açlığım daha da arttı. İşte bu harikaydı, yumurtalı ekmek yapıyordu. Yanında da pastırmayla sosis vardı.

"Selam. Kokular şahane." Yanına gidip yanağına bir öpücük kondurdum. Sonra kaşlarımı kaldırdım. "Küpelerin güzelmiş. Yeni mi?"

Boştaki elini kulağına götürüp parlak inciyi işaretparmağıyla başparmağı arasında döndürdü. "Çok güzeller, değil mi? Baban geçen gün sürpriz yaptı! Daha önce hiç bu kadar büyük incilerim olmamıştı."

"İyi yapmış." Rory Connelly sağlıklı evlilik sırlarını iyi bilirdi. Mutlu bir eş, mutlu bir hayat anlamına gelirdi. Ve annemi parlak mücevherlerden daha mutlu eden bir şey yoktu.

Bana bakmak için döndü. Gevşek atkuyruğu yapılmış koyu renk saçları ve ocak başında durmaktan kızarmış yanaklarıyla elli altı yaşından çok daha genç görünüyordu. Ben doğduğumda ikisi de otuzlu yaşlarında oldukları için annem kendisine genelde "ihtiyar anne" derdi. Ama hiç de ihtiyar görünmüyordu.

"Hazel selam söyledi bu arada. Şimdi telefonda konuştuk."

Annem mutlulukla ellerini çırptı. "Ah, onu özlediğimi söyle

bir daha konuşunca. Ne zaman bizi görmeye gelecek? Bayramda burada değildi."

"Bu yıl annesini ziyarete gitti." Hazel'ın anne babası birkaç yıl önce boşanmıştı. Babası hâlâ Gloucester'da yaşıyordu ama annesi Vermont'a taşınmıştı. Hazel da bayramlarda bir birine, bir diğerine gidiyordu. "Bugün maça gelecek. Siz de gelecek misiniz?"

"Korkarım ki hayır. Baban zamanında evde olamaz. Biliyorsun, ben de otobanda yalnız araba sürmekten hoşlanmam."

Hayal kırıklığımı sakladım. Ailem hokey kariyerime hiçbir zaman fazla önem vermemişti. Babam işle çok fazla meşgul olduğu için maçlarıma gelemezdi, annemse ilgilenmiyordu. Küçükken bu beni bayağı kırmıştı. Arkadaşlarımın ailelerini tribünlerde görüp de kendi anne babamı göremeyince kıskançlıkla dolardım.

Ama her neyse, onlar da böyleydi işte. Zaten pek çok konuda tutumum bu yöndeydi. Geçmişi değiştiremezsin, bugünün için ağlamamalısın, gelecek için stres yapmamalısın. Çünkü bunları yapmak mantıksızdı. Özellikle de yaşananlardan pişmanlık duymak.

"Eh, eğer finale çıkarsak gelmeye çalışın o zaman. Olur mu?" dedim kaygısızca.

"Tabii ki. Şimdi tepemde dikilmeyi kes ve gidip otur bakalım, yıldız oyuncu. Ben her şeyi hazırlarım."

"En azından sofrayı kurayım," diye karşı çıktım, tabakları almak için dolaba uzanarak.

Elime hafifçe vurdu. "Hayır, otur sen," dedi. "Yakında hizmetçilerin olur belki. O yüzden bu sana hizmet etmek için son şansım olabilir."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Bu sonbaharda profesyonel hokey oyuncusu olacaksın, tatlım. Yani ünlü olacaksın. Ünlüler evlerine yardımcılar alırlar."

Annemle babama ulusal lig kontratımı gösterme hatasına

düşmüştüm maalesef. Kısa süre sonra ne kadar para kazanmaya başlayacağımı (menajerimin ikna etmesi sayesinde kulübün vermeyi kabul ettiği teşvik payı dışında) gördüklerinde gözleri yuvalarından fırlamıştı. Tam olarak ne kadar param olacağından emin değildim ama kontratımın değeri iki milyon dolar civarındaydı ve bir çaylak için bu oldukça yüksek bir ücretti.

Menajerime göre "yıldız olması öngörülen" oyunculara böyle ödeme yapıyorlardı. Bunu duyduğumda egom bayağı okşanmıştı doğrusu. Annem de bu sıfatı çok sevmişti ve bana artık hep yıldız oyuncu diyordu.

"Ben hizmetçi falan istemiyorum," dedim ama kıkırdayıp yerime oturdum. Annem beni şımartmak istiyorsa şımartabilirdi. Aslında bir yönden haklıydı. Önümüzdeki yıl Edmonton'da olacaktım ve Kanada kışlarında iliğim kemiğim donacaktı. Cumartesi günlerini ailemle birlikte Gloucester'da geçirmeyi çok özleyecektim.

"Babam nerede bu arada?"

"Şantiyede," dedi annem ocağı kapatırken.

"Cumartesi günü mü?" Gerçi pek şaşırmamıştım. Babam, köprüler ve tüneller yapan bir yapı firmasının idarecisiydi ve genellikle şehir işlerinin kontratlarıyla ilgilenirdi. Bu kontratlarda teslim tarihleri çoğunlukla başlama vaktine çok yakın olurdu, bu da babamın sürekli stres altında olduğu anlamına geliyordu.

Kelimenin tam anlamıyla insana kalp krizi geçirtecek bir işti. Babam birkaç yıl önce köprü şantiyesinde ani kalp durması yaşamış, annemle benim ödümüzü patlatmıştı. Annemin, onun işe dönmesine izin verdiğine hâlâ şaşırıyordum ama sanırım babamın başka şansı yoktu. Emeklilik yaşına daha çok vardı.

"Dün bir sorun çıkmış," diye açıkladı annem. "Ne olduğunu sorma. Köprüler hakkında konuşmaya başladığında onu dinlemediğimi bilirsin. Tek bildiğim kritik zamanda oldukları, kış gelmeden bu işi bitirmeleri gerektiği ve ekipteki -babanın deyimiyle-

puşt moronların davranışları yüzünden programın gerisine düşme tehlikesine girdikleri."

Bir kahkaha attım. Babam küfürleri kullanmayı iyi bilirdi. "Eminim çözerler," dedim. "Babam insanlara bağırmakta iyidir. Hem bundan zevk alır, yani sorun yoktur."

Annem, çocukluğumda bir yaz babamla birlikte yaptığımız sedir ağacından masaya tabakları taşımaya başladı. Çatalımı kapıp bir yumurtalı ekmek almak istedim ama annem yine elime vurdu. "Her şeyi getirene kadar bekle. Doğrusunu söylemem gerekirse, ekibindekilere emirler yağdırmanın babanı eskisi kadar keyiflendirdiğini sanmıyorum. Bitkin düştü, tatlım. Bu işi çok uzun zamandır yapıyor."

Üstünde bir yığın kızarmış, tereyağı sürülmüş çavdar ekmeğinin bulunduğu tabağı masaya koydu. "Neyse, artık senden söz edelim! Bugünlerde evimize bir ne-olduğunu-bilirsin-sen getirecek misin acaba?"

Ne dediğini anlamamış gibi yaptım. "Ne-olduğunu-bilirsin-sen mi? Köpek yavrusu mu? Araba mı?"

"*Kız arkadaş*, Jake. Bir kız arkadaşa ihtiyacın var," dedi oflayarak.

"Ah, ihtiyacım var, değil mi?" diye dalga geçtim. Annem de babam da uzun süredir bekârlığımı dert edinmişlerdi.

"Evet," dedi annem ciddiyetle. "Var. Seni destekleyecek, hoş bir kız arkadaşına ihtiyacın var. Hazel gibi biri mesela. Onunla neden çıkmadığını hâlâ anlamıyorum. Senin için biçilmiş kaftan!"

Hazel, annemin her zaman sunduğu ilk aday olurdu zaten. "Hazel'la çıkmayacağım," dedim, daha önce onlarca kez söylediğim gibi. "Ona o gözle bakmıyorum."

"İyi. O zaman başka birini bul."

Bu da her zamanki ikinci seçeneğiydi: *Başka biri*. Birisiyle ciddi bir ilişkim olmasını çok istiyordu.

Ama şu anda benim planlarımda böyle bir şey yoktu. "İstemiyorum," dedim omuz silkerek. "Hokey şu anda ilk önceliğim."

"Hokey beş yaşından beri senin ilk önceliğin oldu zaten! Artık yeni öncelikler bulma vakti gelmedi mi sence de?"

"Hayır."

Kafasını iki yana salladı. "Üniversiteye gidiyorsun, Jake. Genç ve yakışıklısın. Gün gelip de hayatının bu günlerini düşünmeni ve bu anları özel biriyle paylaşmadığın için pişman olmanı istemiyorum."

"Benim pişmanlıklarım olmaz anne. Hiçbir zaman olmadı."

Bu konuda tamamen dürüsttüm. Ama bir şey hakkında pişman olmadığımı da söyleyemezdim.

Brenna ile McCarthy'nin ilişkisine karışmanın verdiği suçluluk duygusundan kurtulamıyordum bir türlü. Evet, evlenmek üzere sözleşmiş falan değillerdi ama Brenna haklıydı, oyuncumdan onu terk etmesini ben istemiştim. Bu aşağılık bir davranıştı. Ben de kimsenin seks hayatıma karışmasını istemezdim sonuçta.

Bu suçluluk duygusunun zamanla yok olmasını ummuştum ama yok olmuyordu. Dün gece de içimi kemirmişti, bu sabah da hâlâ kemiriyordu.

Bugün maç günü, diye hatırlattı içimdeki ses.

Doğru. Bugünkü Princeton maçı her şeyden önemliydi. Kazanmamız gerekiyordu.

Kazanacaktık.

Başka seçenek yoktu.

8

BRENNA

"Beni yalnız başıma bıraktığına inanamıyorum," dedim Tansy'ye dik dik bakarak. Aslında pek şaşırmış sayılmazdım.

Lamar'la ilişkisi yüzünden hafta sonumun mahvolmaması için dua etmiştim ama babamın dediği gibi umut etmek aptallıktı. *Sıkı çalış ve hayallerini kendin gerçekleştir*, derdi hep, *o zaman hiçbir şeyi umut etmek zorunda kalmazsın.*

"Sadece bir iki saatlik bir şey," diye söz verdi kuzenim.

"Tabii tabii," dedim oda arkadaşının yatağında yattığım yerden. Aisha bir kez daha benim kahramanım olduğunu kanıtlamıştı. Her nasılsa yurt odalarında bulunan standart yatağın yerine insana bulutların içinde uyuyormuş hissi veren hafızalı köpükten bir yatak yerleştirmişti. Tansy'le öğle yemeği yiyip alışveriş yaptıktan sonra odaya döndüğümüzde hemen yatağa girmiştim. O kadar rahat bir yataktı.

"Ciddiyim," dedi Tansy. "Dün gece olanları konuşmak için gidiyorum sadece."

"Ah, barın ortasında birbirinize nasıl çığlıklar attığınızı mı konuşacaksınız?"

Tansy ve Lamar, neredeyse Frog and Fox'a adım attığımız anda kavga etmeye başlamışlardı. Bir süredir izlediğim en etkileyici sahnelerden biriydi.

Önce öpüşüp merhabalaşmışlardı ve Tansy barları karıştırdığı için ona takılmıştı, Lamar homurdanıp yanlış bar adını *Tansy'nin* verdiğini söylemişti. Kuzenim bunu inkâr etmişti ama erkek arkadaşı ısrarcıydı. Tansy, mesajı aptal gibi yanlış okuduğunu söylediğinde Lamar, "Neden sürtük gibi davranıyorsun?" demişti ve o anda kızılca kıyamet kopmuştu.

Ah, Lamar. Kız arkadaşına asla ama *asla* sürtük gibi davrandığını söylememelisin, çocuğum. Öyle davransa bile.

O sırada ben Lamar'ın arkadaşlarıyla birkaç tekila devirmiştim. Onların eninde sonunda barışıp yanımıza döneceklerini sanmıştık ama böyle bir şey olmamıştı. Bir süre sonra Tansy gözyaşlarıyla beni bardan dışarı sürüklemişti ve gece yarısından önce yurda dönmüştük.

Sabah uyandığımda akşamdan kalma bile değildim. Bu, gecenin berbat geçtiği anlamına geliyordu.

"Hadi ama Tans, ona yarın görüşeceğinizi söyle. Zaten Newbury Caddesi'ndeki gezintimizi sürekli onunla mesajlaşarak mahvettin." Niyetimiz alışveriş yapıp eğlenmekti ama ben bütün günümü onun telefon ekranına bakmasını izleyerek geçirmiştim. Öğle yemeğinde de neredeyse hiç konuşmamıştık çünkü Lamar ona mesaj atıp durmuştu.

"Biliyorum, çok üzgünüm. Sadece..." Kocaman gözlerini yalvarır gibi bana dikti. "Mezuniyetten sonra nişanlanmayı düşünüyoruz. Kavgalıyken onu görmezden gelemem. Meseleyi çözmemiz lazım."

"Nişanlanma" sözcüğünü duyduğumda gözümü bile kırpmadım. Tansy ile Lamar o kadar çok ayrılıp barışmışlardı ki artık ilişkilerini ciddiye almıyordum. Eğer birisiyle sürekli ayrılıp duruyorsan bunun bir sebebi var demekti. Daimi drama, uzun süreli ilişkilerde var olan bir şey olamazdı.

İkisinin nişanlanacağını hiç sanmıyordum. Bir ihtimal böyle bir şey olsa bile sonunda asla evlilik olmazdı. Az miktardaki maddi birikimimi bu bahse yatırabilirdim.

Yine de şüphemi göstermeden konuştum. "Pekâlâ, nişanlanmayı düşünüyorsunuz. Ama bu, aylardır görmediğin kuzeninin onca yolu seni ziyaret etmek için teptiği gerçeğini değiştirmez. Dün gecen ağlamakla geçti. Bugünkü alışverişse mesajlaşmakla. Şimdi de akşam yemeği ve kulüp planımızdan kaçıyorsun."

"Senden kaçmıyorum, yemin ederim. Akşam yemeğine gelemeyeceğim ama sonra kulübe gidebiliriz. Yemek kartımı kullanıp burada yiyebilirsin, masraf yapmana gerek kalmaz. Sonra biraz şekerleme falan yap. Ben hemen dönerim ve tıpkı planladığımız gibi Bulldozer'da eğlenmemize bakarız."

Bulldozer, gitmeyi çok istediğim gece kulübüydü. Saçma adına rağmen internetteki yorumları harikaydı ve söylenene göre müzikleri de iyi oluyordu.

Ama içimden bir ses oraya gidemeyeceğimizi söylüyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Tansy. "Çok uzun sürmeyecek. Sadece birkaç saat."

Az önce "bir iki saat" derken şimdi "birkaç saate" çıkmıştı, ne güzel.

"Ve söz veriyorum, bunu sana bir daha asla ama asla yapmayacağım. Bir dahakine ben Briar'a, senin yanına geleceğim. Lamar burada kalacak. Muhteşem vakit geçireceğiz."

Ters bir cevap vermemek için kendimi tuttum. O kararını çoktan vermişti, ne diye tartışacaktım ki? "İstediğini yap, Tans."

"Hadi ama Bee. Lütfen bana kızma."

"Sen de beni terk etme o zaman."

"Brenna..."

Telefonum çaldı. Normalde konuşma ortasında telefona bakacak kadar kaba biri değildim ama Tansy sinirlerimi bozduğu için sırf uyuzluk olsun diye ekrana baktım.

Gerçi bakmasam da olurdu. Ekrandaki bildirim, kuzenimin saçmalıklarından çok daha sinir bozucuydu.

"Harvard, Princeton'ı yenmiş," diye hırladım.

Tansy bana temkinli gözlerle bakıyordu. "Bu iyi bir şey mi yoksa kötü mü?"

Sakinleşmek için bir nefes aldım. "Bugünkü tek bir lafımı bile dinleseydin bunun cevabını bilirdin."

TANSY: Birazdan orada olacağım.

Mesaj, saat dokuz civarında geldiğinde rahat bir nefes aldım. Sonunda. Tansy üç saattir yoktu.

Akşamın erken saatlerinde yurdun yemekhanesine gidip leziz bir yemek yemiş, birkaç kızla muhabbet etmiş, yanıma yaklaşan birkaç lakrosçu çocuğu kovalamıştım. Ama artık canım sıkılmaya başlamıştı. Son kırk dakikadır, Aisha'nın yatağına uzanmış, dalgınca Tinder profillerini kaydırıyordum.

Böyle randevu uygulamalarını sık kullanmazdım ama şu anda yapacak başka ne vardı ki? Arkadaşlarımı arayamazdım, hepsi Briar'daydı. Ve şu anda ya Yale'e karşı oynanan maçı izliyor ya da o maçta oynuyorlardı. Tansy ile Aisha'nın televizyonları olmadığı için yerel kanalda maçı açamamıştım, telefonumda da canlı yayın bulamamıştım.

Bu yüzden uygulamada bulduğum çocuklarla sohbet etmeye karar vermiştim.

Uygulamaya girmemin üzerinden iki dakika geçmişti ki on beş erkekle eşleştirilmiştim. Bunun dışında on dört ya da on beş kişiden "*selammm*" veya "*selam, seksi şey*" gibi mesajlar, bir sürü kalp emojisi ve bir tane de "*oha, sen gerçek misin ya??*" mesajı almıştım.

Bu sonuncu mesaj beni güldürmeyi başarınca çocuğun profiline tekrar baktım. Adı Aaron'dı. Bir basketbol oyuncusunun

uzun, yapılı vücuduna sahipti ve gülümsemesi harikaydı. Yana dönerek mesajına cevap verdim.

BEN: Bazen ben de merak ediyorum.

O: HAHAH

BEN: Yani, ne gerçek ki? Bizler gerçek miyiz? Gökyüzü gerçek mi?

O: Bu kötü haberi verdiğim için üzgünüm ama gökyüzü gerçek değil.

BEN: AMAN TANRIM! O zaman tepedeki ne?

O: Bir kubbenin içindeyiz. Truman Show'daki gibi.

BEN: Ah, spoiler verme. O filmi daha izlemedim!

O: İzlemelisin. Çok iyidir. Çok beğeneceksin. Ben sinema okuyorum. Derslerde bir sürü güzel şey izliyoruz.

BEN: Harika. Alanın ne? Senaryo mu? Yönetmenlik mi?

O: Yönetmenlik. Bir gün Oscar kazanacağım. :) Aslında şimdiden film çekmeye başladım.

İlk başta ilgimi çekmişti ama sonra göz kırpma emojisi gönderdi.

Tüh.

Cevaplarımı belirsiz tutmaya karar verdim çünkü bunun nereye gittiğini görebiliyordum.

BEN: İyiymiş.

O: Ne tür filmler çektiğimi sormayacak mısın? ;)

BEN: Bir fikrim var aslında.

Cevap olarak iki göz kırpma emojisi gönderdi.

O: Muhteşem görünüyorsun. Vücuduna bayıldım. Seni filmlerimden birinde oynatmak isterim.

Henüz tam pislik moduna geçmemişti ama bu her an olabilirdi. Bu yüzden, kusura bakma ama ben aktrislikle ilgilenmiyorum, diye konuyu kapatmaya çalıştım.

O: Eminim memelerin çok seksidir. Hmmmm ve meme uçların. Onları emerken kendimi kayda almayı çok isterdim.

Off, neden? Neden?

Hiç beklemeden onu silip tavana baktım.

Evrimi sorgulamaya başlıyordum artık. Mağara adamlarından insana, sonra da zeki varlıklardan oluşan inanılmaz bir topluma dönüşmüştük. Alexander Graham Bell telefonu, Steve Jobs ise... başka bir sürü şeyi icat etmişti. Şimdiyse gerilemeye başlamıştık. Tekrar mağara adamı olma yolunda emin adımlarla ilerliyorduk. Gerçi bugünlerde bu tip mağara adamlarına sekskafa diyorduk.

Evrim adeta yön değiştirmişti sanki.

Yattığım yerde homurdanıp kuzenimin bir an önce gelmesini diledim. Bunun için yarı final maçını kaçırdığıma inanamıyordum.

Maçı hatırlayınca Briar'ın nasıl gittiğini görmek için telefonumu tekrar baktım. Twitter'a göre, Briar ikinci devreyi 2-1 önde bitirmişti. Ama henüz rehavete kapılmamak gerekirdi. Harvard, Princeton'ı üç gol farkla yenmişti.

Connelly'nin kendisinden çok memnun olduğuna emindim. Belki de şu an Seksi Bambi'yle birlikte kutlama yapıyor, yine sakso ziyafeti çekiyordu. Aman ne güzel!

Tam tekrar Tinder'ı açmıştım ki kuzenimden bir mesaj geldi.

TANSY: Plan değişti. Lamar da bizimle kulübe geliyor.

Telefonumu sıktım. Cidden mi? Güya bu ikimize özel hafta sonu olacaktı. Erkek arkadaşı her yaptığımız şeyi mahvetmişti, şimdi de Tansy onun Bulldozer planımızı mahvetmesine izin mi verecekti. Oysaki oraya gitmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Mesaj atmak yerine onu aradım. Boğazımda bir yumru vardı. "Ciddi misin sen?" diye sordum o açar açmaz.

"Çok üzgünüm cidden," diye inledi Tansy. "Sadece... Barıştık ve bizimle gelip gelemeyeceğini sordu. Ne deseydim? Hayır mı?"

"Evet! Hayır demek gerekirdi. Onunla alakalı olmadığını söyle. Kız kıza vakit geçirmek istediğimizi söyle."

"Hadi ama Bren. Çok eğlenceli olacak, yemin ederim."

Tabii. Tıpkı dün gecenin çok eğlenceli olduğu gibi, değil mi? Dişlerimi öyle sıktım ki zonklamaya başladılar. Yavaşça nefes alıp vererek çenemi gevşetmeye çalıştım. Kuzenimle tartışmaktan bıkmıştım. "İyi. Beni siz mi alırsınız yoksa orada mı buluşalım?"

"Biz gelip alırız seni. Arabayı Lamar sürecek. Bu akşam alkol almayı düşünmüyor. Ben burada hazırlanacağım. Bir saate orada oluruz."

"İyi. Yola çıkınca mesaj at. Ben de şimdi hazırlanmaya başlıyorum."

Sinirimi bastırmaya çalışarak hızlı bir duş aldım, sonra saç-

larımı kurutup Tansy'nin düzleştiricisiyle geniş dalgalar haline getirdim. Yanımda gece kulübüne giderken giyilecek seksi bir elbise getirmiştim. Pırıl pırıl, siyah kumaş bedenimi sıkıca sarıyor ve bayağı bir göğüs ve bacak gösteriyordu. Elbiseyi üstüme geçirdikten sonra Aisha'nın muhteşem makyaj masasına oturdum. Bu akşam her zamankinden biraz daha fazla makyaj yapmaya karar vermiştim, bu yüzden imzam olan kırmızı rujun dışında dumanlı bir göz makyajı yapıp *eyeliner* çektim, bolca da rimel sürdüm.

İşim bittikten sonra aynadaki yansımama bakınca sonuçtan bayağı memnun kaldım. Dün gece berbat geçmişti. Bugün de öyle. Ama bu gecenin daha iyi olacağına dair içimde bir his vardı. Harvard finale çıktıysa ne olmuştu yani? Briar da finale çıkacaktı ve onların kıçına tekmeyi geçirecektik. Ve ben de bir saat içinde Bulldozer'daki pistte dans ediyor olacaktım.

Telefonum çınladı. Güzel, yola çıkma vakti gelmişti. Tansy yolda olmalıydı...

TANSY: Lütfen beni öldürme. Lamar ve ben kulübe gelemiyoruz.

Hayalim suya düştü. Bulldozer parmaklarımın arasından kayıp gitmişti. Nabzım hiddetle hızlanırken ne diyeceğimi bilemez halde Tansy'nin yatağına çöktüm. Kuzen Tansy resmi olarak Kuzen Alex'in yerini almıştı. Kesinlikle en berbat kuzenim oydu. Bu yaptığından daha kötüsü olamazdı. *Olamazdı işte.*

Ona cevap yazarken ellerim titriyordu.

BEN: Şaka mı yapıyorsun?

TANSY: Çok çok üzgünüm. Son iki gün bizim için ÇOK stresliydi ve Lamar, bu akşam baş başa kalırsak ilişkimiz için daha iyi olacağını düşünüyor. Evde kalıp film izleyeceğiz ve yeniden bağlanacağız.

Yeniden bağlanmak mı? Birbirlerini her gün görüyorlardı zaten! Boğazımda öfkeden bir yumru oluşurken çenemi taş gibi sıkmıştım.

BEN: Tebrikler. Yılın en berbat kuzeni ödülünü kazandın. Üstelik henüz nisan ayındayız.

TANSY: Çok üzgünüm. Kendimi berbat hissediyorum.

BEN: Hayır, hissetmiyorsun. Hissetsen beni böyle bırakmazdın.

TANSY: Çok mu kızdın?

BEN: Tabii ki de kızdım. Senin sorunun ne, T?

Onunla yüzleşmekten korkmuyordum. Her şey berbat giderken bir şey yokmuş gibi davranmayacaktım. Sert sözcüklerim onu etkilemiş olmalıydı çünkü birkaç dakikalık aradan sonra telaşla geri vites yapmaya çalıştı.

TANSY: Haklısın. Özür dilerim. Saçmalıyorum. Lamar'la tekrar konuşayım. Seninle kulüpte buluşuruz, tamam mı?

Ağzım bir karış açık kaldı. Delirmiş miydi bu kız? Nasıl tamam olabilirdi? Dişlerimi sıkarak hızlıca, uzun bir mesaj yazdım. Özeti tabii ki *siktir git* olan bir mesaj.

BEN: Hayır, tamam değil. Kulübe gelmeye zahmet etme, Lamar'da kal. Zaten istediğin de buydu. Benimle vakit geçirmek istemediği belli olan biriyle takılmak istemiyorum. Başka bir plan yapıyorum, T. Bu şehirde başka arkadaşlarım da var. Sen akşamının tadını çıkar. Belki sabaha görüşürüz.

Beş saniye sonra telefonum çalmaya başladı.

Ama açmadım.

PARILTILI elbisem ve ben bir süre sonra kendimizi, Fenway Park yakınlarındaki küçük bir müzik kulübünde bulduk. Buradan önce birkaç farklı bara uğramıştım. Normalde yalnız başıma dışarı çıkmayı ve yabancılarla muhabbet etmeyi sorun etmezdim ama bu akşam ruh halim hiç iyi değildi. Yanıma yaklaşan herkese, erkek olsun kadın olsun, deli gibi kaşlarımı çatıp durmuştum. Birileriyle takılmak ya da sohbet etmek istemiyordum. Yalnız kalmak istiyordum. Bu yüzden, insanların yaklaşma girişiminde bulunmasına engel olacak kadar gürültülü müzik çalınan bir yere gitmeye karar vermiştim.

Bulldozer bu tanıma uyuyordu ama canım artık dans etmek de istemiyordu. Bir içki alıp sessizce, somurtarak oturmak istiyordum. Gerçi böyle bir yerde sessizce oturmak mümkün değildi çünkü girmeyi seçtiğim müzik kulübünde bu akşam bir *heavy metal* grubu sahne alıyordu. Mükemmel.

Mekân, dar bir sahnenin ve seyirciler için küçük bir alanın sığabileceği kadar geniş, tek bir odadan oluşuyordu. Siyaha boyanıp spreylerle grafiti yapılmış duvara birkaç uzun masa dayanmıştı. Odanın diğer ucunda bir bar vardı ama tezgâhta oturacak yer olmadığı için hepsi boş olan masalardan birine doğru ilerledim.

Karanlık mekânda ilerlerken herkes bana bakıyordu çünkü kendileri bataklıktan çıkmış gibi görünürken ben şehirde gece eğlenmesine çıkmış biri gibi giyinmiştim. Çoğunun kıyafetleri buruş buruş, saçları yağlıydı. Sayamayacağım kadar çok kişide Pantera ve Slayer tişörtleri vardı. Neyse ki etrafta pek ışık kaynağı olmadığı

için insanların yüzleri seçilmiyordu. Bakışlarını üzerimde hisse-diyordum ama neyse ki onları görmek zorunda değildim.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" Siyah saçları beline kadar uzanan bir garson bana doğru gelmişti. "Grup sahneye çıkmak üzere. Hemen sipariş versen iyi olur."

"Kızılcıklı votka, lütfen," dedim.

Çocuk kafasını sallayıp kimlik falan istemeden gitti. Ama kimliğim yanımda olduğu için endişeli değildim. Sahneye doğru eğilip uzun saçlı solistin zıplayarak mikrofonun başına geçmesi-ni izledim.

"Merhaba Boston! Stick Patrol sahnede ve sizi BECERMEK üzere!"

Eğer "becermek"ten kastı, karmakarışık sözleri olan üç kulak delici şarkıyı, daha ben ilk içkimi bitiremeden söyleyip gösterile-rine son vermekse, o halde başarılı oldular demekti.

Yüzümü kollarıma gömüp hüngür hüngür ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Bu da neydi şimdi?

Solist herkese geldikleri için teşekkür ederken ben ağzım bir karış açık halde ona bakakalmıştım. Şok içindeydim.

Konserleri on dört dakika sürmüştü. Şarkı başına ortalama iki buçuk dakika düşüyordu yani. Metal şarkılarının milyonlarca dakika sürmesi gerekmiyor muydu? Şimdiye dek duyduğum bü-tün Metallica parçalarının, *Yüzüklerin Efendisi* filmlerinden bile daha uzun sürdüğüne yemin edebilirdim.

On dört dakika sonunda ışıklar açıldı. Grubun müzik aletle-rini ve diğer eşyalarını toplamalarını izlemeye başladım. Çocuk-lardan biri amfiyi sahneden indirirken diğeri mikrofon kablola-rını topluyordu.

Canınız cehenneme, Stick Patrol. Sizin de aptal isminizin de canı cehenneme. Kız kıza planlarımızı bozduğu için kuzenimin de canı cehenneme. Bu akşamki maçı kazandıkları için Harvard

oyuncularının da canı cehenneme. Bu yağmuru üzerimize boşaltan küresel ısınmanın da canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme.

İçkimin geri kalanını tek dikişte mideye indirip garsondan bir tane daha istedim.

Hayatımdaki en berbat hafta sonunu geçiriyordum.

"Aaa, müzik grubunu kaçırdım mı yoksa?" Tüm saçını tıraş etmiş ve kaşına iki piercing takmış olan iri bir adam yanıma gelmişti. Bir bana, bir boş sahneye bakıyordu. Elbisemi fark ettiğinde gözleri şehvetle doldu.

Parmağımı dalgınca boş bardağımın ağzında dolaştırdım. "Evet, maalesef. Şimdi bitirdiler."

"Bu çok saçma."

"Aynen." Üstelik ben metal müzik hayranı bile değildim. Grubu dinleme isteğiyle kulübe gelip de konserin bu kadar çabuk bittiğini görsem gerçekten üzülürdüm.

"Sana katılabilir miyim?" Masamın kenarını tutmuştu.

Bakışlarım ellerine kaydı. Devasa iki patiye benzeyen ellerinin eklem yerleri kızarmıştı. Ellerini beğenmemiştim ve birisinin bana eşlik etmesini istemiyordum. Ama adam bana hayır deme şansı vermedi.

Bana yaklaşıp kollarını masaya dayadı. Devasa sol kolu, kabile desenlerinden oluşan dövmelerle doluydu. "Müzik sever misin?"

Müzik sevip sevmediğimi mi sormuştu gerçekten? Genel anlamda mı soruyordu? Çoğu insan müzik sevmez miydi zaten? "Tabii severim."

"En sevdiğin metal grubu hangisi?"

"Şey, metal müziği pek sevmem aslında. Buraya sadece bir şeyler içmek için girmiştim."

"Güzel."

Bir şeyler daha demesini bekledim ama demedi. Gitmiyordu da.

"Eee, okuyor musun?" diye sordum muhabbet açmak adına. Yapacak başka işim yoktu ne de olsa.

"Okulu terk ettim," dedi düz bir sesle.

Hmm, peki. Okuyup okumadığını umursamıyordum ama böyle demesi garipti. "Hangi okulda okuyordun? Boston Koleji'nde mi yoksa Boston Üniversitesi'nde mi? Ben Briar'da okuyorum."

"St. Michael's'ta okuyordum."

"St. Michael's mı?" Beynimi yokladım. "O üniversiteyi hiç duymadım."

"Lise," diye homurdandı. "Üniversite değil, lise." Başparmaklarının ikisi de göğsüne doğrulttu. "Lise terkim."

Hmm.

İnsan buna nasıl cevap verirdi ki?

Neyse ki o sırada garson gelip beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. Benim için bir kadeh kızılcıklı votka ve lise terk için de bir şişe Corona bira getirmişti. İçkimi hemen yudumlamaya başladım.

Eşlikçim birasından büyükçe bir yudum aldı. "Eee, adın ne?"

"Brenna."

"Dope."[1]

"Sağ ol. Senin adın ne?"

"Hayır, adım bu. Dope."

Hmm.

İç geçirmemek için kendimi tuttum. "Adın Dope, ha?"

"Eh, aslında gerçek adım Ronny. Dope da sahne adım." Dev omuzlarını silkti. "Eskiden bir müzik grubundaydım. Guns N' Roses şarkıları seslendirirdik."

"Ah, ne hoş. Ama sanırım ben sana Ronny diyeceğim."

Kafasını geriye atarak güldü. "Dominantsın, bunu sevdim."

1 İngilizce sokak jargonunda "iyi, hoş" anlamına gelir. (ç.n.)

Sonra aramıza bir sessizlik çöktü. Bana biraz daha yaklaşmıştı ve dirseği benimkine değiyordu. "Üzgün görünüyorsun," dedi.

"Öyle mi?" Bundan şüpheliydim. Şu anda hissettiğim tek şey rahatsızlıktı çünkü.

"Evet. Kucaklanmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Yok, sağ ol. Böyle iyiyim."

"Emin misin? Ben kucaklama uzmanıyımdır." Etli kollarını iki yana açıp kaşlarını kaldırdı. *İlk Aşk, İlk Dans* filmindeki Patrick Swayze gibi görünüyordu.

"Böyle iyiyim ben," dedim bu sefer daha ciddi bir sesle.

"Senin içkinin tadına bakabilir miyim?"

Ne? Kim böyle bir şey isterdi ki? "Hayır. Ama istersen sana bir tane ısmarlayabilirim."

"Yok. Hanımların bir şey ısmarlamasına izin vermem."

Kenara kayıp ondan uzaklaşmaya çalıştım ama bana doğru bir adım daha attı. Kendimi tehdit altında hissetmiyordum aslında. İri bir adamdı ama korkutucu değildi. Fiziksel gücüyle gözümü korkutmaya çalışmıyordu. Ona göndermeye çalıştığım "*ilgilenmiyorum*" sinyalini anlayamıyormuş gibi görünüyordu sadece.

"Eh, şey, benim hayat hikâyem... biraz karmaşık," diye itiraf etti, sanki ona bunu sormuşum gibi.

"Kuzey kıyısında büyüdüm. Babam derin deniz balıkçısıdır. Orospu annem şerefsizin biriyle kaçıp gitti."

Aman Tanrım, buna katlanacak durumda değildim hiç.

Ronny korkunç bir adam değildi, sapık da değildi. Gereğinden fazla şey paylaşmaya yatkın olduğu inkâr edilemez bir gerçekti ama kötü bir insan değildi. Yalnızca muhabbet açmaya çalışıyordu.

Ama ben muhabbet etmek *istemiyordum*. Bu gecenin, bu lanet hafta sonunun bir an önce bitmesini istiyordum. Gerçekten korkunç zaman geçiriyordum. Herhalde bundan daha beteri olamazdı.

Ancak bu düşünceyi kafamdan geçirir geçirmez evren bana bir tokat atmaya karar verdi ve Jake Connelly'yi görüş alanıma soktu.

Lanet olası Jake Connelly'yi!

Ensemdeki kaslar şüpheyle gerildi.

Bu çocuk burada ne arıyordu?

"Berbat bir şey, biliyor musun? Mükemmel bir iş bulacağını düşünerek Boston'a taşınıyorsun ama diploman olmadığı için bu imkânsız."

Dope'a... daha doğrusu Ronny'ye kulağımı tam olarak veremiyordum. Dikkatimin çoğu Jake'e kaymıştı. Soluk mavi kot pantolonu, Under Armour tişörtü ve Bruins şapkasıyla mekânda siyah giyinmeyen tek kişiydi. Ya da bir müzik grubu tişörtü giymemiş olan. Ayrıca içerideki herkesten yarım metre uzundu.

Dişlerimi sıktım. Neden sporcular hep böyle iri ve kaslı olmak zorundaydı ki? Jake'in vücudu aşırı derecede çekiciydi. Uzun bacakları, kaslı kolları ve yapılı bir göğsü vardı. Onu hiç üstsüz görmemiştim ama çıplakken göğsünün nasıl göründüğünü merak etmekten kendimi alamıyordum. Kesin kaslıydı. Ama tüyleri var mıydı? Yoksa bebek poposu kadar pürüzsüz müydü? Hain parmaklarım öğrenmek için can atıyordu.

O henüz beni fark etmemişti. Sahnenin kenarında durmuş, az önce konser veren gruptan biriyle konuşuyordu. Sanırım gitaristti bu.

Onun tarafından fark edilmeden kulüpten çıkıp çıkamayacağımı merak ediyordum. Connelly'nin beni bu parıltılı, dapdar elbiseyle böyle ucuz bir kulüpte görmesi... iki gündür yemekte olduğum tarihi geçmiş iğrenç pastanın üstündeki çürümüş krema olurdu resmen.

"Daha zor olan ne, biliyor musun? İnternet üzerinden randevulaşma işi," diye yakınıyordu Ronny.

Gözlerimi Jake'ten ayırdım. "Aynen, internet üzerinden randevulaşmak berbat," dedim dalgınca, garsonu bulmaya çalışırken.

"Bir sürü kızla eşleşiyorum ve bana, 'Selam yakışıklı, çok harika ve seksisin' falan diyorlar ama sonra muhabbet kesiliyor. Neden anlamıyorum."

Gerçekten anlamıyor muydu acaba? Çünkü muhabbetlerinin neden kesildiğine dair benim bir fikrim vardı. Liseyi terk ettiğinden ve annesinin orospu olduğundan böyle hızlıca ve rahatça bahsetmesi pek de etkileyici değildi. Dope en iyi yönlerini ortaya çıkarmıyordu maalesef. Ama yapıcı bir eleştiri yapmaya yanaşmadım. Şu anda bir kaçış planı yapmakla meşguldüm.

Bakışlarımı sahneye çevirdim. Jake hâlâ gitaristle sohbet ediyordu.

Kahretsin, neredeydi bu garson? İçtiklerimin parasını ödeyip bir an önce çıkmam lazımdı.

"Sen hoş bir kızsın, Brenna," dedi Ronny tuhaf bir tavırla. "Hoş sohbetsin."

Bir kez daha etrafımı inceledim. Artık gitmem gerekiyordu. Eğer Jake beni fark ederse bu konuyu, elbisemi, mekânı, yanımdaki adamı diline dolardı kesinlikle.

İşte! Sonunda garsonun, barın yanındaki döner kapıdan çıktığını gördüm ve deli gibi kolumu sallamaya başladım.

"Kusura bakma, hesabı istiyorum," dedim Ronny'ye. "Ben..."

Konuşmayı birden kestim. Jake artık sahnenin önünde değildi.

Nereye gitmişti?

"Gidiyor musun?" Ronny mahzun görünüyordu.

"Evet. Çok yoruldum da. Artık..."

"İşte buradaymışsın, bebeğim," dedi o sırada tanıdık bir ses. "Kusura bakma, geciktim."

Sonra da ben ne olduğunu anlayamadan Jake ensemi kavradı ve dudaklarıma doğru eğildi.

9

JAKE

Onu öpmeyi planlamamıştım. Sadece kaçmaya çalıştığı adamdan onu kurtarma amacıyla yanına gelmiştim aslında. Ama dudakları karşımda *öylece* duruyordu. Kıpkırmızı, dolgun ve o kadar kışkırtıcıydılar ki karşı koyamamıştım.

Dudaklarım onunkilere bir tüy misali hafifçe değerken bu durumdan, ondan çok kendim etkilenmiştim ve bunu yaptığıma anında pişman oldum. Çünkü *kahretsin*, daha fazlasını istiyordum. Dilinin tadını almak istiyordum. Her şeyini istiyordum.

Ama böyle bir şey olmayacaktı. Onu kurtarmaya gelmiştim, öpmeye değil.

Hazel'la birlikte sık sık dışarı çıktığımız için istemediği birinin ilgisiyle karşılaştığında nasıl göründüğünü biliyordum. Kadınların gözlerindeki yardım çağrısını kolaylıkla tanıyabilirdim yani. *Tanrım, şu durum bir an önce bitsin* ve *birisi beni buradan kurtarsın* gibi bir bakış oluyordu genellikle.

Brenna'nın gözlerinde de aynı panik vardı. Onu odanın diğer ucunda ilk gördüğümde inanamamıştım. İlk düşüncem -delice olsa da- beni buraya kadar takip ettiği olmuştu ama bu fikri hemen bir kenara atmıştım. Bu, Brenna Jensen'ın tarzı değildi. Onu görmenin ilk şokunu atlattıktan sonra telaşla garsona işaret ettiğini görmüş ve hemen harekete geçmiştim.

Dudaklarımı onunkilerden ayırırken bütün vücudum buna karşı çıktı. Aletim bas bas bağırıyor, ağzım bir öpücük daha istiyordu. Gerçek bir öpücük. Fakat bunun yerine onun arkasına geçip kollarımı ince gövdesine sardım.

"Selam, Ateşli," diye mırıldandım, burnumu boynuna gömerek. Lanet olsun, öyle güzel kokuyordu ki.

Brenna bir an gerildi ama sonra vücudunu gevşetti. "Selam. Çok geç kaldın." Gözlerime bakmak için kafasını geriye yatırdı ve bir an bakıştık. Sonra yanındaki adama döndü. "Ronny, bu benim erkek arkadaşım Jake."

"Ah." Adamın yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Bunu bilmiyordum. Şey üzgünüm."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," dedi Brenna kaygısızca.

"Ama var." Ronny bana doğru pişman bir bakış attı. "Senin kızla muhabbet ediyordum. Kusura bakma dostum."

"Sorun değil." Elimi Brenna'nın çıplak kolunda kaydırdım. Bu sahiplenici bir hareketti. Çevirisi, '*Bu kız benim*,' oluyordu.

Ronny'nin gözlerinde imrenme var gibiydi. "Ne zamandır birliktesiniz?"

"Bir yıl olmak üzere," diye yalan söyledim.

Brenna, "Ne yıldı ama," diye homurdandı.

Ronny kaşlarını çattı.

"Ona kulak asma." Parmağımı Brenna'nın koluna sürttüğümde nefesinin kesildiğini duydum. Hmmm. Ona dokunmamdan hoşlanıyordu demek. Bu bilgiyi daha sonra kullanılmak üzere kenara kaldırdım. "O, bana takıntılıdır resmen. Her gün telefon edip beni ne kadar sevdiğini söylüyor. Sanırım psikologlar buna aşk bombardımanı diyorlar."

"Ah, aşk bombardımanı mı dedin?" dedi Brenna tatlı bir sesle. "Kendisi bana her gün yatmadan önce mutlaka güzel bir haiku[2] yazar. Genellikle gözlerim hakkında. Ve de dudaklarım."

2 Geleneksel bir Japon şiir türü. (ç.n.)

"Bir de poposu hakkında tabii," dedim göz kırparak. Sonra elimi enfes bedeninde kaydırıp sözü geçen popoyu sıktım. Bu da berbat bir fikirdi çünkü kıçı hem sıkı hem yumuşaktı ve avucumun altında muhteşem hissettirmişti. Aletim anında sertleşti.

"Vay canına. Siz ikiniz... gerçekten çok âşıksınız demek? Böyle bir şeyi görmek ne güzel. Şu lanet olası tek gecelik ilişki kültürü aşkı öldürüyor resmen. Artık her şey tek kullanımlık oldu." Bize gülümsedi. O kadar samimi görünüyordu ki yalan söylediğim için kendimi kötü hissettim. "Çok hoş bir çiftsiniz."

Brenna'nın omzuna bir öpücük kondurdum. Tabii ki bu da bir başka kötü fikirdi. Teni dudaklarımın altında sıcacıktı ve çok güzel kokuyordu. "Aynen. Uzun bir ilişkimiz olsun istiyoruz."

"Sonsuza dek," diye şakıdı Brenna, bana bakıp gülümseyerek.

Ronny birasını bitirip masaya bıraktı. "Eh, ben sizi artık rahatsız etmeyeyim. Ama sohbet için teşekkürler. Size iyi geceler."

O gider gitmez Brenna kendisini kollarımdan kurtarıp aramıza bir metre mesafe koydu. Kaşlarını çatmış, kan kırmızısı dudaklarını büzmüştü. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"Önce ben sordum."

Omuz silktim. "Müzik grubunu tanıyorum."

"Tabii, eminim öyledir. Neden Harvard'daki kafadarlarınla zaferinizi kutlamıyorsunuz?" Karanlık yüz ifadesi, kazanmamız hakkında ne düşündüğünü gösteriyordu.

"Dediğim gibi, gruptakilerle arkadaşım. Gitaristle liseden tanışıyoruz."

Danny'den bahsedince onu öylece bıraktığımdan dolayı bana dik dik bakıp bakmadığını görmek için ona döndüm. Ama o, Metallica kazağı giymiş bir çocukla, elini kolunu sallayarak bir şey tartışıyordu. Göz göze geldiğimizde birkaç dakikaya yanına gideceğimi işaret ettim, o da kafa sallayıp konuşmasına devam etti.

"Eh, böyle bir konserin on dört dakikadan uzun sürmesi gerektiğini ona söylemelisin o zaman," dedi Brenna. "Göz açıp kapayıncaya kadar bitti."

Kıkırdadım. "Doğru. Ama bu ilk gösterileriydi, onları suçlama." Geçen garsona elimle işaret ettiğimde bizim masada durdu. "Bana bir Sam Adams getirir misin? Bu hanıma da içtiğinden bir tane daha." Boş bardağına işaret ettim.

Brenna, "Ben..." diye başladı ama garson çoktan uzaklaşmıştı. "Bir içki daha istemiyordum, Connelly," diye mırıldandı.

"Bendensin. En azından benimle bir içki içebilirsin. Az önce kıçını kurtardım."

Bana ifadesizce sırıttı. "Sence öyle mi oldu?"

"Öyle oldu. Yüzünde resmen, 'Beni buradan kurtarın!' yazıyordu."

Brenna boğuk bir kahkaha attı, sonra parmaklarını parlak saçlarından geçirdi. "Buradan çıkmak istiyordum," diye doğruladı. "Çünkü *seni* görmüştüm."

Gözlerimi kıstım.

"Doğru söylüyorum. Yani, ben yardıma ihtiyaç duyacak biri gibi mi görünüyorum? O adamdan kendi başıma kurtulamayacağıma mı inanıyorsun gerçekten?"

Haklıydı aslında. Kesinlikle yardıma ihtiyaç duyabilecek biri değildi. Ronny'den değil de benden kaçmak istediğini duyduğumda midem rahatsızlıkla büzülmüştü sanki. Egom da darbe almıştı. "Yani nazik olmaya *çalıştığım* için bir teşekkür duymayacak mıyım şimdi?"

"Kendini nazik biri olarak mı görüyorsun?" Brenna göz kırptı. "*Çok kibarlık etme, yaya kalırsın* lafını duymadın mı hiç?"

"Sen neden burada olduğunu hâlâ söylemedin. Hem de o *üstündekiyle*." Kafamla elbisesini gösterirken yüzümden, elbise hakkındaki düşüncelerimin belli olmamasını umuyordum.

Kahretsin, o nasıl *elbiseydi* öyle? O kadar kısaydı ki dilimi

damağımı kurutmuştu. Şu bira nerede kalmıştı? Geberiyordum burada. Parlak kumaş, vücudunun baştan çıkarıcı kıvrımlarını, bir adamın ilk doğan çocuğunu uğrunda feda edebileceği kadar dik ve dolgun göğüslerini sarmıştı. Ve o bacaklar... Tanrım. Normalde boyu o kadar uzun değildi -muhtemelen 1.65 falandı- ama giydiği uzun topuklu çizmeler sayesinde bacakları sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünüyordu.

"Bu akşam kulübe gidecektim," dedi gergince. "Ama kuzenim son anda beni ekti."

"Kötü olmuş."

"Evet."

İçeceklerimiz geldiğinde kurumuş boğazımı ıslatmak için hemen koca bir yudum bira içtim. Brenna Jensen fazlasıyla seksiydi ve bu akşam kesinlikle onun yanında olmamalıydım. Hâlâ öğleden sonraki zaferimizin etkisindeydim ve damarlarım adrenalinle doluydu. Princeton'ı ezip geçmiştik. Şimdi de evren karşıma Brenna'yı çıkarmıştı ve resmen kafamla oynuyordu.

Onu Ronny'le birlikte gördüğümde, içinde bulunduğu durumdan kurtararak ondan McCarthy meselesi için özür dilemiş olurum diye düşünmüştüm.

Ama şu anda, üzerinde bu elbiseyle karşımda dururken kafamdan geçen şey özür falan değildi. Onu öpmeyi düşünüyordum. Ona dokunmayı. O kıçı tekrar sıkmayı. Hatta sıkmaktan daha fazlasını yapmayı.

Müstehcen görüntüler zihnimde dolanıp duruyordu. Onu önümüzdeki masaya yaslayıp arkadan becermek istiyordum. Ellerimi pürüzsüz kıçında kaydırmak, aletimi tek bir hamleyle içine daldırmak istiyordum. Bunu yaptığımda sırtının yay gibi gerileceğinden ve dudaklarından bir inleme yükseleceğinden emindim.

Bu düşüncelerle kendim inlememek için dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Neyse ki Brenna fark etmemişti. Bardağındaki

ince plastik pipetle meşguldü. İçkiden bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve bardağı masaya bıraktı.

"Kusura bakma ama bunu içemem. Bir saat içinde iki bardak içtim. Başım şimdiden dönüyor."

"Nerede kalıyorsun?" diye sordum kaba bir sesle. "Bu gece Hastings'e kadar araba sürmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, Uber çağıracağım."

"Çok pahalıya patlar ama."

"Seksen dolar," dedi somurtarak. "Ama kuzenimin yurduna gitmekten daha iyidir."

Bir ıslık çaldım. Bizim evde kalması için davet edesim geldi ama kendimi tutmayı başardım. Bu, aklıma gelen en dangalakça fikirlerden biriydi. Ayrıca Brenna asla kabul etmezdi.

Bira şişemi sıkı sıkı tutarken sonunda gerçeği kabullendim: Şu an arzuyla yanıp tutuşuyordum.

Maçın heyecanı hâlâ üzerimdeydi. Kanım damarlarımda lav gibi akıyordu sanki. Aletim kaya gibiydi ve Brenna tam bir afetti. Varlığı mantığımla oyunlar oynuyordu.

Sıcak parmak uçlarını birden bileğimde hissettiğimde elektrik çarpmış gibi oldum. Kafamı eğdiğimde, bileğimdeki boncuklu bileklikle oynadığını fark ettim. Pembe boncuklardan birine dokunurken gülmemeye çalışıyormuş gibi dudakları seğiriyordu.

"Güzel takıymış," dedi. "Sekiz yaşındaki bir kızın odasını mı talan ettin, n'aptın?"

"Çok komik." Gözlerimi devirdim. "Bu benim şans bileklikğim. Maç günlerinde takarım."

"Sporcular ve batıl inançları." Dudaklarını büzdü. "İkinci tahmin: Bir kız izci grubunu takip edip soydun."

"Yine yanlış."

"Üçüncü tahmin: 1960'lardan gelen bir zaman yolcususun ve..."

"Seni düş kırıklığına uğratacağım için kusura bakma," diye araya girdim sırıtarak. "Ama bu bilekliğin heyecan verici bir hikâyesi yok. Lise birinci sınıfta bir takım arkadaşımla girdiğim iddiayı kaybettim. Cezam da bir ay boyunca bu bilekliği takmaktı."

"Erkekliğine tehdit amaçlı mıydı?" diye sordu Brenna kuru bir sesle.

"Öyleydi," dedim göz kırparak. "Ama beni tanımadığı belliydi. Benim erkekliğim kaya gibi sert ve sağlamdır." Şu anda alettim de aynı durumdaydı ama dikkatimi ona vermemeye çalışıyordum. Pembe-mor bilekliğimle oynadım. "Sanırım bunu kız kardeşinden çalmıştı. Umarım kız buna çok bağlı değildir çünkü asla geri alamayacak."

"Bilekliğin sihirli güçleri falan mı var?"

"Kesinlikle var. Lisede bunu taktığım ay boyunca tek bir maçı bile kaybetmedik. Oynadığımız tüm maçlarda pistin tozunu attırdık. Dört hafta sonu boyunca. Sonra bilekliği çıkardım ve..." Omurgamdan bir ürperti geçti.

Brenna büyük bir ilgiyle dinliyordu. "Çıkardın ve ne oldu?"

"Bu konuyu konuşamıyorum bile. Travma sonrası stres bozukluğumu tetikliyor."

Brenna'nın gırtlağından melodik bir kahkaha yükseldi. Bu sesi sevdiğimi inkâr edemezdim. Daha doğrusu, onu güldürenin *ben* olduğumu bilmeyi seviyordum. Bulduğu her fırsatta bana kafa tutmaktan hoşlanan bu asabi ve şirret tavırlı, güzel kızı güldürmeyi seviyordum.

"BS'den, yani bileklikten sonraki ilk maçımızda..." diye başladım. "Bu arada, artık zaman kavramım böyle, bileklikten önce ve sonra."

Brenna'nın yüzü bunu komik bulduğunu gösteriyordu. "Anlıyorum."

"Eh, yenildik. Hem de *ne* yenilmek. Akıllara ziyan derecede

kötü oynamıştık." Bu anı hâlâ yanaklarımın utançla kızarmasına neden oluyordu. "Pistte eğilip rakip takımın sopalarıyla kıçlarımıza şaplak geçirmesine izin versek daha iyiydi. Kıçımızı öyle tekmelemişlerdi." Etki oluşturmak için duraksadım. "Turnuvadan elendik. Sekize sıfır yenilmiştik."

Brenna'nın ağzı bir karış açık kaldı. "Sekize sıfır mı? Daha önce bir takımın *sekiz* gol attığı bir hokey maçı izlediğimi hiç sanmıyorum. Vay canına. Bence o bilekliği hiç çıkarma yoksa..." Duraksadı. "Aslında..." Tatlı bir edayla gülümsedi. "Onu ödünç alabilir miyim?"

Sırıttım. "Rüyanda alırsın. Final maçını kazandığımızda bileğimde olacak. Finalden bahsetmişken..." Telefonuma baktım. Bütün gece Briar-Yale maçının skorunu takip ediyordum ama son yarım saattir hiç bakmamıştım. "Eh, bak sen şu işe, Ateşli. Bil bakalım hangi maç uzatmaya gitmiş?"

Brenna'nın gülümsemesi soldu. "Skor ne?"

"2-2." Masumca gözlerimi kırpıştırdım. "Yanlış hatırlamıyorsam üçüncü devrenin son iki dakikasına kadar Briar bir sayı öndeydi. Görünüşe bakılırsa sizin oğlanlar baskıya dayanamayıp Yale'in durumu eşitlemesine izin vermişler."

"Ben hiç endişelenmiyorum. Briar bu maçı alacak." Kaygısızca omuz silkti. "Neyse, benim artık eve gitmem lazım. Sana iyi geceler, Connelly."

İçimde tuhaf bir hayal kırıklığı belirdi. Kalmasını istiyordum ve bu çok saçmaydı.

Bakışlarımı, Danny'nin hâlâ o çocukla muhabbet ettiği sahneye çevirdim. "Sana dışarı kadar eşlik edeyim," dedim.

"Hiç gerek yok. Refakatçiye ihtiyacım yok." Koluma hafifçe vurdu. "İyi geceler, Jakey."

İstememesine rağmen peşinden gittim.

"Sana refakatçiye ihtiyacım yok demedim mi?"

"Dedin."

Barın önünde durup garsona bir yirmilik uzattı. "Beyefendi-nin birasını da alın." Omzunun üstünden bana baktı. "Bonkör anneciğine teşekkür et, Jakey."

"Teşekkür ederim." Ona şehvetli bir tebessüm attım. "Babacığın onunla ilgilenmene bayılıyor."

Brenna içini çekti. "Senden nefret ediyorum."

Dar merdivene doğru arkasından ilerlemeye devam ettim. "Hayır, nefret etmiyorsun," dedim.

Kulüp, binanın bodrum katında olduğu için bir kat yukarı çıkmamız gerekiyordu. Brenna önümden çıkıyordu ve yüzümle kıçı arasında sadece santimetreler vardı. Neredeyse dilimi yutacak gibi oldum. Tanrım. Azıcık eğilsem eteğinin altını görebilirdim.

Merdivenin en üstüne ulaştığımızda elimi omzuna koyarak onu durdurdum. "Benden hoşlanıyorsun," dedim.

Beni yavaşça süzdü. "Bence tam aksine, *sen* benden hoşlanıyorsun."

Omuz silktim. "Fena değilsin."

Dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yok, bence daha fazlası olduğumu düşünüyorsun. Jensen hastalığına yakalanmışsın hatta."

"Hadi ama! Saçmalık bu."

"Şu anda benimle eve gelmeni istesem hayır mı derdin yani?" Seksi, kırmızı dudaklarını yalayıp bana bir adım yaklaştı.

Ben de dudaklarımı yaladım. "Hayır derdim."

Gülümsemeyi kesmeden daha da yakınıma geldi ve sırtım duvara yapışana kadar gerilememi sağladı. Ardından da sıcacık, incecik bedenini benimkine yasladı. Kafasının tepesi çenemi gıdıklıyordu.

"Bence evet derdin," diye fısıldadı, ellerini göğsümde yukarı, köprücük kemiğime doğru kaydırırken.

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu oyuna kanacağıma inanıyor mu-

sun cidden? Daha dün gece Chilton'a aynı şeyi yapmanı izledim, unuttun mu? Ben onun kadar ahmak değilim."

"Sen bir erkeksin. Bütün erkekler ahmaktır." Brenna kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Kahretsin, hayatım boyunca gördüğüm en güzel kadındı resmen. Cesur ve ateşliydi. Bu özellikleri güzelliğiyle birleşiyor ve onu hafife alınmaması gereken biri haline getiriyordu.

Ama... Nabzının boynunda nasıl attığı, nefesinin nasıl hızlandığı gözümden kaçmamıştı. Sarsılamaz biri değildi. Ve bende onu sarsma gücü vardı.

"Çok büyük konuşuyorsun, bebeğim. Ama blöfüne meydan okursam şu kapıdan koşa koşa kaçarsın."

"Kim blöf yapıyor ki?"

"Sen yapıyorsun. Tek yaptığın şey blöf." Elimi kalçasına götürdüm. Çok sıkmıyordum, kaygısızca orada tutuyordum ama dokunuşum amacına ulaşmıştı.

Brenna'nın gözleri alevlenmişti.

"Şimdi elimi elbisenin altına doğru kaydırsam neyle karşılaşırım?" diye sordum pürüzlü bir sesle.

Bu soruyla *onu* sarsmayı hedeflemiştim ama ben de sarsılmış durumdaydım. Aletim kaskatı olmuştu. Böyle oyunlara bayılıyordum. Karşındakine takıldığın, meydan okuduğun, onu kışkırtmaya çalışıp çözülmeye zorladığın oyunlar tam benim tarzımdı.

"Neyle karşılaşırdım?" diye tekrarladım. Bu sırada parmaklarımı da yavaşça aşağı doğru kaydırıp aşırı mini elbisesinin eteğiyle oynamaya başlamıştım.

Brenna göz temasını bozmadı. "Bir çöl gibi kuru olduğumu görürdün."

"Hmmm. Bundan şüpheliyim. Bence benim için hazır olduğunu görürdüm." Esnek kumaşı çekiştirip başparmağımı bacağına sürterken dudaklarının aralanmasını keyifle izledim. "Ne dersin? Hipotezimi test edelim mi?"

Gözlerimiz buluştu. Parmaklarımın arkalarını yine tenine değdirdim. O yumuşacıktı, bense acı verici derecede sert. Aletim kotumun önünü zorluyordu resmen. Sonra titremeye başladı.

Hayır, titreyen telefonumdu. Ama cebimde, aletimin çok yakınında olduğu için zevkle titrememe neden oluyordu.

"Bakacak mısın?" diye sordu Brenna bilmiş bilmiş. Bedeni hâlâ benimkine yaslanmış haldeydi. Avuçları göğsümdeydi ve karnına değen ereksiyonumun farkında olduğundan emindim.

"Hayır, meşgulüm." Elim elbisesinin altındaydı, yeryüzündeki cennete çok yaklaşmıştım.

Sonra o da birden irkildi ve omzundaki küçük çantaya uzandı. İkimizin de telefonu aynı anda mı çalıyordu? Bu sadece tek bir anlama gelebilirdi.

Elimi bacağından çektim ve telefonumu çıkartıp titreşimlere neden olan mesajları inceledim. Brenna da bildirimlerini kontrol ediyordu. Sonra, dar merdivenin siyah duvarlarında yankılanan zafer dolu bir çığlık koparttı.

"Evet!" diye bağırdı. "İşte bu be!"

İsteksizce yüzüne baktım. "Tebrikler." Briar, uzatmada Yale'i yenmişti. Zafer golünü takım kaptanı Nate Rhodes atmıştı.

Brenna'nın gülümsemesi bütün yüzünü aydınlatıyordu. Sonra bu gülümseme, ukalaca ve meydan okuyan bir sırıtışa dönüştü.

"Finalde görüşürüz o zaman."

10

BRENNA

Briar, Yale'i hezimete uğratmıştı ama bu, hafta sonumun berbat geçtiği gerçeğini değiştirmezdi. Dün gece, aşırı pahalı bir Uber seyahatinin ardından gece yarısında eve varmıştım ve bu sabah, Tansy'nin özürler dileyen on kısa mesajı, üç de sesli mesajıyla uyanmıştım. Onu tamamen bağışlayabilmem için en az bir ay geçmesi gerektiğini söylemiştim ama sevdiğim insanlara fazla kızgın kalamadığım için sonradan attığım mesajda iyi olduğumuzu, ama bana kız kıza bir hafta sonu borçlu olduğunu eklemiştim.

Şimdi de lokantada Summer'la birlikte pazar kahvaltısındaydım ve ona hafta sonu olanları anlatıyordum. Tabii ki de Jake Connelly'le karşılaşmalarımı atlayarak. Yoksa Summer tıpkı bir köpeğin kemik gördüğünde saldırması gibi bu bilgiye saldırırdı. Fakat köpeklerin aksine kemiği bir kenara atmak veya bir yerlere gömmek yerine beynimi kemirmeye başlar ve sonsuza dek peşimi bırakmazdı.

"Kusura bakma ama kuzenin tam bir sürtük gibi davranmış," dedi Summer, pastırmasını çiğnerken. Dağınık örgü yaptığı altın rengi saçı beyaz kaşmir bir kazakla sarılmış omzuna düşmüştü. Yüzünde bir gram bile makyaj yoktu çünkü buna ihtiyaç duymuyordu. Summer Heyward-Di Laurentis sinir bozucu şekilde büyüleyiciydi. Tıpkı ağabeyi Dean gibi. İkisi Ken ve Barbie gibi görünüyorlardı ama Summer, Barbie takma adından nefret ediyordu. Tabii ki onu sinir etmek için böyle sesleniyordum.

"Normalde öyle biri değildir," dedim kuzenim için. "Ama bu hafta sonu kesinlikle öyle davrandı."

"Seni *iki* gece boyunca yalnız mı bıraktı? Yok artık."

"Eh, ilk gece birlikteydik sayılır. Erkek arkadaşıyla çok kötü kavga ettiler, bu yüzden ben neredeyse bütün geceyi çocuğun arkadaşlarıyla geçirdim."

O gece daha erken saatte olanları, yani mağaramsı barda Connelly ve takım arkadaşlarıyla karşılaşmamı tabii ki de anlatmadım. Aslında Jake'i lafa katmadan da anlatabilirdim ama ağzımdan bir şey kaçırmaktan korkuyordum.

Mesela dudaklarının nasıl hissettirdiği gibi bir şey.

Ya da elini elbisemin altına nasıl kaydırdığı gibi.

Ya da elini çektiğinde içimin nasıl rahatlamayla dolduğu gibi. Çünkü çekmeseydi yalancı olduğumu anlayacaktı. Ona çöl gibi kuru olduğumu söylemiştim ama aslında değildim. Hayatımda hiç olmadığım kadar ıslanmıştım. Daha önce hiç kimseyi o kadar istediğimi hatırlamıyordum.

Ve bu iyi değildi. Hem de hiç. Jake sağı solu belli olmayan biriydi. Ne düşündüğünü, ne yapmak ya da söylemek üzere olduğunu asla tahmin edemiyordum ve bu benim için kabul edilemezdi. Karşımdaki kişinin amacını tam olarak anlamazsam kendimi nasıl koruyacaktım ki?

"Tekrar ediyorum, tam bir sürtüğe benziyor..." Summer elindeki pastırmayı bana doğru salladı. "Benden söylemesi."

"Lamar'la ilişkileri resmen zehirli. Aslında bu kadar bencil bir kız değildi." İkinci pankekimin üstüne akçaağaç şurubu döktüm. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama umarım ayrılırlar."

Summer bitki çayından bir yudum aldı. "Eh, iyi haber şu ki artık evdesin ve ben hafta sonunun geri kalanını düzgün geçirmeni sağlayacağım. Bu akşam Bruins maçını izlemek için bizimle Malone's'a gelmek ister misin?"

"Kesinlikle." Ağzımdaki lokmayı yuttum.

"İstersen ikinci görüşmene hazırlanmanda yardımcı da olurum. Yarın sabah gidecektin, değil mi?"

Kafamı salladım. "Muhtemelen ilki kadar berbat geçecek."

"Öyle deme. Olumlu düşünce olumlu şeyleri getirir, Bee."

"Bunu şimdi mi uydurdun?"

"Evet. Başka ne var biliyor musun?"

"Olumsuz düşünce olumsuzluk mu getirir?" diye sordum.

"O da var tabii. Ama benim diyeceğim şuydu, yarın için Prada çizmelerimi sana ödünç vermeye karar verdim. Büyükannemin gönderdiği siyah, süet olanları. Sana iyi şans getirecektir."

"Hı hı. Bunun bilimsel kanıtı var mı elinde?"

"Kanıt mı istiyorsun. Kanıtın adı Prada. Kahrolası Prada, Bee. Prada giydi mi yenilmez hissetmeyecek kimse yoktur."

Bu kızla nasıl iyi arkadaş olabildiğimi hâlâ aklım almıyordu. Summer benim tam tersimdi. Aşırı neşeliydi, tasarımcı giysilere hayrandı ve tipik bir kızdı. Ailesi aşırı zengin olduğu için bu tasarım kıyafetlerden istediği kadar alabiliyordu. Fakat ben etiketlere asla önem vermezdim. Rujum, en sevdiğim deri ceketim ve çizmelerim, birkaç dar pantolon ve elbise bana yeterli gelirdi. Fakat tüm bu farklılıklarımıza rağmen Summer'la çok uyumluyduk.

"Bu arada, buraya gelmeden önce Fitz'le konuştum. Yarın sabah beni kampüse o götürecek. Sen benim arabamı ödünç alabilirsin." Summer yarın Boston'a gitmem için muhteşem Audi'sini bana vermeyi teklif ediyordu resmen. Beni milyonlarca tren ve otobüs yolculuğundan kurtaracaktı. Öğlen kaçırmamam gereken bir İletişim Teorisi dersim vardı ve görüşmeden sonra derhal Hastings'e dönmem gerekecekti.

"Sorun olmayacağına emin misin?"

"Hiç olmaz." Çay fincanını ağzına götürdü.

"Sağ ol. Bunun bana ne kadar zaman kazandıracağını bilemezsin..."

"Selaaam!" diyen neşeli bir ses konuşmamızı böldü.

Ben daha göz kırpamadan kahverengi saçlar, aydınlık bir ten ve kocaman gözlerden oluşan bir kafa görüş alanıma girdi.

Daha önce hiç tanışmadığım bir kız, oturduğumuz kabin masada Summer'ın yanına sanki yıllardır arkadaşmışız gibi pat diye çöküvermişti.

Summer'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Pardon... ne..." dedi ama cümlesini tamamlayamadı. Nutku tutulmuş gibiydi ve Summer Di Laurentis için bu çok nadir bir şeydi.

Yeni gelen kızı şöyle bir süzdüm. Kırmızı düğmeleri olan, yakalı, beyaz bir gömlek giymişti. Kahverengi bukleleri çene hizasındaydı.

"Merhaba," dedim kibarca. "*Görgü* diye bir kelimenin varlığından haberdar mısın bilmiyorum ama bu, birilerinin yemeğini öylece bölemeyeceğin anlamına gelir. Özellikle de bu kişiler seni tanımıyorsa."

"Sorun değil, beni tanımak üzeresiniz." Mükemmel beyaz dişlerini göstererek kocaman gülümsedi. Bayağı sevimliydi aslında.

Ama birinin sevimli olması kaçık olmadığı anlamına gelmezdi.

"Ben Rupi. Rupi Miller. Evet, adım Hintçe ve soyadım tamamen beyazlara özgü. Çünkü babam tamamen beyaz kökenlidir. Çok, çok mülayimdir. Ve bir diş doktorudur. Yani sıkıcının *tanımıdır*. Ama annem harikadır. Eskiden büyük bir Bollywood yıldızıydı!" Rupi'nin sesi gurur doluydu.

Onun yanındaki Summer şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyordu. "Bu çok güzel..." Cümlenin gerisini yine getirememişti.

Kahkahamı bastırdım. "Rupi?"

Kız bana gülümseyerek baktı. "Evet?"

"Neden bizim masamızdasın?"

"Ah, pardon. Çok konuşuyorum. En baştan başlayayım. Ben Rupi, siz de Brenna Jensen ve Summer Heyward-Di Laurentis'siniz."

"Evet, bize isimlerimizi bildirdiğin için teşekkürler," dedim ifadesiz bir sesle.

Summer, "Rupi'ye kabalık etme," diye beni payladı. Sonunda cümleleri tamamlaması gerektiğini hatırlamıştı. Ve yeşil gözlerindeki parıltıya bakılırsa bu pişkin kıza ısınmaya başlamıştı.

"Ben birinci sınıfım," diye açıkladı Rupi. "Evet, bu çok banal görünüyor ama yemin ederim ben banal değilim. Çok eğlenceli biriyimdir, siz de göreceksiniz, söz. Ama mesele şu ki üst sınıflarla pek bağlantım yok. Merak etmeyin, sizi takip falan etmiyorum. Şurada arkadaşlarımla otururken sizi fark ettim sadece. Bunlar da arkadaşlarım Lindy ve Mel." Birkaç masa ileride oturan iki kıza işaret etti. Biri açık açık kızarırken diğeri hevesle el salladı.

Kızlara bir bakış attıktan sonra Rupi'ye döndüm. "Kahvaltımızı neden böldüğünü hâlâ açıklamadın."

"Sizden bir istekte bulunmayı arzuluyordum," dedi.

"*Ne* isteği?" dedi Summer güçlükle.

"Biriyle tanıştırılmak istiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kiminle?"

"Mike Hollis'le."

Çatalımı masaya bıraktım.

Summer da fincanını bıraktı.

Birkaç saniye geçti.

"Mike Hollis mi?" diye sordu Summer sonunda.

"Evet, senin ev arkadaşın," dedi Rupi.

Sırıttım.

"Ev arkadaşım olduğunu biliyorum." Summer kafasını iki yana salladı. "Ama ne demeye *onunla* tanıştırılmak istiyorsun ki?"

Rupi hülyalı bir iç geçirdi. "Çünkü o, dünyadaki en güzel erkek. Ve bence benim ruh eşim. Onunla tanıştırılmak istiyorum."

Masaya bir sessizlik daha çöktü. Bu konuda yüzde yüz emin

olarak konuşamazdım ama yüzde doksan dokuz nokta doksan dokuz emindim ki dünya tarihinde ilk kez birisi Hollis'in dünyadaki en güzel erkek olduğunu ve kendisinin *ruh eşi* olduğunu söylemişti.

Summer da en az benim kadar şoke olmuş görünüyordu. Ama çabucak kendimize gelip telepatik bir an yaşadık ve Summer'ın yüzünde Boston büyüklüğünde bir sırıtış belirdi. Rupi'nin koluna hafifçe vurdu. "Sizi tanıştırmaktan onur duyarım."

"Aslında bende daha iyi bir fikir var," diye araya girdim. "Sana telefon numarasını vereyim de kendin direkt iletişime geç."

Summer hemen beni destekledi. "Doğru, öylesi daha iyi! Ben de eve gidince bir Bollywood yıldızının kızının onu arayacağını söylerim Mike'a." Rupi bakmıyorken bana göz kırptı.

Rupi'nin kahverengi gözleri parlamıştı. "Gerçekten mi?"

"Ah, tabii ki." Summer rehberini açtı. "Telefonun yanında mı?"

Rupi, şeker pembe kılıfı olan bir iPhone çıkardı ve Summer ona hemen Hollis'in numarasını verdi. Kız numarayı kaydettikten sonra bize ciddi bir ifadeyle baktı. "Size şunu söylemek istiyorum ki ikiniz de mükemmel ve büyüleyicisiniz. Mike'la çıkmaya başladığımızda sizinle sık sık görüşeceğiz."

Yalan söylemeyecektim, bu kızın inancı ilham vericiydi.

"Neyse, daha fazla vaktinizi almayayım. İkiniz de çok güzelsiniz ve yardımınız için *çok* minnettarım!"

Bunu söyledikten sonra tıpkı geldiği anki enerjisiyle gitti.

O akşam daha geç saatlerde Malone's'a vardığımda Nate Rhodes da kapıdan girmek üzereydi. "Selam!" dedim kolumu onun kaslı koluna geçirirken. "Senin de geleceğini bilmiyordum."

Büyük bir Nate hayranıydım. Atışları mükemmel olan bir orta saha oyuncusu olmakla kalmıyor, ayrıca esprileriyle insanları kırıp geçirmeyi de iyi biliyordu. Sporcuların çoğu ukala birer pislik olmalarıyla bilinirlerdi. Kampüste kasıla kasıla gezinir, zamanlarını ayırdıkları kızları "onurlandırdıklarını" düşünürlerdi. Ama Nate öyle değildi. Fitzy gibi o da alçakgönüllü ve aklı başında bir erkekti.

"Başka planım vardı ama iptal oldu. Bir hatunla buluşacaktım ama beni ekti."

Aşırı şaşırmış gibi ağzımı açtım. "Ne!? Senin hokey takımının kaptanı olduğunu bilmiyor muymuş?"

"Değil mi ama?" Omuz silkti. "Ektiği iyi oldu gerçi. Hâlâ akşamdan kalmayım."

"Uzatmalarda resmen mucize bir atış yapmışsın," dedim. "Keşke orada olup kendi gözlerimle görebilseydim."

"Hayatımın en stresli uzatmasıydı," diye itiraf etti, ikimiz de bara girerken. "Bir an için lanet maçı kaybedeceğiz sandım." Açık mavi gözleri, spor eşyaları, TV ekranları ve üniversite öğrencileriyle dolu salonu taradı.

"Şuradalar," dedim ilerideki kabin masada oturan arkadaşlarımızı fark edince. "Iyy, Hollis de buradaymış. Şimdi senin gelmene daha çok sevindim, onunla aramızda tampon vazifesi görürsün."

"Hâlâ seni yatağa atmaya mı uğraşıyor?"

"Ne zaman karşılaşsak."

"Onu suçlayabilir misin ama?" Nate beni abartıyla süzdü.

"Kes şunu. Sen hiç benimle o şekilde ilgilendiğini göstermedin."

"Evet çünkü göstersem koç beni hadım eder! Ama aklımdan geçmedi değil."

"Sapık."

Sırıttı.

Dört dev hokey oyuncusunu ve benimle Summer'ı alabilecek kadar geniş olan daire masaya ulaştık. Summer, Fitz'in yanına iyice sokulmuştu ve Hollis bir kenarda tek başına oturmuş, gözlerini televizyondaki Bruins maçına dikmişti.

Beni gördüğünde kafasını kaldırdı. "Brenna! Gel, otur." Bacağına vurdu. "Senin yerin burada hazır."

"Sağ ol, koca çocuk. Almayayım." Summer'ın yanına oturdum.

Nate de Hollis'in yanına oturmak yerine benim yanıma çökünce Fitz ile Summer, Hollis'e doğru kaymak zorunda kaldılar.

"Bende Ebola yok," diye homurdandı Mike.

Televizyonlardan birine baktım. Boston hücumdaydı. "Hunter nerede?" diye sordum.

Masadaki hava anında değişti. Fitz mutsuz görünüyordu. Summer'ın yüzünde hafif bir suçluluk ifadesi vardı ama ben onun suçlu hissetmesi gerektiğini düşünmüyordum. Evet, Hunter'la bir süre flörtleşmişti ama Fitz'e bir şeyler hissettiğini anlar anlamaz bunu dürüstçe Hunter'a söylemişti. Onun da artık bu meseleyi aşması gerekiyordu.

"Bilmem. Dışarıya çıkmıştı o da. Muhtemelen kızın biriyledir," dedi Hollis. "Son günlerde kendisine bir pisicik heyeti kurdu."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hunter'ın bu aktivitelerinin pistteki performansını etkilememesini umuyordum. Gerçi dünkü maçın iki golünü o atmış, Nate'in son golünün asistini de o yapmıştı. Yani pek bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu.

"Niye öpüşüp barışmıyorsunuz artık?" diye sordum Fitz'e.

"Ben deniyorum," dedi. "Hunter istemiyor."

"Mallık ediyor," dedi Nate. Kaptanın böyle bir şey söylemesi endişe vericiydi. Demek Hunter'ın davranışları takımı *gerçekten* etkiliyordu. "Bizim araya girmek dışında yapabileceğimiz bir şey yok. İyi oynuyor. Partileri ve tek gecelik ilişkileri maçta yavaşlamasına neden olmuyor."

"Evet ama iki takım arkadaşının anlaşmazlığı diğerlerini kötü etkiliyor," dedi Fitz.

"O zaman anlaşmazlığı çöz," dedi Nate gözlerini devirerek. "*Senin* anlaşmazlığın."

"Deniyorum," diye tekrar etti Fitz.

Summer onun kolunu sıktı. "Sorun değil, yakında düzelir. Ben hâlâ başka bir yere taşınsam diyorum..."

Fitz ile Hollis aynı anda, "Hayır," dediler ve konu kapandı.

Bir süre maçı izledik. İçkimi yudumlayıp Nate'le şakalaşırken bir yandan da Hollis'in hamlelerini görmezden gelmeye çalışıyordum. Maça ara verilince yarı final sonuçlarını tartışmaya başladık.

"Corsen'la birlikte, Harvard-Princeton maçını canlı izledik," dedi Nate karamsar bir ifadeyle. "Kahretsin, çok fenaydı."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

"Lanet Brooks Weston hayatımda gördüğüm en pis vuruşları yaptı. İlkinde Princeton defansından bir çocuğa kör tarafından vurdu ve yan duvara yapışmasına neden oldu. Hakem hiçbir şey görmedi. Bu akıl sır erdiremiyorum çünkü böyle bir şeyi nasıl gözünden kaçırabilir ki? İkincisinde de rakip oyunculardan birinin dizine sopasını geçirdi ama bu sefer penaltı aldı."

Fitz kafasını iki yana sallayarak Summer'a baktı. "Lisede onunla takılmış olmandan nefret ediyorum."

"Brooks iyi çocuktur," diye karşı geldi Summer.

"Tam bir goril," dedi Nate gergince. "Goriller adil oynamaz."

Summer, "O zaman hakemin ceza vermesi gerekirdi," diye belirtti.

"Öyle hareket ediyor ki hakemlerden kaçmayı başarıyor," dedi Fitz. "Bazı takımların taktiği budur. Karşı taraf da penaltı alsın diye bilerek faul yaparlar. Harvard da bu konuda çok iyi."

"Babam Daryl Pedersen'dan bu yüzden bu kadar nefret ediyor," dedim Summer'a. "Koç Pedersen, böyle oynamalarını destekliyor."

"Babanla Pedersen zamanında aynı takımda oynamamışlar mı?" diye sordu Nate.

"Yale'de takım arkadaşıymışlar, evet," dedim. "Ama birbirlerine katlanamıyorlarmış."

Summer konuyla ilgilenmiş görünüyordu. "Niye?"

"Tam detayları bilmiyorum. Babam konuşmayı pek sevmez."

Oyuncuları aynı anda, "Hadi canım," dediler. Hollis kahkahalara boğuldu.

Omuz silktim. "Sanırım Pedersen o zamanlar da pis oynuyormuş. Babam da onu sevmiyormuş."

"Ondan nefret ettiği için koçu suçlayamam," diye mırıldandı Nate. "Pedersen bok kafalının teki. Oyuncularından mümkün olduğunca zalim olmalarını istiyor."

"İnsanların canı yanabilir," dedi Mike. Sesinde öyle bir samimiyet vardı ki gülmeden edemedim. Ne olursa olsun Hollis çok sevimliydi. Koca bir çocuk gibiydi.

"Haberin var mı bilmiyorum ama... hokey zalim bir spordur," dedim ona ciddiyetle.

Fitz kıkırdadı.

Hollis tam cevap verecekti ki telefonu gümbürdemeye başladı. Zil sesi, saçma haykırışlardan oluşan bir hiphop şarkısıydı. Sinir bozucuydu ama ona uyuyordu.

"Yo," diyerek açtı telefonu.

Dikkatimi Bruins maçına verdim ama çok kısa sürdü. Çünkü Hollis, tuhaf bir muhabbete girişmişti. Daha doğrusu yarı muhabbete.

"Biraz yavaş konuş... ne?" Dinledi. "Arabam var mı? Yok." Uzun bir duraksama daha oldu. "Yani... sanırım birinden ödünç alabilirim. Bir dakika, sen kimsin?"

Nate bir kahkaha patlattı.

"Ne oluyor ya?" Hollis şoktaymış gibiydi. "Kimsin? Ruby mi? Ne bi? Jesse Wilkes'in partisinde mi tanışmıştık?"

Summer boğulur gibi bir ses çıkartıp eliyle ağzını kapattı.

Ona baktığımda birbirimize sırıttık. Ruby değil, *Rupi*. Lokantada tanıştığımız enerji kasırgası harekete geçmişti demek. Pek vakit kaybetmemişti.

"Anlamıyorum hiç... Şey, tamam dinle, Ruby. Senin kim olduğunu bilmiyorum. Seksi misin?"

Fitz alaycı bir kahkaha attı. Ben gözlerimi devirdim.

"Evet, tamam... Sanmıyorum." Hollis hâlâ şaşkınlık içindeymiş gibiydi. "Görüşürüz sonra," dedi ve telefonu kapattı.

"Kimmiş?" diye soran Summer'ın dudakları titriyordu.

"Bilmiyorum ki!" Mike birasını alıp neredeyse yarısını kafasına dikti. "Kaçık bir kız. Perşembe günü akşam yemeği için onu almamı söyledi."

Summer yüzünü Fitz'in omzuna gömüp kontrolsüzce gülmeye başladı. Yüzümü vücuduna gömerek kahkahalarımı saklayabileceğim bir erkek arkadaşım olmadığı için dudağımı ısırdım ve Hollis'in fark etmemesini umdum.

"Çok tuhaf değil mi?" dedi Mike şaşkınca. "Tanımadığın kızlar durup dururken arayıp randevuya çıkacağınızı söylemezler, değil mi? Onunla daha önce tanışmış olmalıyım." Nate'e döndü. "Sen Ruby diye birini tanıyor musun?"

"Yok."

"Fitz?"

"Hayır."

Summer'ın kahkahaları artmıştı.

"Sen tanıyor musun?" diye sordu Hollis suçlayıcı bir şekilde.

Arkadaşım, "Hayır," diye cevap verdi. Bana bakmamak için kendisini zor tutuyormuş gibiydi. "Sadece bu durumu çok komik buldum."

Alt dudağıma geçirdiğim dişlerimi çektim. "Eee, çıkacak mısın kızla?" diye sordum elimden geldiğince ifadesiz bir şekilde.

Hollis bana ağzını açarak baktı. "Tabii ki de hayır! Seksi olup

olmadığını söylemedi bile. Perşembe akşamı göreceğimi söyledi. Ben de sanmıyorum deyip kapattım. Cinayete kurban gitmek istemiyorum, teşekkürler."

Neden Rupi Miller'ın bu durumdan hoşnut kalmayacağını hissediyordum acaba?

Yüzümde koca bir sırıtış belirdi. Summer haklıydı. Korkunç hafta sonum *gerçekten* güzel bitmişti.

11

BRENNA

"Çok uzun sürmeyecektir." Bana bakıcılık yapması için ayarlanan çalışan, sürekli bunu tekrar edip duruyordu.

Dürüst olmam gerekirse, Ed Mulder'ın işinin ne kadar süreceği beni ilgilendirmiyordu. Sadece öfkeyle kalkıp binayı terk etmemek için kendimi tutmakla uğraşıyordum. Boston'a ulaşmak için iki saatlik sabah trafiğini çekmiş olmasaydım HockeyNet'i falan boş verip gider ve bir daha asla dönmezdim. Ama başka araçlarla tampon tampona ilerlediğim o trafiğe gösterdiğim sabrın boşa gitmesine izin vermeyecektim.

Bu adam, yolundaki küçük bir engel sadece, diye hatırlattı kafamdaki ses.

Doğru. Eğer Pislik Dağı'nı aşmayı başarabilirsem diğer taraftaki ödülle, yani stajyerlikle buluşacaktım. Mulder'a rapor vermek zorunda kalmayacak, onunla belki bir daha karşılaşmayacaktım. Tek yapmam gereken bu pozisyona uygun olduğumu kanıtlamaktı. Ardından onun dünyadaki varlığını unutabilirdim. Bunun da pek zor olacağını sanmıyordum.

Onu beklemeye başlayalı bir saat olduğuna inanamıyordum. Saat tam dokuzda ofisine geldiğimde Rochelle özür diler gibi konuşarak, Bay Mulder'ın program dahilinde olmayan bir konferans görüşmesinde olduğunu söylemişti. Görünüşe göre konu *aşırı* önemliydi.

Hı hı. Konu aşırı önemli olduğu için kapalı kapının ardından kahkahalar ve boğuk sesler geliyordu mutlaka.

HockeyNet'e gelmemin üzerinden kırk beş dakika geçmişti ki Rochelle ofise girip Mulder'la konuştu. Ardından da Mischa adındaki bir çalışan yanıma geldi ve Mulder'ın görüşmesi bitene dek beni kanal binasında gezdireceğini söyledi.

Böylece aydınlık koridorda bu uzun boylu, ince adamın peşine düştüm. "Sen burada ne iş yapıyorsun, Mischa?"

"Sahne amiriyim. Adı kadar süslü bir iş değil ama. Temel olarak, yetenekleri koordine ediyorum, yönetmenin isteklerini gerçekleştiriyorum, seti temizleyip insanların kafein ihtiyaçlarını gideriyorum." Bana ifadesiz bir bakış attı. "Bazen de aydınlatma ekipmanında küçük düzenlemeler yapıyorum."

"Vay, turnayı gözünden vurmuşsun!"

Sırıttı. "Bir zaman sonra yönetmen olmayı ya da ana kumandanın başına geçmeyi umuyorum. O zaman turnayı gözünden vurmuş olacağım işte."

Gri çizgili takım elbise giymiş olan iri bir adamın yanından geçtik. Telefon görüşmesi yapıyordu ama bize şöyle bir baktığında onu hemen tanıdım.

"Yok artık," diye tısladım Mischa'ya dönerek. "Kyle Winters mıydı o?"

"Aynen. Onu özel yorumcu olarak aldık. Ulusal lig maçları hakkında konuşacak."

"Eski ulusal lig oyuncuları burada sık sık işe alınır mı böyle?"

"Tabii. Çoğu analist ya da maç yorumcusu olarak alınıyor. Eski antrenörler de var. Ayrıca kurgucular, istatistikçiler ve sakatlanmalar üzerine bilirkişiler bulunuyor. Kip ve Trevor gibi boşboğaz konuşmacıları da unutmamak lazım," dedi. Sözünü ettiği son isimler, tartışmalı bir programın sunucuları olan iki popüler, geveze adamdı. İkisinin de kuvvetli fikirleri vardı ve bu fikirleri dillendirmekten hiç çekinmiyorlardı.

"Bina testosteron dolu diyorsun yani," diye takıldım. "Östrojen durumu nedir?"

Mischa güldü. "Eh, kamera karşısındakilerden bahsediyorsak Erin Foster var. Genellikle soyunma odalarından haber yapar. Bir de Georgia..."

"Barnes var," diye bitirdim.

Georgia Barnes benim idolümdü. Maçlardan sonra insanlara zor soruları soran, lafını asla esirgemeyen bir kadındı. Ayrıca fazlasıyla akıllıydı ve fikirlerinden bahsettiği haftalık, kısa bir yorum programı vardı. Kip ve Trevor'ınki gibi çekişmeli bir program olmasa da Barnes'ın fikirleri bence çok daha zekiceydi.

"Georgia harikadır," dedi Mischa. "Görüp görebileceğin en keskin zekâya sahiptir. Beden olarak kendisinin üç katı olan adamları sözcükleriyle un ufak ettiğine pek çok kez şahit oldum."

"Ben de onu çok severim," diye itiraf ettim.

"Akşam programlarından birkaçının yönetmenleri ve birkaç analistimiz de kadın. Set ekibinde de birkaç kadın var. Ah, bir de Maggie gibi bitkin asistanlarımız var," dedi, bize doğru hızlıca gelen figüre işaret ederek. "Selam Mags."

Maggie, kâkülleri sürekli gözlerine giren, bezgin görünümlü bir kızdı. Elinde karton kahve bardaklarıyla ilerlerken yanımızda hiç durmadan mırıldandı. "Benimle konuşma. Geç kaldım. Kip beni gebertecek." Arkasına bir kez bile bakmadan hızla uzaklaştı.

"Hâlâ burada çalışmak istiyor musun?" diye takıldı Mischa.

"Ben kahve siparişlerinde uzmanımdır," dedim özgüvenle. "Ve asla geç kalmam."

"Bunu duymak güzel. Çünkü burada çalışan adamlardan birkaçının minicik bir tüyle bile etkinleşebilen öfkeleri vardır. Yapımcılardan biri olan Pete her ay asistanlarını kovar. Bu yıl üç tane kovdu mesela."

Tura devam ettik ve ana stüdyoya ulaştık. Analistlerin oturduğu haber masasına özlem dolu gözlerle baktım. Daha da havalı

olan, Kip ile Trevor'ın programı olan *Hockey Corner*'ın stüdyosuydu. Tanıdık kahverengi deri koltuk, flamalar ve kupalarla kaplı arka plan içimin heyecanla dolmasına neden oldu. Bir gün kendime ait bir programım, bir setim olması ne kadar da muhteşem olurdu.

Daldığım hülyalardan çıktım. Kendi programım olması hayaline ulaşmam yıllar, belki on yıllar alacaktı.

O sırada Mischa'nın kemerindeki telsiz cızırdadı. "Bay Mulder görüşme için hazır," dedi Rochelle'in sesi.

"Gördün mü? Çok beklemedin," dedi Mischa. "Değil mi?"

Hı hı, evet. Mulder, bugüne aksamamış olması gereken bir görüşme için beni bir saat on beş dakika bekletmişti. Mükemmel profesyonellik.

Mischa bana yapım ofislerine kadar eşlik etti, Rochelle de beni hızla patronuna götürdü.

"Bay Mulder," dedim. "Sizi tekrar görmek güzel."

Adamın dikkati tabii ki yine başka yerdeydi. Duvara monte edilmiş ekranlardan birinde rakip kanal açıktı. Sesi kapatılmıştı ama program, cumartesi akşamki Oilers maçıyla ilgiliydi.

Mulder bakışlarını ekrandan ayırdı. "Tekrar geldiğin için teşekkürler. Cuma günü boktandı."

"Evet, çok telaşınız varmış gibiydi." Oturmamı söylemedi ama yine de oturdum ve konuşmaya başlamasını bekledim.

"Konferans finallerinde okulun Harvard'la karşı karşıya gelecek," dedi. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Onlara tekme geçirmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Mulder'ın gülümsemesi alaycıydı. "Karşı takımda Connelly varken mi? Korkarım ki bu maçı kaybetmeye mahkûmsunuz. Jake Connelly'yi duymuşsundur, değil mi?"

Ne yazık ki. "Tanıyorum tabii."

Mulder sandalyesinde arkaya yaslandı. "Pekâlâ, o halde hoş bir test yapalım. Stajyerlerimizin istatistikler konusunda bilgili

olması beklenir. Söyle bakalım, Connelly'nin bu sezondaki istatistikleri nedir?"

Kaşlarımı çatmamaya çalıştım. Bu, hayatımda duyduğum en genellenmiş soruydu. Connelly'nin istatistikleri mi? Ne istatistiği?

"Biraz daha spesifik olmalısınız," dedim. "Neyin istatistiğini soruyorsunuz? Gollerinin mi? Asistlerinin mi? Gol çemberinin dışından atılmış gollerinin mi? Kaleye isabet eden paklarının mı?"

Mulder sorgulamamdan rahatsız olmuşa benziyordu. Cevap vermek yerine önündeki birkaç kâğıdı karıştırdı.

Ne hoş. Boktan Görüşme No 2 başlamıştı. Bu adamdan nefret ediyordum. Burada olmamı umursamıyordu ve beni işe almaya niyetli değildi. Ben yine de sabırla oturup beklemeye devam ettim.

O sırada dahili telefonu cızırdayarak rahatsız sessizliği bozdu. "Bay Mulder, karınız hatta. Önemli olduğunu söylüyor."

Adam gözlerini devirdi. "Asla önemli olmaz," dedi bana bakarak. Sonra bir tuşa bastı. "Bir görüşmenin ortasındayım. Daha spesifik olmasını söyle."

Aaaa cidden mi? *Kendisi*, insanlardan daha spesifik olmalarını isteyebiliyordu ama bunu ben yapınca kabul edilmiyor muydu?

Kısa bir süre sonra Rochelle tekrar konuştu. "Cuma akşamki yemeğe çağırılacak insanların sayısını doğrulamak istiyormuş."

"Önemliymiş, kıçım! Görüşmeden sonra arayacağımı söyle ona." Mulder tuşa tekrar bastı. "Kadınlar," diye mırıldandı.

Yorum yapmadım çünkü merhaba, ben de bir kadındım!

"Bu hafta sonu bir yemekli parti veriyoruz," diye açıkladı Mulder, kafasını sinirle sağa sola sallayarak. "Ama sanki bu saçma detaylar benim çok umurumda. Peçetelerin nasıl görüneceği beni ne ilgilendirir ki? Ya da dört çeşit mi yoksa yirmi çeşit mi

yemek olacağı? Yemin ediyorum bu kadın en cüzi saçmalıklara kafasını takıp duruyor."

Bunu, kadınların minicik beyinlere sahip ve asla spor camiasında çalışamayacak olan cüzi, önemsiz varlıklar olduğuyla alakalı bir konuşmayla devam ettirmemesine şaşırdım. Hayret, nasıl olmuş da "Spor erkek alanıdır, kızlara giriş izni yoktur!" falan dememişti?

Büyük ekranlardan birindeki ESPN, Oilers oyuncusu Connor McDavid'in, gördüğüm en güzel gollerden birini attığı anı gösteriyordu. Maalesef ki bu, maçı kazanmalarına yardımcı olmamıştı.

Mulder gürültülü bir ıslık çaldı. Modu düzelmişti. "Bu çocuk bir efsane!" dedi karga gibi bir sesle.

"Bu jenerasyonun en parlak yeteneği o," dedim ben de. "Onlarca yıldır bu sporun başına gelen en iyi şey."

"Önümüzdeki sezon Connelly de bizde olacak. İşte bu! Durdurulamaz olacağız."

Kafamı salladım. "Connelly, bu takıma ihtiyaç duyduğu hızı kazandıracak. O, buz pistindeki en iyi kayakçılardan biri."

"Kayaklı şimşek resmen. Tanrım, Brenna! Hayatımda hiçbir sezonu böyle heyecanla beklememiştim!"

Vücudum biraz gevşedi. Mulder ilk kez bana ısınmıştı. Bunun sebebinin Jake Connelly olmasına sevindiğim söylenemezdi ama şu noktada nereden yardım alabilirsem kabulümdü. Pislik Dağı'na tırmanmak, Everest'e tırmanmaktan daha zordu çünkü.

Beş dakika boyunca Jake'i konuştuk. Mulder fikirlerimden çok hoşlanmışa benziyordu. Hatta söylediğim bir şey üzerine, "Sana tamamıyla katılıyorum," bile dedi.

Fakat konuyu staja getirmeye çalıştığımda dikkatini tekrar bilgisayar ekranına verdi.

Boğazım hiddetle sıkıştı. Bir çığlık koparmak istiyordum. Benden hoşlanmış mıydı yoksa nefret mi etmişti anlayamıyor-

dum. Beni işe alacak mıydı yoksa buradan defolup gitmemi mi istiyordu?

"Her neyse, geldiğin için tekrar teşekkürler," dedi dalgınca.

Eh, cevabımı almıştım işte. *Defol git.*

"Görüşülecek birkaç adayımız daha var ama karar verilir verilmez derhal bilgilendirileceksin."

İşi alamadığım bilgisini vereceklerdi tabii. Bu stajyerliğe kabul edilme ihtimalim, aya ayak basma ihtimalimle aynıydı.

Neyse ne... Düş kırıklığımı bastırıp kendimi bu iş olmadan daha iyi olacağıma ikna etmeye çalıştım.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedim kibarca.

"Hmmm. Sorun değil." Bir kez daha benim dışımda bir şeye odaklanmıştı.

Aynen, hayatımda bu iş olmasa da olurdu. Ed Mulder gibi biriyle aynı binada çalışmaktan nefret ederdim zaten. Adam kendisinden ve kıymetli Oilers'ından başka hiçbir şeyi önemsemiyordu. Benimle yalnızca Jake hakkındaki kısa konuşmamız esnasında iletişim kurmuş ve birazcık ilgilenmiş gibi görünmüştü. Connelly'ye olan bu takıntısı neredeyse komikti ve...

Kapıya giderken birden durdum.

Aklıma bir fikir gelmişti. Delice bir şeydi. Hem de bayağı delice. Ama yine de... delice olup olmaması umurumda değildi sanırım.

Bu staj işini istiyordum. Çok, çok istiyordum. İnsanlar istedikleri işleri elde etmek için neler neler yapıyorlardı. Onlara kıyasla benim yapacağım şey çok... cüziydi. Ne de olsa cüzi amaçları olan budala bir kadındım ben sadece.

"Bay Mulder?"

Adam sinirleri bozulmuş gibi kafasını kaldırdı. "Evet?"

"Ben, şey... Bundan daha önce bahsetmek istemedim çünkü uygunsuz olur diye düşünmüştüm ama... Jake Connelly..." Tereddüde düştüm. Bu deliliği bir kez daha düşünüyordum.

Kafamda avantajları ve dezavantajları listelerken derin bir nefes aldım. Dezavantajlar çok fazlaydı. *Oldukça* fazla. Avantajlar da o kadar tatmin edici görünmüyordu ama...

"Ne olmuş Jake Connelly'ye?" dedi Mulder sabırsızca.

Sesli bir nefes verdim. "O benim erkek arkadaşım."

12

JAKE

Sabah antrenmanı çok zorluydu ama koçtan da daha azını beklemezdim zaten. Artık finale çıktığımız kesin olduğu için bize çok daha fazla yükleniyordu. Daha hızlı kaymamızı, paka daha sert vurmamızı, daha fazla atış yapmamızı bekliyordu. Çok yoğun çalışıyorduk ve bazı egzersizler, buzun üstündeki en iyi kayakçılardan biri olmama rağmen beni bile bitiriyordu.

Ama şikâyetçi değildim. Bazıları yataktan bu kadar erken çıkmak zorunda oldukları için oflayıp pofluyor, beslenme düzenimiz ya da koçun sert yaklaşımı karşısında yakınıp duruyorlardı. Pedersen'ın oyun tarzının bana göre çok fiziksel kaldığını inkâr edemezdim. Ben güçten daha çok hızıma ve keskin hamlelerime güveniyordum. Fakat koç zamanında sert oyunculardan olduğu için şimdi aynı kabalığı oyuncularından da bekliyordu. Brooks zor kullanan adamlarımızın başını çekiyordu ama son zamanlarda Pedersen diğerlerini de dirseklerini kullanma konusunda yüreklendirmeye başlamıştı. Ama benden bunu beklemiyordu. Ne yapıp ne yapamayacağımı biliyordu.

Duş alıp ıslak saçlarla soyunma odasından çıktığımda koç koridorda beni bekliyordu. Omzuma hafifçe vurdu. "Bugün çok iyiydin, Connelly."

"Sağ ol, koç."

"Finalde de aynı performansı gösterecek misin?"

"Evet efendim."

Kafasını yana eğdi. "Briar zorlu bir rakip."

Omuz silktim. "Ben endişeli değilim. Başaracağız."

"Kesinlikle başaracağız." Yüzü ciddileşti. "Ama kendimize fazla güvenmek de hata olur. Jensen'ın geçen sezonu kötü geçti, bu yüzden bu sene atak yapacaktır. Günde iki kez antrenman yapmıyorlarsa ben de Pedersen değilim."

Ben de öyle düşünüyordum. Briar bu sene çok daha formda görünüyordu. Geçen sezon ne olduğundan emin değildim ama Garrett Graham mezun olduğundan beri hücum konusunda zorlanmaya başladıklarını biliyordum. Nate Rhodes iyiydi ama olağanüstü bir yetenek değildi. Hunter Davenport en az benim kadar hızlıydı ama yaşı küçüktü. Daha ikinci sınıfta okuyordu ve zımparalanması gereken pek çok keskin kenarı vardı. Briar'ın önümüzdeki sezon Davenport'un komutasında durdurulamaz olacağından emindim. Ama bu sezon galibiyet bizim olacaktı.

"Yarın sabah erken gelmeni istiyorum," dedi Koç Pedersen. "Altı buçukta, tamam mı? Heath'le teke tek çalışmanızı istiyorum."

Kafamı salladım. Heath'in bugün bazı önemli pasları kaçırdığını fark etmiştim. "Bana uyar."

"Uyacağını biliyordum." Bir kez daha omzuma vurduktan sonra yanımdan ayrıldı.

Brooks'un beni beklediği lobiye doğru ilerledim. Yanına vardığımda telefonum Instagram'dan gelen bir bildirimle çınladı. Instagram'ı fazla kullanmadığım için bildirimi görmezden gelmeyi düşündüm ama sonra kullanıcı adını fark ederek durakladım.

BrenJen.

Brenna Jensen mı?

Merakım uyanmıştı. "Sen önden git," dedim Brooks'a. Birkaç

takım arkadaşımızla kampüs kafesinde öğle yemeği yiyecektik. "Sizinle kafede buluşurum. Önce bir telefon etmem lazım."

"Tamam." Bana tuhaf bir bakış attıktan sonra uzaklaştı.

Instagram mesajlarımı açtım. "BrenJen"in profil fotoğrafında simsiyah saçların yarı yarıya gizlediği bir surat vardı. Ama kırmızı dudaklar kimliği kanıtlıyordu. Bu kesinlikle Brenna'ydı ve fotoğrafının yanındaki yeşil noktaya bakılırsa tam da şu anda çevrimiçiydi.

Connelly ben Brenna. Görüşmemiz mümkün mü?

Kaşlarımı neredeyse saçlarıma kadar kaldırdım. Brooks bir zamanlar bana mesaj cevaplama kurallarından bahsetmişti. Kızlar gücün kendilerinde olduğunu hissetmesinler diye onlara cevap yazmadan önce *minimum* bir saat beklenmesi gerektiğiyle ilgili katı bir kuralı vardı. Ama ben bu kurala uyamayacak kadar merak içinde olduğum için hemen cevap yazdım.

BEN: Sen cidden bana mesaj mı attın?

BRENNA: Maalesef. Buluşabilir miyiz?

BEN: Bana çıkma mı teklif ediyorsun?

BRENNA: Rüyanda görürsün, Jakey.

Ekrana gülerek bakıyordum ki Brenna bir mesaj daha gönderdi.

BRENNA: Boston'dayım ve Briar'a dönmeden önce bir saatim var. Buluşabilirsek çok iyi olur.

BEN: İlk seferimiz için bir saatten daha fazlasına ihtiyacımız olacaktır, bebek. Yani sadece oynaşma kısmı bir saat sürer.

BRENNA: Bir saat oynaşma mı? Ne bu ihtiras?

BEN: İhtiras değil. Gerçekler.

Aslında şu anda onu seksi mesajlaşmalar için kışkırtmamalıydım çünkü bu oynaşma fikri çok cazip gelmeye başlamıştı.

BEN: Neden buluşmak istiyorsun?

BRENNA: Seninle bir konuda konuşmam gerek. Ve bunu aptal bir uygulama üzerinden yapmayacağım. Evet mi hayır mı?

Onu geri çeviremeyecek kadar ilgim çekilmişti. Yani Briar hokey takımı koçunun kızı, rakibi olan Harvard'ın takım kaptanıyla gizli bir buluşma ayarlamaya çalışıyordu burada. Nasıl meraklanmazdım ki?

Bu yüzden hemen cevap yazdım: *Nerede ve ne zaman?*

CENTRAL Square'deki bir kafede buluştuk. Yine bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Kafenin arka taraflarındaki küçük bir masada Brenna'ya katılırken sırılsıklamdım ve donmuştum.

Brenna'nın elinde tuttuğu kahve bardağından yükselen dumanlar burnunu kızartmıştı. Boş sandalyenin önünde duran bardağa işaret etti. "Sana da kahve sipariş ettim. Sade."

"Teşekkürler," dedim ellerimi sıcak bardağa sararak. Lanet parmaklarım buz kesmiş durumdaydı.

Kahvemden uzun bir yudum alırken Brenna beni izliyordu.

Bardağı masaya bıraktım. "Eee," dedim.

"Eee," diye tekrarladı.

Kahretsin, bugün çok sevimli görünüyordu. Uzun saçları düzgünce örülmüştü ve yüzünde hiç makyaj yoktu. Yani varsa da doğal görünmesini istemiş olmalıydı. Yanakları pembe pembe olmuştu ve sıçayım... kırmızı ruj sürmemişti. Dudakları parlak pembeydi.

Neredeyse, "Yüzünde bir tuhaflık var," diyecektim ama çok geç olmadan kendimi tuttum. Bir kıza *asla* böyle bir şey söylememek gerekirdi.

"Neden buraya çağırıldığımı söyleyecek misin artık?" diye sordum.

"Evet ama önce söz vermelisin."

"Olmaz. Ben asla söz vermem."

"İyi. O zaman ben gittim. En azından seni buraya kadar bir hiç için getirmiş olmanın tatminini yaşarım." Kalktı. "Görüşürüz, Jakey."

"O güzel kıçını sandalyeye geri koy," diye emir verdim gözlerimi devirerek. "Tamam, peki. Ne için söz vereceğim?"

"Birincisi, sonuna kadar beni dinleyeceksin. İkincisi de duyduklarından sinsice zevk almayacaksın."

Esrarengiz. Sandalyemde arkama yaslandım. "Pekâlâ. Söz veriyorum ki bunları yapmayacağım."

"Tamam." Brenna derin bir nefes alıp verdi. "HockeyNet'te stajyerlik için iş görüşmesine gittim."

"Güzel."

"Güzel olabilirdi. Tabii görüşme yaptığım adam koca bir mankafa olmasaydı." Brenna bardağının etrafına sardığı parmaklarını sıktı. "Onunla iki görüşme yaptık ve ikisinde de beni hiç dikkate almadı." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Sen bu iş için

uygun olmayabileceğimle ilgili sinir bozucu bir yorum yapmadan önce söyleyeyim ki..."

"Öyle bir şey demeyecektim," diye lafını kestim.

"Güzel. Çünkü bu iş için uygunum. Ama o, *hiçbir* kadını ciddiye almayan bir adam. Ya da en azından spor alanında çalışmak isteyen kadınları. Georgia Barnes hakkında nasıl alaycı konuştuğunu duymalıydın. Kadının kanala ait olmadığını düşünüyormuş gibiydi. *Benim de* oraya ait olmadığımı düşünüyordu sanki." Brenna'nın sesi öfkeyle doluydu ama gözlerinden saf yenilgi okunuyordu. "Hıyar herif."

"Çok üzüldüm," dedim ciddiyetle. Brenna'nın özgüvenini kaybettiğine hiç şahit olmamıştım. Bu pisliğin onu böyle etkilemesine izin verdiğine şaşırmıştım. "Gidip onu dövmemi ister misin?"

"O kadar kolay olsaydı bunu kendim de yapabilirdim. Hayalarına bir tekme geçirsem onun bile işine yarardı."

Sırıttım. "Peki ben neden buradayım?"

"Bu adam... Edmonton'lı," dedi Brenna.

Kaşlarımı hafifçe çattım. Bu konunun nereye gittiğinden emin değildim. Bahsi geçen adamın bir Oilers taraftarı olduğunu varsayıyordum ama ben daha takıma girmemiştim. Seneye girecektim. "Hâlâ bu işteki rolümü anlamadım."

"Bugünkü görüşmede benimle ilgilendiği tek an, Edmonton'dan bahsettiğimiz andı. Ve de senden," dedi gönülsüzce. "Kupayı kazanmak için ihtiyaçları olan oyuncunun sen olduğunu düşünüyor."

Adam haklıydı. Oilers'ın durumu fena değildi ama ben onları çok daha iyiye götürmeyi planlıyordum. Çok iyi bir hokey oyuncusuydum ve sebebi sadece yetenek değil, sıkı çalışmamdı. Hayatım boyunca çalışmıştım.

"Neyse..." dedi Brenna ama cümlenin gerisini getirmeyip kahvesini yudumladı.

"Beni buraya neden çağırdın, Jensen? Birazdan dersim başlayacak."

"Çünkü az önce de dediğim gibi adam sadece seni tanıdığımı söylediğim anda bana karşı olumlu olduğu bir tavır takındı."

Keyifle sırıttım. "Benden bahsettin demek?"

"Kes sesini. Bunu yapmak midemi bulandırdı zaten."

Bir kahkaha attım. Bu hatun çok başka bir şeydi. Kızların kendilerini kucağıma atmalarına alışkın olduğum için bunun tam tersini yapan biri beni adeta canlandırmıştı.

"Senden bahsetmekten fazlasını yaptım," diye itiraf etti Brenna.

Kaşlarımı kaldırdım. "Pekâlâ. Ne dedin?"

Kısık sesle bir şeyler mırıldandı.

Öne eğildim. "Duyamadım."

"Senin erkek arkadaşım olduğunu söyledim," dedi dişlerini birbirine bastırarak. Çenesini o kadar sıkmıştı ki çatlamamasına şaşırıyordum.

Bir an ona bakakaldım. Ciddi olduğunu fark ettiğimdeyse yeniden kahkahalara boğuldum. "Yok artık, bunu yapmış olamazsın."

"Yaptım. Bundan zevk almayacağına söz vermiştin."

"Kusura bakma ama sözümü geri alıyorum." Gülmeyi kesemiyordum. "Çok iyi ya. Benden bahsetmekten çok daha fazlasını yapmışsın resmen. *Human Centipede* filmindeki gibi yapışmışsın adamın kıçına." Gözlerimdeki yaşları sildim.

Brenna'nın bakışları hançer gibiydi. "İğrençsin ya. Pardon ama senin aksine benim mezun olduktan sonra bir işe ihtiyacım olacak. Profesyonel hokey liginde oynamak için multimilyon dolarlık bir sözleşme imzalama lüksüm yok maalesef. Haberci olmak benim hayalim. Staja kabul edilmek için o adamın kıçını yalamam gerekiyorsa yaparım."

Kahkahalarımı durdurmaya çabaladım ama bu çok zordu.

"Tamam. Ona çıktığımızı söyledin." Tanrım, bu çok hoşuma gitmişti. Adama bunu söylerken Brenna'nın yüzünde beliren ıstırap ifadesini gözümde canlandırabiliyordum. "Ama bu, neden şu anda burada oturduğumuzu açıklamıyor."

"Sana kolayca ulaşabilme imkânı olacağını duyduğunda oracıkta boşaldığını söylememe gerek yok herhalde." İçini çekti. "Cuma akşamı yemekli bir parti veriyor ve bizi de davet etti."

"Biz mi?" Ağzım kulaklarımdaydı. "Şimdi de *biz* mi olduk?"

"İnan bana, bu dünyada isteyeceğim son şeydi bu. Ama ona gideceğimizi söyledim. Şimdi de ne kadar küçük düşürücü olsa da senden, bana iyilik yapıp partiye gelmeni istiyorum." Bunu isteyeceğine jiletlerle dolu karanlık bir çukurda yuvarlanmayı tercih edermiş gibi görünüyordu.

Sırıtışım daha da büyümüştü. Yüzüm yırtılacakmış gibi hissediyordum.

"Bana bunu yapma," dedi acınası bir ifadeyle. "Çok saçma olduğunun farkındayım ama yardımına ihtiyacım var. Geçen erkek arkadaşımmış gibi yapmıştın zaten. O akşam orama burama dokunmakta bir sakınca görmüyordun. Rol yapmak kendi fikrin olunca sorun olmuyor sanırım."

Bir bakıma haklıydı.

"Eh, bir kez daha aynı şeyi yapmanı istiyorum, tamam mı?" Sesi keskindi. "Tek gecelik bir şey. İstersen ödeme bile yaparım."

"Hey, ben jigolo değilim."

"İyi. O zaman bedavaya yap. Hayırseverlik et."

Bir süre düşündüm. "Olmaz."

"Hadi ama Connelly," derken hiç görmediğim kadar telaşlıydı. "Beni yalvartma."

Bu sözleri üzerine karnımın alt kısmı ani bir şehvet hissiyle doldu. "Bu kulağa çok çekici geliyor."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Öyle bir şey olmayacak."

"Hmmm, seni dizlerinin üstüne çökmüş yalvarırken düşünüyorum da..." Aletim seğirdi.

Artık bir şeyden emindim. Bu kız beni kızıştırıyordu. Bugüne dek pek çok kadınla birlikte olmuştum ama birine karşı bu kadar arzu duyduğumu hiç hatırlamıyordum. Az önce tanımladığım sahneyi düşünürken gözlerim bulanmıştı. Brenna dizlerinin üstüne çökmüş, pantolonumun fermuarını açıyor, aletimi kavrıyor ve kocaman gözlerini bana dikip yalvarıyor...

"Yalvarmıyorum," dedi sertçe. "Rica ediyorum. Hayır diyorsan sorun yok, kalkıp giderim."

Şehvetle girdiğim transtan çıktım. "Hayır demiyorum."

"Harika. O zaman cuma akşamı birlikte gidiyoruz."

Kıkırdadım. "Evet de demiyorum ama."

Eğer bakışlar öldürebilseydi şu anda yerde iki seksen uzanmış olurdum. Etrafıma da beyaz tebeşirle çizgi çekilmiş olurdu. "Ne diyorsun o zaman?" diye sordu.

"Her şey karşılıklı diyorum. Okulda bunu öğrendin mi bilmiyorum ama hiçbir şey bedava değildir." Göz kırptım. "Ben senin sırtını kaşıyorsam sen de benim sırtımı kaşımalısın."

"Ben senin hiçbir yerini *kaşımam*."

"Demek istediğim, eğer sana yardımcı olacaksam karşılığında bir şey isterim."

"Ne gibi?" Mutsuzlukla saç örgüsünün ucuyla oynamaya başladı.

O örgüyü çözmesini isterdim aslında. Koyu renkli saçlarının omuzlarına dökülmesini izlemek isterdim. Yok, hayır, üzerime oturup bana doğru eğildiğinde çıplak göğsüme dökülmesini izlemek...

"Ne gibi?" diye tekrarladı ben cevap vermeyince.

Bir kez daha kendimi ana odaklanmaya zorladım. "Cuma akşamı randevuya çıkmak istiyorsun."

"Sahte randevu."

"Sahte randevu," diye kabullendim. "Eh, ben de karşılığında *gerçek* bir randevu istiyorum."

"Gerçek ne?"

"Randevu. Sen sahte randevunu alacaksan ben de gerçek randevu alacağım."

"Şaka mı yapıyorsun sen?" Ağzı bir karış açık kalmıştı. "Benimle çıkmak mı istiyorsun?"

İnanamayarak bakan yüzünü inceledim. "Değil mi ama? Ben de kendime şaşırdım." Omuz silktim. "Ama olan oldu artık. Senin çok seksi olduğunu düşünüyorum, sen de *benim* seksi olduğumu düşünüyorsun, biliyorum..."

"Bence sen kendinin seksi olduğunu düşünüyorsun," dedi alayla gülerek.

"Düşünmüyorum, biliyorum. Ayrıca senin beni nasıl süzdüğünü gördüm. Yani..." Ellerimi kaygısızca kaldırıp önce kendimi, sonra onu işaret ettim. "Aramızda bir şeyler olduğunu düşünüyorum..."

"Aramızda hiçbir şey yok. Kesinlikle."

"Peki, tamam. Ben artık kalkayım o halde." Yerimden kalktım.

"Connelly," diye hırladı Brenna. "Otur şuraya." Bir an için gözlerini yumdu. "Benimle partiye geleceğini söylüyorsun. Karşılığında tek istediğin seninle gerçek bir randevuya çıkmam, öyle mi?"

"Evet ama bir seri katille buluşacakmışsın gibi konuşma. Benimle çıkacağın için heyecanlı görün en azından."

"Peki!" Avuçlarını birbirine vurdu. "Seninle çıkacağım! Yaşasın!"

"Bu daha iyi," dedim. Beni buraya çağırma nedenini öğrendiğimden beri gülümsemeyi hiç kesmemiştim. "Yani evet mi diyorsun?"

Cevabı gürültüyle iç geçirmek oldu.

13

BRENNA

Salı günü yine fırtına çıktı. Yerel kanaldaki meteorolog bile havanın bu durumundan bıkmışa benziyordu. Sabah haberlerinde hava durumunu bildirirken, sanki son bir ayda New England'ın üzerine kovalarca suyu seyirci dökmüş gibi dik dik kameraya bakıp durmuştu.

Neyse ki Summer'la derslerimiz yakın saatlerde olduğu için eve yürüyerek dönmekten kurtulmuştum. Benim dersim bir saat önce bittiği için Sanat ve Tasarım binasına gidip lobisinde ödevimi yapmaya oturdum. Büyük mekân rahat koltuklarla doluydu ve ne şaşırtıcıydı ki kimse burada oturmuyordu. Sadece pencere kenarında dizüstü bilgisayarıyla oturan bir kız ve ben vardık. Bu da Summer'ı beklerken biraz kendi başıma kalmamı sağladı.

Yaptığım ödev, en az sevdiğim ders olan Haber Metni Yazarlığı'nın ödeviydi. Sadece sporla alakalı bir alanda okuyamadığım için habercilikle alakalı böyle dersler de almam gerekiyordu. Bu derste de televizyon haberleri için metin yazmamız gerekiyordu ve profesör, bana siyasi bir konu vermenin eğlenceli olacağına karar vermişti. Yani profesörün, şu anki hükümeti destekleyip desteklemediğini bilmeksizin başkanın son dalavereleriyle ilgili bir şeyler kaleme almam gerekiyordu. Profesörümüz siyasi görüşlerini hiç açık etmemişti ama sorsak gazetecilerin böyle konularda objektif olması gerektiğini söylerdi mutlaka. Ama öyle bir şey yoktu, herkesin mutlaka belirli görüşleri oluyordu.

Beş yüz kelime yazdıktan sonra mola verdim ve telefonumu açıp mesajlarımı kontrol ettim ama yeni bir şey yoktu. Jake'in ismi kışkırtıcı bir şekilde listeden bana bakıyordu. Dün kafedeyken, Insta'dan görüşmek zorunda kalmamak için birbirimize numaralarımızı vermiştik.

Sinirle inlememek için kendimi tuttum. Neden, ah *neden* Ed Mulder'a onun erkek arkadaşım olduğunu söylemiştim ki? Dudaklarımdan döküldüğü an bu yalandan pişman olmuştum ama geriye dönmek için çok geçti. Mulder sevinçten havalara uçmuştu, gören de ona ağzıma almayı teklif ettiğimi zannederdi. Gerçi muhtemelen bu teklifi Jake'ten alsa muhtemelen çok daha mutlu olurdu. Çünkü onu arzuluyormuş gibi görünüyordu.

Jake'ten bahsetmişten, *o neden* bana randevuya çıkma teklif etmişti ki? Niyetinin ne olduğunu bilmiyordum ve hâlâ çok şaşkındım. Konser gecesi kimyamızın tuttuğunu görmüştük ama bu, bir şeyler yapmamız gerektiği anlamına gelmezdi. O bir Harvard oyuncusuydu, Pete aşkına! Bu kabul edilemezdi.

Telefonda gezinirken tepeden bir mesaj bildirimi göründü ve üstüme bir mutsuzluk çökmesine neden oldu. Eric. Yine.

ERIC: Lütfen B, beni neden görmezden geldiğini anlamıyorum.

Teknik olarak onu görmezden geliyor sayılmazdım. Son mesajına pazar günü Malone's'tan döndükten sonra cevap vermiştim. Finallerim olduğu için önümüzdeki birkaç hafta boyunca çok meşgul olacağımı söylemiştim. Görünen oydu ki cevabımdan hoşnut olmamıştı.

Bir mesaj daha geldi: *Ara beni.*

Kahretsin. Eric'i tanıyordum. Eğer aramazsam mesaj atmayı kesmeyecekti. Mesajına cevap vermezsem de aramaya başlayacak ve hiç durmayacaktı.

Hiddetimi bastırmaya çalışarak onu aradım.

"B, selam!" İçinin rahatladığı telefondan bile belli oluyordu. "Aramana çok sevindim."

Peşinde olduğu bir şey vardı, bunu konuşma şeklinden anlayabiliyordum. Kanında zehir dolaşırken böyle soluksuz kalmış gibi konuşurdu. Şu anda gözlerini görmediğime seviniyordum çünkü benim için en kötüsü, kafası iyiyken gözlerine bakmaktı. Tamamen farklı bir insana bakıyormuş gibi oluyordum. Bir zamanlar delicesine âşık olduğum Eric Royce'un yerine zavallı bir yabancı geçiyordu ve onun yanında olmak eskiden de *şimdi de* bitkin düşürücüydü.

Böyle düşündüğüm için berbat biriydim belki ama artık umurumda değildi. Eric benim sorumluluğumda değildi. Onun annesi değildim. Eric için endişelenmek *annesinin* işiydi.

Ama bir şirket avukatı olan Bayan Royce her zaman kayıp ebeveyn olmuştu. Eric'in hep evde olan babası öldükten sonra Bayan Royce oğluyla birlikte olmak için yine de işinden vakit ayırmamıştı. Eric'le azıcık bile ilgilenmemişti.

Gösterdiği tek çaba, madde bağımlılığı olduğunu öğrendikten sonra onu Vermont'a postalamaya çalışmak olmuştu. Ama Eric gitmeyi reddetmişti. Kendisi bağımlı olmadığını düşünüyordu çünkü. Sadece "ara sıra" eğlenmeyi seviyordu.

"Sesin iyi gelmiyor," dedim. "Nefessiz gibisin."

"Şey, biraz soğuk almışım da."

Bugünlerde maddeye böyle mi diyorlardı? "O zaman biraz dinlenmelisin." Hatta esinti sesi gibi bir şey duyuldu. "Dışarıda mısın?"

"Dunkin' Donuts'tan çıkıyordum. Yağmur... çok fena, değil mi?"

Küfür etmemek için zor duruyordum. "Beni yağmurdan konuşmak için aramadın. Ne istiyorsun, Eric? Ne oluyor?"

"Ben sadece..." Sesine acı doldu. "Ben, şey, meteliğe kurşun atıyorum, B. Kiramı haftaya ödemem lazım ve hesabımdaki bütün

para oraya gidecek. Bilirsin, sonra da market alışverişi ve şey, temel ihtiyaçlar için elimde bir şey kalmayacak..."

"Temel ihtiyaçlar"dan kastı esrardı tabii ki de. Öfke içimde iyice kabarıyordu. "Annenle yaşıyorsun," diye hatırlattım. "Bu ay kirayı ödememene izin verecektir eminim."

"Onun kıçında değil," diye mırıldandı. "Kirayı ödemezsem beni evden atacağını söyledi."

"Eh, neyse ki kirayı ödeyecek paran varmış," dedim. "Market alışverişi için de gerek yoktur, annen seni aç bırakmayacaktır herhalde."

"Lütfen, sadece elli kâğıda ihtiyacım var. En fazla yüz. Hadi ama B."

İstediği para çok fazla olmasa da umurumda değildi. Artık benden tek kuruş bile alamayacaktı, özellikle de uyuşturucuya harcayacağını bildiğim için. Ayrıca ben de para içinde yüzüyor değildim. Okul ücreti ödemiyor olabilirdim ama hâlâ masraflarım oluyordu. Kira, yiyecek ve *ot olmayan* "temel ihtiyaçlarım" vardı. Yaptığım garsonluk işlerinden biraz para biriktirmiştim ama onu da Eric'in kendisini mahvetmesi için harcamayacaktım.

"Kusura bakma ama ben de beş parasızım. Olsa yardım ederdim, biliyorsun," diye yalan söyledim.

"Hayır, değilsin," diye karşı çıktı. "Biraz birikimin olduğunu biliyorum, B. Lütfen. Yaşadığımız onca şeyden sonra beni unutamazsın. Bu işte birlikteyiz, unuttun mu?"

"Öyle bir şey yok," dedim sertçe. "Biz yıllar önce ayrıldık Eric. Artık birlikte *değiliz*."

Yakındaki koridordan yükselen sesler lobiye kadar geliyordu. Summer'ın dersinin bitmiş olması için dua ettim.

"Kusura bakma," dedim sesimi yumuşatarak. "Sana yardım edemem. Annenle konuşmalısın."

"Annemi siktir et," diye çıkıştı.

Yanağımın iç kısmını ısırdım. "Benim kapatmam lazım artık.

Derse giriyorum," diye yalan söyledim. "Ama sonra konuşuruz, tamam mı? Benim bu yoğunluğum bittikten sonra."

O karşı gelemeden telefonu kapattım.

Summer geldiğinde yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim ve dönüş yolunda, normalden daha sessiz olduğumu fark etmemesini umdum. Fark etmedi. Summer her muhabbeti kendi başına yürütebilecek bir insandı ve bugün bunun için bayağı minnettardım. Artık Eric'i hayatımdan tamamen çıkarmalıydım muhtemelen. Bunu ilk kez düşünmüyordum ama bugünün son olmasını umuyordum. Bu böyle devam edemezdi çünkü.

Summer arabasını evimin önüne çektiğinde yağmur biraz azalmıştı. "Bıraktığın için sağ ol, çılgın kız." Yanağına bir öpücük kondurdum.

"Seni seviyorum," diye bağırdı arkamdan, arabadan indiğimde.

İnsanın, her görüşmenin sonunda ayrılırken "seni seviyorum" diyen arkadaşları olması çok önemliydi. Hayatımızda böyle insanlara yer açmalıydık.

Summer garaj yolundan çıkarken ben de dairemin özel girişinin olduğu yan tarafa yöneldim. Birkaç basamak aşağı inince kapıma ulaşılıyordu ve...

Şlap.

Çizmelerim bir okyanusa girmişti sanki.

Tamam, okyanus değildi belki ama basamakların en altında bayağı su birikmişti.

İçime bir rahatsızlık doldu. Kahretsin. Bodrumu su basmıştı. Lanet dairemi *su basmıştı.*

Paniklemeye başlarken deri çizmelerimi okyanusun içinde ilerletip hasarı kontrol ettim ve gördüklerim karşısında dehşete düştüm.

Halı döşenmiş zemin mahvolmuş durumdaydı. Su, sehpanın ayaklarına, ikinci el kanepemin yarısına kadar çıkmıştı. İkili koltuğum da mahvolmuştu.

Dudağımı ısırdım. Neyse ki çıkarken dizüstü bilgisayarımı yanıma almıştım. Kıyafetlerimin çoğu da hiç ıslanmamıştı. Dolapta asılı oldukları için okyanustan kurtulmuşlardı. Ayakkabılığımın en alt rafı suya değdiğinden dolayı sadece oradaki ayakkabıların tabanları ıslaktı. Şifonyerimin en alt çekmecesi suyla doluydu ama orada sadece pijamalarım ve ev giysilerim durduğu için dünyanın sonu gelmiş sayılmazdı. Önemli eşyalarımın hepsi üst çekmecelerdeydi.

Ama halılar...

Mobilyalar...

Bu hiç iyi değildi.

Çantamı astığım antreye gidip telefonumu çıkardım ve evde olmasını umduğum ev sahibim Wendy'yi aradım. Onun da Mark'ın da araçlarını garaj yolunda görememiştim ama Wendy genelde garaja park ederdi. Bu yüzden üst katta olması muhtemeldi.

"Brenna selam! Şimdi eve geldiğini duydum. Çok yağmur yağıyor, değil mi?"

Evdeydi. Çok şükür. "Evin içinde de yağmur yağıyor," dedim. "Sana bu haberi nasıl versem bilmiyorum ama bodrum katını su basmış."

"*Ne*?" diye bağırdı Wendy.

"Aynen. Dizine kadar gelen yağmur çizmeleri giyip aşağı gelsen iyi olur."

İKİ saat sonra bir kâbusla yüzleştik. Sular resmen bodrum katının içine etmişti.

Wendy'nin acil çağrısıyla kocası Mark işten erken dönmüş ve hepimizin ölmemesi için elektrik bağlantısını kestikten sonra

fenerle etrafı incelemiştik. Mark, sigortanın kaybettiğim mobilyaları karşılayacağına teminat vermişti. Kaybettiğim diyordum çünkü hiçbiri kurtarılacak durumda değildi. Su her şeye zarar vermiş, çöp olmalarına neden olmuştu. Benim tek yapabileceğim Muazzam Tufan'dan kurtulan eşyalarımı toplamaktı.

Mark'ın belirttiğine göre eve drenaj pompası kurulmamıştı çünkü Hastings, pek fazla su baskının göründüğü bir yer değildi. Etrafı süpürgeyle falan temizleyemeyeceğimiz için suyun çekilmesi için profesyonel yardım çağırmaları gerekecekti. Mark, tüm dairenin temizlenmesinin en az bir, belki iki hafta süreceğini söylemişti. Görünüşe göre düzgün bir temizlik yapılmazsa küf riski oluşabilirdi.

Bu da demek oluyordu ki ev temizlenirken benim başka bir yere gitmem gerekecekti.

Yani babamın evine.

Benim için ideal seçenek olmasa da şimdilik en iyi seçeneğim buydu. Summer onlarda kalmam için ısrar etmişti ama ben Mike Hollis'le aynı evde yaşamayı reddettim. O kadar uzun süre boyunca Hollis'in kişiliğiyle ve bana yaklaşma çabalarıyla uğraşamayacaktım. İnsanın ev diyeceği yer güvenli, kutsal bir yer olmalıydı.

Yurtlar da seçenek dışıydı. Arkadaşım Audrey'nin, odasında bir iki geceden uzun süre misafir kabul etmesine izin yoktu, yurt görevlisi çok tutucuydu. Elisa'nın yurt görevlisi o kadar katı değildi ama tek kişilik odası çok dar olduğu için yanına gitsem iki hafta boyunca yerde, uyku tulumunda yatmam gerekecekti.

Babamın evinde en azından kilitli kapısı olan kendi odam olacaktı. Banyoyu da milletle paylaşmak zorunda kalmayacaktım. Bu süreç geçene kadar babamın saçmalıklarına katlanabilirdim.

Onu aradığımda beni Wendy ile Mark'ın evinden almaya geldi. On dakika sonra da Victoria tarzı eski evinin kapısındaydık.

O valizlerimi yüklenirken ben de sırt çantamla bilgisayar çantamı aldım.

"Ben bunları yukarı çıkarayım," dedi kabaca, dar merdivene yönelirken. Bir dakika sonra kafamın tepesinde ayak seslerini duydum.

Çizmelerimi çıkartıp montumu asarken sessizce hava durumuna küfrettim. Bir aydan uzun süredir başıma bela olmuştu ama artık sınırı aşmıştı. Ben de ona karşı savaş başlatacaktım şimdi.

Üst kata ulaştığımda tam babam odamdan çıkarken ben kapıya vardım. Kafası neredeyse kapı çerçevesinin tepesine değiyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı ve aldığım duyumlara göre Briar'daki hokeyci hayranı kızlar, sadece oyunculara bakarken değil, babama bakarken de salya akıtıyorlardı. İğrenç. Babam yakışıklı olabilirdi ama onun hakkında bu şekilde düşünmeyi hiç istemezdim.

"İyi misin?" diye sordu homurdanır gibi.

"Evet, iyiyim. Sadece sinirlerim bozuldu."

"Seni suçlayamam."

"Son birkaç gün kâbus gibiydi yemin ederim. Cuma günkü görüşmeden bu akşamki su baskınına kadar."

"Dünkü görüşme nasıl geçti?"

Berbat. En azından Jake Connelly'le sevgili olduğumuzu söyleyene kadar. Tabii bu bilgiyi kendime sakladım ve yerine, "Fena değildi ama çok büyük beklenti içinde değilim. Görüşme yaptığım adam kadın düşmanıydı."

Babam bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"İnan bana, işe alınırsam bir mucize olur." Alnıma düşen saçlarımı geri ittim. "Neyse, sırılsıklam haldeyim ve ayaklarım bütün gün suyun içinde durmaktan dondu. Sıcak bir duş alsam olur mu?"

"Tabii. Ben seni yalnız bırakayım."

Koridordaki banyoya girip kıyafetlerimi çıkardım ve cam duş kabinine girdim. Sıcak su iliğimi kemiğimi ısıtarak keyifle ürpermeme neden oldu. Sıcaklığı iyice artırdığımda neredeyse orgazm olacak kadar keyiflenmiştim. Soğuk ve ıslak olmaktan bıkmıştım çünkü.

Sabunlanırken Jake'le anlaşmamızı düşünmeye başladım. Bu bir hata mıydı? Muhtemelen. Ücretsiz bir staj işi için fazla çabalamıştım ama okul yılı devam ederken büyük bir spor kanalında deneyim kazanmak istiyorsam iki seçeneğim vardı: ESPN ve HockeyNet. ESPN'de iş bulmak çok zor olduğuna göre seçmek zorunda olduğum şık belliydi.

Kafamı suyun altına sokup mümkün olduğunca öyle kaldım. Sonra babamın sıcak su faturası konusunda bana nutuk çekeceğini düşününce suyu kapattım, üzerime bir bornoz geçirip saçlarımı da havluya sararak odama gittim.

Babam bu evi aldığında ben çoktan taşınmış olduğum için oda pek de bana aitmiş, evimmiş gibi gelmiyordu. Mobilyalar sadeydi ve kişisel eşyalarla süslemelerin eksikliği çok belliydi. Nevresim bile dümdüz beyazdı. Aynı hastane gibi. Ya da tımarhane. Westlynn'deki eski evimizde dört direkli bir karyolam ve rengârenk nevresimlerim vardı. Duvarda da üzerinde de ŞEFTALİ yazan, simli boyalı ahşap bir tabela asılıydı. Babam bunu onuncu doğum günümde özel olarak yaptırmıştı.

O tabelaya ne olduğunu merak ettim. Ağzıma acı tatlı bir tat dolmuştu. Babamın bana ne zaman "Şeftalim" demeyi kestiğini hatırlamıyordum. Muhtemelen Eric'le çıkmaya başladığım zamanlardaydı. Kötüye giden tek ilişki babamla benim ilişkimiz olmamıştı. Onun, yetenekli bir hokey oyuncusu olan Eric'e sevgisi zamanla derin bir nefrete dönüşmüştü. İkimizin arasında olanlardan sonra babam Eric'i asla affetmemişti ve o süreçten beri ona karşı azıcık bile sempati beslemiyordu. *Gerçek bir erkek, bir sorunu varsa bunu kabul eder*, diyordu hep.

Valizimi açıp beni sıcak tutacak çoraplarımı, iç çamaşırlarımı, taytımı ve büyük beden kazağımı çıkardım. Giyindikten sonra babam kapımı tıklattı.

"Girebilir miyim?"

"Evet, gir."

Kapıyı açıp çerçeveye yaslandı. "Akşam yemeği için istediğin bir şey var mı?"

"Yok, zahmet etme," dedim. Bu durum komik gelmişti. "Senin yemek pişirmene gerek yok."

"Pişirmeyecektim zaten. Pizza sipariş ederiz diyordum."

Sırıttım. "Takımdakilere zorla yedirdiğin şeyleri gördüm, biliyorsun değil mi? Sen de kendine pizza mı sipariş ediyorsun?"

"Evdesin," dedi omuz silkerek. "Bu, kutlama sebebidir."

Öyle miydi? Onunla iletişimimiz öyle gergin ve tuhaftı ki sohbet eden iki yabancı gibiydik. Artık aramızda hiç sıcaklık yoktu. Düşman gibi de değildik ama babam artık bana Şeftalim diyen adam değildi.

"Tamam o zaman pizza iyi olur," dedim.

Kısa bir sessizlik oldu. Babam beni inceliyor, sanki... bir şey görmeyi bekliyordu.

Nedense kendimi, "Ben artık bir yetişkinim," demek zorunda hissettim.

Gerçi böyle diyen birinin yetişkinlikten kilometrelerce uzak olması beklenirdi sanırım.

Babamın dudakları alaycı bir şekilde büküldü. "Eh, bunun farkındayım."

"Demek istediğim, burada sadece bir hafta kadar kalacağım. Yani *benim çatımın altında yaşarken benim kurallarıma uyacaksın* saçmalığına girme hiç. Eve giriş saatine falan uymayacağım."

"Ben de sabahın dördünde burada sarhoş sarhoş dolaşmana izin vermeyeceğim."

Gözlerimi devirdim. "Benim öyle bir alışkanlığım yoktur. Ama arkadaşlarımla birlikte geçirdiğim bir akşamdan sonra gece yarısı biraz kafam iyi halde eve gelebilirim. Bu konuda bana nutuk çekmene ihtiyacım yok."

Babam kısacık saçlarla kaplı kafasını ovuşturdu. Kendimi bildim bileli onu hep böyle asker tıraşıyla görmüştüm. Saç bakımı gibi önemsiz şeylerle zaman harcamak istemezdi.

"Sen kendi işine bak, ben de kendi işime bakayım," diye bitirdim lafımı. "Anlaştık mı?"

"Yaptıkların kendine ve başkalarına zarar vermediği sürece sana karışmamı gerektirecek bir sebep göremiyorum."

Boğazım düğümlendi. Bana baktığında hâlâ o kötü kararlar veren, hayatını mahveden kızı görmesinden nefret ediyordum. Ben artık o kız değildim. Uzun zamandır hem de.

Babam odadan çıkmak için döndü. "Acıktığında haber ver de pizzaları sipariş edeyim."

Kapıyı arkasından kapattı.

Eve hoş geldim, diye düşündüm.

14

BRENNA

"Aman Tanrım, Bee! Gülmekten *ölürdün*!" Cuma akşamıydı ve Rupi Miller'ın başrolünde oynadığı dünkü çılgın tiyatroyu anlatmakta olan Summer'la telefondaydım.

"Cidden de evinize kadar gelip Hollis'i randevuya mı sürükledi?" Bu kızın cesaretine hayrandım.

"Evet! Beyaz dantelli yakası olan siyah renkli, çok sevimli bir elbise ve çok şeker topuklu ayakkabılar giymişti. Mike ise eşofmanlarıyla koltukta oturmuş, Fitz'le birlikte oyun oynamakla meşguldü. Rupi onu şöyle bir süzdü ve 'Yukarı! Hemen!' diye haykırdı. Mike'ın yüzünü görmeliydin."

Dışarıda olduğum için duyduklarıma istediğim gibi bağırarak karşılık veremiyordum. Ama içten içe haykırıyordum çünkü Mike'ın yüz ifadesini gözümde canlandırabiliyordum. "Eminim kızı hemen yatağa atacağını düşünmüştür."

"Ne düşündü bilmiyorum. Rupi ona bütün hafta mesaj atıp büyük randevudan bahsedip durdu ama Mike bunun şaka olduğunu sanıyordu. Kız onu almak için kapıda belirene kadar da inanmadı." Summer isterik bir şekilde gülmeye başladı. "Rupi onu üst kata çıkardı, dolabına gitti ve *onun için kıyafet seçti*."

Kendimi tutamayıp kahkaha attım. Tren istasyonundaki herkesin duyması umurumda değildi. Bu muhteşem bir şeydi.

"Şimdi de bir saattir ortalarda yoklar. Polisi arayıp kayıp ihbarında mı bulunsam yoksa beklesem mi bilemiyorum."

"Bekle," dedim hemen. "Lütfen Rupi'yle erkeğinin arasına girme, sana yalvarıyorum. Hollis, taciz edilmenin nasıl bir şey olduğunu görmeli."

"Bence o ikisi birbirleri için yaratılmışlar."

"Öyle umalım."

O sırada suratıma bir arabanın farı çarptı. On dakikadır istasyonun dışında, mavi bir Honda Civic'in gelmesini bekliyordum. Sanırım sonunda gelmişti. Araba kaldırıma yaklaşırken gözlerimi kısarak baktım. "Kusura bakma hayatım ama kapatmam lazım. Aracım geldi."

"Şu anda bir randevuya çıktığına ve benim bu çocuk hakkında hiçbir şey bilmediğime *inanamıyorum*."

"Bilinecek bir şey yok ki. Tinder'da tanıştığım bir çocuk sadece. Muhtemelen tek gecelik bir şey olacak." Evet, yalancının tekiydim. Ve evet, arkadaşlarıma yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyordum ama Summer'a bu akşam gerçekte olacakları söylememin imkânı yoktu. Bu akşam yapacağım şeyi *kendim* biliyor olmam yeterince kötüydü zaten.

Summer'a hızlıca veda edip tam Civic'in yolcu kapısı açılırken telefonu kapattım. Hmmm. Jake, sürücüyle birlikte önde oturuyordu demek. Şoför koltuğuna baktığımda turkuaz rengi damla küpeleri ve gür saçları olan sevimli bir kız olduğunu gördüm. Acaba bu beni neden şaşırtmamıştı?

"Selam," dedi Jake, arabadan inerek.

Bir an için sesimi kaybettim sandım. Harvard ceketini giymişti. Bu benim gözümde bir günahtı ama ceket dışında her yeri harika olduğu için gönülsüzce de olsa onu affedecektim. Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru taranmış, ağzımı sulandıran yapılı elmacık kemikleriyle çenesini ortaya çıkarmıştı. Geçen hafta kirli sakalı vardı ama bu akşam yüzü bebek gibi tıraş edilmişti. Şimdi daha genç ve hoş görünüyordu. Hatta inanılmazdı.

Maalesef ki Jake Connelly çok çekici bir genç adamdı.

Ona doğru yürüdüm. "Selam." Sonra benim için açtığı arka kapıdan arabaya atladım ve sürücüye selam verdim.

Jake de yanıma oturunca yola çıktık. Ed Mulder'ın bana gönderdiği e-postaya göre adam Beacon Hill'de oturuyordu. HockeyNet'ten bayağı yüklü bir maaş alıyor olmalıydı.

"Tuhaf görünüyorsun," diye mırıldandı Jake.

"Nasıl tuhaf?" İnsan sahte kız arkadaşına böyle mi derdi? Zaten sinirlerim acayip gergindi.

"Dudak parlatıcısı sürmüşsün. *Pembe.*"

"N'olmuş?"

"Beğenmedim," diye homurdandı.

"Beğenmedin mi? Olamaz! Dur hemen eve koşup senin daha çok beğeneceğin bir renk süreyim!"

Ön taraftaki sürücü burnundan alaycı bir nefes verdi.

Jake'in koyu yeşil gözleri parladı. "İyi, benim fikrimi takma sen. Ama ben kırmızı dudakları seviyorum. Pembe hoşuma gitmiyor."

Ben de dudaklarımı böyle sevmiyordum ama bunu itiraf ederek onu tatmin etmeyecektim. Bu akşam görünüşümü özellikle yumuşak tutmak istemiştim. Acınası, hastalıklı bir yanım Ed Mulder'ı etkilemek istiyordu.

Beacon Hill'e doğru ilerlerken telefonumu çıkarıp spor haberlerine baktım ve manşetlerden birini görerek kaşlarımı çattım. "Şu Kowski meselesini takip ediyor musun?" diye sordu Jake'e. "Yemin ederim hakemler ona komplo kuruyorlar."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ligde en çok ona faul yapılıyor. Hakemler sürekli ona ceza kesiyor. Kesinlikle pis kokular alıyorum." Yazının geri kalanını okudum ama yazar başka detay vermemişti. Temelde hakemler ona ceza kesmeye, Sean Kowski de bedel ödemeye devam ediyordu.

Sürücümüz, Cambridge Caddesi'ne dönüp uzun, kahverengi bir ev dizisinin önünde yavaşladı. Tanrım, bu şehir evlerinde yaşamak için neler vermezdim. Eski ama çok etkileyiciydiler. Çoğunun orijinal tarihi dokusu hâlâ değişmemişti. Olgun ağaçları ve gazlı sokak lambalarıyla Beacon Hill, şehirdeki en güzel mahallelerden biriydi. Ve Boston'ın orta yerinde olmasına rağmen aşırı sessizdi. Buraya gelmek zamanda geriye gitmek gibiydi ve buna bayılıyordum.

"Geldik," dedi sürücü.

Jake öne doğru eğilip onun omzuna dokundu. "Sağ ol, Annie. Sana iyi akşamlar."

"Sana da, Jake."

Arabadan inerken gözlerimi devirmemeye çalıştım. İkisi yakın dost falan olmuştu herhalde. Jake'in herkesle iyi anlaşması nedense beni sinir ediyordu. İyi bir insan olabileceğiyle ilgili böyle kanıtlarla karşılaşırken onu DÜŞMAN olarak görmek zor oluyordu.

"Yüzün solmuş," dedi Jake, evin basamaklarını çıkarken. "Sinirlerinin çelik gibi olduğunu sanıyordum."

"Öyle," diye mırıldandım ama haklıydı. Gerginliğin de ötesine geçmiştim artık. Sebebi Mulder'la önceki görüşmelerimizin ikisinin de berbat geçmesiydi tabii ki. "Bilmiyorum ya. Bu öküzü etkilemek zorunda olduğum için kendimi çok kötü hissediyorum sadece."

"Kimse seni buna zorlamıyor," diye belirtti Jake.

"Bu staj işini istiyorum. Onu etkilemekten başka şansım yok."

Zile bastım ve iki dakika sonra üstünde siyah pantolon, siyah tişört ve beyaz önlük olan bir kadın kapıyı açtı. Bunun Mulder'ın karısı olduğunu sanmıyordum çünkü aynı giysiler içindeki bir başka kadının evin içinde, mutfak olduğunu düşündüğüm bir yöne doğru koşturduğunu görmüştüm.

"İçeri buyurun," dedi kadın. "Siz en sona kaldınız. Bay ve Bayan Mulder, oturma odasında diğer misafirlerle ilgileniyorlar."

Ah Tanrım, Mulderlar da şu bilindik çiftlerden miydi yani? Oturma odasında toplandıktan sonra hızlıca yemek odasına gö-türülecektik herhalde. Sonra da erkekler çalışma odasına geçer-ken kadınlar bulaşıkların başına geçecekti. Tam da Mulder'a göre bir şeydi bu.

"Ceketlerinizi alabilir miyim?" diye sordu önlüklü kadın.

Jake ceketini çıkarıp ona vererek, "Teşekkürler," dedi.

Ben de denizci tipi ceketimin düğmelerini açtım ve o sırada keskin bir nefes duyunca dönüp Jake'in beğeni dolu bakışlarıyla karşılaştım. "Bayağı hoş görünüyorsun, Jensen," diye mırıldandı.

"Sağ ol." Bu akşam her zamanki simsiyah kıyafetlerimi giye-meyeceğim için gri renkli, dar bir kazak, siyah tayt ve bilek hi-zasında, kahverengi, sevimli botlar giymiştim. Hafif bir makyaj yapmıştım ve kırmızı rujum, yani zırhım olmadan kendimi çıp-lak hissediyordum. Ama bu akşam zarif görünmek istemiştim.

Oturma odasına doğru ilerlerken ne bekleyeceğimi hiç bile-miyordum. İçeride yaşlılar mı olacaktı? Yoksa gençler mi? Ve kaç kişiydiler acaba?

Neyse ki çok kalabalık değildi. Mulder ve karısı olduğunu dü-şündüğüm solgun tenli kadının dışında kırklı yaşlarda görünen bir çift ve yirmili yaşlarındaki bir başka çift daha vardı sadece. Genç adam bir yerden tanıdık geliyordu ama Jake kulağıma fısıl-dayana kadar onun kim olduğunu anlayamadım.

"Yok artık, bu Theo Nilsson."

Nilsson, Oilers defansında oynayan bir hokey oyuncusuydu ve İskandinavlara özgü görünüşü sayesinde taraftarlar arasında çok popüler olmuştu. Ne yazık ki bacağından sakatlandığı için sezonun kalanında oynayamayacaktı.

"Onun Boston'lı olduğunu duymuştum ama şu anda şehirde olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı Jake. "Bu harika."

Bizim kapı eşiğinde durduğumuzu o anda fark eden Mulder'ın yüzü aydınlandı. "Jake Connelly!"

Memnuniyetsizliğimi bastırmaya çalıştım. Ben neydim acaba? Dış kapının mandalı mı?

"Gelebilmene çok sevindim!" diye bağırdı Mulder. "İçeri gel, içeri gel. Seni diğerleriyle tanıştıralım." Yanlarına gitmemiz için bize işaret etti.

Oturma odasındakilerle hızlıca tanıştırıldık. Solgun kadın, Ed'in karısı Lindsay'ydi. Kaşları o kadar açık sarıydı ki beyaz bile denebilirdi. Saçları da ensesinde sıkıca topuz yapılmıştı. Bizi bitkin bir gülümsemeyle selamladı. Sonra "Nils" adını kullanan Nilsson ve karısı Lena'yla tanıştırıldık. Lena'nın İngilizcesi mükemmeldi ama hafif İsveç aksanıyla konuşuyordu. Daha yaşlı olan çift ise Mulder'ın kardeşi David ile yengesi Karen'dı.

"Seninle tanışmak benim için bir onur," dedi Jake, Nils'e hayranlıkla bakarak. "Bu sezon seni sürekli takip ettim. O şekilde yaralanman kötü oldu."

"O maçı izlemek çok zordu," dedim ben de anlayışla. Hokey sakatlanmaları kaçınılmazdı ama birinin buzda bacağını kırması sık görülen bir şey değildi. "Şimdi daha iyi görünüyorsunuz ama."

Sarışın adam kafa salladı. "Alçım iki hafta önce çıktı. Fizyoterapiye başladım ama Tanrım, o kadar kötü ki."

"Tahmin edebiliyorum," dedim.

Nils, Jake'e baktı. "Seçmeleri izlerken seni de gördüm. Önümüzdeki yıl bizimle oynayacağın için heyecanlıyız."

"Ben de orada olacağım için heyecanlıyım."

Jake ile Nils sonraki birkaç dakika boyunca Oilers hakkında konuştular. Mulder kardeşler de hemen sohbete katıldılar ve bir süre sonra erkekler kendilerini yavaşça kadınlardan uzaklaştırıp piyanonun yanındaki bar tezgâhına gittiler.

Gerçekten mi ya?

Kadınlar da şöminenin önündeki ikili koltuklara yerleştiler. Erkeklerin hokeyden konuşmasını izlerken boğazım hiddetle yanıyordu. Back Bay'de keşfettiği bir yoga stüdyosundan bahseden Karen'ı neredeyse duymuyordum bile.

"Ah, Lotus'tan bahsediyorsun!" diye bağırdı Lena Nilsson. "Bu şehirdeyken ben de oraya gidiyorum. Eğitmenler muhteşem."

"Burada ne kadar süre kalacaksınız?" diye sordum Lena'ya.

"Theo'nun eğitim kampının başlayacağı zamana kadar. Keşke hep burada kalabilsek. Edmonton'a dönmek beni hiç heyecanlandırmıyor." Lena alt dudağını dışarı doğru döndürdü. "Orası çok soğuk."

Kadınlar muhabbete devam ettiler ama benim söyleyebileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Nils'le elini kolunu sallayarak sohbet etmekte olan Jake'in olduğu tarafa özlemle baktım. Bakışlarımı hissetmiş olacaktı ki Jake birden bana döndü ve gözleri anlayışla doldu. Sonra Nils'e bir şey söyleyip bana el salladı. "Bebeğim, gel de Kowski ve hakemler hakkındaki komplo teorinden bahset."

"İzninizle." Minnettarlıkla ayağa fırlarken Lindsay ve diğer kadınların, onlardan kaçma isteğimi görerek alınmamasını umdum.

Ed Mulder gelişimden pek memnun görünmüyordu ama Nils beni sıcak bir şekilde karşıladı. "Komplo teorisi, ha? Açıkçası ben de aynı şeyi düşünmeye başlamıştım."

"Başka açıklaması yok," dedim. "Dünkü görüntüleri gördünüz mü? Hakem ne olduğunu açıkça gördü ama faul vermemeye karar verdi. Ve ne zaman bir kural ihlali yapılsa Kowski'nin zararına oluyor. Adam çok hızlı ama bunu gösteremiyor çünkü sürekli itilip kakılıyor ama onu itip kakanlar hiç ceza almıyor."

"Katılıyorum," dedi Nils, kafasını iki yana sallayarak. "Çok acayip bir şey. Hakem -adı McEwen mıydı? Evet, sanırım Vic McEwen'dı- Kowski'yi ve onu iten rakip oyuncuyu açıkça görebileceği bir yerdeydi kesinlikle."

Mulder lafa girerken rahatsız olmuş gibiydi. "Kowski başlattı ama!"

"O sadece yapması gerektiği gibi pakı koruyordu," dedim. "Ama o itiş ciddi kafa yaralanmasına sebep olabilirdi."

"Ama olmadı," dedi Mulder gözlerini devirerek. "Ayrıca sakatlanmalar bu işin bir parçasıdır. Değil mi Nils?"

Sinirimi belli etmemeye çalıştım.

Nils omuz silkerek karşılık verdi. "Çoğunlukla evet. Ama ben Kowski konusunda Brenna'ya katılıyorum. Normal temasla beyin sarsıntısına neden olabilecek temas arasında fark vardır." Jake'e alaycı bir tebessüm attı. "Hakemin teki yüzünden cinayete kurban gidebileceğini bilirken hâlâ önümüzdeki sezon bizimle oynamak istiyor musun?"

"Kesinlikle," dedi Jake hiç tereddüt etmeden. Ve sonra nadir bir tevazu gösterisiyle, "Umarım sizleri hayal kırıklığına uğratmam," diye ekledi.

"Çok başarılı olacaksın," dedim ciddiyetle. Buna gerçekten inanıyordum. "Art Ross Kupası'nı kazanan en genç oyuncu olacağına eminim." Bu, bir sezonda toplanan en fazla puan sonucunda kazanılan kupaydı. Gretzky ve Crosby gibi efsaneler hep bu kupayı kazanmışlardı.

"Bu çok fazla, bebeğim," diye mırıldandı Jake. "Bir iki asist yapabilsem mutlu olurum." Sonra tanıdık Connelly özgüveniyle gülümsedi. "Ya da Stanley Kupası'nı alırsam."

Nils bardağını kaldırdı. "İşte buna içerim."

"Siz harika bir ikili olacaksınız," dedim onlara. "Oilers ne zamandan beri kupa kazanamamıştı? 1989 sezonundan beri sanırım. Gretzky döneminden beri."

Nils kafasıyla doğruladı. "Hokeyi iyi biliyorsun."

"2006'da finale çıktık," dedi Jake. Sonra duraksadı. "Ama kazanamadık."

Sonrasında da on bir yıl boyunca kupayı kaldırmayı bırak, fi-
nale bile çıkamamışlardı ve ligdeki takımlardan yarısının çıktığı
göz önünde bulundurulursa bu bayağı utanç vericiydi. Ama bu
istatistikten bahsetmedim tabii. Azılı bir Oilers taraftarı, aktif bir
Oilers oyuncusu ve yakında Oilers çaylağı olacak bir oyuncunun
önünde bunu dile getiremezdim.

Azılı taraftar demişken, Mulder'ın bakışlarını üzerimde his-
sediyordum. Dönüp baktığımda pişmiş kelle gibi sırıttığını gör-
düm. İlk düşüncem etkilendiği oldu.

Ama onun böyle bir şey düşünmeyeceğini tahmin etmeliy-
dim.

"Kusura bakmayın. Ne kadar komik değil mi?" Kıkırdayarak
bardağındaki buz küplerini çevirdi. "Bilirsiniz, bir kadının ağ-
zından hokey istatistikleri ve fikirleri duymaktan bahsediyorum.
Çok sevimli."

Sevimli mi?

Gözlerimin karardığını hissettim. Bu adam gibiler yüzünden
kadınlar hâlâ spor haberciliği alanına girmek istediklerinde bü-
yük engellerle karşılaşıyorlardı işte. Spor, geçmişten günümüze
cinsiyet ayrımcılığı yapılan bir alandı zaten. Pek fazla yerleşik
kadın spor habercisinin olmamasının sebebi, kadınların yete-
neksizliği değil, vajinaların spor alanına ait olmadığını düşünen
bu gibi adamlardı.

"Brenna'nın bildiği tek şey istatistikler değildir," dedi Jake
kaba bir sesle.

Ed Mulder bunu tamamen yanlış yorumladı tabii ki de. Ja-
ke'in müstehcen bir şey kastetmediğini biliyordum. Az önce beni
hokey muhabbetine çağıran kendisiydi zaten. Ama Mulder'ın
beyni çok farklı çalışıyordu.

"Eminim öyledir," dedi harfleri uzatarak. Sonra birkaç sinir
bozucu saniye boyunca göğüslerime bakıp Jake'in omzuna vur-
du.

Jake gerildi.

Bense dişlerimi sıkıp yumruk yaptığım ellerimi yanlarıma yapıştırdım. Bu adam domuzun tekiydi. Suratının ortasına bir yumruk geçirip stajını alıp kıçına sokmasını söylemeyi ne kadar çok isterdim.

Jake yüzümü görünce kafasını hafifçe sağa sola salladı. Kendimi gevşemeye zorladım. Haklıydı. Burada olay çıkararak kendime iyilik yapmayacaktım.

O sırada Mulder'ın karısı, kapıda duran yemek firması görevlisiyle konuşup bize dönmüştü. "Yemek hazır!"

15

JAKE

Geçen yaz, birkaç haftalığına İtalya'ya tatile giden Brooks ve ailesine katılmıştım. Weston ailesinin, Amalfi Sahili'ndeki zengin mahallelerinden biri olan Positano'da bir villası vardı. Sahil büyüleyiciydi ama Brooks ve ben başka yerleri de gezmeye gitmiştik. Bu yerler arasında Napoli, Pompeii ve meşhur Vezüv Yanardağı da vardı. Bir yanardağın yakınlarında yaşamanın çok stresli bir şey olacağını düşünmüştüm. İnsan, dağa sürekli endişeli bakışlar atar, ne zaman patlar acaba diye düşünüp dururdu. Çünkü *her an* patlayabileceğini, Pompeii'de olduğu gibi koca bir halkı yeryüzünden silebileceğini bilirdi.

Bu akşam, Brenna bu yanardağa dönüşmüştü işte.

Her an kulaklarından dumanlar fışkırıyormuş gibiydi ve bu neredeyse komikti. Onun zorla zapt ettiği öfkenin aynısını ben de hissetmiyor olsaydım kesin gülerdim.

Theo Nilsson çok iyi adamdı ama Mulder kardeşler için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Özellikle Ed, tıpkı Brenna'nın tarif ettiği gibi koca bir öküzdü. Bulduğu her şansta karısını bastırıyordu. Yemek firmasından gelenlere kaba davranıyordu. En kötüsü de Brenna'yı ve söylediklerini asla dikkate almıyordu.

Neyse ki yemekler harikaydı. Yemek yemeyi çok severdim ve kızarmış deniztarağı, mezgit köftesi ve ızgara karnabahardan oluşan bu menü çok hoşuma gitmişti. Yüce İsa. Başlangıç yemeği

olan tavada pişirilmiş beyaz balık aşırı iyiydi. Brenna ise Ed Mulder'ın yediği balığın boğazında kalıp onu öldürmesini umuyor gibiydi.

Lena Nilsson, "Jake'le ne zamandır birliktesiniz?" diye sordu Brenna'ya.

Sahte kız arkadaşım, Nils'in karısına gülümsemeyi başardı. "Çok uzun olmadı. Birkaç ay önce çıkmaya başladık."

"Kış döneminin başıydı," diye ekledim.

"Babası bu konuda ne düşünüyor?" dedi Mulder kıkırdayarak.

Babası. Bu soruyu Brenna'nın kendisine sormak yerine bana yöneltmişti. Brenna'nın çatalı tutan parmaklarının sıkıldığını fark ettim. Çatalı kaldırıp Mulder'ın gözüne sokmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Soruya kendisi cevap verdi. "Babam bilmiyor."

Adamın kaşları havaya kalktı. "Neden peki?"

"İlişkimizi şimdilik saklı tutuyoruz. Hokey takımlarımız bütün yıl rakipti ve şimdi konferans şampiyonası finalinde karşı karşıya geleceğiz." Brenna kristal su bardağına uzandı. "Şu anda bir sorun çıksın istemiyoruz."

Masadakilere sırıtarak baktım. "Bunu söylememe gerek olmadığına eminim ama bir ihtimal Koç Chad Jensen'a rastlarsanız beni kızıyla gördüğünüzden bahsetmeyin lütfen."

Lena kocaman gülümsedi. "Ne kadar da romantik! Yasak aşk."

"A" ile başlayan kelimeyi duyan Brenna gerildi. Bense yakında takım arkadaşım olacak adamın karısına bakarak, "Kesinlikle," dedim.

"Lindsay, bu masa süsleri muhteşemmiş," diye konuyu değiştirdi Karen Mulder. "Kendin mi hazırladın?"

Mulder'ın sessiz, zarif karısı ciddiyetle kafa salladı. Onun pek konuşmadığını düşünmeye başlamıştım. Ve tabii ki de Mulder'ın bunu tercih ettiğini.

"Gerçekten çok güzeller," dedi Brenna, içlerine taze çiçekler ve çöven otları koyulmuş üç vitraylı kâseye bakarak.

"Bunlar çiçek sadece," dedi Mulder gülerek. "Bu hayranlığı hak edecek ne yapmış olabilirler?"

Kardeşi Dave de bir kahkaha attı.

"Ed," dedi Lindsay gergince. Kocasına karşı negatif bir tepki gösterdiği tek andı bu. Daha doğrusu herhangi bir tepki göstermediği.

"Ne?" Adam beyaz şarabının kalanını kafasına dikti. "Sadece masa süsü bunlar, hayatım. Kimin umurunda? Önem verdiğin saçmalıklar beni şaşkına düşürüyor."

Brenna çatalını masaya bıraktı. Burun deliklerinin genişleyip dudaklarının aralandığını gördüğümde elimi masanın altına indirip bacağına koydum.

Ağzını kapattı. Bana döndü ama yüz ifadesini çözemedim. Elimin altındaki bacağı sıcacık ve sıkıydı. Kendime engel olamayıp hafifçe okşadım.

Brenna alt dudağını ısırdı.

Gülümsememi saklamaya çalışırken bacağını bir kez daha okşadım. Başka yerlerine de dokunmayı çok isterdim. Dar kazağı üzerine çok yakışmıştı ve parmaklarım göğüsleriyle oynamak için resmen kaşınıyordu.

Sıçayım. Bu akşamın seksi bir şekilde sonlanmasını diliyordum. Bu yüzden karşılığında gerçek bir randevu istemiştim çünkü Brenna'dan çok ama çok etkileniyordum. Her karşılaşmamızda bedenim ilkel tepkiler veriyordu ve onu yatağa atma arzusundan başka bir şeyi gözüm görmüyordu.

Bu kadar çok arzuladığım tek şey seks değildi, hayır. Geçen hafta Boston Koleji'nden bir kızla takılmıştım. Onunla bir partide tanışıp kaynaşmıştık ve arabasıyla beni eve götürmeyi, o arada da beni ağzıyla tatmin etmeyi teklif etmişti. Sonrasında kendimizi arka koltukta bulmuştuk ve bacaklarının arasından

kafamı kaldırdığımda gözlerinde gördüğüm yıldızlara bakılırsa onu yeterince tatmin etmiştim.

Ben de tatmin oldum sanmıştım ama Brenna'nın, o seksi, göbeği açık tişörtle Dime'a gelip de takım arkadaşıma sürtündüğü geceden beri azmış durumdaydım. O gecenin üstüne bir de onu Danny'nin konserinin olduğu kulüpte o minicik elbiseyle görmüştüm. Tanrım. Bu kızı deli gibi istiyordum.

Yemeğin geri kalanında çoğunlukla hokeyden söz ettik. Brenna şaka yapmıyordu, Ed Mulder kesinlikle Oilers'a takıntılıydı ve haklarındaki her şeyi biliyordu. Tatlılarımızı yerken en son oyuncu seçmelerinin konusunu açtı ve Nils'i takıma yeni alımlar ve onlar hakkında ne düşündüğü konusunda sorguladı.

Ben de kendimi ne kadar kötü hissetsem de dikkatimi Brenna'dan çok Mulder'a vermeye başlamıştım.

Mulder ve Nils ile birlikte takımın yeni yeteneklerinden bahsetmeye koyulduğumda Brenna'nın suçlayıcı bakışlarını üzerimde hissettim ama memnuniyetsizliğini anlamamış gibi yaptım. Bu benim kariyerimdi sonuçta. Burada gelecekte takım arkadaşım olacak bir adamla yemek yiyordum. Tabii ki de önceliği ona verecektim.

Brenna'nın volkanik öfkesi gittikçe daha da boğucu bir hal alırken Nils'in verdiği Oilers bilgileri daha da ilginçleşmeye başlamıştı. Bunu yapmakla eşeklik ediyor olabilirdim ama dikkatim artık iyice geleceğim hakkındaki güzelliklere yönelmişti. Brenna ile Mulder'ın arasındaki boktan meseleyi unutmaya başlıyordum.

Lisede çıktığım kızlar beni sürekli bencil olduğum, hokeyden başka bir şey düşünmediğim için suçlarlardı. Ama bunun nesi yanlıştı ki? Hayatım boyunca profesyonel bir hokey oyuncusu olmak için çalışmıştım. Kadınlara hiçbir konuda umut veya söz vermemiştim. Hokeyin benim için bir numara olduğu konusunda her zaman açık olmuştum.

Bu yüzden, Mulder yemek sonrası içkileri için çalışma oda-sına geçmemizi önerdiğinde bir karar vermem gerekti. Brenna'nın cinsiyetlerin ayrılmasından hoşlanmadığını görebiliyordum. Onu suçlayamazdım da. O eski günlerde değildik sonuçta.

Ama Theo Nilsson onunla gitmem için elini sallıyordu. Bu adam, sonbaharda birlikte piste çıkacağım adamdı. Ve ben gerçekten bencil pisliğin tekiydim.

Bu nedenle onun peşinden gittim.

"KIZGINSIN," dedim.

"O da ne demek, Jake? *Ne diye* kızgın olacakmışım ki?"

Sesindeki alaycı ton bayağı güçlüydü.

Ve ben bunu kesinlikle hak ediyordum. Bu akşam Mulder'ın erkeklere özel mağarasında bir saatten fazla vakit geçirmiştim. Şimdi saat ondu ve evin dışında aracımızı beklerken Brenna bana bakmayı bile reddediyordu.

"Ah, tabii ya!" diye devam etti iğneleyici bir sesle. "Diğer kadınlarla oturmaya, sıra sıra bayılıp birbirimizi tuz koklatarak ayıltmaya çalışmaya mahkûm edilmemden bahsediyorsun."

"Hadi canım. Eski zamanlarda böyle mi yapıyorlardı sence?"

"Herhalde!" Yanakları öfkeyle kızarmıştı. "Bunun yüzüme tokat gibi çarptığının farkında mısın? *Spor alanında bir iş için görüşme yaptığım adamla* spor konuşmak için odadan çıkıp gittin ya!"

İçim pişmanlıkla doldu. "Biliyorum." Derin bir nefes alıp verdim. "Adi bir hareket olduğunun farkındaydım."

"Yine de yaptın ama!" Gözleri yanıyordu resmen. "Çünkü adi birisin."

"Hey, adice bir hareket yaptım diye hemen adi mi oldum?"

diye karşı çıktım. "Ayrıca itiraf etmek zorundasın ki bu akşam sen de kendini düşünüyordun. Mulder'la staj konusunu konuşup bu işe uygun olduğunu göstermek istiyordun. Eh, ben de kendi işime uygun olduğumu kanıtlamak istedim."

"Ama senin ilk amacın bunu kanıtlamak değildi. Theo Nilsson'ın bu akşam orada olacağını bilmiyordun bile."

"Eh, buna adaptasyon denir. Nils oradaydı, ben de fırsattan istifade ettim. Sen de aynı şeyi yapardın."

"Senin benim amigom olman gerekiyordu, Connelly. Ama bütün akşam kendinle ilgilendin. Tam bir zaman kaybı oldu bu parti," diye homurdandı. "Başka birinden benimle gelmesini istemeliydim. McCarthy'yi getirmeliydim."

"Öncelikle, benden bahsetmeseydin bu partiye davet edilmeyecektin bile," diye belirttim. "Yani başkasından seninle gelmesini istemeni gerektirecek bir şey olmayacaktı. Ayrıca McCarthy treninin çoktan kalktığını bilmelisin. Duyduğuma göre yarı finalden sonra kızın biriyle takılmaya başlamış. O zamandan beri de her gün görüşüyorlarmış."

Brenna bana dik dik baktı.

"Ne?" dedim omuz silkerek. "Elçiye zeval olmaz."

"McCarthy'nin başka biriyle görüşmesi umurumda mı sanıyorsun?" Bana inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Aletiyle ne yapıp yapamayacağına *senin* karar vermene izin verdiği anda o çocuk benim için bitmişti zaten. Ben sadece partide benim arkamı kollamamana kızıyorum."

"Sadece son saatte," diye karşı çıktım. "Ondan öncesinde sürekli seni destekledim. Bunu sen de biliyorsun."

Cevap vermedi. O sırada bizi almaya gelen araca ayaklarını vura vura gitti. Aslında Brenna için gidiş lokasyonunu tren istasyonu olarak belirlemiştim ama arabaya binince ön koltuğa doğru eğilip sürücünün omzuna hafifçe vurdum. "Hey, aslında önce bir yere uğramamız gerek. Bizi Boylston'daki O'Malley's'e bırakır mısın?"

Brenna kafasını hızla bana doğru çevirdi. "Hayır. Tren istasyonuna gidiyoruz."

Aracın sahibi bir bana bir ona bakıyordu.

"Hadi ama," diye mırıldandım Brenna'ya. "Bir içkiye ihtiyacın var, biliyorsun." Bu akşam diğer kadınlar şarap içerken onun bir yudum alkol bile aldığını sanmıyordum. "Gerçek bir içkiye," dedim.

"İyi. O'Malley's o zaman," dedi Brenna.

Kısa bir süre sonra barın dar kabinli masalarından birinde karşılıklı oturuyorduk. Cuma akşamı olduğu için içerisi balık istifi gibiydi ama neyse ki biz tam bir çift bardan ayrılırken içeri girmiştik. Garson sipariş almak için gelene kadar ikimiz de konuşmadık. Mekân o kadar gürültülüydü ki kızıl, kıvırcık saçlı garson kadın bize bağırarak hoş geldiniz demek zorunda kaldı.

Brenna menüyü inceledikten sonra kafasını kaldırdı. "Mulder'ın çalışma odasında ne içtiniz?" dedi sertçe.

"Konyak," diye itiraf ettim.

"Remy Martin mi?"

"Harnessy."

"Dediğinden iki tane alalım," dedi garsona dönüp.

"Hemen geliyor," diye cıvıldadı kadın.

Garson gittikten sonra samimi bir pişmanlıkla Brenna'ya baktım. "Oraya sensiz gittiğim için özür dilerim. Kendimi gerçekten kötü hissediyorum."

"Tabii."

Sesinde alaycılık yoktu, samimi olmalıydı. Ama ne konuda samimi olduğundan emin değildim. "Bu özrümü kabul ettiğini mi gösteriyor yoksa nasıl hissettiğimi bildiğini mi?"

"Sen nasıl istiyorsan öyle, Jakey."

Çok şükür ki tanıdığım Jensen tam güç geri gelmişti. Dudakları yine minik, alaycı bir sırıtışla kıvrılmıştı. Bu akşam bu manzarayı görmeyi özlemiştim.

"Mulder tam bir pislik torbası," dedim dürüstçe. "Onun gibi biri için çalışmayı gerçekten istiyor musun?"

"Bütün kanallarda onun gibi pislikler olduğundan emin olabilirsin. Direkt olarak onun emrinde çalışmayacağım zaten. Düşük statülü yapımcılardan biriyle çalışacağım ve Mulder'la pek karşılaşmayacağım. Umarım." Yüzünde acı bir ifade belirdi. "Pazartesi günü bana kanalı gezdirdiler. *Hockey Corner*'ın setini gördüm. Çok havalıydı."

"Kip ile Trevor'ın seti mi? O adamlara bayılıyorum! Programlarına konuk olmak süper olmaz mıydı?"

"Sen gelecekte böyle bir sürü programa konuk olacaksın, Bay Hokey Yıldızı."

"Ya sen? Sen kameranın karşısında mı olmak istiyorsun arkasında mı?" Göz kırptım. "Ben karşısında olmanı tavsiye ederim. Erkek izleyicileri nasıl tahrik edeceğini bir düşün."

"Tanrım, hokey taraftarlarının beni izleyerek otuz bir çekmelerini düşünmek çok heyecan verici olurdu! Bütün kızların hayalidir bu."

Onun rahatlamaya başladığını görmekten memnun olmuştum. Bütün akşam gergin olan omuzları sonunda gevşemişti. Garson içeceklerimizi getirince konyak kadehimi Brenna'ya doğru kaldırdım.

"Şerefe," dedim.

Bir anlık tereddütten sonra kendi bardağını benimkine vurdu. "Şerefe," diye tekrar etti.

İçkilerimizi yudumlarken bardaklarımızın üzerinden birbirimize baktık.

"Merak ediyorum," dedim.

"Neyi?" dedi bir yudum daha içerken.

"Bu staj işini bu kadar çok istemenin sebebi baban mı? Seni o mu zorluyor? Ya da onu etkilemeyi mi umuyorsun?"

Brenna gözlerini devirdi. "Hayır, hayır ve hayır. Hokey izlemeye başlamamın sebebi babam tabii ama bana zorla sevdirmezdi ya. Bu sporu kendim sevmeye başladım."

"Onunla büyümek nasıldı? Çok sert birine benziyor."

"Öyle."

Yüzümü fark ettiğinde, "Merak etme," diye devam etti. "Çocukluğum normal geçti. Babam şiddet yanlısı falan değildi. Sadece, artık eskisi kadar yakın değiliz. Evet, bazen tam bir pislik olabiliyor. Bilirsin, 'ya dediğimi yap ya da defol git' diyecek bir tip. Sanırım koçların hepsi böyle."

Kendi koçumu ve Chad Jensen'dan bahsettiğinde yüzünde beliren ifadeyi düşündüm. "Koç Pedersen, babandan nefret ediyor."

"O hiç karşılıklı. İkisinin bir geçmişi varmış."

"Geçmiş," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Geçmişe önem vermek çok saçma. İnsanların geçmişte olan şeyleri neden unutamadığını anlamıyorum. Neden geçmişi geçmişte bırakamıyorlar? Yani, artık geçti gitti, düşününce elimize ne geçecek ki?"

"Doğru." Yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Ben de geçmişi hiç düşünmemeye çalışırım."

"Geçmişinin karanlık ve çarpık olmadığını söylememiş miydin sen az önce?"

"Çocukluğum normaldi, dedim sadece. Geçmişimde karanlık ve çarpık bir şeyler olmadığını söylemedim."

Bu ilgi çekiciydi işte. "Dur tahmin edeyim, bana asla anlatmayacaksın."

"Doğru tahmin."

Konyaklarımızı yudumladık. Dudaklarının bardağa dokunuşunu, dilinin dudağında kalan ıslaklığı yalayışını izledim. Dudaklarıyla kafayı bozmuştum.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" diye sordu Brenna.

"Bilmek istemezsin."

"Söyle bakalım."

"Dudaklarını düşünüyorum."

O dudaklar hafifçe kıvrıldı. "Neyini düşünüyorsun?"

"Tadının nasıl olduğunu."

"Muhtemelen konyak tadı vardır."

Bardağımı masaya bırakıp yerimden kalktım.

"Nereye gidiyor..." İri bedenimi onunkinin yanına sıkıştırdığımda sorusu yarım kaldı. "Hiç havamda değilim, Connelly," dedi.

"Ne için havanda değilsin?" O kadar yakındık ki bacaklarımız birbirine değiyordu. Bir kolumu kabini oluşturan ahşabın üstüne atıp diğerini masaya yaslayarak ona döndüm. "Hadi ama sen de öğrenmek istemiyor musun?"

"Neyi?"

"Aramızda kıvılcımlar olup olmadığını."

"Kıvılcım meselesi çok abartılıyor bence."

"Ben katılmıyorum." Alt dudağımı yaladığımda bakışları hemen oraya kaydı.

İçini çekti. "Çok seksisin."

Sırıttım. "Biliyorum."

"Çok da ukalasın."

"Onu da biliyorum."

Saçlarını omzunun arkasına attı. Bunu, dikkatimi boynuna çekmek için bilerek mi yapmıştı bilmiyordum ama öyleyse başarılı olmuştu. Yüzümü o uzun, ince boynuna gömüp kokusunu içime çekmek istiyordum.

"Çok seksisin," dedim ben de pürüzlü bir sesle.

Sırıttı. "Biliyorum."

"Ukalasın da."

"Onu da biliyorum."

"Bu, bir elmanın iki yarısı olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Olabilir. İşte bu yüzden biz olamayız."

Kafamı kaldırdım. "Olamayız mı? Ne olamayız?"

"Çift olamayız."

Cevap olarak kısık, kışkırtıcı bir kahkaha attım. "Kim çift olmamızı istediğimi söyledi ki? Şu anda kimyamız tutuyor mu onu görmek istiyorum."

Brenna bana doğru eğildi. Sıcak nefesi çenemi gıdıklıyordu. Elini dizime koyup başparmağıyla hafifçe okşadı, sonra elini çok yavaş bir şekilde kasıklarıma doğru kaydırdı. Pantolonumun önündeki kabarıklığı görmemesinin imkânı yoktu. Ama elini oraya götürmedi. Sadece bir tırnağını hafifçe üzerine değdirip yüksek sesle inlememe neden oldu.

"Tabii ki de kimyamız uyuşuyor," dedi mükemmel ağzını yüzüme iyice yaklaştırarak. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Bu konuda ikimizin de tek bir şüphesi olduğunu sanmıyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Bu yüzden neden bu kimya saçmalığını kesip bana asıl isteğini söylemiyorsun?"

"İyi," dedim. Meydan okumasına karşılık vermeden duracak değildim. "Seni öpmek istiyorum."

16

BRENNA

Jake'i öpmenin sonuçları kesinlikle iyi olmazdı. Ama şu anda savunma duvarlarım inmiş haldeydi. Ed Mulder bütün akşam zırhımda delikler açmış ve onunla iletişim kurmanın vakit kaybı olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı. Onun yüzünden şimdi sinirlerim iyice gerilmiş durumdaydı ve midem de konyak doluydu.

Ve Jake cidden çok çekici bir çocuktu. Yapılı yüzü göreni bir daha baktıracak cinstendi. Geniş, atletik vücudu, sürücüleri ona bakan arabaların zincirleme kaza yapmasına neden olabilirdi. Yani araba sürüyorsanız ve Jake Connelly'le karşılaşırsanız büyük tehlike altındasınız demekti.

Dudaklarına baktım. Çok dolgun değildiler ama alt dudağı, üst dudağından biraz daha şişkindi. Geçen haftaki konserde o dudakları kendi dudaklarımda hissettiğimde daha fazlasını istediğimi inkâr edemezdim. Gerçek bir öpücük istemiştim. Hâlâ da istiyordum. Onun tadına bakmak istiyordum. Dilim ağzının içine kaydığında inleyişini duymak istiyordum.

Nabzım beklentiyle arttı. "Bir öpücük," diye kabul ettim.

"Bir taneyle doymazsın."

Gözlerindeki kibirli parıltı beni öyle tahrik ediyordu ki... Bu tip açık sözlü, iddialı ve özgüvenli adamları seviyordum işte. Alfa olacaktı ama fazla abartıp emirler yağdıracak türden değil.

Jake'in özgüveni doğuştan gibiydi, kim olduğunu ve ne istediğini iyi biliyordu. Sanırım bu akşamki yemekte yaptığı şeyden sonra onu affetmem bu yüzden kolay olmuştu. Ukala pisliklerden biraz (tamam, *biraz*dan daha fazla) hoşlanmamın yanı sıra, istediği şeyin peşinden giden erkekleri çok takdir ederdim. Jake'le Mike Hollis gibiler arasındaki fark da buydu işte. Hollis de özgüvenliydi ama masada otururken birden yanıma sıkışıp beni öpeceğini söyleyecek biri değildi. Hollis, benim onu öpmemi beklerdi.

Ama şu anda neden Hollis'i düşünüyordum ki ben?

Parmaklarımı Jake'in bacağından göğsüne doğru kaydırdım. Kasları o kadar belirgindi ki tişörtünün üzerinden bile hissedebiliyordum. Koyu mavi gömleğinin üzerinden göğsünü okşadığımda gözlerinin nasıl alevlendiğini fark ettim. Parmaklarım köprücük kemiğine ulaştığında âdemelması aşağı yukarı oynadı.

Hafifçe gülümsedim. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda. İyiyim." Boğazını temizledi.

Elim sonunda varmak istediği noktaya, aşırı derecede güzel yüzüne ulaştı. Başparmağımın iç kısmıyla alt dudağını okşadım. Gözlerindeki alevler büyüdü ve daha ben gözümü bile kırpmadan uzun parmaklarını saçlarıma daldırıp avucuyla ensemi kavradı.

Yüzümü kendisine yaklaştırıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Hayatımda eksik olan öpücüktü bu sanki. Yavaş ve yakıcı ama bir yandan da fazlasıyla yumuşak bir şekilde başlamıştı. Dili tüy misali benimkine değiyordu. Patlayıcı bir şeyin zeminini hazırlıyor gibiydi. Bir ateş yakıyordu. Her öpücüğü birer çıraydı. Sonunda inleyerek öpücüğü derinleştirdiğinde alevler etrafımızı sardı. Ağzı sıcak ve açtı ama yüzümü yalamaya çalışmıyor ya da beni yutmak istiyormuş gibi yapmıyordu. Aç olsa da kontrollüydü. Tutku doluydu ve dilini mükemmel kullanıyordu.

İnledim. Kendimi tutamamıştım. Dudaklarıma doğru kıkırdayarak geri çekildi. "Çok iyi öpüşüyorsun," dedi çatallı bir sesle.

"Sen de pek fena sayılmazsın." Ardından yine birbirimizin

dudaklarına saldırdık. Müziğin arasında insanların tezahüratlarını duyduğumda irkilmedim bile. Birilerinin izlemesi umurumda değildi. İsterlerse ellerine birer kutu mısır da alabilirlerdi.

Geçen hafta bar tuvaletinde Jake'in dilini öve öve bitiremeyen kızın çok haklı olduğunu görüyordum. İnanılmaz bir dildi bu. Muhteşem hissettiriyordu. Ve iri, sıcak eli kalçamı sıkmaya başlamıştı. Kucağına çıkıp orada oturmak istiyordum ama bir barın ortasındaydık ve tamamen giyiniktik. İnsan içinde olmamız, aptalca bir karar vermemi önleyen tek şey olmuştu.

Soluk soluğa geri çekildiğimde Jake'in büyüleyici gözleri bana baktı. Kuvvetli bir yağmurdan sonraki yemyeşil bir orman gibiydiler. Kızların onun için neden o kadar delirdiğini görebiliyordum.

Konyağımdan hızlı bir yudum aldım ama hemen ardından bardağı elimden çekti, pislik. Nasırlı parmakları elime değdiğinde ürperdim.

"O benimdi," dedim, içkimi bitirmesini izlerken.

"Eh, bir tane daha sipariş et o zaman."

"Bu iyi bir fikir değil." Sesim boğuk çıktığı için boğazımı temizledim. "Artık gitmem lazım."

Jake kafa salladı. "Tamam. Ben gidip hesabı halledeyim."

Boş bardaklarımıza işaret ettim. "Bu arada, bu istediğin gerçek randevu yerine geçer."

Kısık, seksi bir kahkaha attı. "Sen öyle san. Bu gerçek randevu değil. Ben hâlâ senin sahte erkek arkadaşınım."

"Ah, öyle mi? O zaman az önceki de sahte öpüşmeydi demek?"

"Gerçek randevu bu değil," dedi ciddi bir şekilde. "Ama onun gününü de konuşmalıyız. Ne zaman müsaitsin?"

"Hiçbir zaman."

"Yarına ne dersin?"

Arka arkaya iki akşam mı? Bu çocuk kafayı mı yemişti? Gerçekten çıktığım erkeklerle bile bunu yapmazdım. "Vay canına. Beni görmek için yanıp tutuşuyorsun, ha?"

"Evet," diye itiraf ettiğinde hain kalbim tekledi. "Eee? Yarın iyi mi?"

İskambil kâğıtlarından bir kuleymişim gibi devrildiğimi hissettim. "İyi. Ama ben Boston'a gelmem. Bir hafta içinde buraya yeterince gelip gittim zaten."

"Hastings'e yakın bir yer seçerim," dedi. "Brooks'un arabasını ödünç alırım. Gelip seni alayım mı?"

"Kesinlikle hayır." Jake'in, babamın kapısında belirmesine asla izin vermezdim. "Tabii öldürülmek istiyorsan o başka."

Bilmiş bilmiş kıkırdadı. "Ben de hayır demeni umuyordum ama bir centilmen olduğum için yine de sormam gerekirdi. Ama taksi paranı ben ödeyeceğim."

"Senin hayrına ihtiyacım yok," dedim alayla.

"Zor olmayı seviyorsun, değil mi?"

"Aynen." Cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırdım.

"Çıkmadan önce biraz daha öpüşmek ister misin?" Jake'in sesinde çocuksu bir umut vardı.

"Hayır."

Bakışları şeytanileşti. "Ağzına almaya ne dersin?"

"Ayy, teklifin için teşekkür ederim ama bende penis yok."

Jake'in kahkahası kanımı kaynatıyordu. Bu boğuk ve pürüzlü sesi kaydetmek ve canım çektiğinde açıp açıp dinlemek istiyordum. Ve bu çok tuhaf, hatta tüyler ürpertici bir istekti. Bu çocukla vakit geçirmekten hoşlanmaya başlamıştım ve bu beni fazlasıyla endişelendiriyordu.

SABAH mutfağa girdiğimde babamın onaylamaz bakışlarıyla karşılandım. "Dün gece geç geldin. Parti peşindeydin herhalde."

Kafamı buzdolabına sokup margarin paketine bakarak gözlerimi devirdim çünkü bunu babama bakarak yapamazdım. "Gece yarısında evdeydim baba. Hem dün cumaydı. Çok geç olmadan buraya varabilmek için on birde kalkan trene binmek zorunda kaldım. Yani saat on birde..." Ona dönüp parmaklarımı tırnak işareti yapar gibi kaldırdım. "... *parti yapmayı* kesmiştim. Hem de cuma gecesi olmasına rağmen."

"Bana böyle ukala cevaplar vermek için çok büyüksün."

"Sosyal hayatım hakkında azar işitmek için de çok büyüğüm. Bu konuyu konuşmuştuk, nutuk çekmeyeceğini söylemiştin."

"Hayır, sen konuştun. Benim ağzımdan lanet bir sözcük bile çıkmadı." O gözlerini bir şeyden çekinmeden devirebiliyordu. Yanımdan geçtiğinde üstünde ekoseli pijama altı, yün çorap ve Briar hokey logolu kazak giydiğini gördüm.

Geçen sene Noel'de, Sheryl Halamın ona hediye ettiği şık kahve makinesinin önünde durdu. Bu makineyi kullanmasına şaşırmıştım. Son teknoloji bir hokey aleti değilse zili ve alarmı olan makineleri kullanmayı sevmezdi.

"Kahve ister misin?" dedi.

"Yok, sağ ol." Tezgâhtaki uzun taburelerden birine oturdum ve bacakları eşit olmadığı için hafifçe sallandım. Ben aldığım mini yoğurdu açıp yemeye başlarken babam evyenin yanında kahvesinin demlenmesini bekliyordu.

"Trene binmek zorunda değildin," dedi huysuzca. "Jeep'i alabilirdin."

"Gerçekten mi? Kıymetli Jeep'i yine kullanmaya iznim var mı yani? Posta kutusu olayından sonra arabayı kullanmamın yasak olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Ama o iki yıl önceydi. O zamandan beri akıllanıp düzgün araba kullanmayı öğrenmişsindir herhalde."

"Herhalde." Ağzımdaki yoğurdu yuttum. "Trene binmek benim için sorun değil. Derslerim için okumam gereken şeyleri

okuyup maçların önemli noktaları hakkındaki haberlere bakabiliyorum. Bu hafta sonu hayır maçı varmış?"

Babam kafasını salladı ama bu durumdan pek memnun değilmiş gibiydi. Bu sene Küme I Hokey Komitesi, konferans finalinden önce her takımın bir hayır maçı oynaması kararını vermişti. Etkinliğin ev sahibi, ülke çapındaki birkaç kanser kuruluşuydu ve bilet satışından elde edilen tüm gelir, bu kuruluşlara bağışlanacaktı. Bu yüce bir amaçtı tabii ama babamla oyuncularının bir an önce final maçına çıkmak istediklerini biliyordum.

"Finale hazır mısınız peki?"

Babam yine kafa salladı. Nasılsa bu tek harekete koca bir özgüven sığdırmayı başarmıştı. "Hazırız."

"Kızıl formalıları yenmek zor olacak."

"Evet, öyle olacak." İşte benim babam, süper muhabbetçi.

Plastik yoğurt kabını iyice sıyırdım. "Bu sene çok iyiler," dedim. "Bayağı, bayağı iyiler."

İyi oldukları alan sadece hokey de değildi. Mesela Jake Connelly, öpüşme ve beni tahrik etme konusunda çok başarılıydı. Ve tabii...

Bu düşünceleri bir an önce kesmeliydim. Çünkü tüm bedenim karıncalanmaya başlamıştı ve babama bu kadar yakınken buna izin veremezdim.

"Harvard hakkında bir iki güzel şey söyleyebilirsin," dedim. "Koçtan nefret ediyor olman, oyuncularının da korkunç olduğu anlamına gelmez."

"Bazıları iyi," diye kabul etti. "Bazıları da çok pis oynuyor."

"Mesela Brooks Weston."

Tekrar kafasını salladı. "O çocuk tam bir goril. Pedersen da onu yüreklendiriyor." Rakip koçun adını söylerken sesinden resmen zehir akıyordu.

"O nasıl bir oyuncuydu?" diye sordum merakla. "Pedersen yani."

Babamın yüzü sertleşirken bedeni gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yale'de onunla beraber oynamışsınız. En azından iki sezon aynı takımda kaymışsınızdır herhalde."

"Doğru." Sesi ihtiyatlıydı şimdi.

"Ne tür bir oyuncuydu?" dedim. "Güçlü bir forvet mi? Zor kullanan bir tip mi? Pis mi oynardı?"

"Çamur kadar pisti. Onun oyun tarzına hiçbir zaman saygı duymadım."

"Şimdi de koçluğuna saygı duymuyorsun."

"Öyle." Babam kahvesinden büyük bir yudum alırken bana baktı. "Sen duyuyor musun?"

Biraz düşündüm. "Hem evet hem hayır. Yani, bir pis oynamak vardır, bir de sert oynamak. Pek çok koç, oyuncularını sert oynamaları için yüreklendiriyor," dedim.

"Ancak bu, doğru olduğu anlamına gelmez. Şiddeti desteklemek denir buna."

Güldüm. "Hokey bu dünyadaki en şiddetli sporlardan biri! Oyuncular ayaklarında keskin bıçaklar, ellerinde kocaman sopalarla piste çıkıyorlar. Birbirlerini yan duvarlara çarpıyor, itip kakıyorlar. Pak yüzlerine çarpıp duruyor..."

"Kesinlikle. Sporun kendisi yeterince şiddetli zaten," dedi babam. "Biz neden daha da sert hale getirelim ki? Temiz ve onurlu bir şekilde oynamak gerek." Çenesini sıktı. "Ama Daryl Pedersen temiz ve onurlu kelimelerinin anlamını bilmez."

Aslında haklıydı. Ama Pedersen'ın pis oyun tarzının seviyesini ben bilemezdim. Bu sezon Harvard maçlarının sadece ikisini izleyebilmiştim yani oyuncuların ne kadar fena oynadığını fazla görme şansım olmamıştı.

Ama Jake'in nasıl fena öpüştüğünü biliyordum. Bu da sayılır mıydı?

"Bugün ne planın var?" diye sordu babam konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Haber Yazarlığı dersim için ödevim var ama sonra yapacağım. Şimdi Summer'ın evine gideceğim."

"Cumartesi sabahında mı?"

"Evet. Dolabını temizlemesine yardımcı olmamı istiyor."

"Kadınları anlamıyorum," dedi babam.

"Bayağı tuhafız, evet."

"Bu Summer denen kızla ilgili bir şeyler duydum," dedi babam her zamanki gibi kaşlarını çatarak.

Ben de ona kaş çattım. "Summer iyi bir dostumdur."

"Ağabeyi kaçık olduğunu söyledi."

"Eh, evet. Bunu inkâr edemem. Tuhaf ve melodramatik biridir ama çok eğlencelidir. Ayrıca Dean'in söylediği her şeye inanmamalısın."

"Kızın okulunu yaktığını söyledi."

Ona bakıp sırıttım. "Brown Üniversitesi'nin hâlâ sapasağlam ayakta olmasına bakılırsa Dean'in abarttığını varsayabiliriz." Tabureden kalktım. "Benim hazırlanmam lazım. Sonra görüşürüz."

BİR saat sonra Summer'ın yatağına uzanmış, telefonumun ekranına bakıyordum. Onun, dolabındaki bütün kıyafetleri tek tek deneyip bana göstermesini izlemekten kısa sürede sıkıldığını dile getirmeme bile gerek yoktu.

"Bee!" diye yakındı Summer. "Dikkatini ver."

Telefonumu bırakıp oturdum. "Olmaz," dedim. "Çünkü bu delilik. Beyazın aynı tonunda dört farklı kaşmir kazak denedin şimdiye kadar. Hepsi de birbirinin aynısıydı. Ve hepsi de yepyeni görünüyordu!"

Bunun üzerine Summer karşıma geçti ve Prada, Gucci ve Chanel'in farklarıyla alakalı bir konuşma yapmaya başladı. En sonunda elimi kaldırarak onu durdurdum çünkü Chanel hakkında nutuk çekmeye başlarsa yemin ederim balatayı sıyıracaktım. Arkadaşım bu markaya takıntılıydı ve susturulmazsa hakkında saatlerce konuşabilirdi.

"Anladım, tasarımcı kazakları bunlar. Ama bahar temizliğinin anlamı bir şeylerden kurtulmaktır. Sen daha hiçbir şey atmadın." Parmağımı yatağın ayakucundaki minicik kıyafet yığınına çevirdim. Bunlar bağışlanacak kıyafet yığınıydı ve sadece iki tişört, bir kot pantolon ve bir hırkadan oluşuyordu.

"Bir şeylerden vazgeçmekte zorlanıyorum," dedi oflayıp sarı saçlarını omzunun arkasına atarak.

"Greenwich'teki evinizde ve Manhattan'daki dairenizde birer kıyafet odan yok mu senin?"

"Var. Ne olmuş?"

"Kimsenin o kadar dolaba ihtiyacı yoktur, Summer! Ben bir avuç kıyafeti değişik değişik kombin yaparak giyiyorum mesela."

"Sen sadece siyah giyiyorsun," dedi. "Giydiğin her şey siyah olunca tabii ki rahatça kombin yapabilirsin. Sen moda falan takmıyorsun ki. Siyah tişörtünü, pantolonunu, çizmelerini geçirip kırmızı rujunu da sürdün mü tamam. Ama siyah benim rengim değil. Sadist gibi görünmeme neden oluyor. Benim renge ihtiyacım var, Brenna! Hayatım renkli benim. Ben renkli bir insanım..."

"Sen deli bir insansın," dedim.

"Deli değilim."

"Delisin tabii ki de," dedi o sırada odaya giren erkek arkadaşı, dövme dolu kollarını Summer'a arkadan sarıp kafasını eğerek yanağına tatlı bir öpücük kondururken.

"İkinizden nefret ediyorum," diye homurdandım. "Mide bulandırıcı derecede mutlusunuz. Gidin başka yerde mutlu olun."

"Kusura bakma Bee ama aşkımızı dünyadan gizleyecek değiliz," dedi Summer, Fitz'in yanağına öpücükler kondurarak. Öperken, kusmak istememe neden olan şapırtı sesleri çıkartıyordu.

Yani tamam, kusmak istemiyordum ama öğürürmüş gibi yaptım çünkü şu anda saçmalıyordu.

"Ne yapıyordunuz?" dedi Fitz bana bakarak. "Senin geldiğini bilmiyordum bile."

"Bee geldiğinde sen uyuyordun," dedi Summer. "Dolabımı temizliyoruz. Birkaç şey bağışlayacağım."

Erkek arkadaşı bir dolaba, bir de yatağın ucundaki küçük yığına baktı. "Güzel. Yeni mi başladınız?"

Alayla güldüm. "Bir saattir bu işin başındayız! Bir saat içinde sadece bir tişörtten vazgeçebildi."

"Bir tişörtten fazlası var orada," diye karşı çıktı Summer.

Koridordan seslerimizi duyan Hollis de odaya girip yatağın dibine oturdu. Eşofman altı ve askılı atlet giymişti. Ayağını çarpıp devirdiği minik yığını fark etmedi bile.

"Güzel. Bizim için kıyafet mi deniyorsun? İç çamaşırlarına ne zaman geçiyoruz? Fitz, bana yaşattığı duygusal rahatsızlığa karşılık iç çamaşırı defilesi istediğimi söyle kız arkadaşına."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum Hollis'e.

Ben yatağın baş kısmında oturduğum için kafasını geriye yatırarak bana bakmak zorunda kaldı. "Uyuzlar. Summer ne yaptığınızı anlattı bana."

Ona boş gözlerle baktım.

"Sapığımı diyorum," dedi. "Onu sizin yüreklendirdiğinizi biliyorum."

"Kız sapıklık yapmıyor," diye karşı çıktı Summer.

"Ciddi misin?" Hollis'in ağzı bir karış açık kalmıştı. "Yemeğe çıktığımızdan beri beni *her gün* arıyor."

Summer, "Yemeğe perşembe akşamı çıktınız," diye hatırlattı. "Daha iki gün önce yani. Bu da demek oluyor ki daha iki kez aramış. Biraz sakinleş ya."

"İki kez mi? Keşke öyle olsaydı! Günde en az üç kez arıyor."

"Evet ama sen de *her seferinde* açıyorsun," diye cevabı yapıştırdı Summer. "Ve onunla bir saat, hatta bazen daha uzun konuşuyorsun."

"*Ben mi* konuşuyorum?" Hollis ellerini saçlarından geçirdi. "*O* konuşuyor! Asla susmuyor."

"Rupi'den bahsediyoruz sanırım, öyle mi?" dedim kahkahamı tutmaya çalışarak.

Mike, "Tabii ki de Rupi'den bahsediyoruz!" diye kükredi. "O kız tam bir sıyırık, farkındasınız değil mi? Bali'deki bir akıl hastanesinden kaçmadığına emin misiniz?"

"Bali mi?" dedim.

"Annesinin oralı olduğunu söyledi. Bali'de film yıldızıymış."

"*Bollywood* yıldızı," dedi Summer kıkırdayarak. "Bali değil, Hindistan."

"Ah." Hollis bir süre düşündü, sonra kafasını iki yana salladı. "Yok, öyle de olsa fark etmez. Kız hâlâ üşütük."

"Yemeğiniz nasıl gitti?" diye sordum.

Bana dik dik bakmak için döndü.

Nazikçe gözlerimi kırpıştırdım. "İyi değil miydi?"

Mike'ın yüzü bulutlandı. "Sürekli konuştu. Ayrılırken iyi geceler öpücüğü vermeme bile izin vermedi."

"Bir dakika, ona iyi geceler öpücüğü mü vermek *istedin*?" dedi Fitz. Kız arkadaşının masasına yaslanmıştı. Summer ise dolabına girmiş, yine askıları karıştırmaya başlamıştı.

"Evet öyle, *Colin*," dedi Hollis kibirle. "Üşütük olması, onunla öpüşmek istemeyeceğim anlamına gelmez."

"Çok hoş," dedim. "İçten içe gerçek bir romantiksin demek."

Mike kaşlarını oynattı. "Hey, Hollis mağazası hâlâ açık. Ne zaman istersen uğrayabilirsin, Jensen."

"Almayayım. Neyse, öpüşemediniz yani, öyle mi?"

"Hayır!" derken çok sinirliydi. "İlk randevuda öpüşmezmiş. Beni bekletecek! *Üçüncü* randevuya kadar hem de."

Fitz kahkahalarla iki büklüm oldu. "Bir dakika," dedi. "Onunla tekrar mı çıkacaksın?"

Ben de sırıttım. "Hem de iki kez daha."

"Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum," diye inledi Hollis. "Salı günü onu sinemaya götürecekmişim."

Fitz kafasını salladı. "Güzel. Salı günleri yüzde elli indirim olur. Yeni Marvel filmine gitmelisiniz."

"Yeni Marvel filmine gitmek istemiyorum, uyuz şey. Bu kızla çıkmak istemiyorum. Yaşı çok küçük. Çok da sinir bozucu bir kız ve..." İrkildi, sonra elini eşofmanının cebine sokup telefonunu çıkardı. Ekrana bakarken rengi atmıştı. "Aman Tanrım, o arıyor."

"Numarasını da mı kaydettin?" diye sordum.

"*Kendisi* yaptı. Yemeğin ortasında telefonumu kapıp kendisini rehbere kaydetti. Rupi yazıp yanına da kalpli gözleri olan emojiden koydu. Telefonumda kalplerle kayıtlı, kahretsin ya."

Yana doğru dönüp sessiz kahkahalarla sarsıldım.

Masanın önündeki Fitz de gülerek kafasını iki yana salladı. "İstersen değiştirebilirsin, biliyorsun değil mi?"

Ama Hollis telefona cevap verdiği için duymadı. O daha "alo" bile diyemeden hattın diğer ucundan cıvıl cıvıl konuşma sesi gelmeye başlamıştı.

Fitz'le birbirimize bakıp sırıttık. Rupi'nin ne dediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama dakikada bir kilometre hızla konuşuyordu ve Hollis'in yüzündeki dehşet ifadesi paha biçilemezdi. Yıllardan beri ilk kez bu kadar eğleniyordum.

"Ama ben romantik komedi sevmem ki," diye yakınıyordu Mike.

Cıvıldama sesi devam etti.

"Hayır, istemiyorum. Film izlemek istemiyorum. Birlikte takılmayı bu kadar çok istiyorsan o zaman bir yerlere gidip sevişelim."

Hattın diğer ucundan bir haykırış yükseldi.

İsterik kahkahalar atıyordum artık.

"Sıçayım ya, tamam! Gidip aptal filmini izleriz. Ama benimle öpüşsen iyi edersin Rupi. İkinci randevuda öpüşmeme saçmalığını kabul etmeyeceğim. Senin yerinde başkası olsa şimdiye sevişmiştim onunla."

Mike Hollis için dünyanın geri kalanı kaybolmuştu artık. Yataktan kalkıp Summer'ın odasından çıktı. Ama sinirli sesi hâlâ koridordan geliyordu. "Ben seks manyağı falan değilim! Seninle tanıştığımdan beri seks yapmadım."

Fitz'e döndüm. "Bu doğru mu?"

"Sanırım. Ama gerçekçi olalım, Hollis zaten tek gecelik ilişkilerin kralı falan sayılmazdı. Çok büyük konuşuyor ama aslında gösterdiğinden daha seçicidir. İddia ettiği kadar çok kızı yatağa attığını sanmıyorum."

"Ah, kesinlikle doğru bu," dedi Summer, dolabın içinden. "O çocuk hiç özgüvenli değil."

"O bir hokey oyuncusu," dedim. "Hokey oyuncularının, saha dışında özgüvenli olmasına gerek yok. Hayranları olan kızlar hep peşlerinde zaten."

"Bu elbise nasıl sizce?" Summer, eteği fırfırlı, beyaz renkli, askısız bir elbiseyle dolaptan çıktı.

"Hoş," dedi sevgilisi.

"Bee?"

"Fazla masum. Ben asla giymezdim."

"Tabii ki giymezsin, çünkü siyah değil. *Ben* içinde iyi görünüyor muyum onu söyle."

"Sana her şey yakışır ve bu mide bulandırıcı. Bu yüzden senden nefret ediyorum. Cidden, o dolaptakilerin yarısından kurtulsan, geri kalanlarının içinde süper model gibi görünürsün."

Arkadaşımın yüzü aydınlandı. "Haklısın. Bu güzel bir elbise, bende kalsın."

Fitz'le yine bakışıp gülüştük. Bu ikisinin çift olmasına hâlâ çok şaşırıyordum. Moda tasarımı okuyan kızla video oyuncusu inek oğlan bir şekilde ilişkiyi yürütebiliyorlardı.

"Bu akşam ne yapacaksınız?" diye sordum. "Babam bu hafta takımı çok sıkı çalıştıracaktır diye düşünüyorum. Bu akşam birlikte takılmak için son şansınız olabilir."

"Doğru," dedi Fitz. "Bilmem, muhtemelen sadece..." Cümleyi tamamlamayıp omuz silkti.

Bu hareket, bütün geceyi yatakta geçirecekleri anlamına geliyordu.

"Sen ne yapacaksın?"

"Muhtemelen evde otururum," diye yalan söyledim.

"Gerçekten mi? Tinder'daki çocukla bir daha buluşmayacak mısın?" Summer getirdiği iki soluk renkli kazağı küçük yığının üstüne koyup tekrar sohbete katılmıştı.

"Tinder'daki çocuk mu?" diye sordu Fitz.

"Bee dün gece randevuya çıktı. Ve bana neler olduğunu hiç anlatmadı."

"Anlatacak bir şey yok ki. Çocukla anlaşamadık, bir daha görüşmeyeceğiz." Bu kadar kolay yalan söyleyebilmem sinir bozucuydu.

Summer bana özür diler gibi bir bakış attı. "Bizimle takılırdık ama bu akşam seksle çok meşgul olacağız."

Fitz derin bir iç geçirdi. "Bebeğim."

"Ne?"

Çocuk kafasını iki yana sallamakla yetindi.

"Sorun değil," dedim onlara sırıtarak. "Yapacak bir sürü ödevim var zaten."

"Kulağa heyecan verici geliyor," diye dalga geçti Summer.

Gerçeğin ne kadar heyecan verici olduğunu hayatta tahmin edemezdi.

17

BRENNA

Jake buluşacağımız yerin konumunu attığında babamla akşam yemeğine oturmuştuk. Benim pişirdiğim kızarmış sebzeleri yerken oldukça sessizdik. Bugünlerde birbirimize diyeceğimiz pek bir şey olmuyordu zaten.

Telefonumun ekranının yandığını fark edince alnında bir kırışıklık belirdi. "Yemek masasında telefon yok."

"Bakmadım bile," diye karşı geldim. "Çalmasına da engel olamam ya."

"Olabilirsin. Kapatma tuşu diye bir şey var."

Onun sağ elinin yanında duran telefona imalı bir bakış attım. Masaya oturduğumuzdan beri dört e-posta gelmişti telefonuna. "Sen de kendininkini kapatabilirsin."

Bir süre birbirimize baktık. Sonra babam huysuzca bir ses çıkardı ve çatalına doladığı *noodle*ları ağzına tıktı.

Jake'in mesajını ancak üst kattaki odama dönünce açabildim. Nereye gideceğimizi gördüğümde ağzım açık kaldı.

BEN: Bowling mi????

JAKE: Bowlinge garezin mi var?

BEN: Yok. Ama oynamayı hiç beceremem. Çekişmeli bir oyun oynamayı umuyorsan hayal kırıklığına uğrarsın.

JAKE: Çekişmeye gerek yok. Eğlenelim yeter. Kabul mü?

BEN: İyi, fark etmez.

JAKE: 8 gibi buluşalım mı?

BEN: Tamamdır.

Hazırlanmak için bir buçuk saatim olacak demekti bu. Ama Jake'e iyi görünmek için fazla çaba harcamayacağıma karar vermiştim zaten. Bu akşam onunla çıkıyor olmamın tek nedeni benimle Mulder'ın yemeğine gelmiş olmasıydı.

Duş alıp giyindikten sonra Google Haritalar'ı açıp bowling salonunun adresini yükledim. Hastings'e araçla yirmi beş dakikalık mesafedeydi. Yani Cambridge'e olduğundan daha yakındı.

Bir süre sonra aşağı inip oturma odasının eşiğinde dikildim. Babam koltuğa oturmuş, geçen haftaki Harvard-Princeton maçını ileri sara sara izliyordu. Jake ekranda şimşek gibiydi. Ne ironikti ki ben de şu anda Jake'le buluşmak üzereydim. Babam öğrense ne düşünürdü acaba?

"Hey," dedim dikkatini çekmek için. "Jeep'i ödünç alabilir miyim diye soracaktım. Bir arkadaşımla buluşacağım da."

"Ne çok gizemli arkadaşın var," diye mırıldandı gözlerini ekrandan ayırmadan. "Bu arkadaşların isimleri var mı acaba?"

"Tabii ki var," dedim ama isimlerini söylemedim.

Babam alaycı bir şekilde güldü. "Anahtar koridorda. Mantığa uygun bir saatte dön."

İğneleyici bir şey söylemek istedim ama aracını bana ödünç verdiği için sustum. "Sen beni bekleme," dedim sadece.

YUVARLA BENİ adlı salonun neredeyse boş otoparkına girdiğimde Jake çoktan gelmişti. Salonun adı çok tuhaftı. Acaba "Işınla beni" ifadesinden mi esinlenmişlerdi? Ama modası geçmiş bilimkurgu sözlerinin bowlingle ne alakası olabilirdi ki?

Jeep'i, Jake'in yan tarafına yaslanmış durduğu parlak Mercedes'in yanına park ettim. Otoparkta bizim araçlar dışında sadece bir sedan, bir pikap ve beş altı motosiklet vardı. Hayalet kasaba gibiydi. "Güzel arabaymış," dedim, Jeep'ten inerken. "Kontrat parasıyla mı aldın?"

"Hayır. O paraya hiç dokunmadım aslında," diye itiraf etti Jake. "Bu, Brooks'un arabası."

"Üniversiteye o kadar yakınken neden arabaya ihtiyacı oluyor ki onun?"

"O bir milyarder. Milyarderlerin arabaları olur. Tanrı aşkına, Ateşli!"

Bir kahkaha attım. "Mantıklı." Kafamı kaldırıp tepedeki dev tabelaya baktım. Yuvarla Beni kelimelerinin yanında, yanıp sönen neon pembe bir bowling topu vardı. "Buraya sık sık gelir misin?"

"Sezon dışında her hafta sonu. Buranın bende özel bir yeri vardır."

Bu duyduklarım beni bayağı şaşırtmıştı. "Gerçekten mi?"

"Hayır tabii ki de. Burayı seçtim çünkü ikimizin tam ortasındaydı." Burnundan alaycı bir nefes verdi. "Çok safsın."

"Doğru, hemen kandım," dedim iç geçirerek. "Senin bir kalbin olmadığını unutmuşum." Jeep'i kilitleyip anahtarı çantama attım.

Girişe doğru ilerlerken Jake'in bana uyum sağlamak için adımlarını kısalttığını fark ettim. "Benim bir kalbim var," diye karşı çıktı. "Sen de hisset."

Sonra birden elimi tutup fermuarı kapalı montunun içine soktu. Tanrım, ah Tanrım... Göğüs kasları enfesti. Parmaklarımın altında kalp atışlarını hissedebiliyordum.

"Kalbin çok hızlı atıyor, Connelly. İçeride kıçını tekmeleyeceğimden mi korkuyorsun?"

"Hiç korkmuyorum. Bu oyunda berbat olduğunu söyledin ya."

Kahretsin, haklıydı. Bu bilgiyi ona önceden verdiğim için kendimi azarladım.

İçeri girdiğimizde hayalet kasabanın geri kalanıyla karşılaştık. Salon, on adet oyun hattından oluşuyordu ve sadece ikisi doluydu. Kasaya gittiğimizde, güneşten köseleye dönmüş derisi ve gri saçları olan bir adam, ağzının kenarlarını buruşturan bir gülümsemeyle bizi karşıladı.

"İyi akşamlar dostlar! Ayakkabı ister miydiniz?" Sesi sanki günde iki paket sigara içiyormuş gibi çatallıydı.

Bowling ayakkabılarımızı aldıktan sonra gri atkuyruklu adam, istediğimiz oyun hattını seçebileceğimizi söyledi. Diğer müşterilere en uzak hattı seçtik. Gruplardan biri yaşlıca bir çift, diğeri ise biz içeri girdiğimizden beri birbirlerini kışkırtmak için barışıp çağrışan, göz korkutucu tipli motosikletçilerdi. Adamlardan biri -fazla kiloluydu ve çalı gibi sakalı vardı- bütün lobutları devirmiş ve zaferle kollarını kaldırmıştı.

"İşte bundan bahsediyordum, sizi sikiciler!" diye bağırdı.

Kasadaki adam yüzünü buruşturdu. "Onları boş verin. Zararsızdırlar. Sadece birilerinin, ağızlarını sabunla yıkaması gerek."

"Sorun değil," dedim adama. "Benim babam hokey antrenörü. Bundan daha kötülerini duydum."

Seçtiğimiz hatta gidip ayakkabılarımızı değiştirmek için oturduk. Benim çizmelerimi çıkarmam daha uzun sürdüğü için önce hazırlanan Jake ayağa kalktı. "Ben içecek bir şeyler alayım," dedi. "Ne istersin? Bira? Kola?"

"Bira iyi olur. Teşekkürler." Bir iki bira içmemde bir sorun yoktu. Gecenin sonuna kadar bu kadarı yeterli olurdu.

Jake, "Tamamdır," deyip uzaklaştı.

Onun arkasından beğeni dolu gözlerle baktım. Tanrım. Jake Connelly'le randevuya çıktığıma inanamıyordum. Hayat insanın karşısına neler çıkarıyordu.

İçimi çekerek saçma görünümlü bowling ayakkabılarını giydim ve isimlerimizin yazılmasını bekleyen ekrana gittim. Birinci Oyuncu yazan yerin altına Brenna yazdım.

İkinci Oyuncu'ya ise *Küçük Jakey*.

Jake, elinde iki Bud Light şişesiyle dönerken ben hâlâ kendi kendime sırıtıyordum.

"Bud Light mı?" dedim burnumu kırıştırarak.

"Bir tek bu vardı," dedi Jake. "Çok da iyi bir mekân sayılmaz burası."

"Sorun değil. Teşekkürler." Birayı ondan alıp hızlıca bir yudum içtim. Iyy. Bu marka birayı hiç sevmiyordum.

Jake, "Ben isimlerimizi gire..." derken tepedeki ekranı fark etti ve bir iç geçirdi. "Cidden mi? Beş yaşında mısın sen?"

"Hayır ama sen öyleymiş gibi konuşuyorsun, Küçük Jakey."

"Kimin küçük olduğunu sana göstereceğim," diye hırladı.

"Ne yapacaksın? Nazik ihtiyarla Anarşinin Çocukları'nın karşısında aletini mi çıkarıp sallayacaksın?"

Jake düşünürmüş gibi yaptı. "Haklısın. O hareketi sonraya saklayayım." Şişesini kaldırdı. "Şerefe."

Böylece iki gece arka arkaya birlikte içmeye başlamış olduk. Bu bana çok yanlış geliyordu ve sebebi sadece Jake'in Harvard oyuncusu olması değildi. Ben normalde randevulara çıkmazdım. Eric'ten beri hiç ciddi bir ilişkim olmamıştı, istememiştim de. Zaten istesem bile Jake bu pozisyon için aklıma gelecek son insan olurdu. Hem birkaç ay sonra Edmonton'a taşınacaktı. Nasıl ilişkimiz olabilirdi ki?

Cansız salonda etrafıma bakınıp sesleri dinledim. Lobutlar birbirine çarpıyor, motorcular haykırır gibi muhabbet ediyordu. Parlak ahşap zemine gözlerimi diktim.

Burada ne arıyordum ben?

"Brenna."

İsmimi Jake'in dudaklarında duymak içimi ürpertti. Bu da burada olmama gerektiği düşüncesini destekleyen bir şeydi. Bu çocuğun beni bu kadar etkilemesinden nefret ediyordum.

"Fazla düşünüyorsun," dedi açıkça.

Birden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Bir şeyleri analiz ederken yüzünde hep aynı ifade oluşuyor." Omuz silkti. "Neden burada olduğunu sorguluyorsun."

"Sen sorgulamıyor musun?"

"Hayır. Sana söylemiştim. Aramızdaki kimyanın nereye gideceğini görmek istiyorum."

Nefesimi verdim. "Hiçbir yere gitmeyecek, Connelly. Bu fikri kafandan çıkar. Benim burada olmamın tek sebebi senin zorbalıkla bunu kabul ettirmen."

"Sen öyle düşünmeye devam et, bebeğim."

Bana *bebeğim* dediğinde karnım birazcık kasılmış mıydı? Evet.

Bu hissi sevmiş miydim? Asla.

Çaresizlikle biramdan bir yudum alıp şişeyi kenara bıraktım. "Pekâlâ. Başlayalım bakalım."

18

JAKE

Brenna bowlingde cidden çok kötüydü ama onu izlemek çok eğlenceliydi. Ayağındaki korkunç ayakkabılarla faul çizgisine ilerlerken kalçası sağa sola sallanıyordu. O dar, siyah kotun içinde kıçı muhteşem görünüyordu. Kadında ilk kalçaya bakan bir adam olarak gözlerimi onunkinden ayıramıyordum resmen.

Bowlingde kötü olmasına rağmen her atışında yüzde yüz on çaba gösteriyordu. Şimdi de kolunu geriye atıp bileğini bükerken ve pembe topu fırlatırken kaşları konsantrasyonla çatıldı. Zamanlaması ve atışı kötüydü ama altı seferden beri ilk kez topu düz bir çizgi halinde ilerletmeyi başarmıştı.

Top lobutlara doğru ilerlerken Brenna bir mutlulukla bağırdı ama top son anda yön değiştirdi ve sadece dört tane lobutu devirebildi.

"Çok yaklaşmıştım!" diye inledi.

Bana doğru döndüğünde şimdiye kadar onu gördüğüm en güzel halindeydi. Yanakları kırmızı birer elma gibiydi, gözleri pırıl pırıldı ve parlak zeminde sevimli bir dans yapıyordu.

"Gittikçe daha iyi oluyorum!" diye bağırdı.

"Yolun hâlâ tıkalı ama ilerliyorsun." Kalkıp atışımı yaptım.

"Senden nefret ediyorum," dedi skorum ekranda belirdiğinde.

Onu çok fena yeniyordum ama bunun, Brenna'nın pek umurunda olduğunu sanmıyordum. Ben de skora pek dikkat ettiğimi söyleyemezdim. Normalde aşırı rekabetçi biriydim ama bu akşam Brenna'yla takılmanın tadını çıkarıyordum sadece. Gerçek bir randevuya çıkmayalı asırlar olmuştu. Dün akşamki yemekli parti sayılmazdı çünkü ikimiz de fazla eğlenmemiştik. Sonrasında bara konyak içmeye gitmemiz de sayılmazdı çünkü orada konuşmaktan çok öpüşmekle meşgul olmuştuk.

Fakat bu akşam, Brenna'nın daha önce hiç görmediğim yanını görmemi sağlamıştı. Bowling romantik bir aktivite sayılmazdı ama bir insanın doğasını çok açık bir şekilde ortaya serebilirdi. Rekabetçi biri mi? Dar görüşlü mü? Kaybettiğinde huysuzlaşır ya da kazandığında ukalalaşır mı? Söz konusu kişi kadın olunca bowling, onun beklentilerinin yüksek olup olmadığını da gösterirdi. Bu salonun yapışkan zeminine veya iğrenç birasına burun kıvıracak bir sürü kız tanıyordum. Ama Brenna öyle değildi.

İlk maçı ben kazandıktan sonra Brenna bir maç daha yapmayı bile teklif etti. "Ha ha!" dedim durumdan zevk alarak. "Bowlingi seviyorsun işte."

"Sevdim." Dramatik bir şekilde içini çekti. "Gerçekten çok hoşuma gitti."

Benimle dalga geçip geçmediğini anlamak için yüzünü inceledim ama ifadesi alaycı değildi.

"Ciddiyim. Harika bir şeymiş." Kafasını hayretle iki yana salladı. "Bowlingi seven biriyim artık."

Gözle görülür şoku beni kahkahalara boğdu. Gülmem bittikten sonra ona yaklaştım ve ciddi bir sesle, "O zaman bunu bir kez daha yapalım..." deyip bekledim.

Cevap vermedi. Bunun yerine dokunmatik ekrana uzandı. "Pekâlâ, bu sefer Küçük Jakey'nin önce oynamasına izin vereceğim."

Ama ekranda ismim belirdiğinde sadece Jake yazdığını gördüm.

Memnuniyetimi sakladım. Bana ısınmaya başlamıştı galiba.

"Hokeyden bahsetmemize izin var mı?" diye sordum, top almak için ilerlerken. Neon yeşil bir topa âşık olmuş, adını Vurucu koymuştum.

"Neyinden bahsetmek istiyorsun?" diye sordu şüpheci bir şekilde.

"Eh, yakın zamanda birbirimize karşı oynuyoruz. Büyük maç."

"Büyük maç," dedi o da.

"Bu da akıllara şu soruyu getiriyor: Tribünlerde otururken kimi destekleyeceksin? Okulunu mu yeni erkek arkadaşını mı?" Omzumun üstünden ona sırıttım.

Bu sefer Brenna kahkahalara boğulmuştu. "Sen benim erkek arkadaşım değilsin."

"Mulder'a öyle demedin ama..."

"Mulder pisliğin teki. Ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissetmiyorum. Şimdi dön ve eğil, Jakey. Kıçına bakmak istiyorum."

Sırıtışım neredeyse yüzümü ikiye bölecek kadar genişledi. Neyse ki Brenna bunu göremiyordu. Sırf ona gösteri olsun diye abartılı hareketlerle döndüm, kollarımı gerdim ve kalçamı ortaya çıkaracak şekilde öne doğru eğildim. Arkamdan boğulur gibi bir ses geldi. Kafamı çevirdiğimde Brenna'nın kara gözlerinde kıvılcımlar çatırdıyordu adeta.

"Çok fenasın," dedi.

"Sadece bowling oynuyorum," dedim masumca.

"Hı hı, kesinlikle." Sandalyesinden kalktı. "Tanrım, burası iyice sıcak oldu."

Bunu dedikten sonra uzun kollu siyah kazağını kafasından çekip çıkardı. Şimdi mükemmel göğüslerine oturan ince, siyah bir atletle kalmıştı. Atletin yaka kısmından dantelli sutyeninin ucunu gördüğümde ağzım kupkuru oldu. Oturma yerine dönüp

biramı aldım. İkimiz de ikinci biralarımızı içiyorduk. Üçüncüye geçmeyecektik, görevli çocuğa ikide hesabı kesmesini söylemiştim.

Ben soğuk sıvıyı yutarken Brenna her zamankinden çok daha kışkırtıcı adımlarla top almaya gitti. Sonra uzun, parlak saçlarını omzunun arkasına atıp bana döndü ve dudaklarını yaladı.

Tanrım, yardım et.

İlk atışında yedi lobut devirdi.

"Bu en iyi atışındı!" diye yüreklendirdim onu, oyun hattının kenarına giderek. "İkincide kalanların hepsini devir, Ateşli. Yapabilirsin."

"Gerçekten mi?" dedi şüpheyle. "Şimdiye kadar hiç hepsini birden deviremedim."

"Ne olmuş? Bu asla olmayacağı anlamına gelmez."

Ama olmadı. İkinci atışında top çukura girdi.

"Senin nazarın değdi," diye yakındı, yanımdan geçmeye çalışırken.

O kaçamadan kolumu ince beline doladım. Bedenini kendiminkine yaslayıp sonsuza kadar onu öpmek istiyordum ama yanağından küçük bir öpücükle yetindim.

"Sen şimdi benim yanağımı mı öptün?" diye sordu hafifçe gülerek.

"Evet. Bununla bir sorunun mu var?" Ellerimi kalçasının hemen üstüne koydum. Kıçına doğru indirmemek için kendimi zor tutuyordum. "Kıçın bu kotun içinde harika görünüyor bu arada."

"Biliyorum. O yüzden giydim zaten."

Kıkırdadım. Avuçlarım biraz daha aşağı kaydı. Sonra, *yap şunu*, diye düşündüm. Sırtım diğer müşterilere dönük olduğu için kimse ne yaptığımı göremezdi. Bu yüzden kıçını sıktım.

Brenna boğuk bir ses çıkardı. "Kahretsin Connelly, insan içindeyiz!"

"Öyleyse n'olmuş?"

"Böyle ortalık yerde popomu sıkamazsın."

"Neden olmasın?"

Brenna duraksadı. Birkaç saniye geçtikten sonra da omzunu silkti. "Yeterince iyi bir sebep düşünemiyorum."

"Kesinlikle." Sırıtarak o muhteşem kıçı tekrar sıktım, sonra küçük bir şaplak atıp atışımı yapmaya gittim.

Bu sefer lobutların hepsini devirememiştim. İnatçı bir tanesi ayakta kaldı ama ikinci atışımda onu da hallettim. Bir kez daha Brenna'yı hezimete uğratmıştım ama onun yine umurunda değildi. Ama oyunda bayağı ilerleme kaydetmişti ve ikinci maçtaki skoru, ilkinin iki katıydı. Final skorları ekranda belirirken dinlenmek için banka oturduk.

Elimi bacağına koyup dalgınca okşamaya başladım. Beni itmedi ama düşünceli bir şekilde baktı. "Dokunmayı çok seviyor gibisin."

"Bu bir sorun mu?"

"Hayır, sadece beklenmedik bir şey. Bu kadar sevecen olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Eh, öyleyimdir." Omzumu silktim. "Hoşlandığım hatunlara karşı."

"Bu hatunlar ne sıklıkla hayatına giriyor? Sevgili yapmadığını, sadece tek gecelik ilişkilere girdiğini zannediyordum."

"Tek gecelik takıldığım kızlardan hoşlanmadığımı kim söylemiş?" Dizinde kışkırtıcı daireler çiziyordum. "Sen de hiç sevgili yapmıyorsun anladığım kadarıyla. Ya da yapıyorsan bile kimseye göstermiyorsun."

"Beni mi soruşturuyordun, Jakey?"

"Evet," dedi dürüstçe. "Duyduğum kadarıyla Briar'a geçiş yaptığından beri kimseyle çıkmamışsın."

"Çıkmadım," dedi.

"Briar'dan önce nerede okuyordun?"

"New Hampshire'da iki yıllık üniversitede."

"Orada birileriyle çıktın mı?"

"Pek sayılmaz. Üniversite hayatım anlamsız tek geceliklerle doluydu. McCarthy'ye kadar."

Göğsüm kıskançlıkla doldu. McCarthy'yi anlamsız bir ilişki olarak görmemesi hiç hoşuma gitmemişti. "Yani McCarthy tek gecelik değil miydi?" diye sordum ihtiyatlı bir şekilde.

"Adı üstünde, tek gecelik ilişkiler bir seferliktir. Josh daha çok..."

"Yatak arkadaşı mıydı?"

"Yatak kısmı hariç."

Bir dakika, ne?

Biramı masaya bıraktım. Tüm dikkatim kesintisiz Brenna'daydı şimdi. "Onunla seks yapmadınız mı?" Kaşlarım şaşkınlıkla kalkmıştı. İkisinin yattığını varsaymıştım şimdiye kadar.

"Hayır."

"Ama yakınlaştınız."

"Evet."

"Ama seks yoktu."

Brenna güldü. "Hangi kısmı anlayamadın acaba?"

"Bilmiyorum... Bu durum biraz garip geldi de." Duraksadım. "Hayır, biraz değil. Çok garip geldi."

"Neden garip olsun ki?" Sesine hafif savunmacı bir ton yerleşmişti.

Elimle onu işaret ettim. "Yani, sen aşırı seksi bir kızsın. Onun hiç denemediğini mi söylüyorsun?"

"Denemedi demedim ki. Sadece..." Cümlesini yarıda kesti.

"Sadece ne? Bakire misin yoksa?"

"Hayır. İçime alacağım adamlar konusunda seçiciyimdir."

Kahretsin, bu söyledikleri aletimi kaskatı hale getirmişti. Bu kızın "içine almak" gibi ifadeleri kullanmasına izin verilmemeliydi. Çünkü şu anda kendimi onun içinde hayal ediyordum ve çok fena kızışmıştım.

"Başka şeyler yaptık," dedi. "Seks dışında şeyler de vardır."

"Öyle mi?" Boğazım çakıl taşlarıyla doluydu sanki.

"Ne yani? Seks yapmadan da tatmin olabileceğini kimse söylemedi mi sana?"

"Hayır. Bunu bilmiyordum." Masummuş gibi gözlerimi kırpıştırdım. "Sen gösterebilir misin?"

Brenna omzuma şakacı bir yumruk attı. "Çok beklersin."

"Bekliyorum. Seni alarma falan geçirmek istemem ama kasıklarıma bir bak istersen."

Brenna güldü ama yine de dediğimi yaptı ve gözleri anında alevlendi. "Aman Tanrım. McCarthy'yi düşünmek seni sertleştirdi mi?"

"Hem de nasıl." Onu kucağıma çektiğimde şaşkınlıkla minik bir çığlık attı.

Sonra hemen toparlanıp tatlı kıçını bana sürterek kucağıma iyice yerleşti. "Aletine söyle kıçıma batmasın," diye homurdandı.

"Hey, onun bu vaziyetinin sebebi sensin." Kulağına fısıldamak için onu kendime doğru çektim. "Çok kötü bir kızsın sen. Bir erkeği içine almadan tatmin edebileceğinden bahsedip duruyorsun."

Kahretsin, o kadar güzel kokuyordu ki. Şampuanının tatlı ama hafif baharatlı kokusunu içime çektim. Brenna şampuanının tam aksiydi, baharatlı ama biraz tatlı. Ama ben baharat severdim. Hem de çok.

"Sen ne alıyordun peki?" diye sordum.

"Ne mi alıyordum?"

"Yani McCarthy'le anlaşmanızdan sana ne düşmüştü?"

Bir kaşını kaldırdı. "Takım arkadaşının bana neler yaptığını gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Hayır. Evet. Bilmiyorum. Belki genel anlamda olabilir," dedim.

"Olmaz. Senin hayal gücüne bırakacağım."

Hayal gücüm zaten çılgına dönmüş durumdaydı. Ama onunla yatakta hayal ettiğim McCarthy değildi. Kendimi hayal ediyordum.

"Şu şey şimdi pantolonundan dışarı fışkıracak," diye takıldı Brenna. Kucağımdan kalktığında bir boşluk hissettim. "Neyse, şimdi ne yapıyoruz? Çıkmadan önce bir maç daha yapalım mı?" Telefonuna baktı. "Saat on. Burası kaça kadar açık?"

"Sanırım on bire kadar."

"Kapanana kadar kalalım mı?"

"Olabilir."

Ereksiyon halindeki bir penisle bowling oynamak kolay değildi ama başardım. Onu üçüncü kez yendim ve sonunda ayakkabılarımızı çıkarıp oyunun parasını ödedik.

Dışarı çıktığımızda Jeep'in yanından geçip Mercedes'e gitti. "Kilidi aç," diye emir verdi Brenna.

Nabzım hızlandı. Arabanın kilidini açtım.

Brenna ön kapıyı açmak yerine arka koltuğa yerleşti. "Bin hadi," dedi şeytani bir ses tonuyla.

Bir hanımefendinin lafını ikiletecek değildim. Hemen arabaya bindim ve tek kelime daha etmesine izin vermeden dudaklarına yapıştım. Dilinde bira ve nane tadı vardı, vücudu sıcacık ve yumuşacıktı. Kucağıma oturup dilini büyük bir açlıkla ağzıma daldırdığında ellerimi sırtında aşağı kaydırıp parmaklarımı pantolonun beline soktum. İçinde olmak istiyorum. Hem de çok. Ama buna öyle kolay izin verecek biri değildi.

"Bu akşam seni becermeme izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır." Muzip bir sesle fısıldıyordu. "Buna hak kazanman gerek."

Dudaklarına doğru homurdandım. "Nasıl kazanacağım?"

Hafifçe gülümseyip tekrar dudaklarımı öpmeye başladı. Bir yandan da ellerini tişörtümün altına kaydırıp çıplak göğsümü okşuyordu. Tanrım, ellerini böyle üzerimde hissetmeye bayılı-

yordum. Ben de *ona* dokunmak istiyordum. Uzun kollu tişörtüyle hırkasını eteklerinden tuttuğum gibi boynuna kadar çektim. Sutyeni kâğıt gibi incecikti. Dolgulu bir şey giymeye ihtiyacı yoktu zaten. Göğüsleri dolgun ve dikti, fazlasıyla mükemmeldi. Dantelli kumaşın üstünden göğüs uçlarını çekiştirdiğimde tatlı bir inlemeyle ödüllendirildim.

"Bunu yapmak için ölüyordum," diye hırladım, sutyeni çekiştirip göğüslerini açığa çıkarırken. Muhteşemdiler. Tomurcuğa benzeyen göğüs uçlarından birini ağzıma alıp sertçe emdiğimde neredeyse kafayı bulmuş gibi hissettim. Tadı o kadar güzeldi ki. Dilimin altındaki göğüs uçları nefisti. Dilimi çıkartıp onu yalarken aletimin acı verici bir şekilde sertleştiğini hissettim.

Brenna tekrar inledi. İlk başta zevkle inlediğini sandım ama sonra sesindeki hüsranı fark ettim.

"Ne oldu?" dedim hemen.

"Bir Harvard oyuncusunun göğüslerime dokunmasına izin verdiğime inanamıyorum."

Gevşedim. Hafifçe gülerek dilimi diğer göğüs ucuna değdirdim. "Hey, bir Harvard oyuncusuyla ilk kez birlikte olmuyorsun."

"Sen takımın *kaptanısın*," dedi somurtarak. "Bu çok kötü bir fikir. Haftaya sizinle maçımız var. Arkadaşlarım şu halimi görseler küplere binerler."

"Hokeyden bahsetmeyelim. Arkadaşlarının ne düşündüğü kimin umurunda ki ayrıca?" Göğüs ucunu dudaklarımın arasına alıp emdim.

"Benim umurumda tabii ki."

"O zaman bunu sona erdirmelisin."

Sonra dudaklarını esir aldım. Öpüşmemiz aklımın uçmasına neden olacak kadar ateşliydi. Onu çevirip üstüne çıktım ve belimden aşağısını ona sürtmeye başladım. Arka koltukta rahat hareket edemiyordum ama fazla yere ihtiyacım yoktu. Dudaklarımı onunkilerden ayırmadan kotunun düğmesini açtım ve

külotuyla pantolonunu, bacaklarının arasındaki sıcacık yeryüzü cennetine ulaşabileceğim kadar indirdim.

Başparmağımı ona sürttüğümde inledi. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"Öyle mi?" dedim boğuklaşmış sesimle.

"Öyle."

Onu okşamaya, kışkırtmaya, keşfetmeye devam ettim. Parmak uçlarımı merkezine kaydırdığımda aşırı derecede ıslandığını gördüm. Tanrım! Onun içinde olmayı, nefes almaktan bile daha çok istiyordum şu anda. Bunun gerçekleşemeyeceğini bilmek neredeyse ağlamama sebep olacaktı. Parmaklarımı tatlı ıslaklığın içine daldırdım ve küçük daireler çizmeye başladım.

Kalçaları hareket etmeye başladığında bir dirseğime dayanarak yüz ifadesinin gittikçe değişmesini izledim. "Bu halini sevdim," diye fısıldadım. "Altımda bacakların açık, sırtüstü yatmanı." Onu tekrar öptüğümde dilimi sertçe emerek inlememe neden oldu.

"Bu çok kötü bir fikir," diye fısıldadı tekrar.

"O zaman bana durmamı söyle."

"Hayır."

"Neye hayır?"

Brenna kendisini elime doğru itti. "Durma."

Omzuna doğru kıkırdadım, sonra başımı eğip göğüslerini yalamaya devam ettim.

Nefes nefese inledi. "Asla durma."

Gülümsedim. Kısa bir süre önce benimle asla ama asla bu şekilde takılmayacağını söylediğini hatırlıyordum. Ama şimdi buradaydık ve arabanın arka koltuğunda işi pişiriyorduk. Onu keşfediyordum. Parmağımı iyice içine daldırdım ve...

"Aman Tanrım," dedim boğulur gibi. Kafamı göğüslerinden kaldırdım. "Ne kadar sıkısın." Bunun sebebi sık sık seks yapmaması mıydı acaba? Yoksa bu benim varsayımım mıydı sadece?

McCarthy'le yatmamış olması başka birileriyle birlikte olmadığı anlamına gelmezdi. Seçici olduğunu söylemişti, seksten kaçındığını değil.

Kendimi, seçilen kişilerden olmak için dua ederken buldum. Bu gece olmayabilirdi ama yarın, haftaya ya da bir yıl sonra olmasını umuyordum. Ne alabilirsem alacaktım. Onu bu kadar çok istiyordum işte.

İçine ikinci bir parmak daha daldırmak istedim ama o kadar sıkıydı ki iki parmak bile zor giriyordu. Tanrı aşkına, sadece iki... Başparmağımla onu okşamaya devam ederken diğer iki parmağımı yavaş bir ritimle içine itip okşamaya başladım. Brenna'nın gözleri kapanmış, nefes alış verişleri iyice hızlanmıştı. Onu tatmin ederken hâlâ pantolonumun içinde olan aletimi beyhude yere ona sürtmeye çalışıyordum.

"Beni öpmeni istiyorum." Kafamı kendisine doğru çekip diliyle benim dilimi ararken parmaklarını saçlarıma daldırdı.

Öpücüğü aceleciydi. Hayatımda duyduğum en seksi sesleri çıkarırken parmaklarımın altında kalçasını öne arkaya hareket ettiriyordu. "Benim için boşalacak mısın?"

Mırıldanarak verdiği cevabın ne olduğunu anlayamadım.

Güldüm. Elim üzerinde çalışmaya devam ederken parmaklarım sırılsıklam olmuştu. Daha da derinlere daldırıp hafifçe kıvırdım, sonra sertçe bastırdım.

"Aman Tanrım," diye bağırdı.

Orgazmı parmaklarıma doğru dalga dalga yayıldı. İnce bedeninin nasıl ürperdiğini görebiliyordum. Dudaklarıma doğru iç geçirdiğinde nefesini öpücüğümün içine hapsettim ve üzerindeki parmaklarımın baskısını azaltıp kendisine gelmesine izin verdim.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve bana gülümsedi.

"İyi miydi?" diye mırıldandım.

"Çok iyiydi," diye mırıldanarak cevap verdi. Tekrar içini çekip bana sokuldu ve yanağını boynuma dayadı.

"Kahretsin, seksten sonra sarılmayı seviyorsun, ha?" dedim suçlayıcı bir sesle.

"Sevmiyorum," dedi ağzı göğsüme yaslı olduğu için boğuk bir sesle.

"Kesinlikle seviyorsun."

Boynumu hafifçe ısırdı. "Kimseye söyleme sakın."

"Neden? İtibarın mı zedelenir?"

"Evet. Ben kötü bir kızım, Jakey. Sarılmak gibi şeyler bana göre değildir."

"Neden ki? Sarılmak harikadır." Parmaklarımı ipek gibi saçlarına daldırdım. Belimden aşağısı hâlâ nabız gibi zonkluyordu ve bu, ikimizin de görmezden gelebileceği bir şey değildi.

Brenna gözlerinde şeytani bir parıltıyla bana baktı. "Sen ve şu ereksiyonun, ahbap..."

Elini aramıza kaydırıp pantolonumun önüne bastırdı. Kendimi ona doğru itmeden edemedim.

"Bu konuda ne yapmalıyız?" Beklenti içinde gibiydi.

"Her şeyi," diye hırladım. "Bana her şeyi yapabilirsin."

"Her şeyi demek?"

"Her şeyi." Sesim kendi kulaklarıma bile boğuk geliyordu. "Ama lütfen, hemen *bir şey* yap."

Bir parmağını beni kışkırtır gibi fermuarımda kaydırıp minik metal ucuyla oynadı. Nefes almayı kesmiştim resmen. Kalbim deli gibi atıyordu. Sanki zorlu bir maçtaydım.

Nabzım kulaklarımda yankılanırken vücudum gevşemek için yalvarıyordu adeta. Brenna Jensen'ın aletimi emmesini, öpmesini istiyordum. Ne yapacağı umurumda değildi. Sadece elini, ağzını ya da dilini üzerimde istiyordum.

Sabretmek için kendimi zorluyordum ama bir hamle yapmasını beklerken kaslarım artık iyice gerilmişti.

Tam fermuarımı indiriyordu ki bir telefonun zil sesi duyuldu.

Brenna kısık sesle küfretti. "Buna bakmam lazım."

"Hayır," diye mırıldandım.

Oturdu. "Bugünlerde mesaj yazmak varken kaç kişi telefon etmeyi seçer ki?"

Ona hak vermek zorundaydım. "Pek fazla kişi seçmez."

"Kesinlikle. Biri arıyorsa önemli bir şey var demektir." Yerdeki çantasını alıp karıştırdı ve telefonuna bakar bakmaz modu değişti. Gözlerindeki tüm arzu kıvılcımları yok olmuştu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Ekrana bir süre daha baktı, sonra kapatma tuşuna bastı. "Sorun yok." Kalçasını kıvırarak külotunu ve pantolonunu giymesini izlerken Küçük Jakey'nin bu akşam istediğini alamayacağından iyice emin oldum.

"Düşündüğümden daha geç olmuş," dedi tuhaf bir tavırla. "Eve gitmem lazım."

"Tamam."

Tereddütlüydü. "Senin için sorun olmaz mı?"

"Tabii ki de olmaz." Ona kızmamı, beni böyle bırakacağı için onu suçlamamı falan mı bekliyordu acaba? Ancak bana bir şey borçlu olduğu bir durum olsa böyle bir şey yapabilirdim ama öyle bir durum yoktu. Ne o ne de başka bir kız bana bir şey yapmak zorunda değildi. Brenna'nın beni tatmin etmesini istemiştim çünkü kendisi de *istiyordu*. Ama şu anda bunu yapacak durumda olmadığı da belliydi. Gizemli çağrı, o anımızı mahvetmişti.

"Gerçekten çok iyi vakit geçirdim," diye itiraf etti, birlikte Jeep'in sürücü kapısına doğru ilerlerken.

"Ben de." Gözlerine baktım. "Tekrar yapalım mı?"

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun." Çenesinden tutup yüzünü kendiminkine doğru kaldırdım ve soruyu tekrar ettim. "Tekrar yapalım mı?"

Uzun birkaç saniyenin ardından kafasını salladı.

19

BRENNA

Çarşamba günü gelmişti ama HockeyNet'ten hâlâ ses yoktu. Gerçi Ed Mulder, stajyerlerin ne zaman alınacağı bilgisini vermemişti. Belki haftalar bile alabilirdi ama ben cevabı duymak için sabırsızlanıyordum.

Mulder'ı etkilemediğimi biliyordum ama bir yanım hâlâ bir şansım olduğu umuduna tutunuyordu. Evet, ancak ahmaklar umut ederdi, biliyordum. Sanırım ben de bir ahmaktım.

Kampüste uzun bir günün ardından eve geldiğimde babam antrenmandan henüz dönmemişti. Briar hokey oyuncuları bu sabah spor salonunda ağırlık çalışacak, öğleden sonra da buzda egzersiz yapacaklardı. Yani babam akşam altı ya da yediden önce dönmezdi.

Akşam yemeği hazırladım. Öyle abartılı bir şey değildi, sadece spagettiyle Sezar salatası yaptım ve televizyonun karşısına oturup HockeyNet'te maçların önemli noktalarının gösterildiği bir programı izlemeye başladım. Ama program aşırı sinir bozucuydu çünkü bu klibi kim hazırladıysa dün akşamki Bruins maçının en güzel kısımlarını almamıştı. Ben daha iyi bir klip hazırlayabilirdim. Bir gün bu şansı elde etmeyi umuyordum.

İşte, yine ahmaklık ediyordum.

O sırada sehpada duran telefonum titredi ve yanan ekranda bir mesaj belirdi.

JAKE: Seni arayabilir miyim?

Ah, Tanrım. Midemde oluşan heyecan kıvılcımları endişe vericiydi. Dün akşam da telefonda konuşmuştuk. Muhabbet çoğunlukla Bruins maçı hakkındaydı çünkü maçı aynı anda izlemiştik.

Bowling randevumuzun beklediğimden çok daha eğlenceli geçtiğini inkâr edemezdim. Sonundaki orgazmı ise hiç beklemiyordum. Jake'le yakınlaşmayı planlamamıştım. Kendimi çok daha iradeli zannederdim ama ona karşı koymak çok zordu. Günler geçmişti ama o anlar şimdi bile aklımdaydı. İçimdeki parmakları, dudaklarımdaki dudakları... Connelly gerçekten de yetenekliydi. Ben de ona iyi hissettirmeyi çok istemiştim ama sonra Eric aramıştı.

Bu konuda ne zaman bir karar versem, ne zaman onunla arama sınır çizeceğimi kendi kendime söylesem Eric daha da istikrarlı bir şekilde karşımda duruyordu. Ona kötü davranmak, beni artık rahat bırakmasını söylemek de doğru gelmiyordu. Çünkü hâlâ geçmişimizin rehinesiydim.

Geçmişe önem vermek çok saçma.

Jake'in O'Malley's'te söylediği bu sözler zihnimde yankılandı. Geçmişe önem vermek *gerçekten* saçmaydı. Ben de geçmişi geride bırakmayı çok isterdim ama yapması, söylemesi kadar kolay değildi maalesef.

Neyse ki bu sefer Eric'in benden istediği bir şey yoktu. O akşamki aramadan sonra bir mesaj atmış ve para istediği için özür dilemişti. Ama bu önemli değildi. Yağmurun mumu söndürmesi gibi ruh halimi bozmuştu çoktan.

Gerçi o anda Jake'in aletini ağzıma almak üzereydim ve belki de Eric bilmeden bana bir iyilik yapmıştı. DÜŞMANI tatmin etmemi önlemişti.

Ama dürüst olmam gerekirse Jake'i artık o şekilde görmüyordum.

Yemeğimi bitirdikten sonra telefonuma uzandım. "Bana olan hayranlığın kontrolden çıkıyor gibi Jakey," dedim onu arayıp.

Kahkahası kulağımı gıdıkladı. "Kendi kendine gelin güvey olma, Ateşli."

"Bana *Ateşli* diye seslenen sensin. Ben mi kendi kendime gelin güvey oluyorum?"

"Doğru." Bir kez daha kıkırdadı. "Ne yapıyorsun?"

"Akşam yemeği yedim. Şimdi de HockeyNet izliyorum."

"Mulder'dan hâlâ haber yok mu?"

"Yok."

"Ajan Scully'den[3] de mi ses çıkmadı?"

Sırıttım. "Çok komiksin. Bugün dersin var mıydı?"

Onun psikoloji okuduğu bilgisi beni hâlâ hayrete düşürüyordu. Bunu dün akşamki uzun telefon konuşmamızda öğrenmiştim. Öncesinde, onun da diğer çoğu sporcu gibi iletişim veya gazetecilik okuduğunu varsaymıştım.

"Hayır. Çarşamba günleri dersim olmuyor. Genelde kitap okuyup evi temizliyorum. Bu akşam için planın var mı?"

"Emin değilim. Summer'la kız kıza çıkıp bir şeyler içebiliriz. Sen ne yapacaksın?"

"Ben de bir şeyler içmek için çıkacağım. Çocuklarla Dime'a gideceğiz." Duraksadı. "Seni de davet ederdim ama hayır derdin... değil mi?"

"Yani. Harvard oyuncularıyla birlikte görünemem. Geçen hafta birinin bana bir orgazm yaşatmış olması yeterli zaten."

"Bu rekabeti abartıyorsun sanmıştım," dedi Jake gülerek. "Briar'dakiler bizden bu kadar çok mu nefret ediyorlar?"

"Ah, kesinlikle. Özellikle de Brooks'tan. Onun oyun tarzını sevmiyorlar."

"İşe yaradığı için sevmiyorlar."

"Gerçekten mi? Onun küfürlerini hiç sorun etmediğini mi

3 Mulder ve Scully, Gizli Dosyalar dizisinin başkahramanlarıdır. (ç.n.)

söylüyorsun yani? Sebep olduğu tüm o penaltıları ve kışkırtmalarını? Sert hareketlerini?"

"Bu oyunun bir parçası bunlar," dedi Jake. "Ben bile yapıyorum. Brooks kadar çok olmasa da ben de küfür edip rakip takımdakileri kışkırtmaya çalışıyorum. Ayrıca kendini kandırma bebeğim, sizin çocuklar da yapıyorlar aynı şeyleri. Pistte ağızlarından çıkan pis şeyleri ben duyuyorum. Hollis denen o çocuk sürekli anneme dil uzatıyor mesela."

"Pis konuşma konusunda iyi mi bari? Kız tavlama lafları konusunda berbat da."

"Sen nereden biliyorsun?" Jake'in kaşlarını çattığını gözümde canlandırabiliyordum.

"Hollis tanıştığımız günden beri bana asılıyor." Sarhoşken onunla bir gece geçirdiğimden bahsetmedim çünkü tamamıyla önemsiz bir şeydi. "Neyse. Hakaret etmek ve pis oynamak farklı farklı şeylerdir," diye belirttim.

"Brooks asla sınırı aşmıyor."

"Aşıyor tabii ki de. Sınırını istediği yerde çiziyor ve aşıp aşmama kararını da kendisi veriyor."

"Bunu sadece Brooks mu yapıyor? Herkesin kendi sınırları vardır, değil mi? Hangi sınırları aşacağımıza da kendimiz karar veririz."

"Öyle olsun." Merak içimi kemirmeye başlamıştı. "Senin asla aşmayacağın sınır nedir? Jake Connelly neyi yapmayı kesinlikle reddeder?"

Cevabı çabuktu. "Arkadaşlarımın anneleriyle yatmak. Bunu asla yapmam." Duraksadı. "Yani tekrar."

Bir kahkaha attım. "Arkadaşının annesiyle mi yattın? Ne zaman? Nasıl?"

"Tam bir Stifler'ın annesi[4] olayıydı," dedi süklüm püklüm.

4 *Amerikan Pastası* film serisindeki karakterlerden biri. Filmden sonra erkeklerin olgun kadın fantezisini tanımlamak için kullanılan bir ifade olmuştur. (ç.n.)

"Lise son sınıftaydım. Takım arkadaşlarımdan biri evinde büyük bir fıçı bira partisi vermişti. Kafayı iyice bulduktan sonra tuvalet ararken kendimi üst katta buldum ve yanlışlıkla annesinin yatak odasına girdim."

Kahkahalarımı kontrol edemiyordum. "Kadının üstünde süslü bir sabahlık var mıydı? Audrey Hepburn gibi ağızlıklı sigara içiyor muydu?"

"Hayır. Şeker pembesi bir eşofman takımı giymişti. Sanırım kıçında Juicy yazıyordu."

"Aman Tanrım. *Kötü Kızlar* filmindeki anneyi becermişsin."

"Onun kim olduğunu hiç bilmiyorum."

Daha da fazla gülmeye başladım. O kadar ki gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. "Genç erkek avcısının tuzağına düştüğüne inanamıyorum."

"Ne var bunda? Kadın seksiydi, seks de çok iyiydi. İyi vakit geçirmiştim."

Alaylarımdan asla etkilenmiyordu ve istemeden de olsa onda hoşlanmaya başladığım şeylerden biri buydu. Çelik gibi özgüvenini ciddi şekilde takdir ediyordum. Hiçbir şey onu sarsamıyordu. Her zaman kendisinden, erkekliğinden, kabiliyetlerinden emindi. Jake Connelly'nin bedeninde özgüvensiz tek bir kemik bile yoktu.

"Bir dakika, madem çok iyiydi o zaman neden tekrar yapmam diyorsun?" diye sordum.

"Çünkü en yakın arkadaşlarımdan birini kaybetmeme neden oldu," dedi karamsarca. O anda, *aslında* sarsılabilir biri olduğunu fark ettim. "Senin en utanç verici tek gecelik ilişki anın ne?"

"Hmmm. Bilmem." Bir süre düşündüm. Ama beynim çılgınca bir anı hatırlamış olsa bile anlatamazdım çünkü dışarıdan bir aracın kapısının kapanma sesi gelmişti. "Ah, babam geldi," dedim Jake'e.

"Babanın evine döndüğüne inanamıyorum. Dairende gelişme yok mu?"

"Ev sahiplerim tüm suyu boşalttırıp bir temizlik ekibi çağırmışlar. Umarım çok uzun sürmez." Kilitte dönen anahtar sesini duydum. "Artık kapatmam lazım. Sonra konuşuruz."

"Sonra mı?" diye takıldı kafamın içindeki bir ses.

Tanrım, fena durumdaydım. Jake'i tanımak planlarıma dahil olan bir şey haline gelmemeliydi.

"Bekle bir saniye," dedi hızlıca. "Bir sonraki sahte randevumuz ne zaman?"

Gülümsedim. "*Sahte* randevu mu?"

"Aynen. Mulder'ın karşısında bir daha ne zaman rol yapacağız?"

"Bir daha asla herhalde. Başka bir yere davet edilmedik sonuçta." Burnumu kırıştırdım. "Hem neden istiyorsun ki bunu?"

"Anlaşmamız böyle değil mi? Sahte randevu karşılığı gerçek randevu? Gerçek bir randevu istiyorum."

Kalbim tekledi. "Sen sadece beni yatağa atmak istiyorsun."

"Evet. Hem de çok."

En azından dürüsttü. "Eh, korkarım ki sahte randevu gemisi çoktan kalktı."

"Peki ya gerçek randevu gemisi?" diye sorarken çekici sesi boğuklaşmıştı.

Alt dudağımı ısırdım. Sonra derin bir nefes aldım. "O hâlâ limanda bekliyor olabilir."

"Güzel. O zaman bu hafta sonu bir şeyler yapalım mı? Hayır maçlarından sonra olabilir belki?"

Babamın ayak sesleri odaya yaklaşmıştı. "Bakarız. Kapatmam lazım artık."

Tam telefonu kapattığımda babam odaya girdi. "Selam," dedi dalgın bakışları televizyon ekranına kayarken.

"Selam. Mikrodalgada yemek var. Isıt istersen."

"Harika. Sağ ol. Çok acıkmıştım." Topuklarının üzerinde dönüp mutfağa gitti.

"Antrenman nasıldı?" diye seslendim.

"Davenport çok aksileşti," diye cevap verdi mutfaktan. Memnuniyetsizliği sesinden belliydi. "O çocuğun aklından neler geçiyor bilmiyorum."

"Kız meselesidir belki. Hayranlarını şimşek hızıyla elden geçirdiğini duydum."

Babam eşikte belirip elini asker tıraşlı kafasından geçirdi. "Kadınlar," diye mırıldandı. "Bu saçmalıkların kaynağı hep onlar oluyor zaten."

"Aslında ben Hunter'ın saçma davranışını kastetmiştim. Kızları, kendi sorunlarını unutmak için kullanan o. Ama olsun, sen her şeyi bizden, şeytani kadınlardan bil." Gözlerimi devirdim. "Umarım zamanında anneme de böyle şeyler söylememişsindir."

"Hayır," dedi huysuzca. "Annen bir şeytan değildi. Sorunları vardı. Ama herkesin sorunları olur." Bana imalı bir bakış attı. Sonra mikrodalganın biplemesini duyup mutfağa gitti.

Odadan çıktığı için memnundum. Onun yargılayan bakışlarını görmekten bıkmıştım çünkü. Hatalarımı unutmama asla izin vermeyecekti.

İnsanların, ebeveynlerinin kendilerinden utanç duymasıyla nasıl başa çıktığını merak ediyordum. Babamın utancı benim omuzlarımda yıllardır kocaman bir yük gibiydi ve nasıl başa çıkacağımı asla öğrenememiştim.

SUMMER'LA kız kıza vakit geçirme planlarımız gerçekleşemedi. Malone's'a gittiğimizde barda oturmakta olan Hollis, Nate ve Hunter'la karşılaştık. Bizi gördüklerinde Nate hep birlikte masalardan birine geçmemizi önerdi. Onun gamzeli yüzüne bakıp da hayır demek mümkün olmuyordu ne yazık ki. Bu yüzden bilardo

masalarının yanındaki bir kabin masaya geçtik. Hollis hemen şat içmeyi teklif etti.

"Bugünkü antrenmandan sonra hepimizin buna ihtiyacı var," dedi esrarengiz bir tavırla.

Uzak masalardan birinde bilardo oynayan Jesse Wilkes ile kız arkadaşı Katie'ye el salladım. Katie de hevesle bana el salladı.

"Evet, çok kötüydü," dedi Nate.

Bakışlarımı arkadaşlarıma çevirdim. "Evet, babam pistte gerginlik olduğunu söyledi," dedim Hunter'a imalı bir bakış atarak.

"Ay, koç benim arkamdan mı konuşuyor?" dedi alaycı bir sesle.

"Bana söylediklerini senin yüzüne de söylediğinden eminim. Babamı tanırım, lafını esirgemez."

"Aynen. Koç bugün Hunter'ı fena haşladı," diye doğruladı Nate. Gözleri parlıyordu.

"Bunu hak etmek için ne yaptın?" diye sordum Hunter'a.

Hunter omuz silkti. "On dakika geciktim."

"Soyunma odasına bir hatun sokmuş olmana daha çok kızmıştır bence," diye karşı çıktı Hollis.

Ağzım bir karış açık kaldı. "Soyunma odasına kız mı soktun? Sakın babamın sizi yakın bir haldeyken yakaladığını söyleme."

Hunter sinirle kafasını iki yana salladı. "Dostum, zararsız bir şeydi. Dün gece kızın evinde kalmıştım. O da arabasıyla beni arenaya bıraktı ve gelmişken etrafı gezmek istedi. Zaten antrenmana geç kalmamın sebebi de buydu."

"Kimmiş bu hatun?" diye sordu Hollis. "Jesse'nin partisindeki mi? Yoksa Pierre'in Montreal'den gelen kuzeni mi?"

"Vay canına, bak sen şu işe," dedim gülerek. "Hunter'ın hayatında gerçekten de bir kız geçit töreni varmış."

Bana sırıtan Hunter, "Geçit törenlerini kim sevmez ki?" dedi.

"Ben severim," dedi Hollis. "Ben küçükken San Francisco'da yaşardık. Gurur yürüyüşü orada yapılır, bilirsiniz..." O sırada telefonunun ekranı yandı. Hollis aramayı cevapladı. "Beni beş dakikada bir arayamazsın, Rupi. Hayat bu değil..."

Kızın tiz sesi hattın diğer ucunda yükselince yüzümü koluma gömerek gülmeye başladım. Yanımdaki Summer da kıkırdıyordu.

"Ne yapmak istiyorsun? Telefonuma GPS mi yükleyeceksin? Çocuklarla birlikteyim, tamam mı?" Duraksadı. "Brenna ile Summer da burada." Tekrar duraksadı. "O kadar endişeliysen o zaman gelip bizimle takıl, kahretsin. Seni *davet etmiştim* zaten."

Davet mi? Artık Rupi'yi bir yerlere mi davet ediyordu?

"O zaman kendine bir sahte kimlik bul!" diye hırladı Hollis. "Ne var biliyor musun? Kızmış olman umurumda değil. İşte, söyledim. Umurumda değil. Sürekli bir şeylere kızıyorsun ve bu beni deli ediyor."

Ne tuhaftı ki bunları söylerken sesinde bir gram düşmanlık yoktu. Sanki yanlışlıkla -tamam, bilerek- onun yönüne gönderdiğimiz zehirli kasırgadan hoşlanıyormuş gibiydi.

"İyi..." Birkaç saniyede bir durup dinliyordu. "İyi... İyi... İyi... Hayır, yapmayacağım. Hayır, özür dilemeyeceğim. İstiyorsan buraya gelebilirsin. Ben senin ayağına gelmeyeceğim. Hoşçakal, Felicia.[5]"

Telefonu kapattı.

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. "Telefonu yüzüne mi kapattın?"

Hollis beni duymazdan geldi. Geniş omuzları çökmüştü çünkü eğilmiş, mesaj yazmakla meşguldü.

"Ona mı mesaj yazıyorsun?" dedi Nate kuru bir sesle.

"*Hoşçakal, Felicia*, dediğim için özür diliyorum," diye mırıldandı Hollis. O sırada telefonu yine çaldı, o da yine açtı. "Sana söyledim, şu anda konuşamam. 'Hoşçakal Felicia' dediğim için üzgünüm ama cidden, *hoşçakal Felicia*."

Aramayı sonlandırdı ama sonra hemen mesaj yazmaya başla-

5 1995 yapımı, *Cuma* isimli Amerikan komedi filmiyle birlikte ortaya çıkmış olan bu ifade, veda ettiğiniz insanı hiç umursamadığınızı göstermek için kullanılır. (ç.n.)

dı. Herhalde ikinci kez "Hoşçakal Felicia" dediği için tekrar özür diliyordu.

Nate bize baktı. "Şu sıralar en sevdiğim gösteri bu. Bu konuda yalnız mıyım?"

Summer hâlâ deli gibi kıkırdıyordu. "Durdurulamayan bir felaket gibi. Ben de bayılıyorum." Sarı saçlarını omzunun arkasına atıp kabinden çıktı. "Ben gidip şarkıyı değiştireceğim. Aslında kalkmışken içkilerimizi de ısmarlayayım. Ne istiyorsun?" diye sordu bana bakarak. "Tekila mı? Viski mi?"

"Votka," dedim.

Nate öğürür gibi bir ses çıkardı. "Kızlar ve şu votka sevgileri."

"Ah, pardon. Siz narin damağınız için daha leziz, daha meyvemsi bir şey mi isterdiniz?" diye sordum kibar bir sesle.

Hunter sırıttı.

"Herkese birer şat votka," dedim Summer'a.

O giderken Hunter'ın bakışlarının onun poposuna yönelmesi gözümden kaçmadı. Kot pantolonlar Summer'a cidden çok yakışıyordu.

"Hâlâ ondan hoşlanıyor musun?" dedim dirseğimle onu dürterek.

"Hayır." Hunter tamamen doğruyu söylüyormuş gibiydi.

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çattım. "O zaman neden ona kötü davranıyorsun?"

"Ona kötü davranmıyorum. Sadece hayatımı yaşıyorum."

"Her gece başka bir kızla yatarak mı?"

"Öyleyse n'olmuş?" Kaslı kollarını masaya dayayıp uzun parmaklarını birbirine geçirdi. Ellerini seviyordum. Son zamanlarda tam bir salak gibi davranıyor olsa da ellerinin güzel olduğunu inkâr edemezdim. "Üniversitede okuyorum. Canım kiminle yatmak isterse onunla yatarım."

"Tabii ki. Ama istediğin kızla yatarken arkadaşlarına kötü davranmasan da olur, biliyorsundur herhalde."

"Ben kimseye kötü davranmıyorum," dedi tekrar. "Ama Fitz beni ahmak durumuna düşürmemiş gibi de davranmayacağım. Ona aralarında bir şey olup olmadığını sorduğumda kesinlikle hayır dedi. Sonra Summer'a çıkma teklif etmeme izin verdi, hem de kızın kendisinden hoşlandığını bile bile. Randevuya çıktığımızdaysa Summer beni yemeğin ortasında bıraktı ve eve onunla sevişmeye gitti." Hunter hafifçe güldü. "Ama kötü olan *ben* oluyorum nedense."

"Bu konuda haklısın," dedi Nate.

Evet, ben de Hunter'ın haksız olduğunu söyleyemezdim. Ama Summer'ın arkadaşı olarak, kızın onu isteyerek incitmediğini de iyi biliyordum.

Hunter omzumu kavradı. "Çekilsene. Çıkmam lazım."

"Benim yüzümden gitme ya."

Gözlerini devirdi. "İşemeye gidiyorum."

O kalabalığın arasında kaybolunca Nate onun yerine geçip kolunu omzuma attı. "Final maçı hakkında ne düşünüyorsun? Connelly'yi nasıl durdurabileceğimiz hakkında ipucu verebilir misin?"

Afalladım. Jake'in nasıl durdurulacağı hakkında ben neden ipucu veriyordum ki? Nate'in yüzüne baktım. Bu hafta sonu Jake'le çıktığımı biliyor muydu? Biri bizi görmüş müydü yoksa?

"Neden bana soruyorsun?" diye mırıldandım.

"Çünkü hokeyden anlıyorsun," dedi. "Çünkü koçla birlikte yaşıyorsun ve eminim sana saatlerce maç videoları izletiyordur."

Ah, gerçekten de babam paranoyaklaşmıştı. "Doğru," diye itiraf ettim.

"O zaman Harvard'a karşı kullanabileceğimiz bilgiler verebilirsin bize."

"Eh, birileri sana söyledi mi bilmiyorum ama... Jake Connelly çok hızlıdır."

Nate burnundan alaycı bir nefes verip saçımla oynamaya baş-

ladı. "Tanrım, bunu hiç bilmiyordum. Birileri onun takma adının Şimşek olduğunu söylemişti ama ben fırtınaları çok sevdiğini sanmıştım sadece."

Bir kahkaha attım. "Duyduğuma göre azimli bir fırtına avcısıymış." Sonra sesimi ciddileştirdim. "Şaka bir yana, Connelly neredeyse durdurulamaz bir oyuncu. Ülkedeki en iyi üniversiteli hokey oyuncusu o."

"Sağ ol ya," diye homurdandı Nate.

"Gözlerime bak ve ondan daha iyi olduğunu düşündüğünü söyle."

Bir saniye duraksayan Nate bana kaşlarını çattı. "İyi. Ülkedeki en iyi üniversiteli oyuncu o."

"Sizin tek yapabileceğiniz onu yavaşlatmaya çalışmak. Brooks Weston'a gelince, onun tuzaklarına düşmeyin yeter."

"Söylemesi kolay tabii." Hollis muhabbete katılmıştı. "Kanın adrenalinle doluyken ve o şerefsiz herif teke tek mücadelede seni kışkırtmaya çalışırken tek istediğin o suratını buza yapıştırmak oluyor."

"Doğru," dedi Nate. "Çocuk tam bir puşt."

"Kimmiş puşt?" diye sordu yanımıza dönen Summer.

"Brooks Weston," dedim. "Senin şu en iyi arkadaşın."

"O benim en iyi arkadaşım değil. Sadece aynı lisede okuduk."

Hollis ona suçlayıcı bir şekilde baktı. "Bu sene onunla kaç kez partilere gittin ya!"

"Eee?"

"Görüyor musunuz, dostlar?" Hollis işaretparmağını Summer'a doğrulttu. "Bu, sadakatsizliğin yüzü işte."

"Kiminle konuşuyor bu?" diye mırıldandım Nate'e. "Biz miyiz bu *dostlar*?"

"Herhalde."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Summer, Hollis'in yine mesajlaşmaya başladığını görerek. "O kız senin yularını eline almış

resmen. Mesajlarına cevap yazmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

"Cidden mi?" Mavi gözleri meydan okur gibi parladı. "Bu kasırganın evimize girip bütün gece bana bağırmasını ister misin?"

"Bana ne! Sana bağırıyor olacak, bana değil ki."

"Ah, *ciddeeen miiii*?" dedi tekrar, harfleri uzatarak. iPhone'unu ona doğru salladı. "Senin onun hakkında kötü konuştuğunu söylemem için tek bir mesaj yeter. O zaman *senin* telefonunu bombardımana tutar."

Summer'ın rengi soldu. "Sakın cüret etme!"

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Garson votka şatlarını getirdi ama içmek için Hunter'ın gelmesini bekledik. Hunter dönüp tekrar benim yanıma çöktü ve bardağına uzandı. Biz de kendimizinkileri alıp havaya kaldırdık. Yularını kızın eline veren Hollis sürekli telefonuna bakıp duruyordu ama o da bardağını kaldırdı.

"Finalde Harvard'ı ezip geçecek olmamızın şerefine," dedi Nate.

Votka boğazımı ve yemek borumu yakarak mideme indi. Votkanın bana bayağı sert geldiğini unutmuştum. Nedense likör türü içkiler beni çarpıyordu.

"Iyy, bunun tadı göt gibi," diye inledi Hollis. "Votkadan nefret ediyorum. *Bu şarkıdan* nefret ediyorum. Gidip bu şarkıyı mı seçtin?" diye sordu, bardan yükselen Taylor Swift'in "Shake It Off" şarkısını kastederek.

"T-Swift'in nesi var?" dedi Summer. "T-Swift'i severiz."

Hollis, "Hayır, T-Swift'i sevmeyiz," dedi. "*Titanik*'i severiz. Kardashianları severiz. *Solange*'ı severiz. Ama kesinlikle T-Swift'i sevme..."

Konuşması, Jesse ile Katie yanımıza gelince yarıda kesildi. Jesse hokey ceketini giymişti. Katie'nin üstündeyse mevsimlik montu vardı. Gitmek üzere oldukları için bize veda etmeye gel-

diklerini düşündüm ama bunun yerine Jesse, öfkeli bir tonla Nate'le konuşmaya başladı. "Dışarı gel. Hemen."

Anında savunma moduna geçtim. Küçük oyuncuların, takım kaptanlarıyla böyle emir verir gibi konuştuğu sık görülmezdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Summer kaygıyla.

"Hayır. Gelin de kendiniz görün." Wilkes tek kelime daha etmeden dönüp ayaklarını vura vura kapıya ilerledi.

Katie'ye baktım. "Ne oluyor?"

Kız içini çekti ve sadece, "Bir erkeğin arabasına bulaşmamalısın," dedi.

Tüh.

Grupça dışarı çıktığımızda Jesse çoktan yirmi metre ileri varmıştı. Gümüş-siyah ceketi akşam esintisinde uçuşuyordu. Neler olduğuna dair ipucu almamış olsaydım bile onun arabasının hangisi olduğunu hemen anlayabilirdim.

Kocaman, beyaz bir marşmelov gibi görünen arabaydı kesinlikle.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Summer.

Jesse'nin siyah bir Honda Pilot'u vardı. Ama araç, onca tıraş köpüğü... ya da belki de krem şanti yüzünden bembeyaz olmuş durumdaydı şimdi. Yanına vardığımızda küçük parmağımla köpükten biraz alıp kokladım. Tatlı kokuyordu. Parmağımı ağzıma götürdüğümde bunun bir krem şanti vakası olduğunu anladım.

"O Harvard'lı sik kafalar yaptı bunu kesin," dedi Jesse. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Bundan kolayca paçayı sıyırmalarına izin veremeyiz. Hemen oraya gidiyorum."

Nate, "Kesinlikle gitmiyorsun," diye emir verdi ona.

Jesse'nin gözleri parladı. "Nedenmiş? Benim mülküme zarar veremezler!"

"Aptal bir şaka sadece, Wilkes. Cambridge'e gidip olay çıkarırsan, ya da daha kötüsü karşılık olarak ahmakça bir şaka yapmaya kalkarsan onların seviyesine inmiş oluruz. Biz onlar gibi düşük seviyeli değiliz. Yetişkiniz."

Jesse'nin yüzü pancar gibi kızarmıştı. Şu anda hiç de yetişkin bir adama benzemiyordu. Arabasına zarar verilmiş on dokuz yaşındaki bir gençti. Onu anlıyordum. Bu berbat bir durumdu. Ama Nate haklıydı. Misilleme yapmak iyi bir seçenek değildi.

"Harvard'lıların yaptığını nereden biliyorsun?" diye sormadan edemedim.

Jesse bir kâğıt parçasını elime tutuşturdu. "Bu kâğıt silecekler e takılmıştı."

Summer omzumun üstünden bakarken katlanmış kâğıdı açtım ve keskin bir nefes aldım çünkü mesaj bundan daha açık olamazdı.

Finalde sizi şantilemek için sabırsızlanıyoruz!

20

BRENNA

Tık Tık. Tık.

Odamın camına vuran yağmur damlalarını duymamaya çalıştım. Yağmurun ne zaman başladığını bilmiyordum ama ben bardan eve döndükten sonra olmalıydı. Döndüğümden beri ödevime odaklanmış haldeydim ama sesler sinirimi bozmaya başlamıştı. Neyse ki yağmurun olumlu bir yanı vardı bugün, Jesse Wilkes'in arabası temizlenmiş olacaktı.

Tık. Tık.

O sırada telefonum titredi.

JAKE: Lütfen bu kadar taşı Chad Jensen'ın odasının camına atmadığımı söyle.

Yatakta hızla doğruldum. Neden bahsediyordu bu çocuk?

Onu hemen aradım. "Yoksa tam da şu anda penceremin altında mısın?" diye sordum.

"Demek beni duyabiliyorsun," diye homurdandı. "Ve duymazdan geliyorsun."

"Hayır, o tık tık seslerinin yağmur olduğunu sanmıştım."

"Yağmur neden tık tık diye ses çıkarsın ki? Patır patır diye ses çıkarır."

"O patır patır seslerini alıp kıçına sok, Jake."

Pürüzlü kahkahası kulağımı gıdıkladı. "Beni içeri alacak mısın almayacak mısın?"

"Normal bir insan gibi zili çalamadın mı?"

"Ah, zili çalmamı mı istiyorsun?" dedi alaycı bir şekilde. "Peki, gidip çalayım o zaman..."

"Aman, kes sesini. Babam oturma odasında televizyon izliyor."

"Farkındayım. Onu camdan gördüm. Bu yüzden taş fırlatıp duruyorum ya."

Beynimi zorlayıp onu nasıl içeri alabileceğimi düşündüm. Merdivene ulaşmak için oturma odasının önünden geçmek gerekiyordu. Jake oradan görünmeden geçmeyi başarsa bile ev eski olduğu için gıcırdayıp duruyordu. Özellikle dördüncü ve beşinci basamaklar hayaletli evlerdeki gibi sesler çıkartıyordu. Bizim alarm sistemimiz de buydu.

"Eh, şey... İçeri girmenin tek yolu pencerenin dışındaki su borusuna tırmanmak sanırım."

"Ciddi misin? Romeo ve Juliet sahnesi çekmemizi mi istiyorsun şu anda? Arka kapıdan giremez miyim?" Güldü. "O da böyle demişti."

"Olgunluk seviyen beni hayrete düşürüyor. Hayır, oradan giremezsin. Oturma odası arka kapıya bakıyor, babam seni görür."

"Harika bir fikir geldi aklıma," dedi Jake neşeyle. "Sen dışarı gelebilirsin."

"O zaman babam nereye gittiğimi sorar. Ayrıca yağmur yağıyor. Dışarı çıkmak istemiyorum."

"Aynen, yağmur yağıyor! Ben de dışarıda *olmak* istemiyorum!" Kızgınmış gibi iç geçirdi. "Çok zorsun ya. Bir saniye."

Telefonu kapattı. Bir an için evine geri döneceğini düşündüm. Öyle olmamasını umuyordum çünkü bu kadar kolay pes eden bir adamla birlikte olmak istemezdim.

Metalin gıcırdama sesini duyduğumda sırıtmaya başladım. Bu sesi bir takım hışırtılar takip etti ve en sonunda pencerem sert bir tıklatmayla sarsıldı. Yağmurdan nemlenmiş camda bir yumruk görünüyordu. Pencereye yaklaşırken diğer tarafındaki elin ortaparmağını gösterdiğini gördüm. Jake bana hareket çekiyordu.

Kahkaha atmamak için kendimi güçlükle tutarak hızla camı açtım. Sineklik yıllar önce yırtılmış olduğu için Jake'in ıslak yüzünü açıkça görebiliyordum. Seksi yanağında küçük bir çamur lekesi vardı.

"Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum," dedi suçlayıcı bir sesle.

"Ben sana hiçbir şey yaptırmadım. Habersizce çıkıp gelen sensin. Beni görmeyi bu kadar çok mu istiyordun?" Bunları söylüyordum ama kendimi birden suçlu hissetmeye başlamıştım. Jake benim yüzümden boruya tırmanmak zorunda kaldı diye değil, onu gördüğüm için içim mutlulukla doldu diye suçlu hissediyordum.

Daha bu akşam Briar oyuncularından birkaçıyla birlikte vakit geçirmiş, Jesse Wilkes'in arabasına yapılanlar için Harvard'lılara sövüp saymalarını dinlemiştim. Hem de onlardan koca bir sır saklarken. Jake'le irtibat halindeyken, onunla randevuya çıkarken, onu öperken...

Kendimi arkadaşlarıma ihanet ediyormuş gibi hissediyordum ama artık ortaokulda değildik ki. Sırf arkadaşlarımın hoşuna gitmeyecek diye biriyle görüşmeyi kesecek değildim.

"İçeri gel," dedim. "Yoldan geçen birileri bacaklarının camdan sarktığını görürse polise telefon eder."

Jake cama tırmanıp botlu ayaklarını zarafetle çam zemine koydu. "Şunları çıkarayım da yerler çamur olmasın." Bağcıklarını çözdüğü botlarını çıkarıp camın hemen altına bıraktı, sonra ceketini çıkarıp ıslak kafasını tıpkı köpekler gibi silkeledi.

Su damlacıkları yüzüme çarptı. "Sağ ol," dedim alaycı bir şekilde.

"Bir şey değil."

Sonra birden bana yaklaşıp ellerini belime koydu. Hayır, daha doğrusu, soğuk ve ıslak ellerini askılı tişörtümün altına kaydırıp belime koydu.

"Çok sıcaksın." Mutlulukla iç geçirerek ıslak saçlarını boynuma sürttü.

"Sen de çok sinir bozucusun," diyerek ellerinden kurtulmak için kıvrandım. "Şu anda senden nefret ediyorum."

"Etmiyorsun." Ama yine de beni bırakıp sade odama göz gezdirdi. "Böyle bir yer beklemiyordum."

"Babam bu evi aldığında ben çoktan ayrı eve çıkmıştım. İkimiz de sonradan odama kişisel bir dokunuş eklemeye zahmet etmedik. Şimdi, durup dururken neden buraya geldiğini söyleyecek misin bana? Aslında bir dakika... Önce, bu akşam Malone's'ta yaptığınız şeyin ne halt olduğunu sormak istiyorum. Cidden çocukça bir şeydi." Bardan eve döndükten sonra olanları ona mesajla anlatmıştım ama o bir açıklama yapmamıştı. Hatta cevap bile vermemişti.

"Hey," dedi savunmacı bir şekilde. "Aptal takım arkadaşlarımın suçunu bana yükleme. Sen mesaj attıktan sonra soruşturma yaptım. Krem Şanti Haydutları, ikinci sınıfa gidenlerden ikisiymiş. Heath ve Jonah. Bu akşam Hastings civarındalarmış ve çok sarhoşlarmış. Sadece şaka olduğunu iddia ediyorlar."

"Ahmakça bir şaka. Ben daha şeytani bir şeyler düşünürdüm." Ona sert bir bakış attım. "Oyuncularına göz kulak olsan iyi edersin. Jesse Wilkes intikam almak için neredeyse arabasına atlayıp Cambridge'e gelecekti. Nate'le ben onu vazgeçirdik yoksa o ahmak şaka, bir şaka savaşının başlangıcı olabilirdi."

Jake'in yüzü buruştu. "Teşekkürler. İhtiyacım olan son şey Dime'ın kapısından içeri bir Briar ordusunun girmesiydi. Merak

etme, yarın bizimkilerle konuşacağım." Yatağa gidip kendisini üzerine bıraktı.

Onun uzun, ince bedeninin yatağımı kaplamasını hayranlıkla seyrettim. Kargo pantolon ve siyah kazak giymişti. Ama birkaç saniye sonra kazağı kafasından çıkartıp yere fırlattı. İçindeki tişört o kadar inceydi ki birkaç kez yıkanmış gibi görünüyordu. Eteğinde bir delik vardı ve üstündeki logo neredeyse tamamen silinmişti. *Gloucester Lions* yazısını zar zor seçebildim.

"Lisedeki takımın mı bu?" diye sordum, göğsünü saran ince kumaşa odaklanmamaya çalışarak. Etrafım kaslı erkeklerle çevrili olmasına rağmen şu anda karşımda duran, hayatımda gördüğüm en etkileyici göğüstü.

Connelly'nin vücudu harikaydı. Nokta.

Yamuk sırıtışı omurgamdan bir ürperti geçmesine neden oldu. "Evet, öyle." Sonra kapalı dizüstü bilgisayarımı alıp komodinin üstüne koydu ve yanındaki boş yere eliyle vurdu. "Gel buraya."

"Olmaz."

"Neden?"

"Çünkü yanına gelirsem yakınlaşırız ve babam duyabilir." Bunu söyler söylemez kendimi koca bir ezik gibi hissettim. Sanki tekrar on beş yaşında, Eric'i gizlice odasına alan o kızdım.

Ama onu sık sık odama alırdım, diye hatırlattım kendime. Ve hiçbirinde de babama yakalanmamıştık.

Küçükken yaptıklarımı hatırlamak, beni yatakta Jake'e katılmaya iten şey oldu. Bağdaş kurarak yanına oturdum. O da elimi tutup başparmağıyla avucumda daireler çizmeye başladı.

"Neden geldin?" dedim. "Krem şanti meselesini konuşmak için gelmiş olamazsın, değil mi?" O anda aklıma bir şey geldi. "Nerede oturduğumu nereden biliyordun?"

"Seni görmek istediğim için geldim," dedi kısaca. "Ve nerede oturduğunu nereden bildiğime gelince... bu konuda sessiz kalma hakkımı kullanacağım."

"Aman Tanrım! Lütfen *hackleme* yöntemiyle okul kayıtlarıma, telefonuma ya da başka bir yere girdiğini söyleme."

"O kadar çirkin bir şey değil."

"Ne o zaman?"

Süklüm püklüm omuz silkti.

"Connelly."

"İyi ya. Üniversite birinci sınıftayken Briar'la yaptığımız maçta kıçımıza tekmeyi yemiştik. Baban tüm maç boyunca Pedersen'a karşı kötüydü ve eh, biz de koçumuzu seviyorduk ve intikamını almak istemiştik. Bu yüzden..."

"Bu yüzden ne?"

"Bu yüzden o akşam Hastings'e gidip evinizin her yanına tuvalet kâğıdı fırlattık," diye mırıldandı.

Keskin bir nefes aldım. "Onu yapan *siz* miydiniz? Hatırlıyorum! Babam çılgına dönmüştü."

"Bizdik. Ama on sekiz yaşındaydım ve bir nevi morondum."

"Fazla bir şey değişmemiş," dedim tatlı bir sesle.

Parmaklarını benimkilere geçirip sertçe sıktı.

"Ah," diye bağırdım hafifçe.

"Acımadı."

"Acıdı."

"Hayır, acımadı." Duraksadı. "Acıdı mı?"

"Hayır," dedim.

"Uyuz." Jake elimi dudaklarına götürüp eklem yerlerimi öptü.

Ona bakarken aklından neler geçtiğini anlamaya çalıştım. Bana sürekli farklı yanlarını gösteriyordu ve bu sinir bozucuydu. "Dokunmayı bu kadar sevdiğine inanamıyorum."

"Sana dokunmayı sevmemi mi kastediyorsun?"

"Cidden, bu kadarını beklemiyordum." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bundan pek hoşlanmadım."

"Bu konuyu konuşmuştuk, bebeğim. Buna bayılıyorsun."

"Neyi sevip neyi sevmediğimi söyleyip durma. Hiç hoşuma gitmiyor."

"Tabii ki de gidiyor."

Sinirle homurdandım. Ama bu gıcık espri anlayışının beni neşelendirdiğini inkâr edemezdim. Parmağımın ucunu Gloucester Lions logosunda gezdirdim. "Lisede başka sporlar da yaptın mı?"

"Hayır. Sadece hokey oynadım. Sen?"

"Voleybol oynadım ama çok da ciddiye almıyordum. Burs kazanıp üniversite takımında oynayacak kadar iyi değildim. Üniversiteye giremedim bile zaten."

Jake şaşkındı. "Gerçekten mi?"

"Notlarım harika sayılmazdı." Yanaklarım kızardı. "İki yıllık devlet üniversitesinde okuyup kredi biriktirerek sonunda Briar'a geçiş yapabildim."

"Yani gerçekten kötü bir kızdın," diye takıldı.

"Doğru," diye itiraf ettim.

"Kötü kızları severim." Saçımın bir tutamını alıp parmağına doladı. "Burada mı doğup büyüdün?"

Kafamı iki yana salladım. "New Hampshire'ın küçük bir kasabası olan Westlynn'de doğup büyüdüm. Babam Briar'da işe girdi ama ben orada okumaya devam ettim. Arkadaşlarım ve kuzenlerim oradaydı."

O zaman erkek arkadaşım da vardı ama bu bilgiyi bilerek eklemedim. Eric'in konusunu açmak hiç iyi bir fikir değildi. Onu konuşmanın ortamı bozacağını biliyordum.

"Lisedeyken düzgün karar verme yeteneğine sahip değildim," dedim. "Babam da bunu asla unutturmuyor. Bu yüzden mümkün olduğunca çabuk evden ayrıldım." Jake'in gözlerinde milyonlarca soru varmış gibiydi. O hiçbirini soramadan konuyu değiştirdim. "Gloucester bir balıkçı kasabası, değil mi?"

"Evet."

"Ailenin teknesi var mı?"

"Büyükbabamın var." Jake dalgınca saçlarımla oynuyordu. Bedenin bir kısmı her zaman mutlaka hareket halinde olmak zorundaymış gibiydi. Ya saçlarımın ucuyla oynuyor ya da dizimi parmaklarının arka kısımlarıyla okşuyordu. "Babam inşaat alanında çalışıyor ama dedem hayatı boyunca teknelerde çalışmış. Yazları ben de onun yanında çalışıyorum."

"Gerçekten mi? Ne yapıyorsun?"

"Deniztarağı dalışı.[6]"

"Aman ya. İğrençsin."

"Ciddiyim ben!" Sırıttı. "Yazları dalış yapıp deniztarağı avlıyorum. Dedemle iki kişilik bir dalış ekibiyiz. Deniztarağı avı bayağı kazançlı bir iş aslında. Bir yaz boyunca kazandıklarımla koca sene ihtiyaçlarımı karşılayabiliyorum."

Gülmemeye çalışırken dudaklarım titriyordu. "Deniztarağı dalışçısısın demek?"

"Evet." Dilini alt dudağında gezdirdi. "Bu gerçek seni tahrik etti, değil mi?"

"Ne etti ne etmedi bilmem ama şu anda hissettiklerime kesinlikle tahrik olmak diyemem."

"Hı hı, tabii."

"Büyükbabanla iyi anlaşır mısın?"

"Evet. Çetin bir adamdır. Onu severim."

"Babanla peki?"

"O da çetin biridir. Onunla da çoğunlukla anlaşıyorum." Jake'in eli yine tişörtümün altındaydı. "Her neyse, artık ailelerimiz hakkında konuşmasak mı?"

Parmakları artık soğuk değildi. Tüm sıcaklıklarıyla çıplak tenimde dolaşıyorlardı.

"Öpüşmek ister misin?" Bir kaşını kaldırdı.

"Olabilir." Kafamı ona doğru eğerken kalbim hızla çarpmaya

6 Argoda oral ilişki. (ç.n.)

başlamıştı. Dudaklarımız buluştuğunda sanki içim kızgın kıvılcımlarla dolmuş gibi hissettim.

Bana göre öpüşmek iki insanın en yakın olduğu andı. Oral seksten de sevişmekten de daha yakın. Evet, dudakların birbirine değdiği, dillerin birlikte dans ettiği basit bir şeydi ama öpüşmek temelde duygusal bir deneyimdi. Yani en azından benim için öyleydi. Herhangi biri orgazm olmamı sağlayabilirdi ama herkes ruhuma dokunamazdı. Bir öpücük, birine âşık olmam için yetebilirdi. Bunu biliyordum çünkü daha önce başıma gelmişti. İşte bu yüzden öpüşmek beni bazen korkutuyordu.

"Kahretsin, seni öpmeye bayılıyorum," diye fısıldadı Jake. Acaba aklımı mı okuyordu?

Sıcak dudaklarını benimkilerden ayırmadan bedenimi yavaşça geriye itti. Bacaklarımı iki yana açtığımda güçlü bedenini aralarına yerleştirdi ve beni öpmeye devam etti.

Karnımın alt kısmı şehvetle karıncalanıyordu. Bacaklarımın arası zonkluyordu. Ağzımı onunkinden ayırıp arzuyla dolu gözlerine baktım. "Geçen sefer bana oyun sırası gelmemişti," dedim. "Sadece sen eğlendin."

Kendini beğenmişçe sırıttı. "Tatmin olan sendin. Yani eğlenen taraf *sendin*."

"Ama ben sana işkence çektirme fırsatı yakalayamamıştım." Dirseklerimden birine yaslanarak doğrulup onu göğsünden iterek yatağa uzanmasını sağladım. Benim merhametime kaldığında tişörtünü hafifçe kaldırıp sert karnını ortaya çıkardım.

Ona bakarken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Kasları mükemmel şekillenmişti ve yarısı pantolonunun belinin altında kalan Adonis kası ağız sulandırıcıydı. Dudaklarımı göğsünün ortasına bastırdığımda geniş gövdesi bir ürpertiyle sarsıldı. Tadı turunçgilli tuzlu sabun gibiydi. Lezizdi. Dilimi çıkartıp göğsüne doğru bir yol çizdim ve tişörtünü de kendimle beraber yukarı kadar sıyırdım. Göğüs ucuna vardığımdaysa hafifçe ısırdım.

Jake sert bir sesle inledi.

"Sessiz ol," diye fısıldadım, dilimi göğsünde gezdirirken.

"Pardon, unutmuşum."

Diğer göğüs ucuyla da oynadıktan sonra güçlü boynuna doğru öpücüklerden bir patika çizdim. Tişörtü boynunda toplanmıştı ama çıkarmak için uğraşmadım çünkü babamın alt katta olduğu gerçeğini unutmamıştım. Burnumu Jake'in boynuna sürterken parmaklarımla çenesini kaplayan kirli sakalı okşadım.

Bunun hoşuna gittiğini gösteren boğuk bir ses çıkardı. Dudaklarımı hafifçe dudaklarına değdirip hemen çektim çünkü büyüleyici yüzünü izlemekle meşguldüm.

Jake'in gözleri kırpışarak açıldığında o koyu, dipsiz yeşilliklere baktım. "Beni öpmüyorsun," diye mırıldandı. "Neden öpmüyorsun?"

"Çünkü başka bir şey yapmak istiyorum. Ama sessiz olman gerektiğini unutmaman lazım. Sessiz olabilecek misin?"

Dilini çıkartıp hızlıca dudaklarını ıslattı. "Denerim."

Pantolonunun fermuarını indirdim.

Gözleri şehvetle yanarken pantolonunu ve *boxer* şortunu kolayca çıkarabileyim diye kalçasını kaldırdı. Bacakları kaya gibi sertti ve fazla kıllı değildi. Muhteşemdi.

Aleti gözlerimin önüne serildiğinde ağzım sulandı. Gördüklerim çok hoşuma gitmişti.

Parmaklarımı ona sardım. Avucumun içinde kocamandı, sertti ve kadifemsi ucundan bacaklarımın arasına hafifçe sıvı akıyordu. Kendi sızımı bastırmak için bacaklarımı birbirine bastırdım. Uzun zamandır birini içime alma arzusu hissetmemiştim böyle. Jake'i yavaşça, çok yavaşça okşadığımda ikimiz de boğuk sesle birer küfür savurduk. Kıyafetlerimi üstümden çıkarıp sert aletinin üstüne yerleşmeyi ve ikimiz de tatmin olana kadar hareketi kesmemeyi o kadar çok istiyordum ki.

Ama bu bekleyebilirdi. Dudaklarımı yaladım ve kafamı eğip onu ağzıma aldım.

21

JAKE

Kahretsin.

Bu an...

Brenna...

Brenna'nın ağzı...

Evet, beynim bir süre önce çalışmayı kesmişti.

Ellerimi Brenna'nın koyu renkli saçlarına daldırdım. Dili ve parmakları üzerimde geziyordu. Aletimi eliyle bir yandan hafifçe sıkarken diğer yandan da dilini ucunda gezdiriyor, bana işkence çektiriyordu. İnlememi bastırdım ama yüksek sesle nefes almayı kesemiyordum.

Brenna iri kahverengi gözlerini yüzüme çevirdi.

"Sessizim," dedim boğulur gibi. "Söz veriyorum."

Gülümseyip işine devam etti. Aletimin ucunu emen, sonra ağzının içine çeken dudaklarını hayranlıkla izledim. Kafasını iyice eğdi ve aletim birden boğazına değdi. Geri çekildiğinde hissettiğim inanılmaz şeyi daha ben tam idrak edemeden onun kafası tekrar aşağı yukarı oynamaya, eli de muhteşem ağzıyla aynı anda hareket etmeye devam etti.

Brenna Jensen'ın ağzında olduğuma inanamıyordum.

Hayat beklenmedik sürprizlerle doluydu. Bu kız daha birkaç ay önce bir ev partisinde beni kışkırtıyor, Harvard'lı bir erkekle asla yatağa girmeyeceğine yeminler ediyordu. Ama şimdi buradaydık. Onun yatağındaydık. Aletim ağzında, parmaklarım saçlarındaydı.

Dudakları...

O emme hareketi...

Kahretsin, beynim yine durmuştu.

Omurgama bir zevk dalgası yayıldı. Dilinin aletimi her okşayışıyla narin boğazının yutkunma hareketini izlemeye bayılıyordum. Mükemmel kıçı havaya kalkmıştı ve parmaklarım onu kavramak için adeta kaşınıyordu.

Saçlarındaki elimle kafasını geriye çektim. "Dön, ben de aynı anda seni yalayayım," dedim boğuk sesimle.

Gözleri saf bir şehvetle parladı. "Bu harika bir fikir," diye fısıldadı.

Hızlıca kalkıp ekoseli pijama altını çıkardı ve kıçı yüzüme bakacak şekilde üstümde durdu. Dilimi hafifçe ona değdirdiğimde boğulur gibi bir ses çıkardı. Bayağı yüksek bir ses.

"Sessiz ol," diye azarladım, dilimi bir kez daha ona sürtmeden hemen önce.

Buna misillemesi aletimin yarısını tekrar ağzına almak oldu. Bu sefer ses çıkartan ben olmuştum. "Aman Tanrım," diye homurdandım tenine doğru. "Bu iş kesin yarım kalacak."

Yumuşak kahkahası aletimi gıdıkladı ve bu titreşim bütün vücuduma yayıldı. Kalçam istemsizce havaya kalkınca aletim yine boğazına kadar girmiş oldu.

Brenna şaşkınlıkla hafifçe bağırınca hemen geri çekildim. "Pardon," diye mırıldandım. "İstemeden oldu."

"Sorun değil, irkildim sadece."

Dikkatimi tekrar seksi bedenine verdim ve kıçını avuçlayıp sıkıştırdım. Bu muhteşem ötesi bir şeydi. Ben onun tadını alırken Brenna da aletimi ağzıyla okşamakla meşguldü. Çok, çok güzel bir histi. Dilimi hafifçe üzerinde dolaştırdım. Ona minik bir işkence çektirmek istemiştim ama o kendisini sabırsızca yüzüme bastırmaya başladı.

Açgözlü küçük şey. Bu hevesi karşısında kıkırdadım ama sonra dilini tekrar üstümde hissedince gülmem kesildi. Omurgama

şiddetli bir zevk hissi yayılmıştı. Hayalarım uyarı verir gibi karıncalanırken ağzımı onun üstünden çekip, "Sen boşalana kadar boşalmak istemiyorum," dedim.

"O zaman boşalt beni," dedi.

Meydan okumayı kabul ediyordum tabii ki. Dudaklarımı ona bastırıp emmeye başladım.

Keyifle kıvrandı. "Ah, bu çok güzeldi. Bir daha yap."

Dilimi klitorisinde dolaştırmaya devam ederken işaretparmağımı içine daldırdım. O kadar ıslak, o kadar sıkıydı ki her an ağzının içine patlayabilirdim. Kendimi tutmak için tüm gücümle çabalamama gerekti.

"Hadi bebeğim," diye fısıldadım. "Yalnız boşalmak istemiyorum."

Hafifçe inleyip kalçasını öne arkaya hareket ettirdi.

"İşte böyle," dedim yumuşak bir sesle.

Aletimi kavrayan dudaklarını sıktı ve bir şeyler mırıldandı. Boşalmak üzere olduğunu söylüyor olmalıydı çünkü iç duvarındaki kasların parmağımın etrafında kasıldığını hissettim. Dilimin altındaki klitorisi zonkluyordu.

O anda ben de patladım ve ağzım meşgul olduğu için ona haber veremediğime kızmamasını umdum. Orgazm dalgalarım onun ağzını doldururken hissettiğim zevk o kadar yoğundu ki gözlerim kararmıştı.

Sonra karnımın nemlendiğini hissettim. Brenna doğrulup, "Kusura bakma Jakey, ben yutamam. Gidip peçete alayım," dedi.

Kahkahalara boğuldum. Çünkü bu dünyada sadece bu kız az önce yaptığı şeyden sonra beni böyle güldürebilirdi.

Komodinindeki peçete kutusunu alıp karnımı temizledi. "Eğlenceliydi," dedi.

Ona kesinlikle katılıyordum. "On dakika sonra en baştan başlayabiliriz ve..."

"Brenna?"

İkimiz de donduk.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu sert bir ses. "Kim var içeride?"

Brenna, "Kimse yok," diye seslendi, sessiz olmam için bana gözleriyle işaret ederken.

Sanki ben şu anda ağzımı açabilirdim de. Kapının diğer tarafındaki Chad Jensen'dı. Burada olduğumu görürse muhtemelen derimi yüzerdi.

"Bir erkek sesi duydum, Brenna. Televizyon olduğunu söyleme çünkü odanda televizyon olmadığını biliyorum."

"Bilgisayarımdan bir şey izliyordum," diye yalan söyledi Brenna.

"Saçma. Yalan söylediğinde anlarım. Beni arkadaşınla tanıştırmak istemez misin?"

Brenna'nın yüzünden geçen anlık paniği gördüm. "Hayır baba, istemem."

Gergin bir sessizlik oldu. "Biraz konuşabilir miyiz lütfen?"

Dişlerini sıkıyor gibi görünen Brenna'nın çenesi gergindi. "Bir saniye," dedi kapıya doğru. Sonra hızlıca pijamasını giyip bana da aynısını yapmamı işaret etti. "Hemen dönerim," dedi sesini çıkarmadan ağzını oynatarak.

Belki de buraya gelmem kötü bir fikirdi. Brenna koridora çıkarken ben *boxer* şortumla kargo pantolonumu üstüme geçirdim ve cinayete kurban gitmemek için dua ettim.

Brenna'nın sesi boğuk geliyordu ama babasının sesi gayet yüksekti. Koç Jensen otoriter, göz korkutucu bir tipti. Ama yine de kendimi kapıya doğru ilerlemekten alıkoyamadım.

"... bunu konuşmuştuk." Brenna sinirlenmiş gibiydi.

"Odanda bir yabancı varken kapını kilitleyemezsin. Misafir çağıracaksan onu babanla düzgünce tanıştırmalısın."

"Saçmalıyorsun şu anda. Seni hayatımdaki her insanla tek tek tanıştırmayacağım. Sadece bir arkadaşım geldi diyorum."

"O zaman onu saklamanın lüzumu yok, değil mi?"

"Baba lütfen kes şunu, olur mu?"

"Seninle aynı şeyleri tekrar yaşamayacağım." Koç Jensen'ın sesi üzgün çıkıyordu. Evet, kızgın değil, *üzgün*. Bu da beni daha çok rahatsız etmişti. "Yine sırlara ve gizlice yapılan şeylere katlanamam. Birbirimize karşı açık olmadığımız son sefer neler olduğunu biliyorsun."

"Açık olunacak bir şey yok," diye karşılık verdi Brenna sinirle. "Öylesine bir çocuk işte."

İrkildim. Öylesine bir çocuk mu?

Yani evet, haklıydı. Yıllardır çıkıyor değildik. Cebimde nişan yüzüğüyle falan da gelmemiştim buraya. Ve babasına, gelecek hafta onun takımını ezip geçecek olan takımın oyuncularından biriyle yatıp kalktığını neden söyleyemediğini de anlıyordum. Ama ben *öylesine bir çocuktan* fazlasıydım.

Değil miydim?

Koç Jensen kolay vazgeçecek gibi görünmüyordu. "Craigslist'ten[7] bulup takıldığın biri mi yani?" diye kükredi.

"Baba! İğrenç ya! Öncelikle, benim yaşımdaki kimse Craigslist kullanmıyor! Orası pedofillerle sapkınların yeri artık."

Kahkahamı bastırdım.

"İkincisi, benim kişisel hayatım seni ilgilendirmez."

"Benim evimde yaşıyorsan ilgilendirir."

Tartışma şiddetlendiği için kapıdan geri çekildim.

"Baba lütfen. Gidip uyu," dedi Brenna bitkin düşmüş gibi. "Arkadaşım da gidiyordu zaten. Yarın için ödevimi bitirmem lazım."

"İyi." Babası hiç memnun değildi. "Arkadaşına bu sefer ön kapıyı kullanmasını söyle. Su borusunu, ızgarayı ya da yukarı çıkmak için ne haltı kullandıysa kırmasın."

Tüh, yakalanmıştım.

7 İnternetteki bir seri ilan sitesi. (ç.n.)

Ağır adımlar koridorda ilerlerken daha hafif adımlar bana doğru yaklaştı. Brenna tekrar içeri girdiğinde yanaklarındaki kırmızılık kaybolmuştu. Gözlerinde tutku yoktu. Hatta hiçbir duygu yoktu. "Gitmen lazım."

"Onu anladım." Ben de ceketimi giyiyordum zaten.

"Üzgünüm. Babam... şey... zor biridir." Gözlerime bakamıyordu. Ellerini ovuşturmasına bakılırsa çok gergindi.

Belki de utanç duyuyordu. Brenna Jensen'ın hiçbir şeyden utanmadığını zannederdim. Ya da yenilgiye uğramış gibi hissetmediğini. Her zaman dirençli görünürdü. Şimdiyse tanıştığımızdan beri ilk kez sanki tüm mücadele gücü elinden alınmış gibi görünüyordu.

"Her zaman bu kadar katı mıydı?" diye sordum.

"Evet ama bütün suç onda değil. Benim hakkımda en kötü şeyleri varsayması için onun eline ben sebep verdim."

Bu gizemli sözleri merakımı uyandırmıştı. Detayları öğrenmek istiyordum ama Brenna ser verip sır vermeyecek gibi görünüyordu.

"Jake," dedi. "Bir daha ne zaman görüşebiliriz bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Nedenmiş o?"

"Çünkü..." Gözlerini sonunda yüzüme çevirdi. "Çok karmaşık. Dairem ne zaman hazır olur bilmiyorum. Burada yaşadığım sürece de seni gizlice içeri alıp duramam. Babamın bunu onaylamayacağına garanti verebilirim."

"Neden? Harvard'lı olduğum için mi? Zamanla aşacaktır bunu."

"Mesele o değil. Kimseyi kolay kolay onaylayabileceğini sanmıyorum. Şeyden sonra..." Susup kafasını iki yana salladı, sonra devam etti. "Artık önemli değil zaten. Sen Mulder konusunda bana yardımcı oldun, ben de pazarlığın kendime düşen kısmını gerçekleştirdim."

"Pazarlık mı?" dedim karamsarca.

"Gerçek bir randevu istemiştin, aldın. Birkaç kez yakınlaşıp birbirimizi tatmin ettik. Buna başarılı bir gönül eğlendirme olarak bakıp hayatımıza devam edelim. Zaten bunu ilerletmenin mantığı ne ki? Hiçbir yere varmayacak sonuçta."

Ona karşı çıkmak istedim ama haklı olduğunu da biliyordum. Ben bu yaz buralardan uzaklara gidecektim. Şimdi düşünmem gereken tek şey Briar maçıydı, başarılı olursak da ulusal turnuvanın ilk turuna odaklanmalıydım. Turu da geçersek o zaman önümüzde Frozen Four Şampiyonası olacaktı.

Brenna ise benim dikkatimi dağıtıyordu. Ne ironikti. Birkaç hafta önce aynı sorun yüzünden McCarthy'ye ders vermiştim. Hayır, dikkat dağıtıcı şeyler yaptıkları için *bütün* oyuncularıma nutuk çekmiş, sezon sona erene dek her şeyi rafa kaldırmalarını istemiştim.

Fakat sonra kendim gidip Chad Jensen'ın kızıyla yatıp kalkmaya başlamıştım. O bana krem şanti saçmalığıyla ilgili mesaj attığında, takım arkadaşlarımla birlikte Dime'da kalmak veya Heath ile Jonas'ı bulup azarlamak yerine yapmayı tek düşünebildiğim şey *günlerdir* Brenna'yı öpemediğim olmuştu. Ve ne yapmıştım? Brooks'un arabasını ödünç alıp karasevdaya kapılmış bir ezik gibi Hastings'e gitmiştim.

Belki de Brenna haklıydı. Belki de aramıza mesafe koymalıydık.

Ama bunu istemiyordum, kahretsin! Bu düşüncemi dillendirdim. "Ben görüşmek istiyorum."

"Bu harika, Jake. Ama sana söyledim, ben istemiyorum."

Birden hırslandım. "Bu konuda ciddi değilsin."

"Ciddi olup olmadığıma sen karar vermesen mi?" İçini çekerek pencereye gitti ve botlarımı aldı. "Artık gitme vakti."

"Baban gölgelerin arasından falan çıkmaz, değil mi?" diye sordum temkinli bir şekilde.

"Çıkmaz. Bazen bir pisliğe dönüşebiliyor ama bir yabancının önünde olay çıkarmayacaktır."

Bir yabancı. Yine göğsümde sinir bozucu bir sızı belirmişti. Ben Jake Connelly'dim, Tanrı aşkına! Benim duygularım incinmezdi. Önem verdiğim tek bir şey vardı: Hokey. Brenna'nın hakkında ne düşündüğünü umursamamalıydım.

Sessizce odasından çıktık. Koridorun sonundaki bir odanın kapısının altından ışık süzülüyordu. Orası Koç Jensen'ın odası olmalıydı. Neyse ki kapı kapalıydı. Merdivenden inerken çoraplı ayaklarım bir basamağa değdiğinde öyle yüksek bir gıcırtı çıktı ki sanki bütün ev memnuniyetsizlikle homurdanıyor gibiydi. Seni anlıyorum, ev. Ben de şu anda hiç mutlu değilim.

Antreye vardığımızda Timberland botlarımı giyip bağcıklarını bağladım. "Gerçekten artık görüşmek istemiyor musun?" Sesim hafif boğuktu ve sebebi fısıldamak zorunda olmam değildi.

"Ben..." Bir elini dağılmış saçlarının arasından geçirdi. "Ben şu anda bununla uğraşamam. Lütfen git artık, Jake."

Dediğini yaptım ve evden ayrıldım.

22

JAKE

Cumartesi sabahı aile ziyaretime Hazel da katıldı. Tren yolculuğunda daha çok o konuştu. Ona dikkatimi vermek için çok çabaladım çünkü uzun zamandır birlikte vakit geçiremiyorduk ama maalesef aklım başka yerdeydi. Hastings'de, Brenna'nın evindeydi. O geceyi başa sarıp duruyordu.

Brenna ile babası arasındaki tuhaf gerginliği anlayamıyordum. Brenna bir zamanlar kötü kız olduğunu itiraf etmişti ama merak etmeden duramıyordum... Babasının güvensizliğine neden olacak ne yapmış olabilirdi? Ailenin evcil hayvanını falan mı öldürmüştü?

Ayrıca beni üç gündür görmezden geliyordu ve egom artık iyice hasar almış durumdaydı. Cevaplanmamış dört mesaj? Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. Konferans finaline bir hafta kalmıştı ama benim kafam başka şeyleri düşünmekle meşguldü. Bu akşamki gösteri için de yarınki Boston Kanser Cemiyeti maçı için de kaygılı değildim çünkü amaç kazanmak değil, birilerine yardımcı olmaktı. Ama önümüzdeki hafta başlamadan önce kendimi toparlamalıydım.

"Aa bu arada, kim evleniyor biliyor musun?" diyordu Hazel.

"Hıı?"

"Beni dinliyor musun sen?"

Elimin tersiyle yüzümü sildim. Dün gece doğru düzgün uyuyamamıştım. "Evet," dedim dalgınca. "Evlendiğini söyledin. Bir dakika, ne? Evleniyor musun?"

"Hayır, *ben* değil. Ben evlenmiyorum, salak şey." Gözlerini devirip kum sarısı saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Saçları salıktı ve ben bunu şimdi fark ediyordum. Normalde ya atkuyruğu yapar ya da örerdi. "Saçların salık," dedim.

Yanakları hafifçe pembeleşti. "Evet. Son kırk dakikadır böyle."

"Kusura bakma."

"Senin ne sorunun var? Neden bugün böyle tuhafsın?"

"Bu haftaki maçı düşünüyorum." Yüzündeki ifade bana inanmadığını gösteriyordu ama bunu dillendirmesine fırsat vermedim. "Eee kim evleniyor?"

"Tina Carlen. Okulda bizden bir sınıf alttaydı."

"Petey'nin kız kardeşi mi?"

"Evet."

"Bir dakika, kaç yaşında ki bu kız?"

"Yirmi."

"Ve evleniyor mu? Sen davetiye aldın mı?"

"Evet. Sana da göndermişlerdir herhalde. E-postalarını hiç kontrol etmiyorsun."

Ağzım şaşkınlıkla aralandı. "Düğünleri için elektronik davetiye mi gönderdiler yani?"

"Yeni nesil işte, değil mi?"

Sırıttım.

On dakika sonra tren istasyona girdi ve inip ailemin evine doğru ilerlemeye başladık. "Annem seni gördüğüne çok sevinecek," dedim Hazel'a, verandaya vardığımızda.

"Geldiğimi söyledin mi ona?"

"Hayır. Sürpriz olsun dedim."

Yanılmamıştım. Annem karşısında Hazel'ı gördüğünde sevinçten havalara uçtu. "Hazel!" diye bağırdı, kollarını çocukluk arkadaşımın boynuna sararak. "Geleceğini bilmiyordum! Ne sürpriz ama!"

Hazel da ona sarıldı. "Seni görmek çok güzel, Bayan C."

"Montunu as da oturma odasında yaptığımız değişikliği görmeye gel! Odayı yeniden dekore ettik." Elini tuttuğu Hazel'ı çekiştirdi. Bir dakika sonra oturma odasına varmışlardı ve Hazel, değişiklikleri beğenmiş gibi yapıyordu. Rol yaptığını biliyordum çünkü o her zaman tam bir erkek fatma olmuştu. Annemin çiçekli duvar kâğıtları ve fırfırlı perdeleri onun zevkine hiç uygun değildi.

"Jake." Babam her zamanki dağınık saçlarıyla mutfağın eşiğinde belirdi. "Kusura bakma, geçen hafta burada değildim. Ama bugün seni gördüğüme çok mutluyum."

"Ben de öyle." Onunla erkeksi bir şekilde selamlaştık: Yandan hafifçe bir sarılma, omuza şaplak indirme ve el sıkışma.

Sonra arkasından mutfağa gittim. "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen."

Babam bana bir fincan kahve doldurduktan sonra buzdolabına gidip malzeme çıkarmaya başladı. "Bugün kahvaltı işi bende. Omlet iyi olur mu sence?"

"Harika olur. Yardım ister misin?"

"Şunları doğrayabilirsin." Tezgâhtaki sebzelere işaret ediyordu.

Kesme tahtası ve bıçak alıp sebzeleri doğramaya başladım. Babam da ada tezgâhın diğer tarafında, seramik bir kâsenin içine yumurtaları kırıyordu.

"Dün akşam HockeyNet'teki bir programı izliyordum," dedi yumurtaları çırparken. "Önümüzdeki sezonun en umut verici on çaylak oyuncusunu listeliyorlardı. Sen ikinci sıradaydın."

"Birinci sırada kim vardı?" diye sordum. Bu çok saçmaydı. Kendimi büyük gördüğümden değildi ama benim istatistiklerime en çok yaklaşabilen son üniversite oyuncusu Garrett Graham'dı ve o da şimdi Boston'da pistlerin tozunu attırıyordu.

"Wayne Dodd," dedi babam.

Rahatladım. Bu kabul edilebilirdi çünkü Dodd, Amerika'nın en iyi okullarından birinin takımının kalecisiydi. Harika bir oyuncuydu ama kalecilerin çok farklı yeteneklere sahip olması gerekiyordu. Listede ikinci sırada olabilirdim ama teknik olarak, forvet pozisyonunun birincisiydim. Bununla yaşayabilirdim.

"Dodd'ın eldiveni çok güçlü," dedim. "Televizyondaki maçlarından birini izledim. Göz korkutucu görünüyordu."

Babam gözlerini kıstı. "Frozen Four'da onunla karşı karşıya gelir misin sence?"

"Muhtemelen. Bütün konferans finalleri oynandıktan sonra kiminle karşı karşıya geleceğimizi göreceğiz." Ve benim de birinci önceliğim bu olmalıydı, takımımı ulusal turnuvaya taşımak. Hissettiğim baskı inanılmazdı. Bir hafta içinde, on altı takım dört takıma indirilecekti. Dörtten sonra iki takım kalacaktı ve en sonunda bir kazanan olacaktı. Ve kazanan biz olmalıydık.

Babam konuyu değiştirdi. "Edmonton'dan ev bakmaya başladın mı? İnternetteki ilanları kontrol ediyor musun?"

"Henüz araştırma yapacak vaktim olmadı," dedim. "Briar maçına hazırlanmakla meşguldüm."

"Doğru, haklısın. Mantıklı olan bu." Kesme tahtasıyla bıçağı önümden alıp mantarlarla yeşil biberleri tavadaki yumurtanın içine sıyırdı. "Eee... Bakıyorum da bugün yanında Hazel'ı getirmişsin."

"Bu neden birden mesele oldu?" Kıkırdadım. Hazel küçüklüğümüzden beri yüzden fazla kez bizim eve gelmiş olmalıydı.

"Mesele olmadı tabii ki." Geniş omzunun üstünden bakıp hafifçe gülümsedi. "Bu benim havalı ve maço bir şekilde, sonunda sevgili olup olmadığınızı sorma yöntemimdi."

Konu bu olunca annemle babam asla iflah olmuyorlardı. "Hayır, birlikte değiliz."

"Neden değilsiniz? Birlikte olmanız anneni çok ama çok mutlu eder. Ayrıca Hazel senin için iyi olur. Edmonton'a taşındığında seninle ilgilenir."

Tezgâha oturdum. "Onunla sadece arkadaşız baba."

"Biliyorum ama belki..."

"Çok güzel bir koku alıyorum," dedi Hazel o sırada. Babamla konuşmamız bölündüğü için mutlu oldum.

Annem de bana arkadan yaklaşıp saçlarımı karıştırdı ve kafamın tepesini öptü. "Daha bana sarılmadın," dedi azarlar gibi.

"Evet çünkü Hazel'a oturma odasını göstermeye çok hevesliydin."

Hazel yanımdaki tabureye otururken mutfağın havası büyük ölçüde yumuşadı. Ama ben hâlâ üç gündür Brenna'yla konuşmadığım gerçeğini düşünüp duruyordum.

Ailemin evinden ayrılıp tekrar Cambridge yoluna düştüğümüzde Hazel sonunda beni sorgulamaya başladı. "Pekâlâ, ne derdin olduğunu söyle artık, Connelly. Bütün sabah dikkatin dağınıktı ve huysuzdun. Annen bile fark etti."

"Bir derdim yok," diye yalan söyledim.

Yüzümü inceledi. "Bu hafta sonu bize karşı oynayacağınız maç için mi kaygılısın?"

"Hayır. Kıçınızı tekmeleyeceğimizi biliyorum."

Dilini çıkardı. "Kimi destekleyeceğimi bilemiyorum."

"Biliyorsun. Tabii ki en yakın arkadaşını destekleyeceksin."

Tren hızlanırken Hazel kafasını omzuma yasladı. "İtiraf etmek istesen de istemesen de çok tuhaf davranıyorsun. Son birkaç konuşmamızda da mesafeli gibiydin," dedi. "Bana kızgın falan mısın?"

"Sana kızgın değilim tabii ki de. Sadece kafamda bir sürü şey var."

Uzun, tereddütlü bir duraksama oldu. "Kız meselesi mi?"

"Yok ya."

Kafasını hızlıca kaldırdı ve şüphe dolu gözlerini bana dikti. "Gerçekten kız meselesi, değil mi? Biriyle mi görüşüyorsun?"

"Hayır."

"Şu an yalan mı söylüyorsun?"

"Evet."

Hazel güldü ama sesi sanki zayıf gibiydi. Yüzündeki ifadeyi çözemiyordum ama biraz hoşnutsuzluk olabileceğini düşündüm.

"Ne? Birileriyle görüşmeye iznim yok mu?" dedim kaygısızca.

"Öyle bir şey değil. Sadece... sen kız arkadaş yapmazsın, unuttun mu?"

"Evet, sebeplerden biri de bu zaten." Konuşmam kasvetlenmişti. "Görmezden gelinmek berbat bir şeymiş."

"Görmezden mi geliniyorsun?" diye bağırdı Hazel. "Sen, kudretli Jake Connelly, resmen biri tarafından yok mu sayılıyorsun?"

"Bir nevi. Tam olarak yok sayılmak denmez çünkü tek kelime etmeden gitmiş değil. Bitirmek istediğini yüzüme söyledi ama bu belirsiz bir ayrılık gibi bir şey."

"Ayrılık mı?" Hazel'ın sesi şaşkındı. "Ne zamandır görüşüyordunuz?"

"Çok olmadı aslında. Birkaç hafta sadece."

Hazel başparmağındaki yüzükle oynamaya başladı. Genelde bir sürü takı takmayı severdi ve en çok yüzükle bileklik takardı. Şimdi oynadığı da benim Noel hediyemdi. O döndürdükçe gümüş yüzük tepedeki lambanın ışığını yansıtıyordu.

"Sadece birkaç haftada ona bu kadar bağlandın mı yani?" diye sordu sonunda.

"Eh, bundan daha uzun süredir radarımdaydı aslında. Sadece daha yeni görüşmeye başlamıştık."

"Randevuya mı çıktınız? Gerçek bir randevuya mı?"

"Evet."

Yüzüğü biraz daha çevirdi. "İyi miydi?"

"Çok iyiydi," diye itiraf ettim. "Bayağı iyi anlaşıyorduk ama o artık görüşmek istemiyor."

"O zaman tam bir geri zekâlıymış."

"Hayır değil. Çok hoş biri aslında. Tanısan sen de seversin."

"İsmi ne?"

"Bre..." Birden sustum.

"Bre mi?" Hazel'ın alnı kırıştı. "Nasıl bir isim bu?"

Bir anlık tereddütten sonra dürüst olmaya karar verdim. Hazel'ın hokeyle hiç alakası yoktu sonuçta. Brenna konusunda ikiyle ikiyi toplayabileceğini sanmıyordum.

"Adı Brenna," dedim.

"Güzelmiş." Kafasını yana eğdi. "Kız güzel mi?"

"Muhteşem."

"Öyle olmalı zaten, değil mi? Yani, elde edilmesi zor Jake Connelly'nin kalbini paspalın teki kazanamazdı herhalde."

Omzumu silktim. "Kalbimi çalmadı. Ayrıca ben elde edilmesi zor biri değilim."

"Ahbap, lisede bütün kızlar seninle birlikte olmak isterdi ama bir tanesi bile gönlünü fethedemedi. Sorgusuz sualsiz elde edilmesi zorsun işte. Yılan balığı gibisin." Yine başparmağındaki yüzükle oynamaya başlamıştı. "Anlat bakalım şu Brenna'yı bana."

"Hayır ya, anlatmasam daha iyi."

"Niye? İlişkiler hakkında konuşamaz mıyız?"

"Daha önce hiç konuşmadık."

"Eee?"

"İyi, o zaman önce sen başla," diye meydan okudum.

"Sorun değil. Benim ilişkimi konuşalım." Hazel bana sırıtarak baktı. "İlişkim yok. Sıra sende."

Gülmeden edemedim. "Bilmiyorum. Ne söylememi istiyorsun? Adı Brenna. Harika biri. Ayrıldık. Ya da belki de ara verdik. Bu kadar işte."

"Harvard'da mı okuyor?"

"Hayır."

"Üniversitede okuyor mu?"

"Evet."

Hazel abartılı bir şekilde içini çekti. "Hangi okula gittiğini *söyleyecek misin?*"

Bir süre düşündüm. "Bunun aramızda kalacağına söz verir misin?"

"Tabii." Alnındaki çizgiler derinleşti.

"Briar'da okuyor."

Hazel'ın gözlerinden anlaşılmaz bir ifade geçti. Çenesi bir anlığına gerildi, sonra hemen gevşedi. Hâlâ yüzüğüyle oynuyordu. "Pekâlâ. Briar'da okuyor. Ve?"

"Babası, Briar hokey takımının antrenörü."

Hokeyle hiç ilgilenmemesine rağmen Hazel bile bunun nasıl saçma bir durum olduğunu anlamıştı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Brenna Jensen. Chad Jensen'ın kızı." Keskin bir nefes alıp verdim. "Onu kafamdan atamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, onu düşünmeyi kesemiyorum. Onunla yakınlaşmak -özellikle de önümüzdeki hafta maçlarımız varken- çok kötü bir fikir ama..." Garip bir şekilde kıpırdandım. "Ondan hoşlanıyorum."

"Ondan hoşlanıyorsun," diye tekrar etti arkadaşım.

"Evet."

"Ve o seni görmezden geldiği için dalgın ve tuhafsın."

"Evet."

Hazel sessizleşti.

"Ne?" dedim. Kafasında ciddi bir şeyler olduğunda hep anlardım. "Ne düşünüyorsun şu anda?"

"Sadece... bunun o kızın planının bir parçası olabileceği hiç aklına geldi mi?"

"Ne planı?"

"Gerçekten de görmüyor musun?" Hazel bana dünyadaki en ahmak insan olduğumu düşünüyormuş gibi bakıyordu. "Konferans finalinde muhtemelen Harvard ile Briar'ın karşılaşacağını herkes biliyordu. Ve bu aşırı önemli maçın birkaç hafta öncesinde Briar antrenörünün kızı birden seninle ilgilenmeye başladı ve şimdi kendi deyiminle *onu kafandan atamıyorsun.* Fazlasıyla dalgınsın ve eminim ki sürekli bu kızı düşündüğün için antrenmanlara kendini yüzde yüz veremiyorsun. Ne demeye getirdiğimi anlıyor musun, Jake?"

Onu anlıyordum. Lokantada ilk karşılaştığımızda ben de Brenna'yı aynı şeyle suçlamıştım. Brenna bunu inkâr etmişti. Ona o zaman da inanmıştım, şimdi de inanıyordum. Onun hakkında şüphelerim kalmamıştı artık.

"Brenna öyle biri değil," dedim kısaca. "Evet, takımını ve babasını destekliyor. Ama beni sabote etmeye çalışmıyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

"Bu konuda hayatın üzerine bahse girer miydin?" diye sordu Hazel, meydan okur gibi.

"Hayatım üzerine bahse girmeme gerek yok," dedim kuru bir sesle. "Ama evet, Brenna'nın kalleşçe bir plan yapmadığından eminim."

"Sen öyle diyorsan öyle olsun."

Hazel böyle diyordu ama yüzündeki *"Aman Tanrım, tam bir aptalsın"* bakışı buna pek de inanmadığını gösteriyordu.

23

JAKE

"Benim kıçım balon gibi mi?"

Telefonumda mesaj kutuma bakıp duruyordum ama Brenna'dan ses yoktu. Beş gün olmuştu. Tamamen sessiz beş gün. Bu kabul edilemez bir şeydi.

"Hey! Beni dinliyor musun?"

Kafamı kaldırıp Brooks'a baktım. Takım buluşması için okul arenasındaki medya odasına gelmiş, diğerlerini bekliyorduk. Bu sabahki programımızda maç izlemek vardı ve Brenna'nın arkadaşlarının ekranda kaymasını izlemek eğlenceli olacaktı.

Kahretsin. Hazel haklıydı. Kafamda sürekli bu mesele vardı ve bu hiç iyi bir şey değildi.

"Soruma cevap vermeyecek misin?" dedi Brooks.

"Hayır çünkü ne sorduğunu anlamadım." Telefonumu bırakıp sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı kafamın arkasına götürdüm.

"O kadar zor bir soru değil, Connelly. Kıçım balon gibi mi değil mi?"

Ona öylece baktım. "Siktiğimin balon kıçı da ne demek?"

"Balon gibi işte." Elini sinirle sarı saçlarından geçirdi.

"Tamam. Yani şişko kıç mı oluyor?"

"Hayır, şişko değil. Aman ya, ne salaksın. Mükemmel şekilde yuvarlak iki küre gibi ve çok sıkı oluyor. Bilirsin işte, kıçında

iki büyük baloncuk varmış gibi. Balon kıç." Sesi bitkindi. "Hangi kısmını anlamıyorsun ki?"

Ciddi şekilde şaşkındım. "Neden soruyorsun?"

Sandalyelerden birine çöktü. "Çünkü dün gece Kayla'yı beceriyordum ve..."

"Ah, biliyorum," dedim ifadesiz bir sesle. "Her anını duydum."

"... onu duvara yaslamıştım, bilirsin, bacakları belime sarılıydı. Kıçını kavramıştım ve içine girip..."

"Dostum, bunları duymayı hiç istemiyorum."

"Ama varacağım bir nokta var, yemin ederim," diye ısrar etti.

O sırada takım arkadaşlarımız odaya girmeye başladı. Coby, McCarthy, Dmitry, Krem Şanti Haydutları Heath ve Jonah geldiler. En arkadan da birkaç son sınıf öğrencisi geldi.

Brooks seyirciler geldi diye susmayı aklına bile getirmedi. "İşte, ayakta yapıyorduk ve omuzlarıma tırnaklarını geçirmişti. Dolabımın kapağı açık olduğu için, durduğu yerden iç kısımdaki boy aynasını görebiliyordu." Ev arkadaşım konuşurken çok öfkeliydi. "Sonra birden kıkırdamaya başladı. Niye gülüp durduğunu sorduğumda kıçımın balon gibi olduğunu fark ettiğini söyledi!"

"Ne oluyor burada ya?" diye sordu birinci sınıf öğrencisi Adam, acınası bir sesle. Zavallı çocuk henüz bize alışamamıştı. Neredeyse bir sezon bitmek üzereyken bu deliliğe alışmış olması beklenirdi aslında.

Brooks sandalyesiyle birlikte döndü. Medya odamız çok hoştu. Kendi etrafında dönebilen, minderli sandalyelerimiz ve duvarların birini neredeyse tamamen kaplayan bir dev ekranımız vardı. Koçun, maçların belirli kısımlarını göstermek için videoyu dondurduğunda kullanmayı sevdiği bir sürü havalı elektronik alet de bulunuyordu.

"Balon kıç da neymiş?" diye sordu Heath.

"Kıçının iki küreye benzemesine deniyor," dedi Coby.

"Gördünüz mü!? Neden bahsettiğimi *biliyor* işte!" dedi Brooks, Coby'yi parmağıyla göstererek. "Benimki öyle mi?" diye sordu sonra diğerlerine bakarak.

"Dostum, seni düş kırıklığına uğratmak istemem ama," dedim. "Kıçına bakmak için vakit harcadığımı söyleyemem. Diğer erkeklerin kıçlarına da bakıyor sayılmam ve balon gibi bir kıçın tam olarak nasıl göründüğünü bilmediğim için sana cevap veremem. Bu yüzden Tanrı aşkına başka bir şeyden bahsedebilir miyiz artık?"

Görünen oydu ki başka konuya geçemeyecektik. Brooks, koçun masasındaki dizüstü bilgisayarlardan birini açmıştı bile. Birkaç kez bir yerlere tıkladı ve arkasındaki büyük ekranda bir internet tarayıcısı açıldı. "Pekâlâ, şöyle..." Arama kutusuna "balon kıç" yazdı.

İki saniye sonra ekranda yüzlerce minik fotoğraf belirdi, hepsinde de seksi kadınlar vardı.

"Ah, pardon. Hayır, *kızlara* bakmak istemiyorum." Brooks bu sefer de "erkek balon kıç" yazdı.

Çıkan ilk fotoğraf, gerçek bir baloncuğun içindeki takım elbiseli bir adam oldu.

"Bu adam baloncuğun içinde ne bok arıyor ki?" dedi Coby kahkahayı patlatarak.

"Belki de şu baloncuk hastalığına yakalanmıştır," dedi biri. "Bilirsiniz, dünyanın geri kalanından uzaklaşma ihtiyacı."

"Hastalık baloncuğun kendisi değil ki," dedi Dmitry sırıtarak. "Hastalığın çaresi."

"Erkek kıçı fotoğrafı bulmak niye bu kadar zor?" diye homurdandı Brooks. "Pekâlâ çocuklar, kendinizi hazırlayın."

"Weston," dedim uyarıcı bir sesle. "Ne yapmak üzeresin bilmiyorum ama yapma."

Maalesef ki kafasına bir şey koydu mu Brooks'u durdurmak kolay olmazdı. Özellikle de kafasındaki bu şey görünüşüyle alakalıysa. Kendini beğenmişin tekiydi.

Ekranda bir porno sitesi belirince bir kez daha uyarı yapmak zorunda kaldım. "Koç gelmeden önce şunu kapatsan iyi olur."

Brooks kapıya asılmış saate baktı. "On dakikamız var. Koç asla erken gelmez, tam vaktinde gelir."

Bu doğruydu ama üniversite arazisi içinde porno sitelerine bakacak değildik herhalde.

Brooks arama kutusuna tıklayıp "balon kıç" yazdı. Artık sadece porno sitesine bakmıyorduk, *gey* pornosuna dönmüştük. Harika.

"İşte!" dedi Brooks zaferle. "İşte Kayla'nın dediği şekil buydu!" *Balon kıç şaplak yiyor* yazan linke tıkladı.

Coby, "Dostum, bu saçmalıklara bakmak istemiyorum," diye yakındı.

Ama Brooks henüz aksiyon başlamadan videoyu durdurdu. Ekranda henüz bir erkek vardı, nedense bir jiujitsu stüdyosunun ortasında çırılçıplak soyunmaya karar vermiş bir İskandinav'dı.

Brooks onun kıçını yakınlaştırdı. Tamam, yalan söylemeyecektim, adamın kıçı *cidden* iki balonu andırıyordu. Vücudunun geri kalanı ince ve kaslıydı, bu yüzden de o sıkı iki balon gerçekten de tüm dikkati üzerine çekiyordu.

"Ona baktığımda ilk fark ettiğim bu oldu," diye itiraf etti Coby. "Gözlerim direkt kıçına gitti."

"Benim de," dedim. "Çok tuhaf, değil mi?"

"Benimki de öyle mi?" diye sordu Brooks. "Çünkü eğer öyleyse çok fena öfkeleneceğim. Baksanıza şuna, vücudunun geri kalanının yapısına hiç uyumlu değil."

"Dostum, sana söyledik ya, kıçına hiç dikkat etmedik," dedim sinirle. "Karşılaştırma yapamayız."

"İyi, bakın o zaman."

Arkasına dönüp pantolonunu indirdi.

Ve aynı anda Koç Pedersen içeri girdi.

Adam olduğu yerde kalakalmıştı. Bakışları bir ekrandaki çıplak adama, bir Weston'ın çıplak kıçına dönüyordu. Sonra bize bakıp kaşlarını çattı. "Ahmak mısınız siz ya? Ne sorununuz var?"

"Göründüğü gibi değil," dedi Brooks hemen.

"Gerçekten mi? Çünkü benim gördüğüm kadarıyla kıçını şu ekrandakiyle karşılaştırıyorsun ve evet, tıpkı ona benziyor. Şimdi şu kahrolası pantolonunu giy, bilgisayardaki saçmalığı kapat ve yerine otur, Weston."

Ev arkadaşım pantolonunu çekerken tamamen yıkılmış görünüyordu. "Kıçım balon gibiymiş, çocuklar. Bütün hayatım bir yalanmış gibi hissediyorum."

Kalecimiz Johansson sırıttı. "Estetik yaptırabilirsin."

"Yeter," dedi koç sertçe. "Böyle boktan şeylere ayıracak zamanımız yok. Beş gün sonra Jensen ve takımıyla karşı karşıya geleceğiz. Maç, New England kanallarında yayınlanacak. Aldığım duyuma göre HockeyNet de yayınlayacakmış. Şimdi söyleyin, kendinizi budala durumuna mı düşürmek istiyorsunuz yoksa kazanmak mı?"

"Kazanmak istiyoruz," diye mırıldandı herkes.

"Weston'ın kıçını düşünerek otuz bir çekmek mi istiyorsunuz yoksa maçı kazanmak mı?"

Seslerimizi yükselttik. "Kazanmak istiyoruz!"

"Güzel. O zaman lanet çenelerinizi kapatın ve dikkat kesilin."

TOPLANTININ ardından takım arkadaşlarımla birlikte odadan çıkamadan Pedersen beni durdurdu. "Bekle Connelly."

Ellerimi ceplerime sokup onun yanına gittim. "Ne oldu koç?"

"Otur." Sert yüz ifadesine bakılırsa aklından geçen şey moral

konuşması yapmak değildi. Karşıma geçip kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Senin neyin var, Jake?"

"Ne demek istiyorsun koç?"

"Sana ne oluyor diyorum. Sabah pistte çok dalgındın. Her zamankinden iki saniye yavaştın. Evet, hâlâ ortalama bir oyuncudan çok daha hızlısın ama senin ortalamana göre yavaş kaldın."

"Dikkatim dağınıktı," diye itiraf ettim.

"Az önce olanlara ne demeli? Normalde buraya erken geldiğinde toplantıyı başlatmış ve videoyu çoktan açmış olursun. Ama bugün geldiğimde Weston'ın kıçını ve bilgisayardaki gey pornosunu izlemekle meşguldünüz."

"Gey pornosu izlemiyorduk," diye teminat verdim. "Sadece..." Cümlenin gerisini getirmedim.

Çünkü haklıydı. Ben her zaman tüm dikkatimi oyuna vermiş olurdum. Buzda kayabilecek yaşa geldiğim günden itibaren hep tek bir amacım olmuştu ve kararlılığımı kaybetmemiştim. Takım toplantılarını ben yönetirdim. Toplanacağımız yere hep ilk ben giderdim ve ihtiyacı olan takım arkadaşlarıma yardım ederdim. Kendi zamanımdan, uykumdan ve ödevlere ayıracağım vakitten fedakârlık edip takımımızın tüm silahlarının çalışır durumda olduğundan emin olmak için elimden geleni yapardım.

Fakat son beş gündür kendimde değildim. Genel resme bakınca beş gün pek de fazla görünmüyor olabilirdi ama sezonun en önemli maçına hazırlanmak için sadece beş günümüz kalmışken ciddi şekilde fazla bir zamandı. Frozen Four finaline çıkmamız garantiymiş gibi davranamazdık, ilerlemek için Briar'ı yenmemiz gerekiyordu. Bu yüzden, şimdilik *en* önemli maç, beş gün sonraki maçtı ve ben de sadece bunu düşünüyor olmalıydım.

"Haklısın koç," dedim. "Olması gerektiği kadar iyi odaklanmıyordum."

"Sorun ne? Okul mu? Senin için özel öğretmen falan ayarlayalım mı?"

"Hayır, gerek yok. Yapılacak son birkaç ödevim kaldı ama benim için zor bir şey değil. Zaten teslim tarihi mayısta."

"O zaman ne var? Aile meselesi mi?"

"Hayır." Oturduğum yerde kıpırdandım. Ensem, hiç alışkın olmadığım bir utançla yanıyordu. "Bunu söylediğim için kendimi geri zekâlı gibi hissediyorum ama mesele, kız meselesi."

Koç hoşnutsuzlukla homurdandı. "Tavsiyemi ister misin?"

"Lütfen."

"Unut onu."

Bir kahkaha attım. Eh, pek de yardımcı olmamıştı. "Bu da bir çözüm tabii," dedim temkinli bir şekilde. Çünkü Koç Pedersen kendisine karşı gelinmesinden hoşlanmazdı.

"İnan bana evlat, *tek* çözüm bu. Kadınlar, Tanrı'nın belası baş ağrılarıdır. Hoş olanlar bile," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Sanki hepsi erkekleri kendi çıkarları için kullanma ve duygularıyla oynama konusunda uzman olarak doğmuşlar. Bizi ya köleye ya da aptala çeviriyorlar."

Koçun bu tepkisine oldukça şaşırmıştım. Sesindeki keskinliğe bakılırsa zamanında biri tarafından kalbi kırılmıştı. Bildiğim kadarıyla Pedersen hiç evlenmemişti. Çocukları yoktu ve kız arkadaşı varsa bile ondan hiç bahsetmiyordu. Geçen sene Boston'daki bir takım etkinliğinden, dapdar bir elbise giymiş bir kızılla ayrıldığını görmüştüm. Yani eşcinsel değildi ama... kim tam olarak emin olabilirdi ki?

Konuşmasına bakılırsa ilişkiler konusunda pek de olumlu düşünmüyordu.

"Bu kadınların hepsinin senden bir isteği olur, evlat. *Her zaman.* Alırlar, alırlar, alırlar ama hiçbir şey vermezler. Kimse kimseyi gerçekten önemsemez. Bu yüzden sen de kendini düşünmelisin, anladın mı?"

Ben de genelde bunu yapardım. Hayatım boyunca bunu yapmıştım ama son zamanlarda neden işe yaramıyordu bilmiyor-

dum. Brenna aramızdakileri bitirdiğinden beri midem düğüm düğümdü sanki.

"Senin en çok hangi yönünü seviyorum, biliyor musun Jake?"

"Hangi yönümü?" diye sordum ihtiyatlı bir şekilde.

"Bencil olmanı."

Tüylerim diken diken oldu. Koç bunu iltifat olarak söylemişti ve benim için yeni bir şey değildi. Bencil olduğumu *biliyordum*. Ama yine de koçumdan bencil olduğumu duymak beni sinirlendirmişti.

"Hedeflerinle arana kimsenin girmesine izin vermiyorsun," diye devam etti. "Kendi ihtiyaçlarına hep öncelik veriyorsun. Zaten bu böyle olmalı. Bu yüzden kaderinde yıldız olmak yazılı." Kafasını tekrar iki yana salladı. "Bir kız yüzünden böyle bir duruma düştün, ha? O zaman unut onu. Kazanmaya odaklan. Ağustosta sahip olacağın yepyeni işe odaklan. Buzda atacağın tek bir yanlış adım kariyerini sonlandırabilir. Odağını kaybetmen tehlikeli sonuçlar doğurur. Sadece sakatlanma riskiyle karşı karşıya kalmazsın, bir de itibarını kaybedersin. Yeni patronlarının, her maçını izlediğini ve detayları incelediğini asla unutma."

Haklıydı.

"Bu yüzden kendini oyuna ver. Kızı unut. Hayatına başka kızlar da girecek. Edmonton'a gittiğinde sıcak kalmanı sağlayacak bir sürü hayranın olacak." Eğilip omzumu kavradı. "Anlaştık mı?"

Yavaşça kafa salladım. "Anlaştık. Merak etme koç. Kafamı toparlayacağım."

"İşte duymak istediğim buydu."

Ama Bright-Landry Hokey Merkezi'nin kapılarından çıkar çıkmaz ilk yaptığım şey tekrar Brenna'ya yazmak oldu.

Koçun konuşmasından etkilenmiştim ama onun istediği yönde değil. Ben, bir kadın tarafından incitilen ve bu yüzden bütün kadınlardan nefret eden bir adam olmayacaktım. Öfkelenmeyecektim.

Brenna'yı benimle çıkmaya zorlayamazdım ama en azından hâlâ aklımda olduğunu gösterebilirdim.

BEN: Selam Ateşli, yine ben. İstediğin kadar beni görmezden gel. Ama şunu unutma, fikrini değiştirirsen hep buradayım.

24

BRENNA

Salı sabahıydı ve sıska bir sarışın bana pis pis bakıp duruyordu.

Arkadaşım Audrey ile Coffee Hut'ta buluşmak için sözleşmiştik ama o beş dakika gecikmişti. Belki de tezgâhtaki sıska sarışının kızgın olmasının sebebi, iki kişilik masayı kaplamış olmamdı. Ama bu çok saçmaydı. O da tek başınaydı. Neden iki kişilik masayı isteyecekti ki? Amerika'daydık sonuçta. *İlk gelen kapar, kızım.*

Yine de Audrey'ye bir acil durum mesajı attım çünkü kafe tıklım tıklımdı ve görevlilerden birinin gelip masayı başkalarına vermek zorunda olduklarını söylemesi an meselesiydi.

BEN: Neredesin? İnsanlar masamızı çalmaya çalışıyorlar.

AUDREY: Hâlâ profesörle konuşmak için bekliyorum.

Cidden mi? Hâlâ okulda mıydı yani? Gazetecilik binası ile Coffee Hut'ın arası on dakikaydı. Arkadaşımın sonraki mesajı korkularımı doğruladı.

AUDREY: Oraya varmam en az 15 dakika alır. Bekleyecek misin yoksa öğleden sonra mı buluşalım?

BEN: Öğleden sonra vaktim olmayacak. :(Dersim 1'de başlayıp 5 civarı bitecek. O zaman akşam yemeği yesek?

AUDREY: O saatte gelemem :(

Off. Aynı bölümde okumamıza rağmen Audrey'le uzun zamandır birlikte vakit geçirememiştik. Dersler esnasında pek fazla konuşamıyorduk çünkü çoğunlukla haber mahalline gönderiliyorduk, sonrasında da haberi yazmamız isteniyordu. Bu ay arkadaşım Elisa'yla da fazla görüşememiştim. Herhalde sebebi yılın en yoğun zamanında olmamızdı. Final sınavları ve ödevleri vardı, hokey sezonu en önemli noktasındaydı. Daha biz anlayamadan mayıs gelecekti ve sömestr sona erecekti.

BEN: Tamam bekleyeceğim. Suratını özledim.

AUDREY: Ay seviyorum seni. Görüşürüz.

"Brenna Jensen?"

Kafamı kaldırdığımda tezgâhtan bana pis bakışlar atan kızla karşılaştım. Bir metre uzağımda duruyordu ve yüz ifadesi hâlâ aynıydı. Pencerenin ötesindeki kasvetli gökyüzünü andırıyordu.

"Sen kimsin?" diye sordum ihtiyatla.

"Ben Hazel. Hazel Simonson."

Ona boş boş baktım. "Peki. Birbirimizi tanıyor muyuz?"

Alnı kırıştı ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. "Jake benden hiç bahsetmedi mi?"

Kahve fincanımı tutan parmaklarımı sıktım. "Jake'i tanıyor musun?"

"Evet. Çok iyi tanıyorum."

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Yemin ediyorum, eğer bu kız Jake'in sevgilisi olduğunu falan söylemeye kalkarsa...

Hayır. Öyle bir şey söylese bile yalan olduğunu bilirdim. Jake sahtekâr değildi. Sevgili yapmadığını kendisi söylemişti. Aynı anda iki kadını idare ettiğini falan da sanmıyordum.

"Sana katılabilir miyim?" dedi Hazel soğukça.

"Aslında biriyle buluşacağım."

Yine de oturdu. "O gelene kadar sana eşlik edeyim o halde." Ellerini masanın üstünde birleştirdi. "Tartışmamız gereken birkaç şey var."

Sandalyemde arkama yaslanıp vücut dilimle rahat olduğumu gösterdim. Hazel ise yüzleşmeye hazırlanıyor gibiydi. Ben agresifliğe her zaman kayıtsızlıkla karşılık verirdim. Karşımdakinin tüylerini kabartmasına neden olurdu çünkü. "Bak, Hazel. Alınma ama seni tanımıyorum. Jake'le tanıştığını iddia ediyorsun ama o bana senden bir kez bile bahsetmedi."

Kızın açık kahverengi gözleri bir an için parladı.

"Bu yüzden, davetsizce masama oturan ve bana sanki kedisini boğmuşum gibi bakan bir yabancıya güvenmediğim için beni bağışla." Bacak bacak üstüne atıp bir elimi kaygısızca dizime dayadım.

"Jake'i tanıyorum," dedi Hazel ters ters. "Gloucester'da birlikte büyüdük. Okula birlikte gittik. Anne babasını tanıyorum. Lily ve Rory."

Bu konuda ona bir şey diyemezdim çünkü Jake anne babasının adını da bana hiç söylememişti.

"Bu cumartesi ailesinin evinde hep birlikte kahvaltı ettik." Yüzüne minik bir kibir yerleşti. "Oraya Jake'le birlikte trenle gittik."

Midemde rahatsız edici bir his oluştu.

"Ben onu herkesten iyi tanırım," diye bitirdi kız sözünü. Artık yüzündeki minik kibir devleşmişti.

"Öyle mi?" dedim harfleri uzatarak.

"Evet. Jake aklı başında biridir ve göründüğünden çok daha zekidir. Normalde böyle oyunlara kanmaz."

Bu dişi aslan rolleri sinirlerime dokunmaya başlamıştı. "Biri ona oyun mu oynuyormuş?"

"Aptalı oynama şimdi." Parmaklarını birbirine geçirip sıktı. "Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum. Jake bana çıktığınızı söylediğinde internetten seni araştırdım."

Şaşkınlığımı, gözlerime ulaşmadan dizginlemeyi başardım. Jake bu kıza çıktığımızı mı söylemişti?

Hazel sırıttı. "Dediğim gibi, Jake'le ben eski dostuz. Birbirimizden sır saklamayız."

Midemdeki his büyüdü ve yakıcı bir hal aldı. Sanki biraz kıskançlığı andırıyordu. Ama büyük bir miktar öfke de vardı. Bu kız kim olduğunu sanıyordu ki?

Kibirli gözlerine baktım. "İkinizin böyle sıkı fıkı olması çok hoş. Gerçi bu kadar yakın olsaydınız Jake'le artık görüşmediğimizi de bilirdin, orası ayrı."

Bunu yüksek sesle söylemek içimi pişmanlıkla doldurmuştu. Jake'i özlediğimi inkâr edemezdim. Evime geldiği günün üzerinden bir hafta bile geçmemişti ama bana sonsuzluk gibi geliyordu. Jake sürekli aklımdaydı ve her gün attığı mesajlar işimi daha da zorlaştırıyordu. Fikrimi değiştirirsem her zaman orada olduğuyla alakalı dünkü mesajı neredeyse pes edip onu aramama neden olacaktı hatta.

Ama son anda kendime gelmiş, aramızdaki şeyin bitmesinin neden iyi olduğunu kendime hatırlatmıştım. Bir erkek arkadaşım olmasını istemiyordum özellikle de birkaç ay sonra başka bir ülkeye taşınacak birini hiç istemiyordum. Ayrıca evet, bir yanım o akşam odamda olanlar yüzünden hâlâ utanç içindeydi. Jake'in gözlerine bile bakmakta zorlanmıştım çünkü babamın, şımarık bir çocukmuşum gibi bana nutuk çekmesine şahit olmuştu.

Küçük düşürücü bir şeydi bu.

"Hepsini biliyorum," dedi Hazel, düşüncelerimi bölerek. "Senin bitirdiğini söyledi. Jake hakkında ne dersen de onun şüpheci bir insan olmadığını biliyorum ve..."

"Tüm bunların şüpheyle ne ilgisi var?" diye araya girdim.

"Çok ilgisi var. Çünkü *ben* şüpheci bir insanım ve senin neyin peşinde olduğunu biliyorum."

"Peki." Bu konuşma beni iyice yormuştu artık.

"Koç Jensen'ın kızı, önemli maçların olduğu bir dönemde Harvard kaptanıyla yatıyor. Onu büyüsü altına alıyor, aklına giriyor ve sezonun en büyük maçının hemen öncesinde terk ediyor. Jake şu anda çok üzgün çünkü kızın biri onu yok saydığı için hokeye, yani hayatındaki en önemli şeye odaklanamıyor."

Midemdeki hisler kokteyline yeni bir duygu daha katılmıştı şimdi. Vicdan azabı. "Jake üzgün mü?"

"Evet. Tebrikler istediğini aldın."

"Benim istediğim bu değildi."

"Tabii tabii, öyledir." Sandalyesini yere sürterek geri itti ama kalkmadı. "Ondan uzak dur. Jake ve ben, çocukluğumuzdan beri birbirimizi kollarız. Sporcu hayranı budala bir kızın onu sabote etmesine ya da hedeflerine ulaşmasını engellemesine izin vermeyeceğim."

"Sen *izin vermeyeceksin*, ha? Kusura bakma ama kuzenim Leigh'in dört yaşındaki kızının deyimiyle sen benim patronum değilsin." Kıkırdadım. "Ayrıca ben bu dünyada sporcu hayranı budala kız tiplemesine en uzak kişiyimdir."

"Tabii, öyledir," dedi Hazel tekrar.

"Ah bu arada, ben hiç kimseyi sabote etmiyorum ve bu, konuyla ilgili son sözümdür. Kendimi sana açıklamayacağım ya da Jake'le ilişkimi seninle tartışmayacağım çünkü bu seni hiç ilgilendirmez."

Gergince ayağa kalktı. "Her neyse. Aranızdakileri bitirmişsin zaten. Bu şekilde devam edersen sorunumuz olmaz."

Dişlerimi göstererek ama hiçbir sıcaklık olmadan gülümsedim. "Bu kadar mı?"

"Şimdilik. Sana iyi günler."

Jake'in bu dünyadaki (sözde) en iyi dostunun Coffee Hut'tan çıkıp gitmesini izledim.

Bir yandan, insanların önemsedikleri kişiler için pençelerini çıkarmaları takdir ettiğim bir şeydi. Ama Jake'i sabote ettiğim ya da onunla birlikte olmak gibi adice bir plan yaptığım suçlamasını kabul edip oturmayacaktım herhalde.

Ben zaten en baştan beri Jake'le yakınlaşmaya niyetli değildim. Sırf Ed Mulder ve aptal Edmonton takıntısı yüzünden Jake'le çıkmıştım. Sonra aramızdaki şey fizikselleşmişti çünkü iki insanın kimyası uyuşuyorsa sonuç genelde bu oluyordu. Kimyanın tuttuğu birini bulmak zordu ve bulduğunda ona karşı koymak çok daha zor oluyordu.

Hah, acaba *Hazel*, Jake'e karşı koyabilir miydi? O çekici yeşil gözlerini yüzüne diktiğinde...

O anda aklıma bir şey dank etti. Az önceki konuşma, sadece arkadaşını savunan biri tarafından mı yapılmıştı? Yoksa Hazel, Jake'e karşı bir şeyler mi hissediyordu?

Aslında durum buysa hiç de şaşırmazdım.

Telefonum çaldığında nedense bir an Jake'in aradığını düşündüm ve nabzım hızlandı. Ama ekranda HockeyNet kelimelerini gördüğümde kalbim çok daha hızlı atmaya başladı. Sonunda.

Derin bir nefes alıp gerginliğimi yatıştırmaya çalıştım. "Alo?"

"Brenna Jensen'la görüşebilir miyim lütfen?" dedi net bir kadın sesi.

"Ben Brenna."

"Brenna merhaba. Ben Ed Mulder'ın ofisinden Rochelle. Bay Mulder, stajyerlik pozisyonunu konuşmak için yarın gelip gelemeyeceğini sormamı istedi."

"Ah, şey..." Yarınki programımı hızlıca kafamdan geçirdim. İlk dersim öğleden sonra birdeydi. Yine Boston'a gidip gelmem gerekecekti ama sanırım yapabilirdim. "Gelebilirim ama sabah erken saatlerde olursa. Öğleden sonra birde dersim var."

"Korkarım ki Bay Mulder'ın sabahı tamamen dolu." Hattın diğer ucundan klavye sesi geldi. "Öğleden sonra beş buçuk sana uyar mı peki?"

"Bir şeyler ayarlayabilirim," dedim hemen çünkü zor biri gibi görünmek istemiyordum.

"Mükemmel. Yarın görüşmek üzere o halde."

Telefonu kapattı.

Yüreğim heyecanla dolmuştu. Kafamın gerisinde bir ses kendimi bu kadar kaptırmamamı söylüyordu. Bu telefon, işi aldığımı göstermezdi.

Ama bu durumda nasıl ümit etmeden durabilirdim ki? Adam beni geri çevirmek için Boston'a kadar çağırmazdı herhalde.

Hiç kimse o kadar pislik olamazdı, değil mi?

"POZİSYON için başka birileriyle devam etmeye karar verdik."

Ah. Görünüşe göre Ed Mulder *gerçekten* o kadar pislikti.

Misafir sandalyesinde oturduğum yerde güçlükle yutkunup sakin bir sesle konuşmayı başardım. "Üç pozisyon için de mi?" İşe üç stajyer alınacağını söylemişti.

"Evet. Çok iyi birkaç adam bulduk. Yanlış anlama, senin eğitimin de onlar kadar iyi ama bu adamların ikisi sporcu. Ve üçü de masaya sıra dışı bir şeyler koydular."

Penislerini.

Masaya penislerini koymuşlardı kesin.

Aklımda buna dair tek bir şüphe yoktu ama yine de kendimi saygılı olmaya zorladım. "Anladım. Peki o halde. Zamanınız için teşekkürler." *Beni onca lanet kilometreyi tepmeye zorladığın için teşekkürler.*

Normal pislikler gibi e-posta atarak işe alınmadığımı söyleyebilirdi ama haaayır, pisliklerin kralı olduğunu kanıtlamak zorundaydı.

Yerimden kalkmaya yeltendim ama Mulder kıkırdayarak eliyle kaldırdı. "Bir dakika. Seni buraya bir tek bu konu için çağırmadım."

Popomu tekrar sandalyeye koydum. Her şeye rağmen içimde minicik bir umut belirmişti yine. Belki de bana farklı bir pozisyon teklif edecekti. Belki de ücretli bir iş veya...

"Seni ve Jake'i bu pazar günkü Bruins maçına davet etmek istemiştim." Bana yüzü parlayarak bakıyordu. Sanki coşkuyla ellerimi falan çırpmamı bekliyordu. "Kanalın, arenada özel bir maç izleme odası var. Kardeşimle yengem de orada olacaklar. Lindsay ve Karen geçen akşam seninle tanıştıklarına çok memnun olmuşlar. Biz erkekler maçın tadını çıkarırken siz hanımlar sohbet edebilirsiniz."

Massachusetts'te cinayet yasadışı mıydı?

Elli eyaletin ellisinde de yasadışı, diye hatırlattım kendime.

Belki de iyi bir avukat tutsam herkesi nefsi müdafaa yaptığıma ikna edebilirdim. Summer'ın babası bir savunma avukatıydı. Mutlaka beni idamdan kurtarırdı.

Göğsümde kaynayan öfke dışarı taşmak üzereydi. Bu öküz herifin beni buraya kadar çağırmasının nedeni, staj başvurumu reddettiklerini söylemek ve beni, kendisi sahte erkek arkadaşımla maç keyfi yaparken karısı ve yengesiyle örgü ve dekorasyon işleri konuşmaya davet etmekti demek.

Çok şükür ki şu anda yanımda tabanca falan yoktu.

"Davetiniz için teşekkürler. Jake'e bir sormam gerek," dedim gergince. İçimdeki saf hiddetin yüzüme yansımamış olmasını umuyordum. "Size haber veririm."

"Harika. Umarım gelebilirsiniz. Karım siz ikinizin nasıl mükemmel bir çift olduğunuz konusunda konuşmayı kesemiyor." Göz kırptı. "Merak etme, bu bizim küçük sırrımız."

Ona sahte bir tebessüm attım. "Teşekkürler."

"Seni kapıya kadar geçireyim."

"Hiç zahmet etmeyin!" Yüzümdeki zorlama neşe maskesi her an düşecek gibiydi. "Ben yolu biliyorum. Size iyi günler, Bay Mulder."

"Ed."

"Ed."

Sahte gülümsemem ofisten çıkar çıkmaz silindi. Kapının yanındaki askıdan ceketimi alırken hareketlerim gergindi. "Seninle tanışmak güzeldi," dedim Rochelle'e.

"Seninle de. Hayatta iyi şanslar," dedi anlayışla.

Koridora çıktım ama binadan hemen ayrılmadım. Stüdyoları bir kez daha gezmek, hasretle bakmak istiyordum. Mağaraya benzeyen yere ulaştığımda bir haber programı çekildiğini gördüm. Mesafemi koruyarak yavaşça, gizlice yaklaştım. İki analist, dün akşamki Ottawa Senators maçını ve Brody Lacroix'nın galibiyet golünü yorumluyorlardı. Biri, "Geoff, maçtan sonra Brody'le konuştu. Çaylak oyuncu işte şunları dedi," dedi.

Gözümün ucuyla kontrol kabininde bir hareketlenme fark ettim. Yönetmen birine işaret etti ve röportajın görüntüsü birden iki sunucunun arasındaki ekranda belirdi. Geoff Magnolia'nın sinir bozucu yüzü tam ortadaydı. Bu adam, maçlardan sonraki soyunma odası röportajlarının çoğunu yapan kişiydi ve oyuncular onu "kardeşlerden biri" olarak görürlerdi.

Magnolia, oyunculara maç hakkında sorular sormak yerine çoğunlukla ukalaca espriler yapar dururdu. Nedense bu Senators maçından sonra Brody Lacroix ile konuşurken gerçek bir gazeteci gibi davranmaya karar vermiş görünüyordu. Lacroix'nın üçüncü devredeki başarısını ve harika geçen sezonunu konuştular. Magnolia tam üç kez, çocuğun ailesinin onunla mutlaka çok gurur duyduğunu söyledi. Lacroix üçünde de rahatsızca ve hafifçe gülümseyip kısa bir cevap verdikten sonra kafasını başka yöne çevirdi.

Kafamı iki yana salladım. "Geri zekâlı," diye mırıldandım. Benimle aynı anda başka bir kadın sesi de, "Angut," diye hırladı.

Hızla arkama döndüğümde idolüm Georgia Barnes'ın birkaç metre ötemde durduğunu gördüm. O da bana bakıyordu ve ilgisi çekilmiş gibiydi.

"Şimdi kısa bir reklama gidiyoruz," dedi sunuculardan biri. "Reklamlardan sonra Nashville'deki Herbie Handler ile konuşacak ve bu akşamki Predators-Flyers maçı hakkında ne düşündüğünü soracağız."

"Kestik," diye bağırdı bir kameraman.

O anda sanki bir düğmeye basılmış gibi set canlanıverdi. İnsanlar sağa sola koşturuyor, konuşmalar stüdyoda yankılanıyordu. "Birisi şu lambayı düzeltsin!" diye yakındı sunuculardan biri. "Lanet olası retinalarımı yaktı!"

Düşük statülü görünen bir asistan fırlayıp lambaları düzeltmeye başlarken Georgia Barnes bana bir bakış daha attıktan sonra setten ayrıldı.

Bir an duraksadım, sonra kadının peşinden koşup ona seslendim.

Georgia, apaydınlık koridorda durup bana döndü. Siyah, ince çizgili kumaştan bir etek, beyaz ipek bluz ve siyah babetler giymişti. Bu şık ve narin görünüşüne rağmen onun barut gibi bir kadın olduğunu biliyordum.

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedim. "Ama büyük bir hayranınız olduğumu söylemek istedim. Ülkedeki en keskin zekâlı, en maharetli gazetecilerden biri olduğunuzu düşünüyorum."

Georgia bana sıcak bir tebessüm attı. "Sağ ol. Minnettarım." Zeki gözleri beni süzdü. "Burada mı çalışıyorsun?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Aslında daha az önce, stajyerlik pozisyonuna kabul edilmediğimi öğrendim."

"Anlıyorum." Hüzünlüymüş gibi kafasını salladı. "Duyduğu-

ma göre o staj işi için rekabet büyükmüş. Gerçi buna hazırlıklı olmalısın," diye devam etti kuru bir sesle. "Bu endüstride genel olarak rekabet büyüktür. Özellikle de kadınlar için."

"Ben de öyle duydum."

Tekrar yüzüme baktı. "Geoff Magnolia'ya neden geri zekâlı dedin?"

Yanaklarım bir anda ısındığında kızarmamış olmayı ümit ettim. "Ah, şey. Öyle dediğim için üzgünüm..."

"Üzgün olma. Ama neden öyle dediğini anlat bakalım bana."

Tuhafça omuz silktim. "Sorduğu sorular yüzünden. Birileri o adama röportajlarından önce az da olsa araştırma yapmasını söylemeli. Lacroix'ya tam üç kez ailesini sordu."

"Sorduysa ne olmuş?" dedi Georgia. Sesi kaygısızdı ama beni test ettiğini hissediyordum.

"Lacroix'nın annesi kanser yüzünden öleli bir ay bile olmadı. Soru her sorulduğunda gözyaşlarına boğulacakmış gibi oldu çocuk. Magnolia bunu biliyor olmalıydı."

"Evet, biliyor olmalıydı. Ama az önce de karar verdiğimiz gibi, Geoff Magnolia bir geri zekâlı." Sesini gizli bir şey söyleyecekmiş gibi alçaltarak devam etti: "Sana bir sır vereyim... Adın neydi?"

"Brenna."

"Sana bir sır vereyim, Brenna. Magnolia kuraldır, istisna değil. Eğer bir gün burada çalışırsan, her gün böyle geri zekâlılarla karşılaşmaya hazır olmalısın. Hatta daha kötüsü, sırf vajinan var diye buraya ait olmadığını her gün sana hatırlatacak cinsiyetçi pisliklerle."

Hafifçe gülümsedim. "Sanırım bunu bugün deneyimledim."

Kadının yüzü yumuşadı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Tek diyebileceğim şu, bir kere reddedilmenin, yüzüne bir kapının kapanmasının seni durdurmasına izin verme. Kanallara, radyolara, çalışan alan her yere başvur." Göz kırptı. "Herkes bizi bu alanın dışında istemiyor. Ve değişim çok yakın. Yavaş olsa da değişimin gerçekleşeceğine söz verebilirim."

Georgia kolumu hafifçe sıkıp uzaklaşırken hayranlıkla arkasından bakakaldım. Onun haklı olduğuna inancım tamdı, değişim gerçekleşecekti. Tek dileğim hızla gerçekleşmesiydi. Bir kadın muhabirin, soyunma odasında sporcularla röportaj yapmasının kabul edilmesi on yıl almıştı. *Sports Illustrated* muhabirlerinden birinin dava açması sonucunda mahkeme, kadın muhabirlerin soyunma odalarına girmesinin yasaklanmasının kanunun 14. Madde'sine aykırı olduğuna karar vermişti.

Maalesef ki yasaları değiştirmek, insanların davranışlarını değiştirmiyordu. ESPN, işe daha fazla kadın haberci ve analist alarak adım atmıştı. Ama sadece, erkek meslektaşları gibi işlerini yapmaya çalışan kadınların spor alanında düşmanlıkla ve cinsiyetçi yaklaşımlarla karşılaşması beni deli ediyordu.

"Brenna selam!" Geçen hafta tanıştığım sahne amiri Mischa, asansörlerin orada yanıma gelmişti. "Yine buradasın."

"Buradayım," dedim alaycı bir şekilde.

"Haberler iyi mi o zaman?"

"Maalesef ki hayır. Bay Mulder, işi alamadığımı yüzüme söylemek için çağırmış beni."

"Aa, çok üzgünüm. Kötü olmuş." Kafasını iki yana sallarken düş kırıklığına uğramış gibiydi. "Senin buralarda olman hoşuma giderdi."

"Eh, yeni stajyerlerin iyi olacağından eminim."

"Olabilir. Ama Mulder'ın seni almayarak çok şey kaçırdığını düşünüyorum."

"İstersen ona da söyle bunu." Asansör kapıları kayarak açılırken uzanıp elimi onun koluna koydum. "Seninle tanışmak güzeldi, Mischa."

"Seninle tanışmak da öyle, Brenna."

Asansörde yalnız kaldığımda gülümsemem soldu. Gözyaşları gözlerimi yakıyordu ama kendime ağlamama emri verdim. Ağlayamazdım. Bu sadece bir staj işiydi. Bu yaz çalışmak için yerel bir

televizyon ya da radyo kanalı bulabilirdim. Sonbaharda da tekrar HockeyNet'e başvurur ya da belki daha iyi bir yer bulurdum. Dünyanın sonu gelmemişti ya.

Ama kahretsin. Bu staj işini gerçekten, gerçekten çok istemiştim.

Çantamdan telefonumu çıkarırken parmaklarım titriyordu. Tren istasyonuna gitmek için taksi falan çağırmalıydım. Ama bunun yerine Jake'in dün attığı mesajı düşündüm.

Dudağımı ısırdım.

Onu aramak muhtemelen kötü bir fikirdi.

Yine de aradım.

"VAY canına, benimle yine konuşuyorsun demek?" dedi Jake, yirmi dakika sonra buluştuğumuzda. "Bu onuru hak etmek için ne yaptım?"

Moralim o kadar kötüydü ki ona alaycı bir cevap bile veremedim. "Staj işini alamadım," dedim ruhsuzca. "Mulder benim yerime penisi olan üç erkeği seçti."

"Penisi olmayan erkekleri almıyor muymuş?" Gülümsedi ama gülümsemesi uzun sürmedi. "Çok üzüldüm, Ateşli. Kötü olmuş." Bana dokunmak ister gibi elini uzattı ama sonra indirdi.

Bright-Landry Hokey Merkezi'nin ön basamaklarındaydık. Bu bana kutsal şeylere küfür etmek gibi geliyordu ama neyse ki takım arkadaşları etrafta değildi. Jake'i aradığımda, antrenmanının saatler önce bittiğini, kendisinin maç videolarını izlemek için arkada kaldığını söylemişti. Kendini adama diye buna derlerdi işte. Bu özelliğini takdir etsem de dairesi yerine buraya gelmek zorunda kalmıştım. Halbuki dairesinde görüşmeyi tercih ederdim.

Yarama tuz basmak ister gibi gökyüzü de kasvetli bir hal almış ve üzerimize sağanak yağmuru boşaltıvermişti. Hava sabahtan beri bulutlu ve soğuktu ama şimdi birden her yer kararmış ve saçlarımız saniyeler içinde sırılsıklam olmuştu.

"İçeri gel," dedi Jake elimi tutarak.

Hızlıca binaya girdiğimizde seneler içindeki şampiyonluk flamalarını ve bordo formalı oyuncuların çerçevelenmiş fotoğraflarını görerek yüzümü buruşturdum. "Ya biri bizi görürse?" diye tısladım, alnıma düşen ıslak saçlarımı geri iterek.

"Görürlerse görsünler. Kimin umurunda? Sadece konuşuyoruz, değil mi?"

"Kendimi çok göz önünde hissediyorum," diye homurdandım.

Gözlerini devirdi. "İyi. Gel, medya odasına gidelim o zaman. Kapalı bir yerdir ve içeride benden başka kimse yoktu zaten."

Peşinden koridorda ilerlerken uzun adımlarını izledim. Son görüşmemizin üzerinden daha bir hafta bile geçmemişti ama nedense ne kadar uzun boylu ve çekici olduğunu unutmuştum. Bana sarılmaya ya da beni öpmeye yeltenmemişti. Şimdi keşke yeltenseydi diye düşünüyordum.

Bizim Briar'da sahip olduğumuza benzeyen, son teknoloji aygıtlarla donatılmış medya odasına girdiğimizde deri ceketimi üstümden çıkarıp sandalyelerden birinin arkasına astım ve yumuşak sandalyelerden birine karamsarca çöktüm. "Bu işi gerçekten çok istemiştim."

"Biliyorum." Jake de yanımdaki sandalyeye oturup fazlasıyla uzun bacaklarını uzattı. "Belki de böylesi daha iyidir. Mulder senin direkt üstün olmayacak olsa da belki bir şekilde onunla karşılaşmak zorunda kalırdın. O adam pisliğin teki."

"Doğru." Birden dev ekrandaki görüntüyü fark ettim. Hunter Davenport birisiyle teke tek karşılaşmak için eğilmişti. "Casusluk yapıyoruz demek?" dedim gülerek.

"Casusluk değil, tedbir. Şu sıralar sizinkilerin de aynı şeyi yapmadığını söyleme."

"Eh, buraya Briar sırlarını açık etmeye gelmedim. Bizimkiler hakkında bir şey sorma."

Bana doğru dönüp yapılı yüzünde ciddiyetle bana baktı. "O zaman neden geldin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani kuzenin bu şehirde yaşıyor. Burada başka arkadaşların da olduğunu sanıyorum."

"Eee?"

"Kötü haberi aldıktan sonra neden ilk beni aradın?"

Gözlerimi ona çevirdim. "İlk seni aradığımı nereden biliyorsun? Belki başka kimse açmadı."

"Başka birini aradın mı?" diye sordu nazikçe.

"Hayır," diye itiraf ettim. Bu itiraf kendimi sorgulamama da neden olmuştu. *Gerçekten*, neden onu aramıştım? İki kez randevuya çıkmış, birkaç kere telefonda konuşmuş, bir iki kere de yakınlaşmıştık sadece. Bugün rahatlamak için Jake'e ulaşmamı gerektirecek bir sebep yoktu aslında. Destek alabileceğim başka arkadaşlarım vardı: Mesela Summer, Audrey veya Elisa. Neden onları aramamıştım?

"Neden ben?" diye sordu Jake.

Bitkince nefes verdim. "Bilmiyorum."

"Biliyorsun." Hafifçe kıkırdadı. "Benden hoşlanıyorsun."

"Hoşlanmıyorum."

"Evet, hoşlanıyorsun. Geçen hafta beni bu yüzden evinizden kovdun."

"Hayır. Babam kapının hemen dışındayken altmış dokuz yaptığımız için kovdum seni."

Jake homurdandı. "Bu konuyu açmak zorunda mıydın şimdi?"

"Hangi konuyu? Babam konusunu mu?"

"Hayır, yaptığımız şeyin konusunu." Gözleri şehvetle parladı. "Senin yüzünden sertleştim işte."

"Bana sürekli sertmişsin gibi geliyor," diye homurdandım ben de.

"Bu teoriyi buraya gelip test etmek ister misin?" Kaşlarını kışkırtıcı bir şekilde oynatırken elini bacaklarına vurdu.

Gülmeyi kesemiyordum. "Ne teorisi? Kendin itiraf ettin ya zaten."

Bacaklarını birbirine bastırıp birkaç saniye boyunca Converse ayakkabılarına baktı. "Peki. Baban bizi neredeyse yakaladığı için kovuldum demek."

"Aynen."

Bu tam olarak doğru sayılmazdı. Onu kovmuştum çünkü karşısında daha fazla kırılganlık göstermek istememiştim. Bir iki saatlik bir süre içinde zaten onu ne kadar çok istediğimi, beni nasıl tahrik ettiğini göstermiştim. Babamla yaptığım küçük düşürücü konuşmayı, daha doğrusu küçük bir çocukmuşum gibi azarlanmamı duymasına izin vermiştim.

Hiç kimsenin, özellikle de bir erkeğin, beni babamın gördüğü gibi görmesini istemiyordum.

Jake'in gözleri üzerimdeydi. "Ne?" diye mırıldandım.

"Bu söylediklerine inanmıyorum." Sesi sertleşmişti. "Görüşmeye devam edersek ne olacak diye korkuyorsun bu kadar?"

"Korkmuyorum. Aramızdaki şey bir yere varmayacakken görüşmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

"Sadece aranızdaki şeyin bir yere varacağını düşündüğün erkeklerle mi zaman geçirirsin?"

"Hayır."

Jake düşünceli görünüyordu. "Gel buraya."

Ve gözümü bile kırpamadan beni sandalyemden kucağına çekti. Pantolonunun önündeki kabarıklığı artık istesem de görmezden gelemezdim. Durumu kabullenerek içimi çektim ve bir

bacağımı diğer tarafına atarak kucağına yerleştim. Daha da büyüyen ereksiyonu tam merkezime dokunuyordu ve o kadar iyi hissettiriyordu ki kendimi tutamayıp ona sürtündüm.

Jake boğuk bir ses çıkardı, iri ellerinden birini omurgamdan aşağı kaydırırken diğerini saçlarıma daldırdı.

Ben de mantığı bir kenara atıp kafamı eğdim. Dilimi değdirdiğim dudaklarını araladı. Dillerimiz buluştuğunda hafifçe inledim. Ağzında naneli sakız tadı vardı ve dudakları sıcacık, yumuşacıktı. Ellerimi ensesine götürüp kendimi onun sıcaklığına bıraktım.

"Seni öpmek beni öyle sertleştiriyor ki," diye mırıldandı.

"Öpüşmeden önce de sertleşmiştin."

"Evet çünkü seni öpmeyi düşünüyordum."

Soluksuz bir kahkaha attım. "Sen..." Bir gök gürültüsü cümlemi böldü. Tavan lambaları bir saniyeliğine sönüp geri geldi.

Jake'in siyah kaşları kalktı. "Kahretsin, çok fenaydı."

Ensesindeki kısa saçları okşadım. "Ah, Jakey, korktun mu yoksa?"

"Dehşete düştüm," diye fısıldadı.

Dudaklarımız tekrar buluşurken ışıklar tekrar kırpıştı ve tamamen söndü.

Karanlık tarafından sarılmıştık. Ama panikle ayağa fırlamak yerine öpüşmeye devam ettik. Jake'in elleri siyah kazağımın altına kaydı. Kazağı çekiştirip sutyenimi de aşağı çekti ve göğüslerimi ortaya çıkardı. Göğüs ucumu ıslak ağzına aldığında kontrolsüzce titredim.

Göğüslerimi sıkarken bir yandan da ağzının içinde iyice sertleşmiş olan göğüs ucumu yalayıp emmeye devam ediyordu. Bulunduğumuz yerde yapmamam gereken bir şekilde inledim.

Jake'in buna cevabı diğer göğüs ucumu ağzına alıp işkence etmek oldu. Sonra kendisini yukarı doğru iterek belden aşağımızın birbirine iyice yapışmasını sağladı. Tanrım! Bu çocuk beni öldürecekti. Onun için yanıp tutuşuyordum resmen. Bu deliceydi.

Oda hâlâ karanlıktı ama tam gözlerim alışacakken floresan lambalar tekrar hayata döndü.

Jake kafasını kaldırıp alevli gözlerini göğsüme dikti. "Kahretsin, çok güzelsin."

Sert bir sesle inleyerek göğüslerimi avuçladı ve yüzünü aralarına gömdü.

Ve o anda Koç Pedersen odaya girdi.

25

JAKE

"Yok artık, Connelly!"

Bu haykırışı duyar duymaz kafamı kaldırdım ve Brenna'nın çıplak göğüslerini örtmek için hemen kazağını indirdim. O da hızla kucağımdan inip yandaki sandalyeye oturdu ama artık çok geçti. Pedersen salak değildi ya. Bizi görmüştü ve ne yaptığımızın farkındaydı.

"Koç, şey..." Boğazımı temizledim. "Biz..." Yalan söylememeye karar verdim. Ben de salak değildim. "Özür dilerim," dedim kısaca. "Burası yeri değildi."

"Hadi canım, öyle mi?!" dedi sertçe. "Böyle bir davranışı Weston'dan ya da Chilton'dan beklerdim ama senden hiç beklemezdim, Connelly. İş yerinde böyle şeyler yapmazsın sen."

Koç, Brenna'ya bakmadı bile. Odanın ön kısmına gidip dizüstü bilgisayarlardan birini aldı. Gözümün ucuyla Brenna'nın kazağının ön tarafını düzelttiğini, göze çarpmadan kıvranarak sutyenini yerleştirmeye çalıştığını fark ettim.

"Asistanlarla toplantım vardı ama bilgisayarımı unutmuşum," dedi koç gergince. "Senin de mücadeleci bir oyuncu gibi, kendi vaktinden feragat ederek burada video izlediğini sanıyordum. Ama bir erkek her zaman erkektir, değil mi?" Her sözcüğü bıçak gibi keskindi.

Brenna ihtiyatla onu izliyordu. Sonra koç bilgisayarını kolunun altına alıp kapıya ilerledi. "Misafirini dışarı çıkar, Connelly. Burası kız arkadaşların getirilebileceği bir yer değil."

"Ben onun kız arkadaşı değilim," dedi Brenna birden. Bunu isteyerek yapmadığını fark ettim çünkü gözlerini hemen yummuştu. Konuştuğu için içten içe kendisini azarlıyor olmalıydı.

Pedersen sonunda ona doğru döndü ve uzunca, dikkatlice baktı. Bu esnada da kaşlarını çattı, çattı... Adeta iki kaşı birbirine dokunuyordu. "Sen Chad Jensen'ın kızısın."

Kahretsin.

Brenna gözlerini kırpıştırdı. İlk kez dilinin ucunda ukalaca bir yorum yoktu.

Koça yanıldığı yalanını söylemek istedim ama Brenna'yı açıkça tanıdığı belliydi. Bilgisayarını kapının yanındaki bir masaya bırakıp yavaşça bize yaklaştı. Kuşkucu gözleri Brenna'nın buruşmuş kazağında, karmakarışık olmuş saçlarında dolaştı.

"Seninle birkaç yıl önceki resmi bir yemekte karşılaşmıştık," dedi ona. "Yale mezunları yemeğinde. O zaman hâlâ lisede okuyordun. Chad seni yanında getirmişti."

"Ah." Brenna güçlükle yutkundu. "Evet, hatırlıyorum."

"Adın Brianna'ydı, değil mi?"

"Brenna."

"Doğru." Pedersen etli omuzlarını kaldırdı. "Karşılaşmamış olsaydık bile seni nerede görsem tanırdım. Annenin kopyasısın resmen."

Brenna şaşkınlığını saklayamadı. Belki de saklamaya çalışmıyordu bile. Ağzı bir karış açık halde koça bakıyordu. "Annemi tanıyor muydunuz?"

"Aynı üniversitede okuduk." Pedersen'ın yüzü de sesi de ifadeden yoksundu. Gerçi bu olağandışı bir şey değildi. Bizim koçun duygu repertuvarı kısıtlıydı çünkü. Sık gösterdiği tek duygular öfke ve hoşnutsuzluktu.

Hâlâ Brenna'ya bakıyordu. "Gerçekten annene benziyorsun." Sonra kafasını iki yana sallayıp bana döndü. "Jensen'ın kızıyla görüştüğünü söylememiştin bana."

Benim yerime Brenna cevap verdi. "Görüşmüyoruz zaten. Bu sadece... yani bunun bir anlamı yoktu. Lütfen babama bir şey söylemeyin, olur mu?"

Pedersen ne düşündüğümü sorar gibi bir kaşını kaldırarak bana baktı.

Omuz silktim. "Doğru söylüyor. Bir seferlik bir şeydi."

"Şu anda burada olmamın tek sebebi çok yağmur yağıyor olması. Jake sadece, beni alacak Uber'i beklerken ıslanmamı istememişti. Ah, arabam da gelmiş," dedi sahte bir coşkuyla telefonunu göstererek. "Bildirim geldi."

Telefonun arka kısmı koça dönüktü. Yani ben ekranı gayet net görebiliyordum. Bildirim falan yoktu.

"Ben artık gideyim," dedi Brenna çabucak. "Beni yağmurda bekletmediğin için sağ ol, Connelly. Sizi de tekrar görmek güzeldi, Bay Pedersen."

"Seni de öyle."

"Ben seni dışarıya kadar geçireyim," dedim Brenna'ya.

Pedersen bana baktı. "Sen de artık gitsen iyi olur. Elektrik kesilip duruyor. Bir daha kesilirse burada karanlıkta kalma." Bunu söyledikten sonra gitti.

O anda, tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi verdim. "Kahretsin," dedim.

"Kahretsin," diye tekrarladı Brenna. "Babama söyler mi sence?"

"Sanmam. İkisi dost falan değiller sonuçta."

"Aynen. Ya sinirle gidip söylemeye kalkarsa?"

"Koç öyle biri değildir. Öfkesini buzda çıkarmayı tercih eder."

Lobiye vardığımızda devasa pencerelerin arkasında kıyametin kopmakta olduğunu gördük. Hava simsiyahtı. Sert esinti, ağaç dallarını savurup birbirine çarpıtıyordu ve arabalardan

okuyup maçların önemli noktaları hakkındaki haberlere bakabiliyorum. Bu hafta sonu hayır maçı varmış?"

Babam kafasını salladı ama bu durumdan pek memnun değilmiş gibiydi. Bu sene Küme I Hokey Komitesi, konferans finalinden önce her takımın bir hayır maçı oynaması kararını vermişti. Etkinliğin ev sahibi, ülke çapındaki birkaç kanser kuruluşuydu ve bilet satışından elde edilen tüm gelir, bu kuruluşlara bağışlanacaktı. Bu yüce bir amaçtı tabii ama babamla oyuncularının bir an önce final maçına çıkmak istediklerini biliyordum.

"Finale hazır mısınız peki?"

Babam yine kafa salladı. Nasılsa bu tek harekete koca bir özgüven sığdırmayı başarmıştı. "Hazırız."

"Kızıl formalıları yenmek zor olacak."

"Evet, öyle olacak." İşte benim babam, süper muhabbetçi.

Plastik yoğurt kabını iyice sıyırdım. "Bu sene çok iyiler," dedim. "Bayağı, bayağı iyiler."

İyi oldukları alan sadece hokey de değildi. Mesela Jake Connelly, öpüşme ve beni tahrik etme konusunda çok başarılıydı. Ve tabii...

Bu düşünceleri bir an önce kesmeliydim. Çünkü tüm bedenim karıncalanmaya başlamıştı ve babama bu kadar yakınken buna izin veremezdim.

"Harvard hakkında bir iki güzel şey söyleyebilirsin," dedim. "Koçtan nefret ediyor olman, oyuncularının da korkunç olduğu anlamına gelmez."

"Bazıları iyi," diye kabul etti. "Bazıları da çok pis oynuyor."

"Mesela Brooks Weston."

Tekrar kafasını salladı. "O çocuk tam bir goril. Pedersen da onu yüreklendiriyor." Rakip koçun adını söylerken sesinden resmen zehir akıyordu.

"O nasıl bir oyuncuydu?" diye sordum merakla. "Pedersen yani."

"Gerekir sanırım."

Brooks sırıttı. "Şey, evet. Zavallı çocuğa kızı terk etmesini söyledin, sonra gidip onunla çıkmaya mı başladın? Muhteşem, dostum."

"Onunla çıkmıyorum. McCarthy de çıkmıyordu," diye belirttim.

"Ama ondan hoşlanıyordu."

"Şimdi o Katherine denen kızla birlikte ama." McCarthy hâlâ yarı finallerden sonra tanıştığı kızla görüşüyordu. Bu da demek oluyordu ki Brenna'yı o kadar da önemsemiyordu.

"Yine de kardeşlik kitabına aykırı," diye karşı çıktı Brooks. "Takım kaptanı olarak herkese sahip olabilirsin, biliyorum. Ama doğru olanı yapıp McCarthy'ye söylemelisin."

"Doğru olanı yapmak mı? Senin ne zamandır bir vicdanın var?" diye sordum gülerek.

"Benim vicdanım hep vardı." Koltuktan kalktı. "Bira alacağım ben. İster misin?"

"Yok."

"Jensen!" diye bağırdı Brooks. "Bira?"

Brenna koridorda göründü. "Olur. Sağ ol." Sonra koltukta yanıma oturup harf tablasını aldı. "Pekâlâ, oynayalım bakalım."

Birkaç dakika sonra toplanıp oyuna başladık. Brooks, annesinin bizim için aldığı birkaç dekoratif yastığı yere koydu ve üzerlerine uzanıp tablasındaki harfleri düzeltti. "Hey, ben başlayayım. Dünyadaki en iyi kelimeyi buldum."

Brenna sırıttı. "Hadi bakalım, Kelime Ustası."

Brooks tablada *becermek* kelimesini oluşturdu.

"Dünyadaki en iyi kelime *bu* mu?" diye dalga geçti Brenna. "Becermek, ha?"

"Evet çünkü en sevdiğim aktivite bu."

"Hı-hı. Eh, bunun sana kazandırdığı puana bakalım..." Harf değerlerini kontrol etti. "İki katını hesap edince... On dört ediyor."[8]

Brooks hemen karşı çıktı. "İlk tur için gayet iyi bir puan bu."

[8] Sözcüğün İngilizce aslı olan "bang" kelimesinin Scrabble puanı hesap edilmiştir. (ç.n.)

"On dördün gayet iyi olduğunu düşünüyorsan babamla hiç Scrabble oynamamışsın demektir."

Ev arkadaşım güldü. "Koç Jensen, Scrabble Nazisi mi?"

"Hem de ne. İki ya da üç kelimelik harflerle rekor puanlar alır. Beni genelde iki yüz puan farkla yener."

"Hiç eğlenceli değil," dedi Brooks. "Ben bu oyunu kelimeler için oynuyorum, puan için değil. Connelly, sıra sende."

Onun "k" harfinden aşağı doğru *kalça* kelimesini oluşturdum.

"Balon olanından," diye açıkladım masumca.

Brooks bana ortaparmağını gösterdi. "Siktir git!"

Brenna bize sırıtarak bakıyordu. "Neyi kaçırıyorum?"

"Weston'ın balon kıçı var," dedim ona.

"Balon kıçım var," dedi ev arkadaşım karamsarca.

"Ah. Güzel." Brenna gülen gözlerini tablasına çevirip kelime bulmaya çalışarak harflerinin yerlerini değiştirdi.

Brooks, "Görmek ister misin?" diye sordu.

"Yok, almayayım."

"Bir göstereyim sana. Dürüst ol ve ne düşündüğünü söyle."

Brenna bana baktı. "Ciddi mi bu?"

"Korkarım ki ciddi. Kız arkadaşı kıçının balona benzediğini söylemiş. Bunu fena kafaya taktı."

"O benim kız arkadaşım değil," dedi Weston.

Düzeltme yaptım. "Yatak arkadaşı?"

"Kabul edilebilir," diyen Brooks ayağa fırladı. "Pekâlâ Jensen, bak bakalım."

Ve budala herif eşofman altını indirip kıçını ortaya çıkardı. Hem de benim... kız arkadaşımın önünde. Ya da ben de mi yatak arkadaşım demeliydim? Bu konuda hiç emin değildim.

Mum ışığında Brenna'nın dudaklarının titrediğini görebiliyordum. Gülmemeye çalışıyormuş gibiydi.

Ev arkadaşım, "Eee?" dedi. "Düşünceni alayım."

Brenna gözlerini onun arkasına çevirdi. "Popon güzelmiş, Weston," dedi. "Yerinde olsam endişe etmezdim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Harika."

Yüzüne kocaman bir sırıtış yayılan Brooks, "Bir daha söyle," dedi.

"Hayır."

Ev arkadaşım sırıtan suratını bana çevirdi. "Senin kız kıçımı beğendi. Benden hoşlanıyor."

"Yoo," dedi Brenna gülerek. "Bunu nereden çıkardığını bilmiyorum ama senden hoşlanmadığıma teminat verebilirim." Tahtadaki "a" harfini kullanarak *tramvay* kelimesini oluşturdu.

"İyi düşündün," dedim.

"Sağ ol, Jakey."

Brooks kendisini yastıkların üzerine sırtüstü bıraktı. "Jakey mi? Artık sana böyle mi sesleniyoruz?" Duyduklarından memnun olmuş gibiydi. "Sevdim bunu. Sürekli kullanacağım."

"Kullan tabii, Brooksy."

"Sözümü geri alıyorum. Sevmedim."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Oyun gittikçe beklediğimden daha rekabetçi bir hal aldı, özellikle de Brooks da aramızdayken. Skorlarımız o kadar yakındı ki kimin galip geleceğini tahmin edemiyorduk. Çok iyi vakit geçiriyordum ama bir yandan da gözlerim sürekli Brenna'nın üstündeydi. Ona bakmamam mümkün değildi ki zaten. Muhteşem bir şeydi bu kız. Kahkahasını duymaya bayılıyordum. Her gülüşünde, sesinin müzikal tınısı kalbimi hızlandırıyordu.

Brooks tuvalete gidince Brenna'ya yaklaştım ve elimi kazağının altına kaydırdım.

Bunun üzerine bir kahkahayla daha ödüllendirildim. "Scrabble oyununun ortasındayken birden elini kazağımın altına sokmaya mı karar verdin?"

"Evet. Brooks gelene kadar elim burada kalabilir mi?" Ona muzipçe bir tebessüm atarak sol göğsünü sıktım.

"Çok tuhafsın."

"Yoo."

Brenna burnundan alaycı bir nefes verdi. "İnsanlar, hakkında bir şey söylediği zaman hep böyle *yoo* diyemezsin."

"Neden?"

"Çünkü... eh... neden olduğunu bilmiyorum." Birden durakşayıp kulağını pencereye verdi. "Hey, fırtına dinmiş."

"Elektrik hâlâ gelmedi," dedim.

"Hadi ya? Ben de mumları sırf üçlü grubumuz için ambiyans olsun diye yaktık sanmıştım."

"Üçlü seks mi yapıyoruz!?" diye bağırdı Brooks zıplayarak odaya girerken. Mutluluktan havalara uçan küçük bir çocuk gibiydi. "Cidden mi Connelly? Kayla'yla yapmayı kabul etmemiştin ama senin kız olunca... Ah Tanrım, ne demeye şikâyet ediyorum ki? Kes sesini, Brooks," diye azarladı kendini.

"Kayla mı?" dedi Brenna.

"Brooks'un kız arkadaşı."

"Kız arkadaşım değil."

"Onlarla üçlü seks mi yapacaktın?" Brenna gözlerini kıstı.

"Hayır tabii ki." Ev arkadaşıma baktım. "Bu arada, Kayla'ya söyle, bir daha mutfakta çırılçıplak karşıma çıkıp beni kapana kıstırmaya kalkmasın."

"Aman Tanrım, mutfağımızda çıplak kızlar mı var?! Hemen bir alarm sistemi kurmalıyız! Biri bize bir koruma köpeği bulsun!" Brooks alaycı bir şekilde gözlerini devirdi. "Neyse. Yapıyor muyuz yapmıyor muyuz?"

Onu hiç de nazik olmayan bir şekilde geri çevirdim. "Üçlü seks falan yapmıyoruz. Ne bugün ne de başka bir zaman. Şu yeni kız çılgınlığın yetiyor da artıyor zaten."

Brenna'nın gözleri yine pencereye döndü. "Benim artık gitmem lazım."

"Elektrik gelene kadar bekle," dedim huysuzca. Onun bu havada yollara düşmesini hiç istemiyordum. Buraya gelirken trafik ışıklarının çoğunun sönük olduğunu görmüştük. Birden fazla ufak çaplı trafik kazası da.

"Saat kaç?" diye sordu Brenna. "Zaten gideceğim. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Eğilip telefonundaki saate baktım. "Ona geliyor. Belki de bu..." Telefon birden çalmaya başladı ve ekrana bakmakta olduğum için arayanın adını kaçırmadım.

"Eric arıyor," dedim, niyetlendiğimden daha kaba bir tonla.

Yandan bir bakış attığımda Brooks'un bana sırıttığını gördüm. Aynen, bu konuda ne hissettiğimi çok iyi biliyordu.

"Aç istersen," dedim Brenna'ya.

Fakat onun suratı şüpheli bir şekilde gergindi. Telefonu şiddetle çekip aldı ve kapatma tuşuna bastı.

Brooks, "Eric kim?" diye sordu. Sesini kayıtsız tutmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı. Ama benden önce sormasına sevinmiştim. Bana göz kırpmasına bakılırsa bilerek yapmıştı. Teşekkür etmek için ona kafamı salladım.

"Hiç kimse," dedi Brenna gergince.

Eh, bu istediğim cevap değildi. Başka biriyle mi görüşüyordu? McCarthy gibi öylesine takıldığı bir sürü erkek mi vardı?

Midemi yakmaya başlayan kıskançlık hoş bir his değildi. Ben rekabetçi biriydim ama daha önce hiç kadınlar için rekabete girmem gerekmemişti. Çünkü hiçbir kadın benim yerime başka bir erkeği seçmemişti. Kendini beğenmiş gibi görünmek hiç umurumda değildi. Brenna'yı başka bir herifle görme fikri benim için kabul edilemezdi.

Bu da benim için bir başka ilke daha önayak oluyordu. Daha önce ben hiç "biz şimdi neyiz?" konuşmasını başlatan taraf olmamıştım. Bu konu nasıl açılırdı ki?

Telefonu bir sesli mesaj bildirimiyle titrediğinde iyice hiddetlendim. "Dinlemeyecek misin?"

"Gerek yok. Ne istediğini biliyorum."

Tatsız kıskançlık içimi daha da yaktı. "Öyle mi?"

"Aynen. Sıra kimdeydi?"

"Bende," dedi Brooks. Ama o tablasını düzenlerken Brenna'nın telefonu ikinci kez çaldı.

Brenna bu aramayı da reddetti ama telefon çalmaya devam ediyordu.

"Aç artık şunu," diye mırıldandım.

Derin bir nefes alan Brenna tekrar telefonuna uzandı. "Eric, selam. Sana bunun için zamanım olma..." Birden sustu. Tekrar konuştuğunda sesi endişeyle yumuşamıştı: "Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Brooks ile merakla bakıştık.

"Yavaş ol, yavaş ol. Düzgün anlat şunu. Neredesin?" Uzun bir sessizlik oldu. "Tamam, olduğun yerde kal," dedi sonunda Brenna. Sesinin birazcık çatladığına yemin edebilirdim. Gözyaşlarının akmasını önlemek için hızlı hızlı göz kırpıştırıyordu. "Ben hemen geliyorum."

26

JAKE

"Bunu yaptığınız için çok teşekkür ederim."

Brenna'nın sesi neredeyse duyulmuyordu. Oysa tam yanımdaydı. Yağmur artık sadece çiseliyordu ve fırtına sonunda iyice kesilmişti. Ama ön camın ötesindeki birkaç sokak lambası hâlâ sönüktü. Mercedes'in direksiyonunda ben vardım çünkü Brooks çok fazla içmişti. Yine de bizimle birlikte gelmek istediği için şu anda arka koltuktaydı.

"Ciddiyim," dedi Brenna. "Gelmek zorunda değildiniz. Arabayı bana ödünç verseniz bile yeterdi."

Ona kızgınca baktım. "Gerçekten mi? Fırtınada araba..."

"Artık fırtına dindi," diye karşı çıktı.

"Fırtınada araba kullanmana izin mi verecektim?" diye devam ettim. "Eski erkek arkadaşını bulmak için?"

Yani en azından ben, Brooks'un arabasını almak için yalvardığı anda konuşmasından bunu anlamıştım. Görünen oydu ki lisede çıktığı bu Eric denen herifin başı beladaydı.

"Ne gibi bir belaya bulaşmış?" diye sordum.

"Tam bilmiyorum."

Ona sert bir bakış attım.

Brenna dişlerini öyle sıkıyordu ki neredeyse toz haline geleceklerdi. "Uyuşturucu," diye mırıldandı sonunda.

"Ne tip uyuşturucu?" Niyetim onu sorgulamak değildi ama neye bulaşmak üzere olduğumuzu bilmek istiyordum.

Cevap vermedi. Bunun yerine telefondan haritaya baktı ve görüntüyü yakınlaştırdı. "Pekâlâ, bir sokak tabelası görebildiğini söyledi. Başı Forest'mış," dedi dalgınca. "Forest Yolu olduğunu *düşünüyormuş*."

"İhtimaller azaldı," dedim alaycı bir şekilde. "Burada muhtemelen bir düzine Forest Yolu, Forest Caddesi ya da Forest Meydanı var."

Brenna haritayı inceledi. "Dört tane var," diye düzeltti beni. "Bir tanesi on dakika kadar uzakta. Diğerleri şehir dışında. Sanırım Nashua civarındaki yol. Westlynn'e en yakın olan orası."

Derin bir nefes alıp verdim. "New Hampshire'a mı gidiyoruz?"

"Sorun olur mu?"

Bir şey demedim. Ama dönüş sinyalini verip sağ şeride geçtim ve I-93 trafiğine hazırlandım. "Kim bu çocuk, Brenna?" diye homurdandım. "Bu çok şüpheli bir durum."

"Bayağı şüpheli," dedi arkadaki Weston.

"Söyledim ya, lisede çıkmıştık."

"Sırf bu yüzden her şeyi bir kenara bırakıp onun kıçını kurtarmaya gitmek zorunda mısın yani?"

Sert mi? Kim sertti, ben mi?

"Eric'le birlikte çok şey yaşadık. Evet, onun hayatı raydan çıktı ama..."

"Nasıl raydan çıktı?" diye sordum ve o daha cevap veremeden aniden kenara çekip acil duruş sinyalini yaktım. Hemen arkamızdaki motorcu kornasını kökledi ama diğer herkes yanımızdan geçip gitti.

"Ne yapıyorsun?" dedi Brenna.

"Sen bize daha fazla detay vermeden bir santim bile ilerlemeyeceğim. Sadece bu iş boşa kürek çekmek gibi geldiği için değil, neye bulaştığımızı da bilmek zorundayız. Bu hafta sonu sezonun en önemli maçına çıkacağız. Eğer bizi bir uyuşturucu mağarasına götürüyorsan..."

"Eric bir uyuşturucu mağarasında değil." Yüzünü iki eliyle birden ovuşturdu. Üzgün olduğu belliydi. "Peki, onu tekrar arayayım."

Saniyeler sonra Şüpheli Eric telefonu açtı.

"Hey, benim," dedi Brenna nazikçe. "Arabadayız." Duraksadı. "Sadece iki arkadaşım var yanımda, merak etme. Arabadayız ve seni almaya geliyoruz ama tam olarak nerede olduğunu söylemen gerek. Forest Yolu demiştin... Etrafında başka neler var?" Birkaç saniye dinledi. "Evler. Nasıl evler? Tamam, yan yana dizilmiş evler. Sen oraya nasıl gittin, hatırlıyor musun?" Bir duraksama daha. "Anladım. Arkadaşınla beraberdin. Tamam. Arabayı o sürüyordu ve seni orada bırakıp gitti. Orada ne yapmıştınız?" Yine dinledi. Bu sefer gergindi. "Tamam, sigara içtiniz."

Dikiz aynasından Brooks'un rahatsızlıkla dolan gözlerine baktım. Söz konusu uyuşturucunun marihuana olmasını diliyordum. Normal sigara olsa çok daha iyi olurdu tabii ama bir paket Marlboro'nun insanı böyle deliliğe sürükleyeceğini sanmıyordum.

"Haritamda adında Forest geçen birkaç cadde görünüyor. Yakınlarında sahil var mı? Marblehead'e doğru mu gitmiştiniz? Hayır mı? Emin misin?" Brenna'nın yüzü birden aydınlandı. "Aa tamam, orayı biliyorum. Hayır, Ricky'yi hatırlıyorum. Forest Yolu diye bir yer hatırlamıyorum ama mahalleyi kesinlikle hatırladım. Tamam. Yaklaştığımızda seni ararım. Kapattım."

Telefonu kapattığında bize döndü. "Nashua tarafı," dedi. "Tahmin ettiğim gibi bizim eski mahalleye yakın bir yerde."

O halde önümüzde kırk dakikalık yol vardı. Lambaları sönük caddelere denk gelirsek daha da uzun sürebilirdi.

"Ben yatıyorum," dedi Brooks. "Vardığımızda beni uyandırırsınız."

On dakika kadar sessizce ilerledikten sonra daha fazla dayanamadım. "Bana bu çocuktan bahsetmeyecek misin gerçekten?"

diye hırladım Brenna'ya. "Eski sevgilinin içinde bulunduğu boktan duruma körlemesine dalmama izin mi vereceksin?"

"Durumun ne olduğunu söyleyemem, Jake." Sesinde bitkinlik vardı. "Onu uzun zamandır görmüyorum. Geçenlerde arayıp para istedi ama ona hayır dedim."

"Ama şimdi onu kurtarmaya gidiyoruz."

"Evet, gidiyoruz," diye çıkıştı. "Sen sesini duymadın, tamam mı? Çok fenaydı. Eskiden önem verdiğin biri panikle seni arayıp nerede olduğunu bilmediğini, hendek gibi bir yerde yattığını, islandığını ve üşüdüğünü söylese ne yapardın? Onu orada mı bırakırdın? Ben böyle bir şey yapamam."

"Neden? Lisede çıktınız diye mi? Kim bu Eric? Soyadı ne?" Hiddetim saniyeler geçtikçe artıyordu. "Senin için ne ifade ediyor?"

"Adı Eric Royce."

Kaşlarımı kaldırdım. Bu isim bana bir yerlerden tanıdık geliyordu sanki. Nereden hatırlıyor olabilirdim?

"Liseler arasında en yetenekli hokey oyuncusu seçilmişti," diye devam etti Brenna. "Chicago tarafından takıma alınmıştı."

Nereden hatırladığım ortaya çıkmıştı işte. "Vay canına," dedim. "Sonra başına ne geldi?"

İmalı bir şekilde telefonunu gösterdi. "Metamfetaminden kafayı bulup hendeğe düştü, Jake. Başına gelen *bu*."

"Met mi?" Brooks uykuyu unutup doğruldu. "Met mi kullanıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Brenna mutsuzca. "Son duyduğumda uyuşturucu olarak meti tercih ediyordu ama oksikodon kullanıyor da olabilir. Ya da alkolle kafayı bulmuştur. Gerçekten *bilmiyorum*." Ellerini saçlarından geçirdi. "Beni orada bırakabilirsiniz, kendim hallederim. Siz gelmek zorunda değilsiniz. İki blok ötede falan durun. Ben yürüyerek onun yanına giderim, sonra da Uber çağırıp eve dönerim."

Ona inanmazlıkla baktım. "Seni kahrolası bir uyuşturucu mahallesinde yalnız bırakmayacağım, Brenna."

"Orası bir uyuşturucu mahallesi değil. Doğup büyüdüğüm yerden bir kasaba ötede bir mahalle sadece. Ben güvenli, normal bir yerde büyüdüm, tamam mı? Evet, her kasabada uyuşturucu kullanan birileri vardır ve bu kasabanınki Ricky Harmon. Sanıyorum ki kullandığı şey kristal met ama tam olarak emin değilim. Ve senin bana böyle kızman mucizevi bir şekilde cevap bulmamıza yaramayacak."

Aramızda gergin bir sessizlik oldu. Dikiz aynasına baktığımda Brooks'un yüzünün yumuşadığını gördüm. Uzanıp Brenna'nın omzunu sıktı. "Sorun yok, Jensen. Yanındayız, tamam mı?"

Brenna dudağını ısırıp ona minnettar bir bakış attı.

Yağmur yağmamasına rağmen hız limitinin yarısıyla giden bir kamyoneti solladım. "Demek Eric Royce'la çıkıyordun," dedim kabaca.

Brenna kafasını salladı.

Lisedeyken Royce'a karşı birkaç kez oynadığımı hatırlıyordum. Gerçekten çok iyiydi. "Hiç ulusal lige çıkmadı," dedim düşünceli bir şekilde.

"Evet." Brenna'nın sesinde üzüntü vardı. "Liseden mezun olduktan sonra hayatı boka sardı."

"Neden?"

"Kısaca anlatmak gerekirse duygusal sorunları vardı ve eğlenmek için bir yerlere gitmeyi severdi. O zamanlarda da en uç şeyleri yapardı." Tereddüt etti. "Oyuncu seçmelerinden kısa süre sonra ondan ayrıldım. Bunu hiç iyi karşılamadı."

"Tanrım," diye araya girdi Brooks. "Çocuğu terk edip uyuşturucu batağına düşmesine mi neden oldun? Harika."

Brenna tekrar dudağını ısırdı.

"Brooks," diye çıkıştım. Sonra Brenna'ya döndüm. "Eminim senin suçun değildi."

"Benim suçumdu. En azından nedenlerinden biri, ayrılık onu mahvetmişti. Alkole ve uyuşturucuya zaten yatkındı ama biz ayrıldıktan sonra işi bir sonraki seviyeye taşıdı. Her gece içiyor, Ricky Harmon'la ve bir önceki yıl mezun olan ama aylak gezen birkaç çocukla esrar çekmek için okuldan kaçıyordu. Sonra bir hafta sonu bir elektronik müzik festivaline gitti ve kafayı öyle buldu ki hayati bir maçı kaçırdı. Antrenmanları kaçırması zaten yeterince kötüydü. Bir de maça çıkmayınca koçu onu takımdan attı."

Koçlardan bahsetmişken... "Baban, Eric'le çıktığını biliyor muydu?"

"Evet. Kötü zamanlardı." Yüzünü ellerine gömüp bitkince homurdandı. "Eric'le çıkmaya başladığımda on beş yaşındaydım. Babam ilk başta sorun etmedi çünkü başka şansı yoktu. Eric'le görüşmeme engel olamayacağını biliyordu. Çok inatçıydım."

"Sadece o zaman mı inatçıydın?" dedim gülerek.

Laf sokmamı görmezden geldi. "Her neyse, o önemli maçı kaçırması onun için sonun başlangıcı oldu. Chicago da takımdan atıldığını öğrendi. Eric henüz onlarla sözleşme imzalamamıştı, hâlâ pazarlık aşamasındaydılar."

Anlayışla kafa salladım. Çoğu kişi, bir takıma seçilmenin direkt olarak o takımda oldukları anlamına gelmediğini idrak edemiyordu. Bir takıma seçilmek, onların, pazarlık süreci bitene dek bir yıllığına senin üzerinde hakları olması demekti.

"Onunla imza atmak istemediler," dedi Brenna hüzünle. "Onun eğlenceye düşkün olduğu söylentisi yayılınca başka takımlar da onu istemediler tabii. Bu yüzden Eric de daha fazla eğlence düşkünü oldu. Yeni insanların arasına girdi ve bugünkü durumuna düştü."

O bugünkü durumuna düşmüştü, biz de gecenin on buçuğunda yollara düşmüş, met kullanıp kullanmadığından emin olmadığımız bir eski sevgiliyi bulmak için başka bir eyalete gidiyorduk.

Ne harika.

Gözümün ucuyla, Brenna'nın ellerini ovuşturduğunu gördüm. Onun gibi havalı bir kızı böyle sarsılmış görmekten nefret ediyordum. İçine girdiğimiz durumdan hâlâ hoşlanmamama rağmen orta konsolun üstünden uzanıp elini tuttum.

Bana minnettarlıkla baktı. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Sorun değil," diye mırıldandım ve bunun doğru olmasını, gerçekten bir sorunla karşılaşmamayı umdum.

Kötü hava koşulları ve geç saat sayesinde yollar boştu. Bu sayede Nashua'ya beklediğimizden daha çabuk vardık. Otobandan ayrılırken Brenna tekrar Eric'i aradı.

"Selam, benim. GPS, Forest Yolu'na iki dakikalık yolumuz olduğunu söylüyor. Şimdi oraya sapacağız ama seni kolay bulabilmemiz için bana bulunduğun yerle ilgili detay vermelisin."

"Forest Yolu burası," dedim Brenna'ya, yola saparken. Neyse ki tüm bölgede elektrik vardı ve sokak lambaları yanıyordu.

Brenna, "Sıra sıra evler görüyorum," dedi telefona. "Kaldırımda mı oturuyorsun? Yolda mısın?" Bir küfür savurdu. "Çalıların arasında mısın? Tanrım! Eric!"

Birden onun için aşırı üzgün hissettim. Sesine yansıtmamaya çalıştığı tiksinti, güzel yüzünü çarpıtmıştı. Bir zamanlar yakın olduğu birinden bu kadar iğrenmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal bile edemiyordum.

"Bahçede ne var?" diyordu Brenna. "Kocaman, dönen bir şey mi? Metal bir şey... Eric, bunun ne olduğunu..."

"İşte," dedi Weston, yüzünü cama yapıştırarak. "Sağ tarafta. Şu bahçedeki mini yel değirmeninden bahsediyor herhalde."

Arabayı kaldırım kenarına çektim ama daha ben motoru durduramadan Brenna aşağı atladı. "Bekle," dedim sert bir sesle ama o çoktan gitmişti.

Kahretsin.

Arabadan indim. Brenna iki evin bahçelerini ayıran uzun çite doğru hızla koşuyordu. Tam yanına vardığımda dizlerinin üstüne çöktü.

Omzunun üstünden baktığımda yerde oturmuş, kollarını bacaklarına sarmış kambur bir figür gördüm. Çene hizasındaki siyah saçları ya çok ıslak ya da çok yağlıydı. Aşırı sıska bir yüzü vardı. Kafasını kaldırıp bize bakarken göz bebekleri o kadar büyümüş haldeydi ki sanki irisleri yokmuş gibiydi. Göz çukurlarında parlayan iki siyah daire gibiydi gözleri.

Brenna'yı tanır tanımaz konuşmaya başladı. "Gelmişsin, ah Tanrım çok şükür gelmişsin," dedi dili dolanarak. "Geleceğini biliyordum! Biliyordum... Çünkü biz birlikteydik ve sen hep benim yanımdaydın. Ben de sana karşı iyiydim, değil mi? Sana karşı iyiydim."

"Evet," dedi Brenna tamamen duygusuzca. "Çok iyiydin. Hadi Eric, kalk bakalım." Onu ayağa kaldırmaya çalıştı ama çocuk hareket etmiyordu.

Öne doğru bir adım attım.

Eric'in gözleri korkuyla büyüdü. "Bu kim?" dedi. "Polislere mi haber verdin, Bren? Sanmıştım ki..."

"Polise haber vermedim," diye teminat verdi Brenna. "Bu benim arkadaşım, tamam mı? Arabam olmadığı için beni buraya o getirdi. Seni eve götürmeme yardımcı olacak. Şimdi izin ver de seni kaldıralım."

Çocuk boyun eğmiş gibi göründü ama sonra bakışları arkamdaki bir yere odaklandı. Brooks tam da bu kötü anda gelmeye karar vermişti.

"O kim!?" diye bağırdı Eric panikle. Devasa gözbebekleri bir bana bir Brooks'a bakıyordu. "Beni almaya geldiler, değil mi? O sikik rehabilitasyon merkezine gitmeyeceğim, Brenna! İhtiyacım yok!"

"Seni evine götüreceğiz sadece," dedi Brenna sakince. Ama yüzünü kaplayan öfkeye bakılırsa hiç de sakin hissetmiyordu.

"Söz ver!"

Brenna, "Söz veriyorum," derken eğilip onun alnına düşen ıslak saçları geri itti. Parmakları titriyordu. Onu bu çocukla görmek beni artık kıskandırmıyordu. Tek hissettiğim acımaydı. "Seni eve götüreceğiz, tamam mı? Ama arkadaşlarımın seni yerden kaldırmasına izin vermen lazım çünkü kendi başıma yapamam."

Hiçbir şey söylemeden elimi Brenna'nın eski sevgilisine uzattım.

Eric bir an tereddüt etti ama sonra elimi tuttu.

Onu çekip ayağa kaldırdığımda benimle aynı boylarda, belki benden biraz uzun olduğunu fark ettim. Muhtemelen eskiden daha yapılıydı. Şimdi sıska kalmıştı. Dal gibi ince değildi ama bir zamanlar olduğu güçlü hokey oyuncusu değildi artık.

Eric'i incelerken Brooks da çok ürkmüş görünüyordu. Bana bir bakış attığında onun gözlerinde de kendi hissettiğim acımanın aynısını gördüm. Ev arkadaşım, üstündeki rüzgârlığı çıkarıp Eric'in omuzlarına sardı. "Biraz ısınman lazım ahbap," diye mırıldandı.

Sonra üçümüz onun titreyen bedenini arabaya taşıdık.

"Westlynn buraya on dakikalık mesafede," dedi Brenna, Mercedes'e ulaştığımızda.

Bu sefer Brooks ön yolcu koltuğuna geçerken Brenna, Eric'le birlikte arkaya oturdu. Eric, onu almaya geldiğimiz için bütün yol boyunca aralıksız olarak teşekkür etti. Söylediklerinden anladığım kadarıyla arkadaşını ziyarete üç gün önce gitmişti.

Üç gün önce.

Bunu duymak, uyuşturucu müptelalarıyla ilgili belgeselleri hatırlatmıştı. Kristal met, bağımlısı olunabilecek en pis maddeydi çünkü etkisi fazla uzun sürmüyordu. Bu da kişinin sürekli etki altında kalabilme isteğiyle daha fazla, daha fazla kullanmasına

neden oluyordu. Eric Royce'un yaptığı da buydu: Yetmiş iki saattir devamlı olarak met kullanmak. Şimdi de bedeni çökmüştü. Eve dönmek için arkadaşının evinden ayrılmıştı ama kendisini kaybedip bir yabancının bahçesine yığılmıştı.

Bu çocuk, bir zamanlar liseler arası hokey yıldızıydı.

Bu durumu aklım almıyordu. İnsan bir an dünyanın zirvesindeyken sonraki an kendisini yerlerde bulabiliyordu. Düşüşün böyle hızlı olması dehşet vericiydi.

"Geleceğini biliyordum," diye mırıldanıyordu Eric hâlâ. "Şimdi geldiğine göre belki bana bir ellilik verebilirsin..."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

"Vay, iş sarpa sardı," diye mırıldandı Brooks bana.

"Hayır." Brenna'nın sert sesi tartışmaya mahal vermiyordu. "Sana para vermeyeceğim. Buraya gelmek için bir saat yol çektim... hatta arkadaşlarımı bile yağmurun ortasında seni bulmaya, sana *yardım etmeye* sürükledim ve sen kalkmış benden para mı istiyorsun? Gidip daha fazla uyuşturucu alabilesin diye mi? Zaten bu duruma düşmenin sebebi uyuşturucu! Senin sorunun ne ya?"

Eric inlemeye başlamıştı. "Yaşadığımız onca şeyden sonra..."

"Kesinlikle!" diye gürledi Brenna. Brooks da ben de onun sertliği karşısında irkildik. "Yaşadığımız onca şeyden sonra sana borcum yok. Lanet olsun, sana tek bir borcum yok, Eric."

"Ama ben seni hâlâ seviyorum," diye fısıldadı çocuk.

"Ooovv," dedi Weston kısık sesle.

İç geçirmemek için kendimi tuttum. Hayatımda hiç bu kadar acınası bir insanla karşılaşmamıştım. Bu çocuğun bağımlılık sorunu olduğunu kendime sürekli hatırlatıyordum. Ama görünüşe göre rehabilitasyona gitmeyi, kendisini kurtarmayı reddeden yine kendisiydi.

Evine vardığımızda rahat bir nefes aldım. "Onu içeri götürmeden önce annesiyle konuşayım," dedi Brenna. "Kadını uyarmam lazım."

Arabadan inip iki katlı eve koştu. Evin etrafını çevreleyen, beyaz boyalı bir verandası, kocaman pencereleri ve sıcak, kırmızı bir kapısı vardı. Burada bir met müptelasının yaşadığını hayal etmek zordu.

Brenna'nın verandaya varmasını bekledim, sonra koltuğumda dönüp Eric'e baktım. "Dinle, Brenna'yla geçmişinizde ne var bilmiyorum," dedim kısık sesle. "Ama bu, onu son arayışın olacak."

Çocuğun kafası karışmış gibiydi. "Ama onu aramam lazım. O benim arkadaşım ve..."

"O senin arkadaşın değil, ahbap." Çenemi sıkmaktan düzgün konuşamıyordum. "Bu akşam onun hayatını tehlikeye attın. Kız fırtınada kalkıp seni âlem yaptığın yerden kurtarmaya geldi ama ondan para isteyerek teşekkür ettin. Onun arkadaşı *değilsin* sen."

Eric'in bulanık beyni bir şekilde suçluluk hissetmiş olacaktı ki dudakları titremeye başladı. "O benim arkadaşım," dedi tekrar ama sesi önceki kadar emin değildi.

Brenna arabaya döndüğünde yanında ekoseli bir sabahlık ve yağmur çizmeleri giymiş, siyah saçlı bir kadın vardı. Yataktan çıkmış gibi görünüyordu.

Kadın arka kapıyı açtı. "Eric, tatlım, gel. Gel de eve girelim."

Eric arabadan kendi başına çıkmayı başardı. Ayakta duramayıp tökezleyince annesi hemen kolunu tuttu. "Hadi hayatım, içeri girelim." Kadın, şoför koltuğuna doğru baktı. "Onu eve getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Annesi Eric'i götürürken perişan görünen Brenna, Brooks'un açık camına döndü. "Montun," diye hatırlattı.

"Onda kalsın. Ben yenisini alırım." Cevabına bakılırsa Brooks bir an önce buradan gitmek, bu durumdan kurtulmak istiyordu.

Onu suçlayamazdım.

Brenna arka koltuğa oturup kemerini takınca ona dönüp, "Hastings'e mi?" diye sordum.

Kafasını yavaşça iki yana salladı. Uzun kirpiklerine takılmış gözyaşlarını gördüğümde irkilmeden edemedim.

"Bu gece sizde kalabilir miyim?" diye sordu.

27

BRENNA

"Çok utanıyorum." Üstümde Jake'in tişörtü ve çoraplarıyla yatağına çöktüm. New Hampshire sokaklarında uyuşturucu müptelası eski sevgilimi aramaya giderken yanımda iki kişiyi daha sürüklediğim için hissettiğim aşağılanma duygusu hâlâ yanaklarımı yakıyordu.

Jake kapısını kapattı. "Utanacak bir şey yok. Herkesin hayatında boktan şeyler vardır."

"Gerçekten mi? Yani senin de her an kurtarılma beklentisiyle gölgelerde saklanan, met bağımlısı bir eski sevgilin mi var? Ne hoş! Çok ortak noktamız varmış!"

Jake'in dudakları kıvrıldı. "Tamam ya. Benim boktan şeylerim seninkiler kadar heyecan verici olmayabilir." Elini, duştan çıktığı için ıslak olan saçlarından geçirdi.

Eve girer girmez ikimiz de -ayrı ayrı- duş almıştık. Soğuk nisan yağmurunda Eric'i kurtarıp ıslak kıyafetlerle dönüş yolculuğu yaptıktan sonra ısınmaya ihtiyacımız vardı. Bir yanım hâlâ Jake ile Brooks'un bu akşam benim için yaptıklarından dolayı afallamış durumdaydı. Gerçekten yaptıkları çok şey ifade ediyordu.

Bir yandan da Eric'in yüzünü gözümün önünden silemiyordum. Büyümüş göz bebekleri, makineli tüfek gibi konuşması... Koskoca üç gün boyunca hiç durmadan met içmesi, mahallenin

birinde kaybolması ve çalıların arasında bayılması dehşet verici-ydi. Yalnız kalmış, çok korkmuştu. Neyse ki annesi ceptelefonu faturasını ödediği için yardım çağrısı yapabilecek durumdaydı.

Ama keşke *beni* aramasaydı.

"Onun, bir zamanlar Chicago tarafından seçilen Eric Royce olduğuna inanamıyorum," dedi Jake, gözlerinde acımayla.

"Aynen."

Jake yatakta bana katıldı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Onunla ilk kez böyle uğraşmıyorum," dedim ama sonra düzeltme yaptım. "Gerçi hiç bu kadar ileri gitmemişti. Normalde para isterdi. Geçen sene ona biraz para verme gafletinde bulunduğum için artık sürekli isteyebileceğini sanıyor."

"Ne kadar çıkmıştınız?"

"Bir buçuk yıl kadar."

"Sonra ayrılmak isteyen sen oldun."

Kafa salladım.

"Neden?"

"Çünkü artık katlanamıyordum." Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Dayanılacak gibi değildi ve birbirimize iyi gelmiyorduk. Ayrıca babam artık ondan nefret etmeye başlamıştı."

"Senin baban herkesten nefret etmiyor mu?"

"Öyle denebilir." Hafifçe gülümsedim. "Ama Eric'ten özellikle nefret ediyor."

"Haksız olduğunu söyleyemem."

"Ben de. Ama yaşadıklarımızı görmedin sen. Bazı yollardan geçtik ve Eric çok etkilendi. Henüz olgunlaşmamıştı ve duygularıyla nasıl baş edeceğini bilemiyordu. Çok fazla hata yaptı." Omuz silktim. "Babam hata kabul etmez."

Sesimin çatlamasını fark etmemiş olmasını umdum. Çünkü asıl sorun buydu, babamın kitabında affetmek yazmazdı. Eric'le ilişkim olduğu ve bunun yol açtığı sorunlar için beni asla affetmemişti. Asla da affetmeyecekti muhtemelen.

Yanaklarımın yine yandığını hissettim. "Gördün mü? Sana benimle fazla yakınlaşmaman gerektiğini söylemiştim. Benim hayatım berbat."

"Berbat falan değil," dedi Jake. "Kendini toplamışsın, aklını başına almışsın. Eski sevgilinin yaptığının tam aksini yapmışsın yani."

"Eh, birimizin büyümesi gerekiyordu." Sesimde acı vardı. Yutkundum. "Bitişe yakın artık ilişkiyi tek toparlayan ben olmuştum. Eric mahvolmuş durumdaydı ve ona ihtiyacım olduğunda ya da onu beklediğimde hiç yanımda olmuyordu. Çok yorucuydu."

"Hayal edebiliyorum."

Bitkin gözlerimi ovaladım. Eric'le ilişkim bana bir sürü zor hayat dersi vermişti ve en önemlisi de kendimden başka kimseye güvenemeyeceğimdi. Eric, benim duygularımla başa çıkabilecek kabiliyete sahip değildi. Ama bu ona has bir şey miydi yoksa bütün erkek arkadaşlar mı böyle olurdu bilemiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı, o da bir daha asla kalbimi kolayca birilerine vermemem gerektiğiydi.

"Bir daha ararsa telefonu açmanı istemiyorum," dedi Jake sertçe.

"Gerçekten mi? Bir çukura düşmüş olsa ve benim yardımımı istese ölmesine izin mi vereyim yani?"

"Olabilir."

Ona şokla baktım.

"Duygusuz görünmek istemem ama bazen insanların değişmek için en dibe vurması gerekir. Onları sürekli kurtarmaya gidemezsin," dedi Jake ağırbaşlı bir şekilde. "O delikten kendi kendilerine çıkıp kurtulmaları gerekir."

"Umarım öyle olur," dedim iç geçirerek. "Ama merak etme, bu yaşananlar bir daha yaşanmayacak. Eric'i kurtarma günlerim bitmiş oldu."

"Güzel." Jake yatağın başına doğru emekleyip yorganın ucunu kaldırdı. "Gel buraya. Uzun bir gün oldu. Biraz uyuyalım."

"İlk defa birlikte kalıyoruz, Jake. Heyecanlı değil mi?" Alaycılığım her zamanki keskinliğinde değildi. Jake haklıydı çok yorgundum. Ve Eric Royce'un anısını kafamdan silmek istiyordum. Her şey sarpa sardığında ben de en az Eric kadar mahvolmuş durumdaydım aslında. Onun için neredeyse hayatımı kaybedecektim. Ama bu kadarı yeterliydi. O geçmişimdeki bir hayaletti ve artık unutma vaktim gelmişti.

Yorganın altına girip Jake'e sokuldum. Sırtüstü yattığı için kafamı çıplak göğsüne koydum. Duş almıştı, tertemiz kokuyordu ve teni sıcacıktı. Kulağımın altında kalbinin rahatlatıcı bir tempoyla attığını hissedebiliyordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye mırıldandı karanlıkta.

"Tabii."

"Seni öpebilir miyim yoksa çok mu yorgunsun?"

"Tanrım, yorgun değilim! Lütfen öp beni."

Yana dönüp bir kolunu kafasının altına uzattı ve bana iyice yaklaşıp dudaklarını benimkilere dokundurdu. Öpüşmeye başladığımız anda saf duygulardan oluşan bir dalga tarafından çarpılmış gibi oldum.

Sebep adrenalin miydi yoksa olanlar yüzünden mi ihtiyaçla dolmuştum bilmiyordum ama bu akşam kurduğumuz duygusal bağ, ne zaman Jake'in yanında olsam hissettiğim fiziksel sızıyı şiddetlendirmişti sanki. Ne kadar süre öylece uzanıp öpüştüğümüzü bilmiyordum ama bir zaman sonra öpüşmek yeterli gelmemeye başladı. Göğüslerim ağırlaşmıştı ve bacaklarımın arası zonkluyordu. Onu tekrar sırtüstü yatsın diye itip üzerine tırmandım ve sızımı dindirme arzusuyla ona sürtünmeye başladım.

Jake de popomu sıkıp dudaklarıma doğru inledi ve o anda sertleşmiş aleti birden boxer şortundan çıkıverdi.

"Ah, merhaba," dedim.

Jake bana bakıp sırıttı. "Özür dilerim. İsteyerek olmadı, yemin ederim."

İsteyerek ya da istemeyerek olsun, benim için güzel bir manzaraydı. Sıcak, sert aletini okşarken geçen akşam onu ağzıma aldığımda neler hissettiğimi, orgazm olmasını sağladığımı bilerek nasıl memnun olduğumu hatırladım. Bu memnuniyet duygusunu tekrar hissetmek istiyordum.

Hatta bundan daha fazlasını istiyordum.

"Seni içimde istiyorum," dedim ona.

"Öyle mi?" dedi Jake boğuk bir sesle.

"Öyle." Yavaş bir nefes aldım. Bu kararı verdiğim için kalbim son hızda atmaya başlamıştı. Öyle ki sesini kulaklarımda duyabiliyordum. Seks herkese kolayca sunduğum bir şey değildi. "Prezervatifin var mı?"

"En üst çekmecede."

Onu biraz daha okşadıktan sonra komodine uzanıp prezervatif kutusunu çıkardım ve bir tanesini kopardım. Ben daha paketi açamadan Jake doğrulup tişörtümü kafamdan çıkarıp attı ve iri elleriyle göğüslerimi avuçladı. Sonra kendimi yine yatağa uzanmış buldum. Kaslı bedeni tarafından ezilmiş ve tamamen onun merhametine kalmıştım.

"Gir artık içime." Onu sabırsızca öperken kalçam kendiliğinden yukarı doğru kalkıyordu.

"Önce seni hazırlayayım." Jake'in dudakları vücudumda dolaşıp dokunduğu her yeri ürpertti.

Nasırlı parmakları tenimde kayıp bacaklarımı ikiye ayırdı. Ağzı klitorisime değdiğinde içimden bir zevk dalgası geçti.

Jake bir parmağını üzerimde dolaştırdı. "Siktir," diye homurdandı. "*Dünden* hazırsın."

Öyleydim. Onu öpmek beni çok fena tahrik ediyordu. "Gördün mü? Artık yukarı gelebilirsin."

"Hayır." Tenime doğru gülümsediğini hissedebiliyordum. Dilini çıkarıp tadıma baktı ve birkaç işkence gibi dakikayı orada geçirdi. Sonunda kafamı yana yatırıp çarşafı sıktım.

İçimdeki karıncalanmalar orgazmın yaklaştığını gösteriyordu. Gelmemesi için uğraştım çünkü Jake içimdeyken orgazm olmak istiyordum. Çünkü çok uzun zamandır seks yapmamıştım. Bu akşam bir daha orgazm olamazsam diye endişeleniyordum.

"Jake," diye yalvardım. "Lütfen." Prezervatifi ona doğru ittim.

Kıkırdayarak doğruldu ve bacaklarımın arasında diz çöktü. Başucu lambasının ışığı solgundu ama göğsünü hayranlıkla izlememe yetecek kadar aydınlık sağlıyordu. Parmaklarımı kaslarında dolaştırıp dokunuşumla ürpermelerinin tadını çıkardım.

Kalçamı kavrayıp kendi duruşunu ayarlarken Jake'in gözleri arzuyla yanıyordu. İçime girmesini beklerken nefesimi tuttum. Ve sonunda girdiğinde, içim dünyadaki en tatlı, en enfes hisle doldu. Beni tamamen dolduruyor, hatta duvarlarımı geriyordu.

Tamamen derinlere girdiğinde canı yanıyormuş gibi kısık bir ses çıkardı.

"İyi misin?" dedim hemen.

Jake derin bir nefes aldı. "Neden bu kadar sıkısın? Bakire olmadığına emin misin?"

Kıkırdadım. "Bunu çok sık yapmadığımı söylemiştim."

"Neden?" diye sordu, sonra kendisini azarlar gibi kafasını iki yana salladı. "Neyse, bunu sonra konuşabiliriz. Çünkü patlamama üç saniye falan kaldı."

"Sakın. Daha başlamadık bile!"

Nefes alış verişleri daha da hızlanmıştı. "Elimden geleni yaparım." Ama yüzü gergindi. Çok yavaş hareket etti ve tekrar inledi. Ardından kendisini yavaşça üzerime doğru bıraktı.

Beni yavaşça, kışkırtmak istercesine öptü. Kalçasını o kadar yavaş hareket ettiriyordu ki birkaç saniye sonra sabırsızlıkla kıvranmaya başladım. "Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

"Hayır," diye homurdandı. "Söyledim ya, patlamak üzereyim. Eğer hızlı hareket edersem boşalacağım."

"Dayanıklılığın nerede senin?" dedim onu kışkırtmak için.

"Senin dar deliğinin içinde, bebeğim."

Bir kahkaha attım. "Sana böyle hissettirmemek için tarlamı daha fazla mı sürdürmeliyim yani?"

"Tarlan sadece benim tarafımdan sürülebilir. Ya da vibratörün. İkisi dışında her şey kanuna aykırı."

"Ne kanunu?"

"Benim kanunum," diye mırıldandı. Sonra kendisini ta en derinlerime kadar itti ve ikimiz de boğulurmuş gibi sesler çıkardık.

Göğsü ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Hızını hâlâ artırmamıştı ve bu beni deli ediyordu. Kollarımı onun geniş omuzlarına sarıp sırtını okşadım. Kalçasını tembelce hareket ettirirken dudaklarını boynuma yapıştırdı. Daha hızlı olmasını istiyordum ama bu an sona ermesin de istiyordum. Elimi aramıza sokup hafifçe klitorisimi ovalamaya başladım.

O anda Jake tamamen durdu.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye inledim. "İçimde hiç hareket etmeden mi duracaksın böyle?"

"Sadece kısa bir süreliğine. Sen kendini patlama noktasına getirene kadar." Ben kendimi okşarken yüzümü inceledi. "Lanet olsun, o kadar güzelsin ki."

Yutkundum. Bana bakan yeşil gözleri alev alevdi sanki. Aşırı yoğun bir andı ama yine de gözlerimi onun gözlerinden ayıramıyordum. Elimi hızlandırdım ve nefesimin hızlanmaya başladığını ikimiz de duyduk.

"İşte böyle," dedi cesaretlendirir gibi. "İşte böyle."

İnleyip kalçamı hareket ettirmeye çalıştım. Ama beni durdurmak için iri elini karnıma koydu. "Henüz değil."

Ben de aleti hâlâ içimdeyken kendimi okşamaya devam ettim. İçim tamamen dolmuş gibi hissediyordum. Hâlâ göz gözeydik. O

kadar seksiydi ki başka yere bakamıyordum. Dudaklarını yaladı ve bu hareketiyle beni uçurumun kenarına itmiş oldu.

"Geliyor," dedim boğulur gibi. Ve Jake dakikalardır ondan istediğim şeyi verdi. Kendisini daha hızlı, daha sert itmeye başladı ve beni zevkten oluşan bir patlamanın içine sürükledi.

Dünyanın geri kalanı yok oldu. Sadece Jake ile ben vardık. Bedenlerimiz ve ruhlarımız. Sert hareketlerle içime girip çıkıyordu. Sonunda boşaldığında boynumu ısırdı ve dudaklarından, tenimi titreten, pürüzlü, zevk dolu bir inleme yükseldi. Ve bu tek güzel an bütün akşamı güzelleştirdi.

28

BRENNA

"Nerelerdeydin sen?"

Babam birden arkamda belirdiğinde ürkmüş bir at gibi sıçradım. Mutfak tezgâhında, kahvemin demlenmesini bekliyordum ve onun içeri girdiğini duymamıştım.

Döndüğümde kaşlarını çattığını gördüm. Ben de ona aynı şekilde baktım. "Sana dün gece mesaj atıp Boston'daki bir arkadaşımda kalacağımı söyledim."

"O arkadaşın kim olduğunu sorduğumda yanıt vermedin."

"Çünkü daha fazlasını bilmene gerek yoktu. Güvende olduğumu bilmen yeterliydi."

"Şaka mı bu? Bir arkadaşınla kalmış olman güvende olduğun anlamına gelmez. Kimmiş bu arkadaş? Geçen hafta buraya gelen çocuk mu?"

İçimi çektim. "Artık böyle yapmayacağına söz vermiştin."

"Sen de artık sorumsuz olmayacağına söz vermiştin."

"Nasıl sorumsuz oluyorum ya? Evet, bazen arkadaşlarımla bir şeyler içmeye ya da dans etmeye gidiyorum. Bazen eğlenmek için dışarı çıkıyorum. *Senin* oyuncularınla birlikte."

"Bu her şeyi daha mı iyi yapıyor?" Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bir hokey oyuncusuyla çıktığın son sefer neredeyse hayatını mahvediyordun."

İçimde bir suçluluk belirdi. Dün akşam Eric'e yardım etmeye gittiğimi bilseydi babam çıldırırdı. Sırtımı ona verip dolaptan bir fincan aldım. "O çok uzun zaman önceydi, baba. Tam olarak beş yıl."

"Ama hâlâ gizli işler çeviriyor, geceleri eve gelmiyorsun."

"Baba." Hızla arkamı döndüm. "Bak bana." Elimle vücudumu gösterdim. "Tek parçayım. Hayattayım. Akşamdan kalma bile değilim çünkü dün hiç içmedim. Fırtına ve elektrik kesintisi yüzünden Boston'da kaldım. O durumda yola çıkmak istemedim." Fincanı tezgâhın ortasına şiddetle bıraktım. "Sorumlu bir davranışta bulundum ama bunun için azar işitiyorum. Bunun ne kadar saçma olduğunun farkında mısın?"

"Gerçekten mi? Bahsettiğin bu fırtına ve elektrik kesintisi esnasında Westlynn'e gidip bir alem evinden Eric Royce'u kurtarmakla *sorumlu* bir davranışta mı bulunmuş oluyorsun?"

Donakaldım. Kahretsin, bunu nereden öğrenmişti?

Göğsüm suçluluk duygusuyla dolarken yavaşça nefes alıp verdim ve kendime suçlu hissedecek hiçbir şey yapmadığımı söyledim. Hayatımın her detayını babama söylemek zorunda değildim.

Babam bir şey dememi bekledi ama ben konuşmayınca tükürür gibi konuşarak açıklama yaptı. "Dün gece Louisa Royce beni aradı. Senin ceptelefonu numaran onda yokmuş ve oğlunu güvenli bir şekilde eve götürdüğün için sana tekrar teşekkür etmek istemiş. Bana sorumsuzca davranmadığını mı söylüyorsun hâlâ? Onunla niye görüşüyorsun, Brenna? O çocuk belanın ta kendisi."

"Onunla görüşmüyorum. Başı dertteydi, ben de yardım etmeye gittim sadece."

"Neden? O senin yardımını hak etmiyor. Hiçbir boku hak etmiyor." Sesindeki saf nefret dehşet vericiydi. Babam sevgisini gösteren bir tip değildi, sevdiklerini öpücüğe falan boğmazdı. Ama soğuk kalpli biri de değildi.

"Baba hadi ama. Eric kötü bir insan değil. Sadece kötü bir yerde."

"Onu oradan kurtarmak senin görevin değil." Ellerini kafasına sürttü. Gözlerinde hafif vahşet vardı. "Annesiyle telefonda konuştuktan sonra ne kadar endişelendim biliyor musun? Senin iyi olup olmadığını bilmiyordum."

"İyi olduğumu biliyordun. Sana arkadaşımda kalacağımı söylemiştim."

"Hangi arkadaş?" diye sordu tekrar.

"Önemli değil. Ama Eric olmadığını biliyorsun çünkü orada olsaydım Louisa seni aramazdı. Bu yüzden lütfen rahatla artık."

"Rahatlamamı mı istiyorsun?" diye mırıldandı. "Bu hafta sonu çok önemli bir maça çıkacağız ama ben maça hazırlanmak yerine kızımın kendisini tehlikeye atıp atmadığını düşünüp duruyorum."

"Kendimi tehlikeye atmıyorum." Boğazım öfkeyle sıkışmıştı. Küçük bir çocuk gibi ayağımı yere vurmak istiyordum çünkü onu anlayamıyordum. Babamın iki ruh hali vardı: Ya beni görmezden gelip hayatımla hiç ilgilenmiyor ya da yapmadığım şeyler yüzünden deli gibi bağırıyordu.

Ellerim titrerken kahvemi doldurdum. "Sana bunu sadece bir kez söyleyeceğim," dedim ellerim gibi titreyen sesimle. "Eric'le tekrar *görüşmüyorum*, asla da görüşmeyeceğim. O beni arada bir arayıp para istiyor."

Babama bakmak için döndüm. Yüzü kayadan daha sertti.

"Ona bir kere para verdim," diye itiraf ettim. "Ama sonra bunu alışkanlık edineceğini fark ettim, bu yüzden bir daha vermedim. Artık çok fazla aramıyor, belki sadece yılda iki kez. Dün gece beni aradığında ağlıyordu ve çok korkmuştu. Nerede olduğunu bilmiyordu. Bir zamanlar sevdiğim birini boktan bir yerde ölmeye terk etmemek beni sorumsuz bir aptal yapıyorsa o zaman bunu kabul ediyorum."

"Brenna," dedi babam huysuzca.

"Ne?"

"Sadece..." Bir nefes verdi. "Bir daha bütün gece dışarıda olacaksan kiminle kalacağını söyle. Yine bu şekilde endişelendirme beni."

Sonra mutfaktan çıkıp gitti.

JAKE: İyi misin?

BEN: Hem evet hem hayır. Babam yine beni görmezden gelmeye başladı, yani büyük ihtimalle olanları unuttu. Şimdi kızlar gecesi için Summer'ın evine gidiyorum.

JAKE: Harika. Benim için video çek.

BEN: Kızlar gecesinde ne olduğunu sanıyorsun ki?

JAKE: Çıplak aktiviteler tabii ki. Yastık savaşı, öpüşme egzersizi. Aslında bir dakika, öpüşme değildir. Üniversitedeyiz sonuçta. Birbirinize bir kızın kediciği nasıl tatmin edilir onu öğretiyorsunuzdur.

BEN: Evet, kesinlikle öyle yapıyoruz. Çok sapıksın.

JAKE: Öyleyimdir. Seni sonra ararım.

BEN: Bunu yapmak zorunda değilsin.

JAKE: Zorunda olmadığımı biliyorum. Aramak istiyorum.

Telefona gülümsememek için dudağımı ısırdım. Ama karnımda kanat çırpan kelebekleri durduramıyordum. Dün gece korkunç başlamış ama... korkunç bitmemişti.

Jake'le yattığıma hâlâ inanamıyordum. Hem mecazi hem de gerçek anlamıyla. Onunla seks yapmış, sonra da güçlü kollarının arasında uykuya dalmıştım. Başım beladaydı. Ondan gerçekten hoşlanıyordum ama bu konuyu kiminle konuşabileceğimi bilmiyordum. Summer anında Fitz'e söyledi. Audrey ile Elisa da sır saklama konusunda berbattı. Summer'ın evine yaklaşırken ev sahibim Wendy, dairemle ilgili güncel haberleri iletmek için mesaj attı.

WENDY: Bodrum katı hâlâ hazır değil. Bir hafta, belki biraz daha az zaman alacak gibi. Kalorifer dairesinde rutubet tespit ettik, onu temizlemeye çalışıyoruz. Şimdilik bana su baskınında kaybettiğin eşyaların bir listesini göndermeni istiyorum. Bu hafta sigortadan tazminat talebinde bulunacağız.

BEN: Listeyi hazırlayıp gönderirim. Lütfen temizlikçilere acele etmelerini söyle! Babamla daha fazla yaşayamayacağım.

WENDY: HAHAHA. Tekrar ailemle yaşama düşüncesi ölmek istememe neden oluyor.

BEN: Aynen öyle. Acele edin!

WENDY: Elimizden geleni yapacağız. :)

Telefonumu kaldırdım ve kapıyı çalmadan eve girdim. Oturma odasından gelen tiz kahkahalar, kızların çoktan geldiğini gösteriyordu. Odaya girdiğimde Summer ile Audrey koltukta oturuyorlardı. Summer'ın arkadaşı Daphne tekli koltuğa kıvrılmıştı. Diğer tarafta ise lokantadaki o sabahtan beri görmediğim bir surat vardı. Rupi Miller. Namı diğer, Hollis'in sapığı/kız arkadaşı.

"Brenna!" dedi Rupi beni görünce mutlulukla. Yerdeki dev boy yastığa uzanmıştı ve üzerinde, o sabah lokantada giydiği kıyafete benzer bir kombin vardı: Dantel yakalı, açık mavi, A kesim bir elbise, siyah külotlu çorap ve kuzgun siyahı saçlarını süsleyen iki parlak toka. Çok sevimli ve bakımlı görünüyordu ve elbisesinin mavisi, ten rengine çok uymuştu.

"Gel, yanıma otur," dedi. "Ayrıca muhteşem görünüyorsun! Kızlar, bu kız nasıl bu kadar muhteşem görünebiliyor? Teninin bu kadar... aydınlık olmasına inanamıyorum. Ne kullanıyorsun? Ben annemin öğrettiği ev yapımı bir maske kullanıyorum. Yüzümdeki pembemsi ton bu maskenin eseri. Bu..."

"Ben gidip içecek bir şey alacağım," diye lafını kestim.

Ben odadan çıkarken Rupi hâlâ konuşuyordu. Kiminle konuşuyordu bilmiyorum. Belki de kendi kendine.

Summer da arkamdan mutfağa geldi. "Aman Tanrım, Bee! Bu kız hiç susmadan konuşuyor. Bir de kendimi geveze zannederdim."

"Sen de gevezesin, o da geveze. Aynı diyarda iki geveze birden bulunabilir, tatlım. *İskoçyalı* filminde değiliz sonuçta."

"*İskoçyalı* mı? O filmi hiç izlemedim. Zamanda geriye giden kadının olduğu film miydi?"

"Hayır, o dediğin *Outlander* dizisi. Bu arada bu diziyi izlemeliyiz çünkü başroldeki adam fena seksi."

"Aaa? Peki o zaman. Sömestr bitince izleyelim."

"Anlaştık."

Kendime bir bardak su doldururken Summer kaşlarını kaldırdı. "Kızlar gecesindeyiz," dedi. "Margarita içiyoruz."

"Önce vücudumu sulandırmam lazım. Bugün neredeyse hiçbir şey içmedim. Bütün gün odamda kapalı kaldım ve İletişim Kuramı final ödeviyle uğraştım."

Oturma odasına geri döndüğümüzde Rupi hâlâ ev yapımı maskesini anlatıyordu. "Sadece nohut unu ve yoğurtla yapılıyor.

Yemin ederim dünyadaki *en iyi* arındırıcı. Maskeyi yapınca ışıldayacaksınız."

Audrey ile Daphne onun her dediğini dinliyorlardı. "Çok merak ettim," dedi Daphne. "Ben de güzel bir arındırıcı arayışındaydım. Tenim son zamanlarda iğrenç görünüyor."

"Hemen yapmalıyız," dedi Audrey. "Sizde nohut unu ve yoğurt var mı?"

Summer onlara boş boş baktı. "Hiç bilmiyorum."

"Gidip bakalım." Rupi, peşinde Audrey ve Daphne'yle koşa koşa mutfağa gitti.

Onların gitmesini izlerken, "Kanka mı oldu bunlar şimdi?" dedim.

"Sanırım öyle."

"Rupi'yle Hollis çıkmaya mı başladılar?" diye sordum, Daphne'nin yerini çalarken. Koltuğa iyice yerleşip bacaklarımı altıma aldım.

"Bilmiyorum ki. Hayatımda gördüğüm en tuhaf ilişki." Summer sesini alçalttı. "Ya Rupi, Mike'a bağırıyor ya da Mike, Rupi'ye. Bağrışmıyorlarsa da öpüşüyorlar."

Gülmemek için dudağımı ısırdım. "Aslında düşünürsen tam da Hollis'lik bir ilişki."

"Bence de. Ama çok tuhaf."

"Aynen, tıpkı Mike'ın kendisi gibi."

Summer sırıttı. "Diyor onunla öpüşen kız."

"Sen Mike'la öpüştün mü?" Rupi eşikte durmuş, ağzı bir karış açık bize bakıyordu.

Tüh.

Bir an ona yalan söylemeyi düşündüm ama sonra bunun saçma olacağına karar verdim. Hollis'i öptüysem ne olmuştu? Hem zaten Rupi'yi benimle aldatmış falan değildi. "Evet," dedim. "Ama merak et..."

"Ha!" diyerek lafımı kesti Rupi. Kahverengi gözleri parlıyordu. "Biliyordum! Mike bana her şeyi söylüyor."

Öyle mi?

"Endişelenme, sana kızgın değilim," dedi kız.

"Kızsan da umurumda olmazdı."

"Ha ha, çok komiksin." Kıkırdadı, sonra Summer'a yoğurtla ilgili bir şey sorup tekrar mutfağa koştu.

"Espri yapmıyordum," dedim Summer'a. "Kızgın olsa da kıçıma takmazdım."

Summer alaycı bir nefes verdi. "Biliyorum."

O sırada telefonum titreyince, kızlar gecesinde yapmamam gereken bir hata yapıp ekrana baktım.

JAKE: Selam. Nasıl gidiyor? Kız kıza orgazm yaşadınız mı?

BEN: Henüz değil. Ben de hayal kırıklığına uğradım.

JAKE: Benden daha fazla hayal kırıklığına uğramış olamazsın.

Dedektif Di Laurentis anında olayın üstüne çöktü. "Kiminle mesajlaşıyorsun?"

"Kimseyle."

"Kimse falan deme bana. Şimdi *birisine* mesaj attın." Yeşil gözleri parladı. "Hâlâ o Harvard'lı çocukla gizli gizli çıkıyor musun yoksa?"

Neredeyse, "*sen nereden biliyorsun*?" diyecektim ki onun Jake'ten değil, McCarthy'den bahsettiğini fark ettim.

"Onunla hiç çıkmadım ki," dedim omuz silkerek. "Sadece birkaç kez takıldık." Onun ağzını açtığını görünce hemen devam ettim. "Nate'e mesaj attım, tamam mı? Rahatla."

"Hı. Selam söyle." Büyük bir haber elde edemediği için düş kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Ah bir bilseydi...

O sırada diğer kızlar geldi. Rupi'nin elinde, bej rengi bir karışımla dolu plastik bir kâse duruyordu. Hemen hepimize maskenin nasıl sürüleceğini gösterdi. "Yüzünde makyaj var mı?" diye sordu bana.

"Hayır."

Daphne bana dik dik baktı. "Bizimle kafa mı buluyorsun? Cidden makyaj yapmadın mı? Kapatıcı bile mi yok?"

"Yok."

"Cildin nasıl bu kadar iyi görünüyor o zaman?"

"Genlerden herhalde."

"Senden nefret ediyorum," dedi Daphne.

Sonra, Rupi'nin keskin gözleri altında hepimiz yüzlerimize tuhaf yoğurt karışımından sürdük. "Ne kadar beklememiz gerek?" diye sordu Summer.

"Kuruyana kadar. On dakikadan uzun sürmez." Rupi, ayağının dibindeki yastığının üstüne çöktü.

Koltuktan ona sırıttım. "Hollis'le aranızda ne var? Sonunda çıkıyor musunuz?"

"Tabii ki çıkıyoruz." Bana sanki başka bir gezegendenmişim gibi bakıyordu. "İlk randevumuzdan sonra çıkmaya başladık."

"Hollis bunu biliyor mu?" diye sordu Summer gülerek.

"Tabii ki biliyor."

Bu kız hayal dünyasında mı yaşıyordu yoksa başka...

Aslında başka bir seçenek yoktu, bu kız muhtemelen hayal dünyasında yaşıyordu.

"Asırlardır beraberiz. Artık yaşlı, evli bir çift gibiyiz." Rupi bana gülümseyerek baktı. "Sizin öpüşmenizi bu yüzden takmıyorum. Sen onunla ciddi düşünmüyordun zaten."

Sırf onu sinir etmek için, "Belki de düşünüyordum," dedim.

"Hayır." İnancının gücü hayret vericiydi. "O senin tipin değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o tam bir köpek yavrusu."

"Kimmiş köpek yavrusu?" diye sordu bir erkek sesi. Sonra köpek yavrusunun kendisi odaya girdi ve yüzlerimizi fark ettiğinde bir bağırış kopardı. "Suratlarınıza neden yapıştırıcı sürdünüz be?"

"Dünyadaki onca şeyin arasından neden *yapıştırıcıyı* seçtin?" diye sordu Summer bitkince. "Ne halt yemeye yapıştırıcı yani?"

"Bilmem." Hollis sanki nereye oturacağı konusunda seçme hakkı varmış gibi odada etrafına bakındı.

Rupi yastıkta yanına vurdu.

Kahkahamı bastırdım.

Hollis iri bedenini yastığa bıraktı. Gerçekten de tam bir köpek yavrusuydu. Bir basketbol şortuyla mavi gözlerini ortaya çıkaran mavi bir tişört giymişti. Tişörtü etkileyici kaslarını sarıyordu ve bu görüntü beni her zaman hayrete düşürüyordu. Mike Hollis, seksi bir yetişkinin vücuduna sıkışmış çekilmez bir çocuk gibiydi.

Kolunu Rupi'nin ince omuzlarına attı. "Selam," dedi ona.

Gülümsememi sakladım. Hollis'in bu kızdan hoşlandığına yemin edebilirdim.

"Gördün mü işte? Köpek yavrususun," dedi Rupi ona. "Budala ve şirinsin."

"Budala ve şirin değilim ben," diye karşı çıktı Mike.

"Evet, öylesin."

"Hayır, değilim. Beni bir yavru köpekle kıyaslayamazsın. Daha iyi bir şey seçmelisin. Mesela aygır."

"Kocaman bir penisin yoksa aygır olamazsın," dedim gülerek.

Audrey burnundan alaycı bir nefes verdi.

Rupi bana dehşetle baktı. "Brenna! Bir erkeğin penisi hakkında küçültücü yorumlar yapamazsın. Egosuna zarar verir bu. Mike'ın aygırlarınki gibi bir penisi olmaması..."

"Şu anda niye benim aletim hakkında konuşuyorsunuz?" diye araya girdi Hollis. "Bu arada henüz onu görmedin bile."

"Ama dokundum," dedi Rupi kendinden emin bir şekilde, onun dizine vurarak. "Ben de şimdi kızlara, ay dönümümüzün yaklaştığını söylüyordum."

Mike'ın kafası karışmış gibiydi. "Ay dönümü mü?"

"Evet. Bir aydır beraberiz."

"Daha bir ay olmadı."

"Eh, olmak üzere ama."

"İki hafta oldu daha!"

"Yirmi gün oldu! Neredeyse üç hafta yani." Rupi onun yüzünü inceledi. "Yıl dönümümüz ne zaman olacak, Mike?"

"Ne?"

Koltukta arkama yaslanıp gösterinin tadını çıkardım.

"İlk randevumuz ne zamandı?" diye ısrar etti Hintli kız.

"Ben bunu ne demeye bileyim?"

"Çünkü sen de oradaydın!" Rupi ayağa fırlayıp ellerini kalçasına dayadı. "Tarihi not almadın mı? Senin sorunun ne?"

"*Benim* mi sorunum ne? Asıl *senin* sorunun ne? Kim randevularının tarihini not alır ki?"

"*İlk* randevumuzdu. Hatırlamaya değer olmadığını mı söylüyorsun?"

Hollis de ayağa kalktı. Kocaman bedeniyle kıza tepeden bakıyordu. Ama onları izleyen biri gücün kimin elinde olduğunu kesinlikle görebilirdi.

"Buraya gelip beni sürükleye sürükleye yemeğe götürdün," diye hatırlattı Mike. "Sikeyim, senin kim olduğunu bile bilmiyordum!"

"Keşke bana küfür etmesen."

"Eh, dilekler at olsaydı biz şu an binici olmuştuk."

"Hah!" Summer tiz bir kahkaha koyuvermişti.

Daphne hayretler içindeymiş gibiydi. "Bu da ne demek?"

"O gerçek bir deyim değil," dedim Mike'a.

"Gerçek bir deyim," diye hırladı Mike. "Babam sürekli kullanıyor."

Summer sırıttı. "Aman Tanrım, Mike! Baban da senin gibi akıl sır ermez biriymiş."

Ona baktım. "Mike'a kimden geçmiş olacaktı ki?"

Rupi konunun değişmesinden hoşlanmamıştı. Mike'a doğru öfkeli bir adım attı. Şimdi ikisi yüz yüzeydiler. Yoğurtlu yüz ve hiddetten kırmızıya dönmüş yüz.

"Yıldönümümüzü umursamadığına inanamıyorum." Rupi topuklarının üstünde döndü. "Benim bunu düşünmem lazım," dedi omzunun üstünden ve ayaklarını vura vura üst kata çıktı.

Hollis, Summer'la bana baktı. "Bana bunu neden yaptınız?" diye sordu acınası bir şekilde.

"Onu seviyoruz," dedi Summer.

"Tabii seversiniz. Lanet olsun, tabii seversiniz!" O da sinirle odadan çıktı.

Bir anlık sessizlik oldu.

"Artık yüzümüzü yıkayalım mı, ne dersiniz?" diye sordu Daphne sırıtarak.

"Yıkasak iyi olur herhalde," dedi Audrey.

Banyoya doluşup sırayla maskelerimizden kurtulduk. Yüzümü havluyla kuruttuktan sonra cildimin yumuşacık olduğunu inkâr edemezdim.

Daphne, "Rupi hemen nemlendirici sürmemiz gerektiğini söylemişti," dedi.

"Ben getireyim." Summer banyodan çıkarken biz de aynada hayranlıkla yüzlerimizi inceledik.

"Aman Tanrım, gerçekten de yüzümde pembemsi bir ton var," diye bağırdı Daphne.

"Benim muhteşem oldu," dedi Audrey sevinçle. "Bu şeyi paketleyip satmalıyız."

"Adını da Yüz Yapıştırıcısı koyarız."

Daphne sırıttı.

Summer elinde nemlendiriciyle dönünce cilt bakımımıza devam ettik. Üst katta olsalar da Rupi ile Hollis'in birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyorduk. Aşağı gelip bizim yanımızda kavga etmelerini çok isterdim. *Çok* eğlenceli oluyordu.

Ama eğlenceyi ayağımıza getiren, ön kapıdan içeri giren Hunter oldu. Bu akşam her zamankinden daha seksi görünüyordu. Belki de sebebi siyah saçlarının karmaşık olması ve gözlerinin kışkırtıcı bir şekilde parlamasıydı.

Kasıla kasıla yürümesini izlerken, "Mercimeği fırına mı verdin de geldin?" diye sormadan edemedim.

"Bir beyefendi sırlarını ifşa etmez." Göz kırpıp mutfağa gitti.

"Buzdolabındaki sarı sürahiyi getirebilir misin lütfen? Teşekkürler!" diye seslendi Summer ona. "İçkilerimizi tazelememiz lazım!"

"Tamamdır, Sarışın."

"Hımm." Summer'a döndüm. "Aranız daha iyi gibi."

"Öyle," dedi arkadaşım. "Sebebi seks olmalı. Vücudunun salgıladığı onca endorfin sevgi pıtırcığı olmasını sağlıyor herhalde."

Hunter odaya gelip plastik margarita sürahisini sehpaya koydu.

"Eee, bu akşamın şanslısı kimdi?" diye takıldım ona.

"Senin tanıdığın biri değil. Boston'daki bir barda tanıştığım bir kız."

"Hoş," dedi Audrey.

Hunter gözlerini devirdi. "Barda düzüşmedik herhalde."

"Bu bar kızının bir adı var mı?" diye sordu Summer, herkesin bardağını doldururken.

"Violet." Hunter omuz silkti. "Bunu bir pislik olduğum için söylemiyorum ama adını hatırlamaya gerek yok. Seksten iki dakika sonra beni kovdu."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Zalim kadın."

"Yok ya. İşimi kolaylaştırdı," diye itiraf etti Hunter. "Zaten bir geceden fazlasını istemiyordum."

Audrey, "Hoş," diye tekrar etti.

Hunter da gülmeye başlamıştı. "Aynen. Ben tek gecelik ilişki istediğim için korkunç bir insanım ama kız aynı şeyi istediği için korkunç değil. Ne kadar da mantıklı."

Margaritama uzanırken konuyu değiştirdim. "Önümüzdeki maça hazır mısın bakalım?"

"Her zamankinden çok daha hazırız. Ama onları yenmek zor olacak." Sesindeki kararlılık umut vericiydi. En azından kafasını maça vermiş durumdaydı, seks yaptığı kıza değil. "Jake Connelly'yi zapt etmenin, onun bizi enkaza döndürmesini önlemenin bir yolunu bulabilirsek şansımız büyük olur."

Hah. Jake tarafından enkaza döndürülmeyi önleyecek bir çözüm varsa bunu ben de bilmek isterdim. Maalesef kendim henüz çaresini bulamamıştım.

29

JAKE

Her oyuncu maçlara farklı yöntemlerle hazırlanırdı. Bazılarının, mesela Dmitry'nin batıl inançları vardı. Bir keresinde elinde kâğıt kesiği oluşmuştu ve o gün karşı takımı ezip geçmişti, bu yüzden de artık her maçtan önce elinde kâğıt kesiği oluşturuyordu. Chilton da maçlardan önce annesinin kelimesi kelimesine, "Bacağını kır, Coby!" demesini istiyordu çünkü lisedeyken annesi böyle dediğinde takımıyla eyalet şampiyonluğunu almışlardı.

Benimse sadece sadık boncuk bilekliğime ve biraz sessizliğe ihtiyacım oluyordu. Hiç konuşmadan oturup kafamı hazırlamam gerekiyordu çünkü hokey fiziksel olduğu kadar zihinsel bir spordu. Keskin bir dikkate sahip olmayı ve her duruma, her engele zihinsel olarak düzgün tepki vermeyi gerektiriyordu. Buzda asla kendimden şüphe etmemeliydim. Beynime, içgüdülerime, kas hafızama güvenmeli ve istediğim fırsatları kendim için oluşturup hedeflerime ulaşabileceğimi bilmeliydim.

Tüm sezon boyunca takıma hiç moral konuşması yapmamıştım. Benden bunu beklemiyorlardı da. Bankta kamburumu çıkarıp kafamı eğerek, onlara bakmadan ve tek kelime etmeden oturduğumda kendimi zihinsel olarak hazırladığımı bilirlerdi.

Koç soyunma odasına girdiğinde herkes ayağa kalktı. O da formalarını kuşanmış oyuncularına tek tek baktı ve "Beyler," diye başladı.

Sopalarımızı yere vurarak ona hokey selamı verdik. Buzda ısınma turu atmak için çıkmamız gerekiyordu ama koçun, öncesinde bir şeyler söylemek istediği belliydi.

"Bu maç koskoca bir sezonun en önemli maçı. Briar'ı yenersek ulusal turnuvaya gitmeye hak kazanacağız. Briar'ı yenersek eyalet şampiyonluğunu eve getirmeye bir adım daha yaklaşacağız." Bir dakika boyunca bu şekilde devam edip bize gaz verdi, kazanmamız gerektiğini, kupanın bize ait olduğunu tekrarlayıp durdu. "Ne yapacağız?" diye bağırdı.

"Kupayı eve getireceğiz!"

"Sizi duyamıyorum."

"*Kupayı eve getireceğiz!*"

Koç kafasını salladı, sonra bana dönüp yüreğimi ağzıma getirdi. "Connelly, birkaç şey söyle sen de."

Kafamı şaşkınlıkla kaldırdım. "Efendim koç?"

"Sen kaptansın, Jake. Takımına bir şeyler söyle. Bu, sezonun son maçı olabilir. Ayrıca kahretsin, senin Harvard'la son maçın olabilir."

Lanet olsun. Ritüelimi bozmaktan hiç hoşlanmıyordum. Ama ona karşı gelemezdim çünkü dünyadaki çoğu sporcunun aksine koç, şansa ya da batıl inançlara inanmazdı. Yeteneğe ve sıkı çalışmaya inanırdı. Ben de bu felsefeyi takdir ediyordum ama... insan ritüellere de saygı göstermeliydi.

Boğazımı temizledim. "Briar iyi takım," diye başladım. "Çok iyi."

"Harika konuşma!" Brooks candan bir alkış kopardı. "Seni ayakta alkışlıyorum!"

Coby yüksek sesle güldü.

"Kapa çeneni, Balon Kıç. Daha bitirmedim." Boğazımı temizledim. "Briar iyi ama biz çok daha iyiyiz."

Takım arkadaşlarım devam etmemi bekledi.

Omuz silktim. "Bu sefer bitirdim."

Soyunma odasında kahkahalar çınladı. Sonunda koç elleriyle çırparak herkesi susturdu. "Pekâlâ, hadi bakalım! Çıkalım şu piste."

Tam dolabımı kapatırken rafa koyduğum telefonumun ekranı yandı. Kafamı çevirip baktığımda dudaklarım tatmin olmuş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Brenna'dan, bana şans dileyen bir mesaj gelmişti. Hazel'dan da aynı dileği içeren bir mesaj vardı ama bunu *Hazel'dan* beklesem de Brenna'dan hiç beklememiştim.

"Koç, babam arıyor," diye yalan söyledim, Pedersen'a bakarak. "Muhtemelen şans dilemek istiyordur. Bir dakikaya gelirim, tamam mı?"

Bana kuşkucu bir bakış attıktan sonra, "Bir dakika," diye mırıldandı.

O ve takım arkadaşlarım tünele doğru ilerlerken hemen Brenna'yı aradım ama beklediğim gibi karşılanmadım.

"Neden aradın?" Brenna'nın sesi öfkeliydi. "Şu anda pistte ısınıyor olmalıydın."

Kıkırdadım. "Pistte olmadığımı duymak seni mutlu eder sanıyordum."

"Bir dakika, her şey yolunda mı? Maça çıkacaksın, değil mi?" Şimdi sesi endişe dolmuştu.

"Evet, çıkacağım. Ama mesajını görünce tehlikede olmadığından emin olmak istedim."

"Neden tehlikede olayım ki?"

"Çünkü bana şans dilemişsin. Biri kafana silah falan tutuyor sandım."

"Aman ya gıcıklaşma."

"Yani gerçekten bana şans mı diledin?"

"Evet."

"Ciddi miydin?"

"Hayır."

"Şimdi kim gıcık acaba?" dedikten sonra biraz duraksadım.

"Bak... bu akşam ne olursa olsun seninle görüşmeyi kesmek istemiyorum." Sonra nefesimi tutarak bekledim çünkü onun ne diyeceğini hiç bilmiyordum.

Ne demesini istediğimi biliyordum. Birlikte olduğumuz geceden beri beni aklımdan atamadığını söylemesini istiyordum çünkü *ben* onu aklımdan bir türlü çıkaramamıştım. Seks inanılmazdı. Muhteşem ötesiydi. Ve henüz ilkimizdi. Henüz birbirimizi tahrik eden şeyleri tam öğrenememişken yaptığımız ilk seks bu kadar iyiyse bundan sonrakiler kim bilir nasıl olurdu. Bunu düşünmek aklımın başımdan gidecek gibi olmasına neden oluyordu.

"Seninle görüşmeye devam etmek istiyorum," dedim ısrarla, o cevap vermeyince. "Sen de istiyor musun?"

Bir sessizlik daha oldu. Sonra Brenna içini çekti. "Evet, istiyorum. Şimdi piste çık da sana ve takımına dünyanın kaç bucak olduğunu gösterelim."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Çok beklersin, bebeğim."

Dolabı kapatıp arkamı döndüm ve eşikte Koç Pedersen'ı görerek irkildim.

Kahretsin.

"Bebeğim, ha?" diye dalga geçti koç. "Babana *bebeğim* mi diyorsun?"

Bitkince nefes verdim. "Yalan söylediğim için özür dilerim."

"Connelly," dedi yanına gittiğimde omzumu kavrayarak. Üstümde dolgu malzemeli forma olmasına rağmen onun çelik gibi tutuşunu hissettim. "O kız... onun hakkında ciddi misin değil misin bilmiyorum ama... unutma ki o Jensen'ın kızı. Seninle akıl oyunları oynuyor olabileceği ihtimalini hesaba katman gerek."

Hazel da aynı şeyi söylemişti. Ama ben ikisinin de paranoyak olduğunu düşünüyordum. Brenna oyun oynamazdı. "Hesaba katarım," dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. "Merak etme koç, bu pistteki performansımı etkilemeyecek. Başaracağız."

BAŞARAMADIK.

Pakın buzla buluştuğu andan itibaren maç tam bir felaketti. Hız, saldırganlık, ne ararsan vardı. Galibiyet için yarışan iki takım değildik, birbirini öldürmeye odaklanmış iki takımdık adeta. Çarpışmalarımız gaddarcaydı. Hakemler de muhtemelen maçın yoğunluğu yüzünden çoğu kişiye ceza vermiyordu. Hokeyin zaten böyle oynanması gerekiyordu aslında. Kendini tamamen oyuna vererek.

Taraftarlar deliye dönmüştü. Arenanın hiç bu kadar *canlı* olduğunu duyduğumu sanmıyordum. Çığlıklar, tezahüratlar ve yuhalamalar, damarlarıma dolan adrenalini güçlendiren bir senfoni oluşturuyordu.

Ama tüm bunlara rağmen Briar bizden üstündü. Çok hızlıydılar özellikle de Davenport. Hele Nate Rhodes... Sabah kahvaltılık gevreğinin içine bir şeyler mi katmıştı bilemiyordum ama fena oynuyordu. Maçın ilk golü ondan geldi, kalecimiz Johansson'ın engelleme şansının sıfır olduğu bir durumdu. Ben bile Rhodes'un atışından etkilenmiştim ama koçun gözlerini kaplayan öfkeyi gördüğüm anda bunun böyle gitmesine izin veremeyeceğimi anladım.

"Size bunu yapmalarına izin mi vereceksiniz?" diye kükredi koç. "*Kendi pistinizde* size bunu yapmalarına izin mi vereceksiniz?"

"Hayır efendim!"

Bir adrenalin patlamasıyla Brooks ve Coby eşliğinde yan duvara doğru kaydım. Bu bizim güç hattımızdı ve isminin böyle olmasının bir anlamı vardı. Buz pistine çıktığında İnanılmaz Hulk'a dönüşen Brooks, insanların kemiklerini kıracak vuruşlar yapmaya başlarken, dirsekleri çok güçlü olan ve duvara sıkıştırıldığında

herkesten iyi mücadele eden Coby de işe koyulmuştu. Ben de rakiple bir yüzleşmeden galip çıktım ama pas atmak yerine Fitzgerald'ın yanından kayıp öne doğru ilerledim. Diğerlerinin mavi çizgiyi geçmesini bekledikten sonra orta sahaya yakın bir yerde duran Coby'ye pas attım.

Coby kalenin etrafından döndü, bir saniyeliğine durdu, sonra uçar gibi kayarak paka vurdu ama golü kaçırdı. Davenport geriye seken pakı neredeyse yakalayacak gibi oldu ama hemen onu itip sopamla pakı kaptım. Atışımı yaptım ama ben de golü kaçırdım. Pak tekrar sekerek Brooks'un sopasıyla buluştu ama o da atışı kaçırdı. Tribünlerden kulakları sağır edici bir kükreme yükseldi.

Kahretsin, kahretsin. Lanet olası üç atış yapmıştık ve hepsini de kaçırmıştık. Corsen ne zamandan beri bu kadar iyi kalecilik yapıyordu? Ben öfkeyle hırlarken koç mola istedi ve pistten indik.

Nefes nefese banka, Brooks'un yanına oturdum. "Siktir! Ne oluyor böyle?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Corsen normalde bu kadar hızlı değildir."

"Ona atak yapmaya devam edip yorulmasını sağlayalım."

Brooks ciddiyetle kafa salladı.

Koç da arkamıza gelip Weston'ın omzunu kavradı. "Güç gösterisine başla," diye emir verdi.

Bunu duyduğumda gerildim çünkü koç ne zaman Brooks'tan penaltıya sebep olmasını isterse sinirler gerilmeye başlayacak demek oluyordu. Maça döndük ve Brooks anında saldırıya geçti. Nate Rhodes'un sağ tarafında eğilmiş halde duran Davenport'la karşı karşıya geldi ve onu kışkırtmaya başladı. O sırada Mike Hollis de Rhodes'un solundaydı.

Ben paka o kadar odaklanmış haldeydim ki Brooks'un ne dediğini duyamıyordum ama Davenport'un vahşice kükreyip, "Git kendini sik," dediğini duyabildim.

"Yeter," diye bağırdı hakem.

Ben de bir kez daha kendi ikili mücadelemden galip çıktım ve pakı Brooks'a gönderdim. O da tüm kuvvetiyle Briar'ın alanına ilerleyip pakı bana geri gönderdi. Ama atış yapamadım. Çünkü Briar defansı, *Game of Thrones* dizisindeki Kral Muhafızları gibiydi. Bir açıklık bulmalıydım. Hemen...

Düdük öttü. Ne olduğunu görememiştim ama döndüğümde Hollis, Weston'a haykırıyordu.

Paka omuz hizasından yüksekte vurduğu için Hollis ceza kutusuna gönderildi. Brooks'la bakıştık. O işini yapmıştı, şimdi sıra bendeydi.

Karşı takım bir süreliğine bir oyuncu eksik olacaktı ama benim forvet hattımın fazla zamana ihtiyacı yoktu zaten. Briar yüzleşmede iyi dayandı ama biz pakı elimize geçirir geçirmez işlerini bitirdik. Davenport'un yanından şimşek gibi geçip Corsen'ın yeni kalecilik yeteneğiyle bile durduramayacağı bir atış yaptım. Ve içim büyük bir rahatlamayla doldu.

Skoru eşitlemiştim.

"Aferin," dedi koç, yan duvara kaydığımda.

Zorunlu olmasa da dişlerime değer verdiğim için taktığım ağız koruyucumu çıkardım. Takım arkadaşlarımın hızla kaymasını izlerken nefes nefeseydim. Çok yorucu bir mücadeleydi. Hücumumuz hiç duyulmamış bir şekilde üç dakikadan uzun sürmüştü.

O sırada bankta Heath'in, Jonah'ya, "Kendini topla," diye bağırdığını duydum.

Kafamı eğip kaşlarımı çattım. "Bir sorun mu var?" diye seslendim benden yaşça küçük olan oyuncularıma.

"Yok, her şey yolunda," dedi Heath.

İkna olmamıştım. Jonah'nın öfkeli bakışları pistteki mücadeleye odaklanmıştı ama öfkesinin sebebini anlayamıyordum. Belki de sert bir darbe almıştı ve bunu yapan kişiye kızgındı.

Dmitry'nin savunma hattı, Briar'ı püskürtmeyi başardı. McCarthy yanıma çöktüğünde eldivenli elimle omzuna vurdum. "İyi mücadeleydi," diye bağırdım.

"Sağ ol." Çocuk iltifatım karşısında kızardı. Sırıtmamak için kendisini tuttuğunu görebiliyordum. Sık sık iltifat eden bir kaptan değildim, bu yüzden takım arkadaşlarım, iltifat ettiğimde samimi olduğumu bilirlerdi.

Onun bu mutluluğu içimin suçlulukla dolmasına neden oldu. Brooks'un geçen akşam, McCarthy konusunda "doğru olanı yapmamı" söylemesi hâlâ aklımdaydı. Ona, Brenna'yla görüştüğümü söylemeye karar vermiştim ama maçtan sonra söyleyecektim. Bu haberle final maçında dikkatinin dağılmasını istemezdim.

Koç yine hatları değiştirdi. Şimdi ben, Brooks ve Coby'den oluşan hatta Coby'nin yerine geri seken pakları harika değerlendiren sağ kanat oyuncusu Jonah'yı geçirmişti. Düdük sesini duyar duymaz kayıp pozisyon aldım.

Mücadele daha ilk saniyesinden tam bir faciaydı. Bu sefer kışkırtmayı başlatan Weston değil, Jonah oldu.

"Davenport," dedi havlar gibi.

Briar oyuncusu ona bir bakış attı, sonra hakeme döndü.

"Seninle konuşuyorum, puşt herif! Beni duymuyormuş gibi rol yapmayı kes!"

"Rol falan yapmıyorum," dedi Davenport sertçe. "Ne dediğini kıçıma takmadığım için dinlemiyorum."

Pak yere düştü. Hemen kayıp onu tuttum ama Jonah'nın dikkati hâlâ laf dalaşı yüzünden dağınık olduğu için kendisine attığım pası kaçırdı. Davenport araya girip pakı alarak kaçtı. Onun peşine düştük ama bizi, takıma pahalıya mal olabilecek bir hatadan kurtaran Johannson oldu. Kaleye girmesine engel olduğu pakı Brooks'a doğru kaydırdı.

"Bu kabul edilemez," diye tısladım Jonah'ya, yanından kayarak geçerken. Jonah Hemley normalde böyle biri değildi. "Dikkatini maça ver!"

Beni duyduğunu sanmıyordum. Belki de duyuyor ama umursamıyordu. Bir sonraki hücum esnasında Davenport'u yan duvara sıkıştırıp tekrar konuşmaya başladı. "Perşembe akşamı..." diye hırladı. "... neredeydin?"

"Siktir. Git." Davenport ona sert bir dirsek darbesi geçirip pak savaşını kazandı.

Sopamı hemen yan çevirip Davenport'a vurarak pakı kaptım ama Jonah yine kendi derdine düşmüştü. Gerektiği gibi öne atılmadığı için yine ofsayta düştük. Düdük öttü.

Neler olduğunu bilmiyordum ve bu lanet durumdan hiç hoşlanmamıştım.

Bir sonraki mücadele, bizim kalenin sol tarafında gerçekleşti. Hattımızı ayarlarken Jonah'nın sorgulaması devam ediyordu. "Perşembe akşamı diyorum, puşt herif!" diye bağırdı. "Brew Factory'deydin."

"Öyleyse ne olmuş?" Davenport da sinirlenmişti.

"İnkâr etmiyorsun yani!"

"Neden inkâr edeyim ki? Oradaydım. Şimdi o çeneni kapat."

"Bardan kızıl saçlı bir kızla ayrıldın. Hatırlıyor musun o kızı?" diye sordu Jonah.

Yüreğim ağzıma geldi. Pakın *hemen* elime geçmesi için dua ettim çünkü bunun nereye gittiğini anlamıştım. Hemen üstünü kapatmamız gerekiyordu. *Hemen.*

"Kimi? Violet'ı mı? Benim kimi düzdüğüm senin neden umurunda?"

"*O benim kız arkadaşımdı!*"

Jonah öne atılırken hakemi bile devirdi. Adam bir saniye içinde kendisini buzun üzerinde bulmuştu.

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

"Hemley!" diye kükredim ama Jonah dinlemiyordu.

Hunter Davenport'un üstüne atıldı ve yumruklar havada uçuşmaya başladı. Jonah'nın eldivenlerini çıkardığını gördüğümde

içimin öfkeyle yandığını hissettim. Kahretsin. Bu yaptığı, turnuvadan elenmemize neden olabilirdi. Oyuncumu Davenport'un üstünden almaya çalıştım ama Vi'yle yattığı için hâlâ ona haykırmakla meşguldü. Düdük sesleri pistte yankılanıyordu.

Hunter Davenport'un kafası cidden karışmış gibiydi. "Bana erkek arkadaşı olduğunu söylememişti! Tanrım! Çekil üstümden!" Jonah'ya karşılık bile vermiyordu.

"Sana inanmıyorum!" Jonah'nın yumruğu onun yüzüne indi. Düdükler hâlâ ötüyordu.

Davenport'un ağzının köşesinden kan akıyordu. Eldivenlerini hâlâ çıkarmamış, tek bir yumruk bile savurmamıştı.

Bir kez daha Jonah'yı sakinleştirmeye çalıştım. Rakip kaptan Nate Rhodes da kayarak yanımıza gelip bana yardım etti ve birlikte Jonah'yı ayağa kaldırmayı başardık ama takım arkadaşım fazlasıyla öfkeliydi. "Kız arkadaşımı becermiş bu herif!" diye bağırıyordu.

Bir düdük sesi daha yükseldi. Piste kaos hâkim olmuştu resmen. Davenport da ayağa kalkmayı başardı ama Jonah elimden kurtulup tekrar üstüne atılarak onu yan duvara çarptı. Bir kez daha buza devrildiler.

Ama bu sefer acı dolu, yüksek bir inleme sesi duyuldu.

Jonah'yı tekrar çektim ama ses ondan çıkmamıştı.

Davenport kaskını ve eldivenlerini çıkarıp bir bileğini tutarak göğsüne bastırdı. Küfür üstüne küfür savuruyordu ve gözlerindeki acı aşikârdı. "Bileğimi kırdın," diye hırladı. "Siktir! Senin sorunun ne?"

"Lanet olsun, hak etmiştin," dedi Jonah tükürükler savurarak. O anda birinin hızla hareketlendiğini fark ettim. Nate Rhodes öne atılıp yumruğunu Jonah'nın çenesine geçirdi.

Diğer oyuncular da piste doluştular ve kaos felakete dönüştü. Hakemler düdüklerini çalarak kontrolü sağlamaya çalışıyorlardı ama o tren çoktan istasyonu terk etmişti.

30

BRENNA

İlk devrenin sonlandığını işaret eden düdük çalar çalmaz yerimden fırladım. Summer da kalktı ama elimi onun omzuna koydum. "Seni içeri almazlar."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü babamı tanıyorum. *Beni* bile içeri almayabilir. Ama girme şansı olan biri varsa o da benim. Bir şey öğrenir öğrenmez sana mesaj atarım, söz."

"Tamam." Summer şok içindeymiş gibi görünüyordu. Sadece o değil, etrafımızdaki herkes hayretler içindeydi.

Pistte neler olduğunu kimse bilmiyordu, sadece kan gölüne döndüğünü görmüştük. Hunter, kolunu göğsüne bastırarak daha devre bitmeden gitmişti. Nate ve formasındaki isimle numarayı göremediğim bir Harvard oyuncusu da öyle.

Devrenin geri kalanında bizim takım en iyi iki oyuncusu olmadan oynadı ama neyse ki son düdüğe kadar Harvard'ı kalemizden uzak tutmayı başardı. Daha iki devre vardı ve biz seyirciler, neler olduğundan bihaberdik. Hakemler de medya kabinindeki spikerler de bir şey dememişlerdi. Üniversite hokeyinde kavgaya izin yoktu. Bu, turnuvadan elenmenize neden olabilirdi. Ama bu kavgayı Hunter başlatmamış, hatta rakibine hiç vurmamıştı. Nate'in neden dahil olduğunu hiç bilmiyordum. Normalde bundan çok daha mantıklı biriydi.

Sorularıma cevap bulmak için hızla tribünlerden indim. Koltuklarından kalkmış başka insanlar da vardı, bu yüzden soyunma odalarına giderken insanları iterek geçmek zorunda kaldım. Babam her ihtimale karşı elimde bulunsun diye bana hep geçiş kartı verirdi. Bu, asıl soyunma odalarına girmemi sağlamayabilirdi ama en azından yakınına gidebilirdim. Kartımı güvenlik görevlisine gösterip koridora girdim.

Misafir takımın soyunma odasına yakın bir yerde duran bir başka güvenlik görevlisi daha vardı. "Merhaba," dedim ona, boynuma asılı kartı sallayarak. "Ben, Koç Jensen'ın kızı ve takım menajeriyim." İkinci kısım yalandı ama bana yardımcı olmasını ummuştum.

Yardımcı oldu. Adam hemen kenara çekildi.

Kapıyı açtığım anda babamın bağırışı kulaklarımı doldurdu. Sesinden resmen ölümcül tehlike akıyordu. "Ne bok yemeye kalkıp ona vurdun, Rhodes?"

Nate'in mırıldanarak verdiği cevabı duyamadım.

Yavaşça oyuncuların toplandığı yere doğru ilerledim. Kimse beni fark etmedi. Edemezlerdi de zaten. Tepemde kule gibi dikilen koca bedenlerin arkasında kalmıştım.

"Eh, Davenport gitti. Kolunun röntgeni çekilecek ama takım doktoru, onun bileğinin kırıldığını anlamak için filmin çıkmasını beklemesine gerek olmadığını söyledi."

Midemin altüst olduğunu hissettim. Babam hiç mutlu değildi. Onu suçlayamazdım. Hunter maça çıkamayacaktı.

"Rhodes, sen de oyundan çıkarıldın."

Lanet üstüne lanet. Nate de mi maça çıkamıyordu? Bu ikisi bizim en iyi oyuncularımızdı!

"Diğer takımdan Jonah Hemley oyundan çıkarıldı. Ama bu onlar için büyük kayıp değil," diye hırladı babam. "Hemley, Coby Chilton'ın yerine geçmişti sadece. O çıkınca güç hattını yine oluşturacaklar."

Tanrım. Bu hiç adil değildi. Kalbim panikle doldu çünkü... maçı gerçekten kaybedebilirdik.

Babam bu korkumu dillendirmemişti ama onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Oyuncularıyla konuşurken öfkeden deliye dönmüştü resmen. "Pistte ne haltlar döndü öyle?"

Uzun, korku dolu bir sessizlik oldu. Sonunda Fitz konuşacak cesareti buldu. "Anladığım kadarıyla Hunter, Hemley'nin kız arkadaşıyla yatmış. Bilmeden."

"Bu boktan bir şaka mı? Karşı takımdan birinin kız arkadaşını becerecektiniz madem, neden *Connelly'ninki* seçmediniz?" diye hırladı babam. "O zaman endişe etmek zorunda kalmazdık."

Takımım için üzgün olsam da ağzıma kadar gelen kahkahaya engel olamadım. Ama gülmeden kendimi tuttum. Connelly'nin kız arkadaşının *ben* olduğumu bilse babam asla böyle bir şey söylemezdi.

Yani... Jake'in kız arkadaşı sayılmazdım tabii ama hayatındaki kız bendim ve... hayır, şu anda bunu düşünemezdim. Takımım kriz modundaydı.

"Tanrım, Rhodes! Gerçekten ne düşünüyordun!?" Babam, kaptana fazlasıyla kızgındı.

Ben de ona çok kızmıştım. İyi adam olma kararlılığına ne olmuştu? Krem şanti olayından sonra doğru olanı yapma konusunda kararlılık gösterip Wilkes'e misilleme yapmamasını söylememiş miydi? Şimdi kendisi kalkıp maçın ortasında kontrolünü mü kaybediyordu? Bu hiç ona yakışır bir davranış değildi.

Nate'in ses tonuna bakılırsa o da kendisine babam kadar öfkeliydi. Hatta kendisinden tiksiniyormuş gibiydi. "Kendimi kaybettim," dedi utançla. "O şerefsiz herif, Hunter'ın bileğini kırdı, koç. Sonra da onun bunu *hak ettiğini* söyleme cüretinde bulundu. Hayatımda duyduğum en mide bulandırıcı şeydi bu. Ve ben... ben kendimi kaybettim işte," diye tekrar etti. "Özür dilerim."

"Seni anlıyorum, evlat. Ama bu özür senin maça dönmeni sağlamayacak."

Bu da demek oluyordu ki ayvayı yemiştik.

Geri geri giderek soyunma odasından çıktım. "İçeriden gelen seslere bakılırsa durum kötü," dedi güvenlikçi, anlayışlı bir şekilde.

"Aynen öyle."

Sonra hızlıca tribüne dönüp Summer ve diğerlerine rapor verdim. "Hunter da Nate de maça çıkamayacakmış."

Summer keskin bir nefes aldı.

Rupi de şaşkındı. Bu arada kız her zamanki gibi, yürüyen bir J. Crew reklamı ya da aşırı titiz bir American Girl bebeği gibi giyinmişti. Acaba bu tarzda kaç tane elbisesi vardı? Binlerce olduğunu tahmin ediyordum.

"Felaket bu!" diye inledi Summer.

"Kesinlikle," dedim asık suratla. Ve haklı çıktık.

İkinci devre başladığında Briar'ın performansındaki fark açıkça görülebiliyordu. İlk yüz metreyi şimşek gibi koşan, sonra yolda engeller olduğunu fark eden bir Olimpiyat koşucusu gibiydiler. Takım kaptanı Nate ve en iyi forvet Hunter olmadan daha ilk saniyede zorlanmaya başlamışlardı. Fitz ve Hollis bütün takımın yükünü omuzlanamazlardı. Küçük oyuncular henüz yeterince gelişmiş değildi ve Matt Anderson ile Jesse Wilkes de Connelly'le mücadele edebilecek fiziksel kabiliyete sahip değillerdi.

Gözlerim, devre başlar başlamaz gol atan Jake'i buldu. Onun şaheser gibi atışıyla Harvard 2-1 öne geçmişti. Devrenin sonlanmasına iki dakika kala Weston bir güç gösterisi yapıp Fitz'in faul yapmasına neden oldu. Halbuki Fitz ceza kutusuna fazla ziyarette bulunan bir oyuncu değildi.

Summer manikürlü parmaklarıyla yüzünü kapattı. "Aman Tanrım, bu korkunç." Bir süre sonra kafasını kaldırıp erkek arkadaşına baktı. "Kafası patlayacakmış gibi görünüyor."

Gerçekten de ceza kutusundaki Fitz hiddetten deliye dönmüştü. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve gerilen çenesindeki kaslar titriyordu.

Harvard, Weston sayesinde kazandığı penaltı fırsatını iyi kullandı. Onunla birlikte Scrabble oynamış olmam ve onun, Eric'i kurtarmamda bana yardım etmiş olması, şu anda düşmanım olmadığını göstermezdi. Şu anda Weston'dan nefret ediyordum. Birkaç gün sonra tekrar birlikte oturup Scrabble oynayabilirdik ama şu anda onu gezegenden silmek istiyordum.

Maalesef ki Briar'ın oyuncu sayısı az olduğu için Weston, penaltı golünü attı. Sonra Fitz tekrar piste döndü ve hepimiz biraz daha rahat nefes almaya başladık.

Sonraki mücadele esnasında Weston aynı şeyi Hollis'e de yapmaya çalıştı ama şükür ki yavru köpek Mike ona kanmadı. O sırada hakem de Weston'ın pis vuruşunu görüp ona cezayı basmıştı. Bu sayede Briar bir gol atınca hepimiz çığlıklarla ayağa fırladık.

Skor artık 3-2'ydi.

İkinci devre sona erdi. "Başarabilirsiniz," diye fısıldadım, çocuklar soyunma odasına doğru ilerlerken. Babamın onlara *Efsane* filmindeki gibi bir konuşma yapmasını ve sahaya tüm güçleriyle dönüp iki gol daha atarak maçı almalarını sağlamasını umuyordum.

"Hâlâ şansımız var, değil mi?" Summer'ın gözleri umutla parlıyordu.

"Tabii ki de var. Alacağız bu maçı," dedim kararlılıkla.

Üçüncü devre başladığında yine ayaktaydık. Altı dakika boyunca kimse gol atamadı ama Harvard'ın bölgesindeki bir itişmenin ortasında Jesse Wilkes bir atış yapıp Johansson'ın bacaklarının arasından geçirmeyi başardı. Şans eseri atılmış bir goldü ama bu da kabul edilebilirdi. Skor tahtasında 3-3 rakamları belirirken Briar taraftarı çılgına dönmüş durumdaydı.

Bütün oyuncuların hâlâ maçın başlangıcındaki kadar hızlı olmasına inanamıyordum. İki zorlu devrenin ardından bitap düşmüş olacaklarını sanırdınız ama her iki takım da her şey bu

maça bağlıymış gibi oynuyorlardı. Gerçi zaten her şey bu maça bağlıydı.

Jake'in en iyi olduğu işi yapmasını hayranlıkla izliyordum. İnanılmayacak derecede hızlıydı. Onun önümüzdeki yıl Edmonton'da nasıl oynayacağını şimdiden gözümde canlandırabiliyordum. Bu akşam yaptıklarının yarısını bile yapsa muhteşem ötesi bir sezon geçirirdi.

Bizim çocuklardan üçünü atlatan Jake hücuma geçerken Summer, "Bu çocuk çok iyi," dedi gönülsüzce.

Jake atışını yaptı. Neyse ki kaçırdı. Ama bir yanım, utançla da olsa, Corsen'ın golü engellemesi karşısında minicik bir hayal kırıklığı yaşamıştı.

Ah Tanrım. Kime sadıktım ben? Briar'ın kazanmasını istiyordum. Gerçekten. Ve o Harvard oyuncusunun Hunter ile Nate'in başına açtığı işi hiç onaylamıyordum.

Ama Jake'in başarılı olmasını da istiyordum. O muhteşem bir oyuncuydu.

Skor hâlâ eşitti ve saat artık geriye doğru saymaya başlamıştı. Uzatmalara gidilecek olması ihtimali beni korkutuyordu. Onları engelleyecek güce sahip olduğumuzdan emin değildim. Özellikle de Corsen bunu başarabilir miydi bilmiyordum. Kaleciliği iyiydi ama en iyi kaleci değildi.

Fakat Johansson, en iyi üniversite hokeyi kalecilerinin arasında ilk üçteydi. Her atışı profesyoneller gibi engelleyebiliyordu. Zamanı geldiğinde ulusal lig seçmelerine katılmamıştı ama o kadar iyiydi ki üniversiteden sonra bir takımla anlaşma yapmasını umuyordum.

"Hadi çocuklar!" diye bağırdı Summer. "Yapalım şunu!" Onun bu yüreklendirici sözleri, etrafımızdakilerin kükremeleri arasında kayboldu.

Maç bitişinde kulaklarım saatlerce çınlayacaktı ama buna değerdi. Canlı hokey maçı izlemekten daha iyisi yoktu. Havadaki

heyecan bulaşıcıydı. Bağımlılık yapıcıydı. Bunu meslek edinmeyi gerçekten çok istiyordum, oyuncu olarak değil ama katılımcı olarak tabii. Bu oyuncular için tezahürat yapmak, pistte canlanmalarına neden olan şey neyse -adrenalin, yetenek, gurur- o hâlâ kanlarında akarken onlara muhabir olarak sorular yöneltmek istiyordum. Bir şekilde tüm bunların bir parçası olmak istiyordum.

Maçın bitmesine üç dakika kalmıştı ve skor hâlâ 3-3'tü.

Jake'in güç hattı yine iş başındaydı. Brooks da her zamanki numaralarını yapmakla meşguldü ama artık kimse ona kanmıyordu. Omuzlarının gerilmesine bakılırsa buna çok sinirlenmişti. Güzel. Bunu hak ediyordu. Harvard pis numaralarla bu maçı kazanamayacaktı. Kazanacaklarsa bile bunu yetenekleriyle yapmalıydılar. Ne yazık ki takımları zaten yetenekli oyuncu doluydu.

Tam olarak iki dakika kırk altı saniye kalmışken Jake bir açıklık buldu. Onun pakı elde etmesini ve süzülerek ilerleyip bizim kaleye göndermesini izlerken kalbim parçalanır gibi oldu. Yine bir gol, yine bir şaheser. Pakı kaleye kurşun gibi sokmuştu. Spiker, "GOOOOLLL!" diye bağırırken kalbim hem kanat çırpıyor hem de tepeden aşağı yuvarlanıyordu sanki. Bu mide bulandırıcı hisse yenik düşüp kusmadığıma şaşırıyordum.

Artık Harvard öndeydi. Skoru eşitlemek için sadece iki buçuk dakikamız vardı. Bütün Briar taraftarı bağırıyordu. Saat ilerlemeye devam ediyordu.

İki dakika kaldı.

Bir buçuk dakika.

Briar çırpınıyordu. Fitz rakip kaleye doğru bir hamle yaptı ve Pak Johannson tarafından durdurulunca taraftarlar hep bir ağızdan inledi. Kaleci bekledi ve düdük çaldı.

Ellerimi ağzıma siper ettim. "Bastırın çocuklar!" diye bağırdım, yüzleşme için sıraya dizilirlerken. Bir şeyler yapmak için bir dakika on beş saniyeleri kalmıştı.

Ama Koç Pedersen aptal değildi. Son dakikada piste en iyi oyuncularını çıkarmıştı. Takım artık tamamen yıldızlardan oluşuyordu. Will Bray ve Dmitry Petrov defanstaydı, Connelly, Weston ve Chilton da kayarak forvet noktalarına geçmişlerdi. Taştan bir duvar gibiydiler. Pak sürekli onlardaydı. Harvard hücuma geçtiğinde Corsen tıpkı bir ninja gibi her atışı durdurmayı başardı. Bu bizim için iyi bir şeydi tabii ama şu anda yapmamız gereken değildi. Kurşunları durduran değil, atan taraf olmalıydık.

On saniye kaldı. Artık hayal kırıklığı göğsümde yavaştan tomurcuklanmaya başlamıştı. Briar bankına dönüp babama baktım. Yüzü tamamen ifadesizdi ama çenesi gergindi. Ne olacağını biliyordu.

Ve düdük çaldı.

Üçüncü devre sona erdi.

Briar kaybetti.

Harvard kazandı.

"BUNA İNANAMIYORUM," dedi Summer altın rengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken. Lobinin bir kenarında bekliyorduk. "Fitzy için çok üzülüyorum."

"Ben de. Çocukların hepsi için."

"Yani, ben de hepsi için üzülüyorum tabii." Kafasını yine omzuma yaslayıp karamsar bakışlarını koridorun girişine dikti. Oyuncuların çıkmasını bekleyen bir tek biz değildik. Taraftarlar ve sporcu meraklısı kızlar, dar lobiyi doldurmuşlardı ve hem kazananlara hem de kaybedenlere destek çıkmak için bekliyorlardı. Eh, Briar oyuncularının çoğu en azından fazla çaba göstermeden birilerini yatağa atabilecekti bu gece.

Deplasman maçı olduğu için babam ve çocuklar, kampüse

otobüsle döneceklerdi. Koridorda ilk görünenler, birkaç Harvard oyuncusu oldu ve kız arkadaşları veya hayranları etraflarını hemen arı sürüsü gibi sardı. Maç sonrası takım elbise zorunluluğunu kim getirdiyse onu takdir ediyordum. Ceketleri, oyuncuların geniş omuzlarını muhteşem bir şekilde sarmıştı. Jake'in duştan sonra hâlâ nemli olan saçlarını gördüğümde kalbim minik bir takla attı. Onu duşta çıplak olarak hayal etmiştim ve görüntü enfesti.

Summer'ı gören Weston'ın yüzü aydınlandı. "Di Laurentis!" Yanımıza koşup sarılmak için kollarını kocaman açtı.

Summer ona dik dik baktı. "Sakın. Bu akşam kucaklaşma falan yok."

"Hadi ama mızmızlık etme." Kollarını daha da açtı.

Bir süre bekleyen Summer sonunda ona sarıldı.

Jake, Weston'ın omzuyla Summer'ın kafasının üstünden bana göz kırptı.

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "İyi maçtı, Connelly."

Onun gülümsemesini bastırmaya çalıştığını fark ettim. "Sağ ol, Jensen."

Summer, Brooks'un kollarından ayrıldı. "Eee," dedi. "İkinci ve üçüncü devrede kışkırtmaların pek işe yaramadı, ha?"

"Aynen. Hakemler Jonah meselesinden sonra sertleşti."

"Jonah meselesi mi?" dedi Summer, parmağını Brooks'un göğsüne bastırarak. "Küçük bir mesele değildi o! Hunter'ın bileği kırıldı!"

"Kazaydı sadece," diye karşı çıktı Weston.

Onlar tartışırken benim gözüme tanıdık bir yüz takıldı. Coffee Hut'taki kızdı bu, Jake'in arkadaşı. Adı Hazel mıydı? Etrafına bakınarak kalabalığın arasından ilerliyordu. Sonra birden beni gördü. Jake'in de benden iki metre ötede durduğunu fark edince yüzü asıldı.

Yanımıza geleceğini düşünerek gerildim ama kız yerinde kalmayı seçti. İlginç. Daha birkaç gün önce, Jake'in en yakın arkadaşı ve sırdaşı olduğunu iddia etmemiş miydi?

Ona bakarak bir kaşımı kaldırdığımda kaşlarını daha da çattı.

Hazel'la göz temasını kestiğimde yan tarafta bir başka tanıdık yüz olduğunu fark ettim ve döndüğümde babamın koridordan çıktığını gördüm. Maalesef ki tam o çıkarken Daryl Pedersen da çıkmıştı.

Tüh.

İki koç yan yana yürürken bir şeyler konuştular. Babam her zamanki gibi ifadesizdi. Pedersen'ın dediği bir şeye kafa salladı. Dedikleri şeyleri tahmin edebiliyordum. "*İyi oynadınız*", "*sağ ol*" ve başka sahte laflar. Sonra bize yakınlaştılar ve Pedersen'ın, "İyi denemeydi," dediğini duydum.

Ne demek istediğinden emin değildim. Babam da şaşırmış olmalıydı ki yürüyüp gitmek yerine olduğu yerde durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Numara çekmeye çalışmandan bahsediyorum." Pedersen kıkırdadı. Sonra benim, Jake'in yakınlarında durduğumu fark edip kaşlarını kaldırarak sırıttı.

Midemde tuhaf bir his belirmeye başlamıştı.

Karşısındaki kişi Harvard koçu olunca babam mantıklı düşünemediği için saldırgan bir tutumla ona baktı. "Ne numarası?" diye sordu soğuk bir sesle.

"Sadece söylemek istedim, yıldız oyuncumun dikkatini dağıtma planın işe yaramadı."

Gözucuyla Jake'in kaşlarını çattığını gördüm.

"Ama senden bunu beklemezdim." Pedersen omuz silkti. "Yani benim tanıdığım Chad böyle bir şey yapmazdı."

Jake bana doğru bir adım attı. Sanki beni korumak ister gibiydi. Ama babam bunu fark etmedi çünkü Pedersen'a dik dik

bakmakla meşguldü. İki koçun bu konuşması, çoğu Briar oyuncularından oluşan bir seyirci kitlesi çekmişti.

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum," dedi babam sinir olmuş gibi.

"Tabii anlamazsın." Pedersen tekrar güldü. "Kendi kızını parladığını bilmek güzel doğrusu."

Aman Tanrım...

Etrafımıza bir sessizlik çöktü. Canlı yayındaki bir sessizlik gibiydi adeta. Kalbim küt küt atıyordu. Tansiyonum da düşmüş olmalıydı çünkü başım dönüyordu.

Babam bana bir anlık bir bakış attıktan sonra buz gibi gözlerini ezeli düşmanına çevirdi. "Her zamanki gibi kıçından bir şeyler uyduruyorsun, Daryl."

Diğer adam bir kaşını kaldırdı. "Dürüst olmam gerekirse haklı çıktığımı görmek fazlasıyla tatmin edici oldu. Senin hep göstermeye çabaladığın gibi onurlu, kurallara saygılı bir adam olmadığını biliyordum zaten. Doğruluk ve dürüstlük *abidesisin*, öyle mi?" Pedersen gözlerini devirdi. "Rol kestiğini her zaman biliyordum. Düşebileceğin seviyeyi kendi gözlerimle görmek çok hoş oldu. Tanrı aşkına Chad, kendi kızını Connelly'ye tuzak kurmaya göndermek mi? Benden nefret etmeni anlıyorum ama bu hamle sana hiç yakışmadı gerçekten."

Pedersen bunları dedikten sonra çekip gitti. Babam ve tüm seyirciler suçlamaların bulutu altında kalakalmışlardı. Birkaç sessiz saniye geçti.

İlk yorum yapan Summer oldu. "Bee?" dedi tereddütle. "Bu doğru mu?"

Ve birden tüm gözler Jake'le bana çevrildi.

31

BRENNA

Konferans finalinin ardından gerçekleşen rezaletin üstünden yirmi dört saat geçmişti ama ben hâlâ artçı şoklarıyla uğraşıyordum. Daryl Pedersen'a olan öfkem çok yoğundu. Kindar pislik. İnsanların ortasında o bombayı atmasının ne manası vardı? O bunu yaptıktan sonra Harvard oyuncuları onunla birlikte binadan çıkmışlardı. Babam da kendi oyuncularını aceleyle otobüse götürmüştü. Ben de eve Summer'la dönmüştüm ama arkadaşımın, Jake Connelly'le aramda olanları ona anlatmadığım için kırgın olduğu belliydi.

Summer en azından benimle konuşuyordu. Babam dün geceden beri bana tek kelime etmemişti. Öfkeli miydi yoksa duyduklarını kafasına takmamış mıydı hiç bilmiyordum. Ama Nate ve diğerlerinin ne hissettiğini çok iyi biliyordum.

Hepsi öfkeden küplere binmişti. Hollis dün gece bana hain demişti. Final maçının tamamında oynayamamanın acısını hâlâ çeken Nate, Jonah Hemley'nin maç esnasında yaptığı şerefsizlikten sonra hâlâ bir Harvard oyuncusuyla birlikte olmaya *cüret edebildiğim* için kızgındı. Cambridge'den eve döndükten sonra Hunter'dan da bir mesaj almıştım. İğneleyici mesajında, *"Bileğim iki yerinden kırılmış. Sevgiline benim adıma teşekkür et,"* diyordu.

Bebek gibi davranıyorlardı. Ama yine de benim arkadaşımdılar ve dün korkunç bir yenilgi yaşamışlardı. Kim bilir, belki de Jake'in

takım arkadaşı yüzünden Hunter ile Nate maçtan ayrılmak zorunda kalmamış olsalardı bu yenilgi yaşanmayacaktı.

Bundan Jake'in kendisinin sorumlu olmaması önemli değildi. Harvard takımının kaptanı oydu, bizim takımın düşmanıydı ve ben, Hollis'in deyişiyle "bizim takım yerine onu seçtiğim için" aşağılığın tekiydim.

"Bana güvenmediğine inanamıyorum."

Summer'ın mutsuz sesi kulağımda yankılandı. Yatağımda uzanmış, guruldayan karnımı duymazdan gelmeye çalışıyor, tavanı izliyordum. Summer'la telefonda konuşmanın açlığımı unutturacağını sanmıştım ama işe yaramıyordu. Er ya da geç yiyecek bir şeyler bulmak için aşağı inecektim. Bu da bütün akşamı oturma odasında geçirmiş olan babamla yüzleşeceğim anlamına geliyordu.

"Sana güveniyorum," diye temin ettim onu.

"Gerçekten mi?" dedi şüpheci bir şekilde.

"Tabii ki. Ama dün akşam arabada da söylediğim gibi, riske girmek istemedim. Sen, erkek arkadaşına her şeyi anlatan bir kızsın. Bu iyi bir şey yani çoğunlukla. Ama Harvard'la aramız çok gergindi, özellikle de Jesse'nin arabasına yapılanlardan sonra. Sadece senin Fitz'e söylemeni istemedim, en azından finalden önce. Ama artık maçlar bitti, Harvard kazandı. Bir şeyleri saklamaya gerek kalmadı."

"Sanırım mantıklı," dedi Summer isteksizce. Birkaç saniye sonra konuyu Hunter'a getirdi. "O pisliğin, Hunter'ın bileğini kırdığına inanamıyorum."

"Ben de."

"Hepsi Hunter'ın son zamanlarda etek giyen her şeyi yatağa atması yüzünden oldu. O kızla yatmasaydı maçı kazanmış olabilirdik."

"Kızın bir erkek arkadaşı olduğunu bilmiyormuş," diye belirttim.

"Öyle ama yine de... Erkekler neden bu kadar aptal?"

"Gerçekten bilmiyorum."

Hatta bir duraksama daha oldu. "Eee, şimdi Jake Connelly senin erkek arkadaşın mı?"

"Hayır." Gülümsemeyi kesemiyordum çünkü dün akşamdan beri bu sorgu anını bekliyordum. Dün, her şeyi ondan sakladığım için çok kırgın olduğundan dolayı beni düzgünce sorguya çekememişti. Şimdi kırgınlığı geçen Dedektif Di Laurentis yine sahalardaydı.

"Onunla yattın mı?"

"Evet."

"Nasıldı?"

"İyiydi."

"Sadece iyi mi?"

"Çok iyiydi," diye kabullendim.

"Sadece çok iyi mi?"

"Bu şekilde devam etmeyeceğim, seni uyuz," dedim.

"Pardon." Sorgu devam etti: "Demek onunla yattın. Ve yıllardır gizlice onunla görüşüyordun..."

"Daha yıllar geçmedi," diye homurdandım.

"Benim defilemden beri mi peki?" diye baskı yaptı.

"Evet, o civarda başladı."

"Ondan hoşlanıyor musun? Bir dakika, bunu neden soruyorum ki? Hoşlandığını biliyorum." Sesi gittikçe daha çok heyecanla doluyordu. "Bence bu harika, bu arada. Yani, o çocuk aşırı çekici. Karşısına geçip saatlerce onu izleyebilirim."

Kahkaha atmamaya çalıştım. "Onayladığına sevindim."

Sonra Summer'ın sesi ciddileşti. "Evet, onaylıyorum."

"Tek onaylayan sensin."

"Diğerleri de atlatacak."

Birkaç dakika daha sohbet ettik. Telefonu kapattığımda karnım yine guruldadı. Artık kendimi hazırlayıp aşağı inme vaktim

gelmişti. Babamdan sonsuza dek kaçamazdım. Hem açlıktan midem sırtıma yapışmıştı.

Korkunç çatırdama sesleri sayesinde babam aşağı indiğimi duymuş olmalıydı ama dönüp bakmadı. HockeyNet izliyordu. Dünkü maç kanalda yayınlanmıştı ve şimdi de Kip ile Trevor programlarında hem önemli noktaları gösteriyor hem de maçı konuşuyorlardı.

Daha doğrusu, maç hakkında tartışıyorlardı.

"Profesyonel ligde kavgaya izin var," diye homurdanıyordu Kip. "Üniversite maçlarında niye izin verilmiyor anlamıyorum."

"Çünkü bunlar daha çocuk," dedi Trevor.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu adamlardan bazıları, ulusal ligde oynayanlardan daha büyükler," diye karşı çıktı Kip. "Toronto'nun aktif oyuncuları arasında on sekiz yaşında biri var. Minnesota, on dokuz yaşındaki iki oyuncuyu henüz takıma aldı. Bu çocukları gaddarlıkla dolu pistlere salıveriyorlar ve onlar da bununla başa çıkabiliyor. Ayrıca ne yani? Yirmi bir yirmi iki yaşındaki üniversiteli adamlar, iki yumruk atamayacak kadar narinler mi?"

Babam beni fark ettiğinde görüntüyü durdurdu.

"Selam," dedim.

Bir şeyler homurdandı. "*Selam*" mı demişti yoksa "*defol git*" mi bilemiyordum.

"Konuşabilir miyiz?"

Bir homurdanma daha.

İçimi çekmemek için kendimi tutarak odaya girdim ve koltuğun diğer ucuna oturdum. Babam beni temkinli gözlerle izliyor ama bir şey demiyordu. Benim başlamamı beklediği belliydi.

"Jake Connelly'le görüştüğümü söylemediğim için üzgünüm." Hafifçe omuz silktim. "Hiç kimseye söyledim."

Çenesi seğirdi. "Daryl Pedersen biliyormuş gibiydi."

"Bizi bir kere Harvard'da görmüştü."

Babamın yüzü öfkeyle çarpıldı. "Pedersen'la mı görüşüyordun bir de?"

"Evet. Yani hayır. Sadece bir kere karşılaştık, bir kere konuştuk."

Uzun, gergin bir süre boyunca sessiz kaldı. Yüzünü artık okuyamıyordum, aklından ne geçtiğini hiç bilmiyordum.

"O adamdan uzak durmanı istiyorum," diye mırıldandı sonunda.

"Baba..."

"Ciddiyim Brenna!" Sesini yükseltmişti ve artık ne hissettiğini anlamak kolaydı. Sertti, soğuktu ve hoşnutsuzdu. Ama bunlar onun için yeni şeyler değildi zaten. "Daryl Pedersen bencil pisliğin tekidir. Pis bir oyuncuydu, şimdi de pis bir antrenör. Buz pistinde de dışarıda da hiç onuru yoktur. Ondan uzak dur."

Kafamı bitkinlikle iki yana salladım. "Baba, Koç Pedersen'la aranızdaki aptal düşmanlık benim umurumda değil, tamam mı? Umurumda. Değil. Benimle bir alakası yok. Boş zamanlarımda onunla görüştüğümü sanıyorsan hiç üzülme, öyle bir şey yok. Neden görüşeyim ki onunla zaten? Jake'e gelince..."

"Ondan da uzak dur," diye hırladı babam.

"Hadi ama ya!" Yavaşça nefes verdim. "Jake iyi biri. Neden onunla görüşmeyecekmişim?"

"Seninle aynı şeyleri tekrar yaşamak istemiyorum." Gözlerime baktı. "Aynı şeylerin olmasını tekrar izleyecek *değilim*. Eric'le bir kez yaşadık zaten ve..."

"Jake, Eric değil. Onunla ilişkim, Eric'le bir zamanlar olan ilişkimden çok farklı. Onunla çıkmaya başladığımda daha *on beş* yaşındaydım. On altı yaşımda da..."

"Aynı şeyi tekrar yaşamayacağız!" diye gürledi. "Beni duyuyor musun?"

"Duyuyorum. Ama sen beni duymuyorsun." Parmaklarımı acıyla saçlarımdan geçirdim. "Jake, Eric gibi değil. Akıllı, di-

siplinli biri ve bir yerlere gidip kafayı bulmuyor. Yemin ederim baba, bu jenerasyonun en iyi yeteneklerinden biri o. İnsanlar on yıllar boyunca ondan bahsedecekler. Jake iyi biri. Eric'e yardım etmeye gittiğimde benim yanımdaydı ve..."

"Geceyi birlikte geçirdiğin arkadaşın o mu yani?" Babam dudaklarını birbirine bastırdı. "Sürekli Boston'a gitmenin nedeni de o herhalde. HockeyNet staj işini bu yüzden mi kaybettin? Kendini bu çocuğa çok kaptırdığından dolayı görüşmelere iyi hazırlanamadığın için mi?" Acı acı güldü. "Bir de karşıma geçmiş onun Eric gibi olmadığını mı söylüyorsun?"

Ağzım bir karış açık kaldı. "Şaka mı bu? O görüşmelere çok iyi hazırlanmıştım ben. İşi alamadım çünkü yetkili adam benim spor bilgimin *sevimli* olduğunu düşünüyor." Boğazım öfkeyle sıkışmıştı. "Ve evet, o gece Jake'in evinde kaldım ama bunun için özür dilemeyeceğim."

"İyi. O zaman gidip birkaç gece orada kalabilirsin," diye karşılık verdi babam sertçe.

Bir saniye geçti. İki. Üç.

"Beni kovuyor musun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hayır." Kafasını iki yana salladı. "Aslında evet. Lisedeki saçma davranışlarına dönmeye, her geceyi dışarıda geçirmeye ve hayatını bir hokey oyuncusuyla ziyan etmeye bu kadar kararlıysan..."

"Ben hayatımı ziyan etmiyorum. Çok abartıyorsun. İyice mantıksızlaşmaya başladın."

"Mantıksızlaşmak mı? Çocuğunu neredeyse kaybedecek olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun sen," dedi tükürükler saçarak. "Hiçbir fikrin yok, Brenna. Connelly'le ilişkin hakkında iyimser olamadığım için bağışla. Ama maalesef berbat kararlar vermek senin uzmanlık alanın."

Yüzüme bir tokat yemiş gibi hissettim. Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken kalbim gümbürdüyordu. Suçlamalarının bana

neden böyle hissettirdiğini açıklayacak sözleri bulmaya çalışıyordum.

"Senin düşüncenin aksine ben gayet iyi kararlar alıyorum," dedim acı dolu bir sesle. "İki yıllık üniversiteye giderek korkunç lise notlarımı düzelttim. Notlarım o kadar iyiydi ki senin bir şey yapmana gerek kalmadan bir Ivy League üniversitesine kabul edildim. Bu nasıl berbat bir karar oluyor? Ama hayır, sen benim büyüdüğümü ve olgunlaştığımı kabul etmezsin. Beni hâlâ kendisini bir erkekte kaybetmiş o bencil genç kız olarak görürsün. İyi, böyle yapmaya devam et." Ayağa kalktım. Bacaklarım kaskatı olmuştu. "Ben eşyalarımı toplayıp gidiyorum."

32

JAKE

"Burada kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim." Çantasını yatağımın yanına bırakırken Brenna'nın gözleri minnettarlıkla parlıyordu.

"Hiç sorun değil." Kollarımı arkasından beline doladım ve boynunun yan kısmını öptüm. "Ne kadar kalacağından emin değildim ama çekmecelerden birini senin için boşalttım."

"Bana bir *çekmece* mi veriyorsun?"

Onu bırakıp kollarımı tuhaf bir şekilde yanıma sarkıttım. Daha önce hiçbir kızla bir geceden fazla zaman geçirmemiştim, bu yüzden ne yapılıp ne yapılamayacağını bilemiyordum. Çekmece vermek çok mu fazla olmuştu acaba?

Ama Brenna'nın şaşkınlığının yerini hızla hoşnutluk aldı. "Ay Jakey, sen en iyisisin." Bana göz kırptı.

Demek çekmece iyi fikirdi.

Kollarımı yine beline dolayıp parmaklarımı kenetledim ve eğilip onu öptüm. Öpücüğüme minik bir öpücükle karşılık verdi, sonra yere oturup siyah çantasının fermuarını açtı. "Eee, Pedersen'ın attığı bomba sizin tarafta nasıl karşılandı? Takım arkadaşların sana kızdı mı?"

"Sayılmaz. Yani McCarthy seninle görüştüğümü öğrendiğinde mutlu olmadı tabii. Şu anda Katherine'le çıkıyor ama yine de bana adi dedi." Üzüntüyle içimi çektim. "İkinizin takılmasına

son vererek adi, buyurgan bir kaptan gibi davrandım gerçekten. Üstüne bir de seninle görüşmeye başladım. Kızdığı için onu suçlayamam."

"Hayır, aslında doğru olanı yapmıştın. Benden gerçekten hoşlanmaya başlıyordu ama ben, aramızdaki şeyin bir yere gitmeyeceğinden emindim. Bir keresinde onun bir yavru köpek gibi olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun? Ben bir yavru köpekle beraber olamam."

"Doğru. Senin bir aygıra ihtiyacın var."

Brenna burnundan alaycı bir nefes verdi. "Neden siz erkekler ya köpek yavrusu ya da aygır olduğunuzu düşünüyorsunuz? Erkekliğin ölçü birimi bu mu?"

"Değil. Aletimin ölçü birimi bu." Pantolonumun önünü kavrayıp dilimi kıvırdım.

"Iyy, iğrençsin ya." Sırıtarak ona ayırdığım çekmeceyi açtı ve eşyalarını düzgünce yerleştirmeye başladı.

"Hemen yerleşiyor musun?"

"Evet. Bana bir çekmece verdin. Neden eşyalarımı çantamda bırakayım?"

"Aman Tanrım, sen tatile gidip anında eşyalarını valizinden çıkarmaya başlayan insanlardansın demek."

"Evet, Jake. Bu şekilde eşyalarımı bulmak daha kolay oluyor," dedi kendinden memnun bir şekilde. "Kim her giyineceğinde eşya yığınını deşmek zorunda kalmak ister ki?"

"Bence biz birlikte olamayız," dedim ona.

"Zaten sadece birkaç gün burada kalacağım." Bunu söyledikten sonra gülüşü soldu ve yüzüne kasvetli bir ifade yerleşti. "Babamın beni evden kovduğuna inanamıyorum."

"Bu gaddarca bir şey evet."

"Summer onlarda kalabileceğimi söyledi ama bu beni çok rahatsız ederdi. O salakların hiçbiri benimle konuşmuyor şu anda. Yani, Fitz konuşuyor ama o dramayı sevmez zaten. Diğer ikisi onun gibi değil."

"Aşırı tepki gösterdiklerini düşünmüyor musun?" dedim temkinli bir şekilde.

"Kesinlikle aşırı tepki gösteriyorlar. En azından babamın neden sürekli aşırı tepki verdiğini biliyorum. Lisedeyken ona yaşattıklarımı düşünüyor çünkü."

Bu esrarengizliği yine merakımı uyandırmıştı. Ama detayları sormamak için kendimi tuttum. Hazır olduğunda kendisinin söyleyeceğini umuyordum.

"Senin annenle baban gayet sakindir, değil mi?" diye sordu Brenna imrenir gibi.

"Evet, ikisi de harikadır," dedim. "Sadece kız arkadaşım olmadığı için sürekli başımın etini yiyorlar. Sana odamda bir çekmece ayırdığımı duysalar muhtemelen parti verirler."

Brenna bir kahkaha attı ve çekmecesini kapatıp bana döndü. "Halloldu. Şimdi ne yapmak istersin?"

"Film izleyelim mi?" dedim. "Mısır da patlatırım."

"Ah, güzel fikir. Sen gidip hazırla, ben de üstüme rahat bir şeyler geçirip geleyim."

Onun kıçına hafifçe vurup odadan çıktım. Mutfağa gidip Kayla'yı kendisine su doldururken bulduğumda bir anlık dejavu yaşadım. Bu sefer giyinikti. Gözleri de beni görünce açlıkla dolmak yerine bulutlandı.

"Selam," dedim.

"Selam."

Dolabı açıp mikrodalgada patlatılacak bir paket mısır çıkardım.

"Film gecesi mi?" Asabi gibiydi.

"Evet. İsterseniz Brooks'la sen de katılabilirsiniz. Bir paket mısır daha patlatayım." Bu boş bir teklifti çünkü onun hayır diyeceğinden emindim.

Kayla asla bile isteye Brenna'yla vakit geçirmezdi. Biliyordum çünkü benim kız evin kapısından girer girmez Kayla bölgesini

koruyan bir kediye dönüşmüştü. Pençelerini çıkarmış, neredeyse tıslayacak gibi görünmüştü. Karşılaşmalarını izlemek çok eğlenceli olmuştu çünkü Brenna ona karşı tamamen kayıtsızdı.

"Eee... Jake Connelly geceyi bir kızla geçirecek demek?" Şimdi iyice asabileşmişti.

"Evet."

"Ciddi bir şey olmalı."

Cevap vermedim. Ona arkamı dönüp mısırı mikrodalgaya koydum.

"Yoksa ciddi değil mi?" diye ısrar etti.

Yine cevap vermekten kaçındım çünkü bu onu hiç alakadar etmezdi. Sonra kapı eşiğinden Brenna'nın sesi geldi.

"Ah, *çok* ciddi." Süzülerek mutfağa girerken ekoseli pijama altı ve tişörtüyle bile o kadar seksiydi ki vücudum hemen ona tepki verdi. Tabii göğsündeki Briar logosunu görene kadar.

"Bu bir hakarettir," dedim parmağımı tişörtüne doğrultarak.

"Hayır, asıl o bir hakarettir," diye cevap verdi Brenna, *benim* tişörtüme işaret ederek.

Kafamı eğip üstüme baktığımda, sol göğsünde Harvard hokey logosu olan gri tişörtümü giydiğimi hatırladım.

Tezgâhtaki Kayla küçümseyici bir ses çıkardı.

Bunun üzerine Brenna yine ona dönüp gülümseyerek baktı. "Çok sevimliyiz, değil mi?" dedi neşeyle. "Romeo ve Juliet gibiyiz!"

Kayla bir anlığına gerçekten tıslayacakmış gibi göründü. Ama bunun yerine alaycı bir tebessüm attı. "Hı hı, dünyanın *en sevimli* çiftisiniz."

"Ayy, çok teşekkürler, Kaylee."

Sarışın kız, "Kayla," deyip ayaklarını yere vura vura mutfaktan çıktı.

Brenna kahkahayı bastı.

"Cadalozun tekisin," dedim ona.

"Öyleyimdir. O kız seni fena istiyor."

"Kim istemiyor ki?"

"Bu konuda haklı olabilirsin bak. Yemin ederim, her gittiğim yerde senden hoşlanan birine rastlıyorum. Bar tuvaletinde gördüğüm kız, Balon Kıç'ın kız arkadaşı ve arkadaşın Hazel bunlardan birkaçı."

"Hazel mı?" Ona bakarken kaşlarımı çattım. "Bu da nereden çıktı? Sen Hazel'ı tanımıyorsun bile."

"Ah, kampüste beni köşeye sıkıştırdığından sana bahsetmedi mi yoksa?"

Ne?

"Bir dakika... Ne?" Şokumu ancak bu şekilde dile getirebildim. Hazel bana hiçbir şey söylememişti. Evet, bu hafta pek konuşamamıştık ama Brenna'yla yüzleştiyse bunu bana anlatacak kadar önemli bir şey olarak görmeliydi, değil mi?

"Beni Coffee Hut'ta buldu," diye açıkladı Brenna. "*Jake'le alakan nedir* gibisinden bir konuşma yaptı ve *onunla oyun oynuyorsan kıçına tekmeyi geçiririm* gibisinden bir tehdit savurdu."

Kıkırdadım. "Evet... Bana karşı biraz korumacıdır. Onunla birlikte büyüdük."

Brenna hafifçe gülümsedi. "Korumacıdan biraz daha öte bence."

"Yok ya."

"Erkeklerin aptal olduğuyla alakalı konuşmamızı hatırlıyor musun?"

Ona kaşlarımı çattım. "Ne zaman konuştuk?"

"Ah, doğru. Bunu Summer'la konuşmuştuk. Neyse, sen boş ver, Jakey." Aşırı masummuş gibi göz kırptı. "Erkekler hiç de aptal değildir tabii ki."

İKİMİZ de filmi izlemedik. Bir yorganın altına kıvrılıp bir saat boyunca birbirimizle uğraştık. Brenna'nın eli sürekli aletime dokunup duruyordu. Bir ara beni neredeyse pantolonumun üzerinden tatmin edecekti ama sonra tekrar mısıra uzandı. Bense tatmin olamamış halde öylece kalakaldım.

Bu iyiliğinin karşılığını vermek için uzanıp tişörtünün üstünden göğüs uçlarını sıkmaya başladım. Göğüslerini elime doğru itmeye çalıştığındaysa geri çekilip mısır kâsesini aldım.

Brenna filmin yarısında kumandayı alıp durdurma tuşuna bastı.

Ona sahte bir öfkeyle baktım. "İzliyordum ben ya!"

"Ah, cidden mi? Filmin ne hakkında olduğunu söyle, Jake."

Hafızamı yokladım ama bir şey bulamadım. "Uzaylılar mı?" dedim.

"Yanlış." Sırıtarak beni kaldırdı ve yatak odasına çekiştirip ellerini kalçalarına dayadı. "Uzan."

Onun düşündüğü kadar aptal olmadığım için hemen uzandım.

Ve daha ne olduğunun bile farkına varmadan çırılçıplak kalmıştım. Brenna her yerime öpücükler konduruyor, yumuşacık dudaklarını ve dilini göğsümde, karnımda ve karnımın biraz aşağısında dolaştırıyordu. Karın kaslarımı öperken tenime doğru nefesini verdi, sonra birden doğrulup üstündeki her şeyi çıkardı. Artık ikimiz de çıplaktık ve ereksiyonum devasa bir mızrak gibi aramızda duruyordu.

Brenna mutlulukla inledi. "Kahretsin, çok seksisin."

"Sen de öyle."

Şimdi mutlulukla inleme sırası bendeydi çünkü kafasını eğip aletimi emmeye başlamıştı. Parmaklarımı tembelce saçlarından geçirip onu yönlendirdim. "Bu iyi hissettiriyor," diye mırıldandım.

"Sadece iyi mi?"

"Çok iyi."

"Sadece çok iyi mi?"

"Tanrım. Bebeğim!"

Kahkahası aletimin ucunu ısıttı. "Kusura bakma, şaka yapıyorum. Bir süre önce aynısını Summer bana yapmıştı, ona uyuzun teki olduğunu söylemiştim."

"Hmmm. Şimdi de sen bana aynı şeyi yapmaya mı karar verdin?"

"Evet."

"Ve aptal olan hâlâ erkekler, ha?"

"Seni ağzıma aldığım için aptal olduğumu mu söylüyorsun? Çünkü durum böyleyse geri çekilebilirim."

Kahretsin. Haklıydı. Erkekler aptaldı.

"Bağışla beni," diye yalvardım.

Sırıtarak işkencesine geri döndü. Dili aletimin alt kısımlarına değdiğinde hayalarım zevkle doldu. Brenna onları tutup sıktığında yataktan yukarı fırladım resmen. "Siktir! Bu çok iyiydi."

Brenna elini hızlandırdı. Elinin her hareketiyle dilini de üzerimde dolaştırırken diğer eliyle hayalarımla oynamaya devam ediyordu. İçim karıncalanmaya, kalbim hızlanmaya başladı. Onu durdurmak için saçındaki elimi sıktım.

"Hayır," dedim çatlak bir sesle. "Bu şekilde boşalmak istemiyorum. İçinde olmak istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum."

Komodinden bir prezervatif alıp aletime geçirdi. Ucunu kontrol edip bir sorun olmadığını gördükten sonra aletimle onu üzerime davet ettim.

"Gel, otur," dedim merhamet gösterir gibi.

"Aman Tanrım! Jake! Bu çok iğrençti."

"Gerçekten mi? Yani bu sana hiç çekici gelmiyor mu?" Aletimi yine salladım.

"Çekici geliyor," diye kabullendi ve üzerime oturdu ama beni henüz içine almamıştı.

Ereksiyonum gittikçe ağırlaşıyormuş gibiydi. Brenna avuçlarını göğsüme yaslayıp öne doğru eğildi. Göğüsleri kışkırtıcı bir şekilde sallanırken mükemmel dudaklarını benimkilere bastırdı. Öpüşmeye başladığımızda boğuk bir ses çıkardım. Brenna bu sesi yutup dilini dilime değdirdi ve sanki dilimden aletime bir elektrik akımı gerçekleşti. Siktir! Bu kız beni çok ama çok fena kızıştırıyordu.

"Kışkırtılmayı seviyorsun," dedi. "Bunu ilginç buldum."

"Neden?"

"Çoğu erkek sabır göstermez." Dudakları çenemin yan tarafına doğru kaydı. Yanağını kirli sakalıma sürttükten sonra boynuma doğru öpücükler kondurdu. "Yerinde başka erkek olsa beni çoktan yüzüstü çevirip arkadan becermeye başlamıştı bile."

"Başka erkeklerden bahsetmesek? *Bu* erkekten bahsetsek?" Dudaklarını tekrar ağzıma doğru çektim ve bu sefer *ben* dilimi ağzının derinliklerine daldırıp onu inlettim. "Ama evet," diye fısıldadım. "Oynaşmayı, hazırlık yapmayı severim."

"Yalvarmayı seviyorsun yani." Sesi pürüzlüydü.

"Kim yalvarıyor?"

"Henüz yalvarmadın ama yalvaracaksın." Geri çekilip boynumu öpmeye ve emmeye devam etti. Sanki şeker yalıyor gibiydi. Bir yandan da çıplak bedenini her yerime sürtüyordu. Aletim aramızda hapis kalmıştı ve tüm suyunu prezervatifin içine akıtıyordu. Bir an önce onun içine girmek istiyordu ve...

"*Lütfen*," diye yalvardığımda Brenna kötücül bir kahkaha attı. Beni yalvartmayı başarmıştı.

Doğrulup aletimi kavradı ve üzerine oturdu. Kahretsin. Aletim sanki kızgın bir yumruk tarafından sıkılıyor gibiydi.

Brenna'nın gözleri keyifle kararmıştı. Uzun saçlarını omzunun arkasına attı ama saçları tekrar öne gelip göğüs uçlarını kapattı.

Uzanıp siyah saçların arasından göğüs ucunu sıktım ve "Hareket et," diye mırıldandım.

Brenna hareket etmeye başladı. Ama çok yavaştı.

Yine beni kışkırtmaya başlamıştı ve ben buna bayılıyordum. Bakışlarımı göğüslerine kaldırdım ve kendi avuçlarıyla onları sıktığını gördüğümde yüksek sesle inledim. Tanrım, bu çok seksiydi. Kalçasını, bacaklarını okşadım ve başparmağımı klitorisine sürttüm. Ona dokunmayı kesemiyordum. Neyse ki o da bundan şikâyetçi değildi. Ne zaman parmaklarım teniyle temas etse ya inliyor ya da titrek, hoşnut bir nefes veriyordu.

"Senden hoşlanıyorum, Jake," diye mırıldandı.

"Ben de senden hoşlanıyorum."

Hareketleri hızlanmıştı. Gözlerimi yumdum. Ben ondan hoşlanmakla kalmıyordum. Ona âşık oluyordum. Ama bunu dillendirmeyecektim, özellikle de seks esnasında. Duyduğum kadarıyla kızlar, seks esnasında söylenen *seni seviyorum* sözlerine inanmıyorlardı. Şehvet yüzünden olduğunu düşünüyorlardı.

Ama şehvetin, göğsümde oluşmaya başlamış sıcacık duyguyla alakası yoktu. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi, gerçek olduğunu buradan anlıyordum. Hayır, tutku değildi, tutkunun ne olduğunu çok iyi biliyordum. Bu tamamen farklı bir şeydi.

Bu kıza kesinlikle âşık oluyordum.

Üzerimde hareket ederken göğüslerinin üst kısmı kızarmıştı. "Çok güzeller," dedim onları nazikçe sıkarak.

Öne eğildi. "Ağzına al onları."

Dediğini yaptım ve yumuşacık göğsüne burnumu sürttükten sonra göğüs ucunu ağzıma aldım. Aletimi içeriden sıktı ve daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Yaklaşıyor musun?" diye sordum.

Bir şey demeden kafa salladı. Solukları hızlanmıştı. Artık öne arkaya hareket etmiyor, sadece tüm gücüyle bana sürtünüyordu. Onu yerinde tutmak için kalçasını kavradım çünkü deli gibi titriyordu.

"Aferin kızıma. Hadi bakalım, benim için boşal."

O anda kendisini bıraktı ve göğsüme yatıp soluk almaya çalıştı. O orgazmını yaşarken parmaklarımı beline batırarak boşalana kadar kendimi yukarı doğru ittim.

Sırayla gelen orgazmlarımızın ardından Brenna kalçasını kaldırdı ve içindekiler dökülmesin diye prezervatifin ağzını kavrayıp üstümden çekildi. Sonra yana dönüp bana sokuldu. Kollarımı ona sardım ve böylece uykuya daldık.

33

BRENNA

Jake'in evine bayılıyordum. Kocaman, ferah ve her zaman sıcacıktı. Benim Hastings'deki dairem kadar dondurucu değildi. Burada sonsuza kadar kalamayacağımı biliyordum ama şimdilik keyfini çıkartıyordum. Hem burada hem de *Jake'le* birlikte olmanın.

Arkadaşlarımın bazılarının benimle hâlâ konuşmuyor olması canımı sıkıyordu ama artık umursamamaya başlamıştım. Jonah Hemley, Hunter'ın bileğini isteyerek kırmamıştı. Kaza olduğuna inanıyordum. Ve evet, Hunter'ın da olayda bir suçu yoktu çünkü yattığı kızın Jonah'nın kız arkadaşı olduğunu bilmiyordu. Violet, ya da adı her neyse, bekârmış gibi yapıp erkek arkadaşını aldatmıştı. Aldatılan kişi Jonah'ydı ve zavallı çocuk çok üzgün ve kızgındı. Evet, yaptığı şey kötüydü ama niyeti şeytani değildi.

Üzüntüden bahsetmişken, bu akşam arkadaşlarım da kesinlikle çok üzgün olmalıydılar. Küme I Erkekler Buz Hokeyi Komitesi seçimlerini yapmıştı: Briar, ulusal turnuvada oynayacak on altı takımdan biri olamayacaktı. Konferans turnuvasını kazanan Harvard otomatik olarak ulusal turnuvaya gitmeye hak kazanmıştı tabii. Bizim bulunduğumuz konferanstan Princeton ve Cornell oldukça fazla oy almıştı.

Şu anda da televizyondaki konuşmacılar, konferans finalleri hakkında yorum yapıyorlardı. Jake programı izlerken ben telefonumla

oynuyordum ama Kip Haskins, tanıdık bir isimden bahsedince kafamı kaldırdım.

"Nate'ten mi bahsediyorlar? Sesini açsana."

Jake kumandadaki bir tuşa bastı ve ses açıldı.

"Briar Üniversitesi o maçı kazanmalıydı," diyordu Kip, sunucu arkadaşına.

Kocaman bir sırıtışla Jake'e baktım. "Gördün mü? Konuşmacılar bile bana katılıyor."

"Hı hı. Ama siz *kazanamadınız* maalesef."

"Şşş, bebeğim. Programı izlemeye çalışıyorum burada."

Burnundan alaycı bir nefes verdi.

Ekrandaki Kip çok mantıklı konuşuyordu. "En iyi iki oyuncuları oyundan çıkmak zorunda kaldı. Vicdanın rahat bir şekilde, bunun adil bir maç olduğunu söyleyebilir misin? Oilers'ın, '83-'84 sezonunda Wayne Gretzky ve Paul Coffey olmadan oynadığı Stanley Kupası finalini hatırlattı bana."

"Yok artık, saçmalama," dedi Jake kızgınca. "Hunter Davenport'la Nate Rhodes'u, Gretzky ve Coffey'le karşılaştıramazsın!"

"Gayet iyiler ama," diye belirttim.

Jake şaşkınlıkla bana baktı. "Gretzky seviyesindeler mi?"

"Eh, hayır," diye kabullendim. "Ama kimse onun seviyesinde değil."

"Ben öyleyim," dedi kendini beğenmişçe.

Gözlerimi devirdim çünkü onun havaya girmesini istemiyordum ama içten içe, haklı olabileceğini düşünüyordum. Son zamanlarda, Garrett Graham'dan başka Gretzky seviyesinde üniversite hokey oyuncusu pek görülmemişti. Jake'te de kesinlikle anormal bir yetenek vardı.

"Büyük çocuklarla oynamak, üniversitelilerle oynamaktan çok farklıdır," diye uyardım onu.

"Ah, gerçekten mi? Pek çok ulusal lig takımında oynadın herhalde."

"Kesinlikle. Birkaç sezon New York'ta, Islanders ve Rangers takımlarında oynadım. İki sezon da Maple Leafs'teydim ve..."

"Ah, kapa çeneni." Jake beni kucağına çekip boynumu öpmeye başladı.

"Daha televizyon izliyorum," diye karşı çıktım. Sunucular hâlâ tartışıyorlardı ama şimdi konuşmaları daha eğlenceli bir hal almıştı çünkü Trevor Trent de Kip Haskins'le aynı düşüncedeydi. Artık ikisi de Briar-Harvard maçının su götürmez bir şekilde dengesiz oynandığı konusunda hemfikir olmuşlardı.

"Gördün mü!" dedim zafer kazanmış bir edayla. "Bu ikisi bile gerçeğin farkındalar. Maçı kazandık diyemezsiniz."

"Tabii ki de maçı kazandık diyebiliriz." Tartışmaktan usanmış gibiydi. "Çünkü *maçı kazandık*! Merhaba? Otomatik geçiş hakkı aldık biz."

"Evet ama... Tamam, bu konuda tartışmayacağım," diye homurdandım. "Ama bil ki o akşam Hunter ile Nate pistte olsaydı sonuç çok farklı olurdu."

"Bu doğru," dedi Jake.

"Kız meselesi olduğunu duydum," diyordu o sırada, televizyondaki Kip. İki HockeyNet sunucusu bir süre kıkırdadılar, sonra Kip düşünceli bir ifade takındı.

"Ama bu, insanın aklına güzel bir soruyu getiriyor," dedi Kip. "Sezonun en önemli maçında bir kız için yumruk savuracak kadar toysan... o zaman maçtan atılmayı hak etmiyor musundur?"

"Hunter maçtan atılmadı!" diye bağırdım ekrana.

Trevor da bana destek çıktı. "Davenport maçtan atılmadı, sakatlandı. Olayı başlatan Jonah Hemley'ydi."

"Rhodes'un bahanesi ne peki?" diye cevabı yapıştırdı Kip. "O, takım kaptanı. Ne demeye kavganın ortasına atıldı?"

"Kesinlikle!" dedi Jake. "Rhodes kendi kuyusunu kendi kazdı."

"Hokey oyuncularını bilirsin... kanları kaynar," diye savunma yaptı Trevor. "Agresiflik ve tutku onların içinde var."

Jake uludu. "Duydun mu bunu, Ateşli? Ben agresif ve tutkulu biriyim."

"Şu anda *fena* tahrik olmuş durumdayım."

"Güzel. O zaman dizlerinin üstüne çök ve beni ağzına al. Ne kadar agresif ve tutkulu olduğumu görmek ister misin?"

Koluna bir yumruk attım. "Bu hiç de çekici değil."

"İyi. O zaman bacaklarını ayır da ben seni bir güzel yiyeyim."

"Düşünürüz."

Bana sırıtarak baktı. "Düşünmen bitince haber ver."

Sunucular, babamdan bahsetmeye başlayınca eğlence sona erdi. "Jensen harika bir sezon geçirmişti," dedi Trevor. "Ulusal lige seçilmemeleri çok kötü oldu. Umarım önümüzdeki yıl daha farklı bir sonuçla karşılaşırlar. Onun, şu anda Küme I'deki en iyi antrenör olduğuna inanıyorum şahsen."

İçim hüzünle doldu. Babama mesaj atsam mı diye düşündüm. Briar'ın sezonunun bu şekilde sona ermesi onu hayal kırıklığına uğratmış olmalıydı.

"Babama mesaj atmalıyım," dedim. "Üzüntümü bildirmek için."

"Buna sevinecektir." Jake'in sesi yumuşaktı.

Sevinir miydi gerçekten? Hiç bilmiyordum. Ama yine de çok iyi bir sezon geçirdiklerini, önümüzdeki yıl daha da iyi olacaklarını söyleyen kısa bir mesaj gönderdim. Hemen cevap vermedi. Zaten mesajlaşmayı seven biri değildi. Benim umudum, mesajı okuması ve onu düşündüğümü bilmesiydi.

O anda korktuğum oldu ve gözlerim yaşlarla doldu.

"Sen..." Jake nemlenmiş gözlerimi fark etmişti. "Sen ağlıyor musun?" diye sordu kaygıyla.

"Hayır." Parmağımın kenarıyla gözümün altını sildim. "Bu mesajı göndermek beni biraz üzdü. Onun bana kızmasından nefret ediyorum. Yani, artık bana duygularını göstermiyor. Gösterdiği duygu genelde öfkeden çok kınama oluyor."

"Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında mısın? Sana kızmasından nefret ediyorsun ama kınamasını sorun etmiyor musun?" diye sordu Jake kulaklarına inanamıyormuş gibi.

"Eh, hayır, sorun etmiyor *değilim*. Sadece buna alışkınım." İçimi çektim. "Ve sanırım bunu anlıyorum. Sana daha önce de söylemiştim, mükemmel bir evlat değildim."

"Neden? Lisede taşkınca davrandığın için mi? Hangi genç öyle değildir ki?"

"Ben taşkınlıktan fazlasını yaptım. Şey..." Boğazımda oluşan yumru yüzünden konuşmak zordu. "Açıkçası onun benden utandığını düşünüyorum."

Jake endişelenmiş gibiydi. "Ne yaptın, bebeğim? Öğretmenlerinden birini mi öldürdün?"

"Hayır." Hafifçe gülümsemeyi başardım.

"O zaman ne yaptın?"

Tereddüt içindeydim. Bunu, babamın beni lise sonda gönderdiği deli doktoru dışında kimseye anlatmamıştım. Briar'daki takım psikoloğuyla görüştüğünde, yaşadıklarımdan sonra onun dışında birileriyle konuşmamın iyi olacağını öğrenmiş, birkaç ay boyunca bir terapistle görüşmemi sağlamıştı. Kadın, yaşadıklarımın bir kısmını kabullenmeme yardımcı olsa da babamla ilişkimi nasıl düzelteceğimi tam olarak söylememişti. Sonuç olarak, ilerleyen yıllarda babamla aram daha da bozulmuştu.

Jake'in sabırlı yüzünü, bana destek vereceğini gösteren vücut dilini inceledim. Benim bir cadaloz olmamı umursamıyordu. Onu kışkırtmama kızmıyor, hatta karşılık olarak o da beni kışkırtıyordu. Ayrıca o kendi hayatı hakkında bana gayet açıktı. Gerçi insanın sakladığı kirli çamaşırları yokken açık olması kolay oluyordu.

"Ah Tanrım, gerçekten birini öldürdün, değil mi?"

"Hayır. On altı yaşındayken hamile kaldım ve neredeyse ölüyordum."

İtiraf birden dudaklarımdan dökülüvermişti. Sonrasında kocaman açılmış gözlerine baktım. Etrafta sanki filmlerdeki gibi cırcır böcekleri ötüyordu.

Tam beş saniye sonra Jake dişlerinin arasından hafifçe ıslık çalarak konuştu. "Kahretsin. Pekâlâ." Yavaşça kafasını salladı. "Hamile kaldın... Eric'ten mi?"

Yavaşça kafamı salladım. "Bekâretimi onunla kaybetmiştim. Ama babamın düşüncesinin aksine sorumsuzca seks yapmıyorduk. Bir yıldan uzun süredir düzenli bir şekilde birlikte oluyorduk ve sürekli prezervatif kullanıyorduk. Ben hap kullanmıyordum çünkü babamla bu konuyu konuşamayacak kadar utanıyordum. Bu nedenle, prezervatif konusunda çok katıydım."

"Ben de fark ettim," dedi Jake. "Şimdi sebebini anlıyorum."

"Reglimin günü geçtiğinde hâlâ inkâr içindeydim. Sadece stres yüzünden olduğunu düşünüyordum. Her kadın her zaman günü gününe regl olmaz ve bazen reglin gelmemesinin tek sebebi hamilelik değildir. Ama iki ay gecikince artık test yapmaya karar verdim."

Test çubuğunda iki çizgi gördüğümde nasıl büyük bir dehşet yaşadığımı asla unutamayacaktım. Hemen Eric'i aramıştım ama o da hiç yardımcı olmamıştı.

"Eric büyütülecek bir şey olmadığını, bebeği aldırabileceğimizi söyledi. Ama maç sezonu olduğu için onun programı çok yoğundu. Beni doktora götürmeye söz verdi ama maçlar bitene dek beklemem gerekiyordu."

Jake kaşlarını çattı. "Ne kadar süre beklemen gerekiyordu?"

"Birkaç hafta. Ama biraz araştırma yapmıştım ve prosedürün, bebek üç aylıkken de güvenli bir şekilde gerçekleştirilebileceğini öğrendim. Bu arada sen sormadan söyleyeyim, bebeği aldırmak istiyordum. Bebek sahibi olmak istemiyordum, daha on altı yaşındaydım. Eric de bebek istemiyordu."

O günleri hatırladığımda kalbim üzüntüyle kaplandı. Öyle

dehşet dolu günlerdi ki... "Yalnız gidemezdim," diye açıkladım Jake'e. "Çok korkuyordum ve kuzenlerime ya da arkadaşlarıma anlatamayacak kadar utanıyordum. Hele babama hiç anlatamazdım. Eric'in beni götürmesi gerekiyordu. Her şeyi planladık. Maçlardan sonra boş vakti olacaktı, o zaman beni Boston'a götürecekti ve orada her şeyi halledecektik."

Jake beni rahatlatmak için kolumu okşuyordu. "Böyle şeyler yaşadığını duyduğuma çok üzüldüm."

"Aslında... aslında kürtaj olmadım," diye itiraf ettim. "Randevumuzu almıştık ama gidemedik. Randevudan birkaç gün önce bir sabah kanamam oldu. Lekelenme tarzı bir şeydi. İnternete baktığımda çoğu sitede, ilk üç ayda lekelenmenin normal olduğu yazıyordu. Eric'i aradım, o da internete bakıp büyütülecek bir şey gibi görünmediği sonucuna vardı."

"O sırada neredeydi?"

"Takım arkadaşlarıyla birlikte Newport'a gitmişti. O öğleden sonra yarı final oynayacaklardı. Maçtan sonra beni arayacağını söyledi, aradı da. Hâlâ lekelenmelerim oluyordu ama fazla değildi." Kafamı sinirle iki yana salladım. "Eric'in takımı maçı almıştı ve kutlama yapmak için dışarı çıkacaklardı. Ondan eve gelmesini istedim ama durum önemli bir şey gibi görünmediği için gelmesine gerek olmadığını söyledi. Bir de babama bir şey demememi tembihledi."

"Yani kanaman varken evde öylece oturup bekledin mi?" diye sordu Jake dehşetle.

"Hem evet hem hayır. Dediğim gibi, çok hafif başlamıştı. Eric endişelenmememi söylemişti. Ben bile sebepsiz yere telaş yaptığımı düşünüyordum. Bu yüzden kanamayı görmezden gelip bir an önce kesilmesini umdum. Babamla akşam yemeği yedim, sonra odamda film izledim. Birkaç saat sonra lekelenme... arttı." Boğazım sıkıştı. "Tekrar Eric'i arayıp durumun kötüleştiğini, hastaneye gitmem gerektiği için babama her şeyi anlatacağımı söyledim. O da asla anlatmamamı, çünkü babamın onu bulup öldürmesini istemediğini söyledi."

"Bencil pislik."

O korkunç geceyi tekrar yaşarken midem bulanmaya başlamıştı. "Eric eve gelmeye ve beni hastaneye kendisi götürmeye karar verdi. Yolda olduğunu, mümkün olduğunca çabuk geleceğini söyledi. İki saatlik mesafedeydi."

"Ve bu esnada baban hemen alt katta mıydı yani?"

Jake'in yüzündeki inanmazlık, içimin utançla dolmasına neden oldu. "Biliyorum, kahrolası ahmağın tekiyim. Bunun farkındayım, tamam mı?" Gözlerimin kenarından kaçan gözyaşlarını hızlıca sildim.

"Hayır, senin ahmak olduğunu düşünmüyorum," dedi Jake hemen, elime uzanırken. "Yemin ederim. Seni anlıyorum. Korkmuştun, daha on altı yaşındaydın ve seni destekliyor olması gereken çocuk, ters giden bir şeyler olduğunu söylediğin ilk anda yanına gelmek yerine arkadaşlarıyla eğlenmeyi seçmişti." Jake benim yerime öfkelenmişti ve bu çok tatlıydı.

Kafamı salladım. "O noktada, Eric'in gelmesini iki saat boyunca bekleyerek riske girmemeye karar verdim. Çünkü hiç gelmeyebilirdi bile."

"Gidip babana mı söyledin?"

"Söyleme şansım olmadı." Konuşurken sesim çatlıyordu. "Bütün gün kanamam olmuştu. Saat akşamın dokuzuydu ve kendimi çok halsiz hissediyordum. Sersemlemiş gibiydim. Ayağa kalktığımda başım çok fena döndü ve banyoda bayıldım. Babam beni öyle buldu." Midem iyice bulanmaya başlamıştı. "Bir kan gölünün ortasında yatıyormuşum. O günden sonra banyo zeminini değiştirmek zorunda kaldık çünkü kan lekeleri çıkmıyordu."

"Yüce Tanrım!"

"Babam beni hastaneye götürmüş. Bu kısımları hatırlamıyorum. Sadece banyoda her yerin kardığını hatırlıyorum. Sonra hastanede gözlerimi açtım ve düşük yaptığımı, neredeyse ölecek kadar kan kaybettiğimi söylediler."

Jake'in kaşları kaygıyla kalkmıştı. "Bu normal miymiş peki?"

"Hayır. Bana söylediklerine göre tam olmayan düşükmüş. Bu tip düşüklerde, embriyonun bazı kısımları rahim içinde kalıyor ve kanama zamanla artıyormuş."

"Kahretsin. Çok üzüldüm gerçekten."

Minnettarlıkla kafamı salladım. Ama ona, hastane odamda olan her şeyi, babamın karşısında kendimi nasıl kaybettiğimi, isterik bir şekilde ağlayarak defalarca özür dilediğimi, babamınsa duvar gibi karşımda durup bana neredeyse hiç bakmadığını anlatmadım. Ağladıkça utancım daha da artıyordu. Ben her zaman güçlü ve dayanıklı bir kız olmuştum ama o gün babamın karşısında bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamıştım.

Ve o günden beri babam bana aynı gözle bakmamıştı. Sadece hamile kaldığım için değil, o şekilde kendimi kaybettiğim için de benden utandığını düşünüyordum. Babam, yumuşak insanlara saygı gösteren biri değildi ve ben o gece yumuşaklıktan öteye geçmiştim.

"O günden sonra babamla aramız asla aynı olmadı. Fazla hassaslaştığım, depresyonda olduğum ve sürekli ağladığım için beni iki aylığına okuldan almak zorunda kaldı. Herkese ateşli hastalık geçirdiğimi söyledik. Gerçeği bir tek Eric biliyordu."

"O günlerde hâlâ onunla birlikte olduğuna inanamıyorum." dedi Jake kaşlarını çatarak.

"Ah, onunla birlikte değildim." Acı acı güldüm. "Bunun pek çok sebebi vardı. Eric artık babamın gözünde bir numaralı halk düşmanı konumundaydı. Babam ondan nefret ediyordu ve bir gün kapımıza gelip benimle konuşmak istediğinde onu neredeyse dövmekten öldürecekti. Onunla görüşmemi yasakladı, ben de sorun etmedim. Bebeği düşürdüğüm gece yaptıkları için Eric'i bağışlayamadım. Ağlayarak onu arayıp eve gelmesini, beni hastaneye götürmesini söyleyip durmuştum ama o umursamamıştı." Öfke doluydum. "Ben o akşam *ölebilirdim*. Ama arkadaşlarıyla eğlenip esrar çekmek onun için benden çok daha önemliydi."

Kafamı Jake'in omzuna yasladım. O da saçlarımla oynamaya başladı. "Babam o günden sonra aşırı korumacı oldu. Ama ne komikti ki işiyle çok meşgul olduğu için koyduğu kurallara uyup uymadığımı takip edemiyordu. Çoğunlukla ne istersem onu yapıyordum, o da bana sonradan nutuk çekiyordu. Okula geri döndüm, lise sona başladım ve ebeveynlerinin dikkatini çekmek için elinden gelen her şeyi yapan genç kızlar gibi hareket ettim. Tipik ergenlik halleriydi aslında. Ben ne kadar çok aptalca şey yaparsam babam beni o kadar çok fark ediyordu. Bu yüzden her gece dışarı çıkıyor, içki tüketiyor, partilere gidiyor, onu bilerek endişelendiriyordum."

O günleri düşününce yaptıklarımın ne kadar gülünç ve saçma olduğunu görebiliyordum. Ama hepimiz, hormonlar yüzünden küçükken aptalca şeyler yapmaz mıydık?

"Her neyse. Aradan beş yıl geçti ama babam beni bir hayal kırıklığı olarak görmeye devam ediyor, hâlâ zayıf olduğumu düşünüyor. Hem de yaptıklarımı uzun zaman önce telafi etmiş olmama rağmen." Üzüntüyle omuz silktim. "Ama iş işten geçti artık, değil mi?"

"Böyle şeyler yaşadığın için çok üzgünüm." Jake kafamın tepesine bir öpücük kondurdu. "Sen zayıf biri değilsin, Brenna. Bunu göremiyorsa Koç Jensen kör demektir. Kazara hamile kaldı diye kızını hayal kırıklığı olarak görmek çok adice bir şey. Sen bunu hak etmiyorsun. O aşağılık Eric'in yaptıklarını da hak etmiyorsun. Onunla hâlâ irtibat halinde olduğuna, hatta ona merhamet duyduğuna inanamıyorum."

İçimi çektim. "Benim düşükten sonra yaşadığım sinirsel bozukluk, Eric'in yaşadıklarının yanında hiç kalır. Beni kaybetmek onu bunalıma soktu. Benim yüzümden şampiyona maçını kaçırdı."

"Hayır, *kendisi* yüzünden kaçırdı," diye düzeltti Jake. "Kendini kandırma, bebeğim. Şampiyona maçına çıkmış olsa bile takımdan eninde sonunda atılacaktı zaten. Eric Royce o halde

asla ulusal lige çıkamazdı. Madde istismarı sorunu o zamanlarda zaten filizlenmeye başlamış. İdrar testini geçemezdi ya da uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanırdı, sana bunun garantisini verebilirim."

"Belki de haklısın. Ama o zamanlar kendimi ondan sorumluymuş gibi hissediyordum. Eric'le çıkmak istemiyordum ama ona bakmak zorunda olduğumu düşünüyordum. Çok karmaşık bir şey, açıklayamıyorum bile." Kafamı Jake'in omzundan kaldırdım. "Ona ihtiyacım olduğunda Eric asla yanımda olmadı. Ben neden ona *haydi yoluna* deyip kendini mahvetmesine izin veremedim ki?"

"Çünkü iyi bir insansın."

"Sanırım." Tereddüt ettim. "Sen de iyi birisin," dedim ona.

"Yok ya."

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Öylesin," diye ısrar ettim. "Benim için yaptıklarına baksana. Hiç hak etmediği halde eski erkek arkadaşımı kurtarmama yardım ettin, bana kalacak bir yer verdin, beni yargılamadan sefil hikâyemi dinledin. Eric, benim tanıdığım en bencil insanlardan biri. Ama sen bencil değilsin. Sen iyi bir adamsın, Jake."

İri bedeni rahatsızlıkla kıpırdandı. Bu çok tatlıydı. Böyle iltifatlar duymaktan hoşlanacağını düşünürdüm oysa.

Birkaç kez yutkundum çünkü boğazımdaki düğüm gittikçe büyüyordu. Bu hiç benlik değildi halbuki. Normalde bu kadar duygusal değildim. Ama içimdeki utanç duygusuna rağmen yüreğimin, dillendirmemi istediği sözcükleri söyledim.

"Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

34

JAKE

Sabah seksi sürekli yaşadığım bir şey değildi. Ama şimdiye kadar neler kaçırdığımı yeni yeni anlıyordum çünkü harika bir şeydi. Günün güzel geçmesini garantiye almak için sabah harika bir orgazm yaşamaktan daha iyisi olamazdı. Daha önce hiçbir kız evimde kalmadığı ya da ben bir kızın evinde uyumadığım için bu dünyadaki en çok sevdiğim aktivitelerden birini kaçırmıştım. Şimdiye dek.

Son üç gündür sabah uyandığımda ereksiyonum Brenna'nın sıkı kıçının dibinde oluyordu. Bir elimle sıcacık göğüslerini avuçlarken burnumu saçlarına gömüyordum. Dünyadaki en güzel histi bu. Yok, dünyadaki en güzel his, Brenna'nın üstüme oturup aletimi içine almasıydı asıl. O buraya geldiğinden beri çıplak uyuyorduk çünkü ne zaman yatağıma girsek kıyafetlerimiz bir şekilde üstümüzden uçup gidiyordu.

"Öpme sakın," diye uyardı Brenna beni yine. Buraya geldiğinden beri her sabah aynı şeyi söylüyordu. Sabah nefesiyle öpüşmeye karşı katı bir kuralı vardı. Ben de ona hak veriyordum aslında. Ama kalkıp, banyoya gidip, dişlerimi fırçalayıp döndükten *sonra* onu becermeyi bekleyecek kadar sabrım yoktu. Bu yüzden onu öpmeden direkt becerme kısmına geçiyordum.

Ama bu sabah farklı bir şey vardı. Yapmakta olduğum şey onu becermekten çok daha fazlasıymış gibi geliyordu. Çok daha yakınmışız gibi.

Belki de sebebi dün gece yaptığı itiraftı. Bana sırlarını açmış, yaşadığı travmayı ikinci elden de olsa deneyimlememe izin vermişti. O kadar kırılgandı ki dün akşam, bir an için kendimi yetersiz hissetmiştim. Sanki bana ruhunu açması, bana bu kadar çok güvenmesi kaldırabileceğimden çok daha ağır bir şeymiş gibi gelmişti.

Aynı kırılganlığı şimdi yine gözlerinde görüyordum ve bu, seksin çok daha...

Hayır, yakınlığı artıran şey birbirine kilitlenmiş bakışlarımız değildi. Aletimin sıcacık ve ıslak bir şey tarafından çevrelenmiş olmasıydı.

Prezervatif takmamıştım.

"Bebeğim," diye homurdandım, kalçasını kavrayıp onu durdurarak. "Prezervatif."

Brenna da unuttuğumuza inanamamış gibiydi. Bunun, onun için önemli olduğunu biliyordum çünkü normalde prezervatif konusunda tutucuydu. İtirafından sonra bunun sebebini de anlamıştım.

"Hap kullanıyorum," dedi teminat verircesine. Sonra yüzüne alışılmadık bir utangaçlık yerleşti. "Yılda iki kez test yaptırıyorum. Son testim tamamen temiz çıktı..." Gözlerinde dile getirilmeyen bir soru oluştu.

"Benim testim de temiz," dedim boğuk sesle.

"O zaman belki de..." Yutkundu. "Devam etmeliyiz?"

Nabzım hızlandı. "Bundan emin misin?"

Hafifçe kafa salladı. "Evet ama senin için sorun olmazsa son anda dışarı çıkabilirsin belki?"

Bu şekilde içinde olmama izin vermesi bile benim için güzel bir hediyeydi. Annem her zaman, "Kucağına düşmüş hediyeyi sorgulama," derdi ayrıca.

"Tabii ki sorun olmaz." Onu döndürüp altıma aldım. Koyu renkli saçları yastığıma döküldü. Tanrım, çok güzeldi.

Bir daha ne zaman çıplak aletimle seks yapma şansı elde edeceğimi bilmediğim için bu dünya dışı hissi sonsuza dek sürdürmek istiyordum. Bu yüzden üzerinde hareket ederken fazlasıyla yavaştım. Kalçam tembel bir ritimle kıpırdanırken dilimi de aynı yavaşlıkla dudaklarının arasına kaydırdım. Öpüştük, seviştik, öpüştük, seviştik... Gerçekten de sonsuz gibiydi.

Bir süre sonra baskı katlanılamaz hale gelince yüzümü boyun boşluğuna gömüp onu öptüm. Brenna da kıçımı sıkıp kendisini yukarı doğru itti. Sonunda tempoyu hızlandırdığımda ikimiz de sabırsızlıkla inliyorduk.

"Kahretsin Connelly, şu yavaşlığı kes ve *kımılda* artık."

Gülerken neredeyse boğulacaktım. "Tanrım! Nasıl da buyurgan."

"Kımılda dedim," diye hırladı.

Birden durdum. "Ben senin seks oyuncağın değilim, Jensen. Emirlerle hareket etmem."

"Tam bir bebeksin. Bizi doyuma ulaştıracak mısın ulaştırmayacak mısın?"

Ben değil de *biz* demesine bayılıyordum. Brenna yatakta asla bencil değildi. Daha önce birlikte olduğum bazı kadınlar gibi deniz yıldızı misali tamamen hareketsizce uzanıp bütün işi bana bırakmıyordu. Kendisi de aktiviteye katılıyordu ve ben bunu çok seviyordum.

Ona sahte bir ciddiyetle baktım. "Bu küstahlığını görmezden geleceğim. Bu seferlik," diye uyardım. Sonra ikimiz de doyum noktasına ulaşana dek içine girip çıktım.

Sonrasında çıplak halde öylece uzanırken onun yüzüne bile bakmadan ruh halinin değiştiğini sezdim. Gerilmişti. "İyi misin?"

"Evet. Pardon. Babamı düşünüyordum da."

"Az önce seks yaptık ama sen babanı düşünüyorsun. Harika."

"Az önce seks yaptık. Nokta. Şimdi babamı düşünüyorum. Nokta. Bu ikisi birbirinden ayrı iki etkinlik," diye teminat verdi.

"Seni endişelendiren ne?"

"Eve gidip onunla konuşmak istiyorum ama endişeliyim çünkü onunla her yüzleşmemde şansım kötü gitti. Onunla konuşmak çok zor." İçini çekti. "Ama sanırım onunla oturup duygularım hakkında gerçek bir konuşma yapma vakti geldi. Belki de bir kez olsun beni dinler. Sonunda beni anlamasını sağlar, beş sene önceki o kız olmadığıma onu ikna ederim."

Parmaklarımı onun omzunda gezdirdim. "Işığı görmesini sağlayacağından fazlasıyla eminim, Ateşli."

"Ben hiç emin değilim. Dediğim gibi, Chad Jensen'la konuşmaya gelince şansım hiç yaver gitmez."

Bir an için dudaklarımı büzdüm. "Bir fikrim var." Yataktan kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Brenna, ben odadan çıkarken.

"Sıkı dur," diye seslendim omzumun üstünden.

Koridora vardığımda dolabı açıp hokey çantamı çıkardım ve yükselen kirli çorap kokusunu duymazdan gelerek içini karıştırdım. Odama dönerken içimde bir his vardı ama ne olduğuna tam olarak karar veremiyordum.

"Sana çok büyük bir iyilik yapmak üzereyim," dedim Brenna'ya.

"Ah, gerçekten mi?" Yatakta doğrulunca dikkatim anında çıplak göğüslerine yoğunlaştı. Yuvarlak ve diriydiler, göğüs uçları havaya maruz kaldığı için sertleşmişti.

Şehvete kapılmadan kendimi toplamam gerekti. "Sana şans bilekliğimi ödünç vereceğim," dedim, pembe-mor boncuklardan oluşan bilekliğimi göstererek.

Brenna keskin bir nefes aldı. "Cidden mi?"

"Evet."

"Ama *senin* şans bilekliğin bana nasıl yardım edecek ki? Nesnelerin sahibiyle arasındaki ruhla, etki gücüyle alakalı bir şey değil mi bu?"

"O şekilde işlemiyor, bebeğim."

Gülmemek için kendisini tutuyormuş gibiydi. "Hı hı. Nasıl işliyor peki?"

"Bu bir şans bilekliği. Kim takarsa ona şans getirir, sadece bana değil. Tanrım! Şans ve batıl inançlar hakkında bir şey bilmiyor musun sen?"

"Hayır!" dedi Brenna. "Bilmiyorum." Sesi alaycıydı ama bakışları yumuşaktı. "Ama sen yardım edeceğini düşünüyorsan denemeye değer."

"Düşünmüyorum, *biliyorum*."

Çırılçıplak bir şekilde yatağın kenarına oturup boncuklu bilekliği onun incecik bileğine geçirdim. Bileklik bende olduğundan daha gevşek durdu ve Brenna onu incelemek için kolunu kaldırdığında neredeyse dirseğine kadar kaydı.

"İşte," dedim memnuniyetle kafamı sallayarak. "Tamamen hazırsın."

"Teşekkür ederim. Artık gideyim o zaman. Sen de gideceksindir..." Yüzü birden soldu.

Benim de birden rengim atmış, içim panikle dolmuştu. Kahretsin. *Kahretsin*. Saate baktığımda en büyük korkum doğrulandı. Saat dokuz buçuktu ve antrenmana bir buçuk saat gecikmiştim.

KOÇ gecikmemi cezasız bırakmayacaktı. Boş soyunma odasında üstümü değiştirdikten sonra buz patenlerimle hızla tünelde koştum ve kendimi piste attım. Takım arkadaşlarım atış egzersizleri yapıyordu ama koç beni görünce düdüğünü öttürdü. Arkadaşlarımın egzersizlerini bitirmelerine bile izin vermeden onları öylece bırakıp bana doğru kaydı.

Siyah gözleri öfkeyle yanan kömürler gibiydi. "Bunun için bahanen kuvvetli olsa iyi olur, Connelly. Lanet olsun, üç gün sonra Michigan'la maçımız var!"

Utanç dolu gözlerim yere döndü. Haklıydı. Hatalı olan bendim. Bölge elemeleri, bu hafta sonu Worcester'da yapılacaktı. Biz sıralamada Michigan'dan daha yukarıdaydık ama bu, kazanacağımızın garanti olduğu anlamına gelmezdi. Ulusal turnuvada her şey olabilirdi çünkü.

"Alarmım çalmadı," diye yalan söyledim çünkü doğruyu söylemem ihtimal dahilinde değildi. Ne diyecektim? "*Chad Jensen'in, âşık olduğumdan neredeyse emin olduğum kızıyla seks yapıyordum,*" mu diyecektim? Koç bunu duysa anevrizma geçirirdi.

"Weston da öyle dedi," diye mırıldandı koç.

Brooks'a minnettar bir bakış atmamak için kendimi zorladım. Dün gece eve gelmemişti, yoksa sabah antrenmanı hatırlatmak için kapımı çalardı. Belli ki Brenna'nın bizde kaldığını biliyordu. Koça bundan bahsetmediği için çok rahatlamıştım. Artık evde ona Balon Kız demeyeye karar verdim. En azından birkaç günlüğüne.

"Özür dilerim. Bir daha olmayacak. Yarın üç alarm kuracağım," dedim kararlı bir sesle. Geç kalma bahanem yalan olabilirdi ama bunun bir daha tekrarlanmayacağı konusundaki kararlılığım gerçekti.

"Öyle yapsan iyi olur." Koç patenleriyle dönüp düdüğünü iki kez çaldı. "McCarthy! Sıra sende!"

Antrenman bugün çok daha yorucu geçmişti çünkü rakiplerimi hezimete uğratmak için daha da karalıydım. Bu sabah olanları, işlediğim günahı telafi etmeliydim.

Beş yaşında başladığım spor kariyerimde şimdiye dek antrenmana sadece iki kez geç kalmıştım. İkisi de lisedeyken olmuştu. İlkinde midemi üşütmüştüm ama yine de kendimi yataktan kalkmaya zorlayıp antrenmana gitmiştim. Yarım saat geç kaldığım

antrenmanda koç beni görür görmez eve geri göndermişti. İkincisinde de beklenmedik bir kar fırtınası yüzünden uyandığımızda kapının dışında yarım metre kar vardı. Sabahın büyük kısmını, garaj yolunu küreyerek arabalarımızı çıkarmaya çalışmakla geçirmiştim. O zaman bile antrenmana sadece kırk dakika gecikmiştim.

Bugünse bahanem ne hastalık ne de fırtınaydı. Bir *kız* yüzünden antrenmana tam bir saat geç kalmıştım.

Hayır, Brenna'yı suçlamıyordum. Kendime olan öfkemi bir kenara bırakırsam, bu sabah yaşananlardan tamamen pişman olduğumu söyleyemezdim. Seks olağanüstüydü. İlk defa prezervatifsiz birlikte olmuştuk ve şimdi bile düşündüğümde içim ürperiyordu. Brenna'nın sıcaklığının beni sardığını hissetmek... *kahretsin*. O kadar ateşli ve muhteşem bir andı ki...

Antrenman sonunda tam pistten ayrılacakken tribünlerden bana el sallayan tanıdık birini gördüm. Bugünkü gibi açık antrenmanlarda taraftarların gelip bizi izlemesine izin vardı.

Buzun üstünde hızlıca dönüp aksi yöne kaymaya başladım. Hazel sarı örgüsünü zıplatarak basamaklardan indi. İnce bir mont giymişti ve parmakları her zamanki gibi yüzüklerle doluydu. Benim Noel hediyemi de takmıştı. Pleksiglas duvarın arkasından bana gülümsedi. Aynı anda küçük kapıya uzandık.

"Selam. Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

"Bu hafta sonu aldığınız galibiyet için seni doğru düzgün tebrik etmeye fırsatım olmamıştı." Yüzünde hüzün vardı. "Sen biraz meşguldün. Koçunla kız arkadaşın arasındaki şu sahne yüzünden." *Kız arkadaşın* derken iğneleme yapar gibiydi.

İçimi çekmemek için kendimi tuttum. "Evet, tuhaf bir sahneydi."

"Neyse, sana bir kutlama yemeği borcum var. Meydandaki şu mekânda sana sürpriz bir geç kahvaltı ısmarlamak istemiştim."

"Güzel olur." Yemek düşüncesine her zamanki gibi hevesli

görünmediğimi fark etmemesini umdum. Çünkü asıl isteğim Brenna'yı görmek ve babasıyla konuşup konuşmadığını öğrenmekti. "Soyunma odasına gidip geleyim. On dakika içinde ön tarafta buluşalım."

KISA bir süre sonra Hazel'la birlikte geçen sene keşfettiğimiz kahvaltı mekânındaki küçük bir masada karşılıklı oturuyorduk. Restoranın adı Yummmmmurta'ydı. Dekorasyonda kullanılan renkler kör edecek cinstendi ve yemeklerin aptalca isimleri vardı ama yine de mükemmeldiler. Ya da Hazel'ın deyimiyle, yummmkemmel.

"Sürprizin için teşekkürler," dedim menüye bakarken. "Lütfen sabahın sekiz buçuğunda piste geldiğini söyleme."

Hazel'ın yüzü soldu. "Tanrım, hayır. Sabah dokuzdan önce dünya var olmaz, unuttun mu?"

Garsonlardan biri siparişlerimizi almaya geldi. Hazel'la birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyorduk ki ne isteyeceğini o daha söylemeden biliyordum. Çırpılmış iki yumurta. İyice kızarmış ekmek. Sosis çünkü bu dünyada domuz pastırması sevmeyen tek insan oydu. Ve iki şekerli, sütsüz ve kremasız kahve. Onun da benim ne tercih edeceğimi –koca bir domuz olduğum için menüdeki en büyük kahvaltı tabağı– iyi bildiğinden emindim.

Acaba Brenna kahvaltıda ne yemeyi severdi? Bizim evde kalmaya başladığından beri her sabah yumurta ve meyve yiyordu ama böyle bir yerde ne sipariş ederdi merak ediyordum. Bu muhtemelen beni eziğin teki yapıyordu ama öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Onu tanımak çok keyifliydi.

Yiyeceklerin gelmesini beklerken Hazel'la muhabbete koyulduk. Derslerden, hokeyden, onun annesinin yeni erkek arkadaşından ve benim anne babamın konferans finaline gelmemelerinden konuştuk. Annemlerin maça gelmemesi beni çok incitmişti. Aslında gelmemelerine alışkındım ama bu seferki önemli bir maç olduğu için sürpriz yapmalarını beklemiştim.

Siparişlerimiz geldi. Bir süre yemekle meşgul olduk, sonra Hazel çatalını bırakıp bana baktı. "Eee, onunla birlikte misin artık?"

"Brenna'dan mı bahsediyorsun?"

"Başka kimden bahsedeceğim?"

Güldüm. "Evet, sanırım birlikteyiz. Final maçından beri bizim evde kalıyor."

Hazel şok olmuş gibiydi. "Beraber mi yaşıyorsunuz?"

"Beraber yaşamıyoruz," dedim hemen. "Kendi dairesini su basmış. Orası hazır olana kadar bizde kalacak."

Arkadaşım bir süre sessiz kalıp kahve fincanını aldı ve büyük bir yudum içti. "Çok ciddi gibi," dedi sonunda.

Hafif bir rahatsızlıkla yerimde kıpırdandım. "*Çok ciddi* değil. Sadece..." Yine her zamanki mottomu dillendirdim. "Neyse o işte."

"O olan her neyse, bayağı ciddi görünüyor, Jake. Daha önce hiçbir kızın bir gece bile evinde kalmasına izin verdiğini hatırlamıyorum." Dalgınca beni izliyordu. "Ona âşık mısın?"

Tabağımdaki mücverle oynamaya başladım. İştahım yavaş yavaş kayboluyordu. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordum. Daha doğrusu, Hazel'la konuşmaktan hoşlanmıyordum. Çünkü bir süredir beni yargıladığını, yaptıklarımı onaylamadığını hissettiriyordu ve onunla tanıştığımdan beri hiç böyle yapmamıştı. Partilerde kafayı bulup onların bahçesine kustuğumda ya da tek gecelik ilişkiler yaşadığımda bile beni hiç bu şekilde yargıladığını hissetmemiştim. Ama şimdi hissediyordum.

"Sorun değil, söylemek zorunda değilsin," dedi ben sessiz kalınca.

"Yok. Sadece... Benim içim tuhaf bir durum bu," dedim sükülüm püklüm. "Daha önce hiç âşık olmadım."

Hazel'ın yüzünden acıya benzer bir ifade geçince Brenna'nın onun hisleri hakkında söyledikleri aklıma geldi. Ama bunun doğru olmasına imkân yoktu. Bunca yıl ne hissettiğini hiç belli etmez miydi yani? Brenna bu fikri aklıma sokmadan önce ben bir kez bile bunu düşünmemiştim çünkü Hazel benden hoşlandığını gösteren hiçbir şey yapmamıştı.

"Bu çok büyük bir şey," dedi alçak sesle. "İlk kez âşık olmak yani. Sen itiraf etmek istesen de istemesen de bu tarihe geçmesi gereken bir olay."

"Ben öyle adlandırmazdım."

"Bir ilişkin var. İlişkiler önemlidir."

Yüce İsa. Keşke *tarihe geçmesi gereken olay, önemli olay* falan deyip durmasaydı. "Senin büyüttüğün kadar değil," dedim tuhaf bir ifadeyle. "Şimdilik sadece akışına bırakmış durumdayız."

Arkadaşım alaycı bir nefes verdi. "Bu, çapkınların dillerinden düşürmediği laftır."

"Ben çapkın değilim," dedim kaşlarımı çatarak.

"Kesinlikle. Çapkın biri değilsin. Yani aranızdaki şey sadece akışına bırakmak değil. Kendini bu işe *kaptırmışsın*. Bu kıza adanmışsın. Ve bu, *çok önemli* bir olay çünkü sen daha önce hiç gerçek bir ilişki yaşamadın." Kahvesini yudumlarken fincanın üstünden bana bakıyordu. "Buna hazır olduğuna emin misin?" diye sordu kayıtsız bir tonla.

Kahve fincanıma uzanırken avuçlarım normalden daha terliydi. "Beni bilerek telaşlandırmak mı istiyorsun sen?" dedim kuru bir sesle.

"Neden telaşlanasın ki? Sadece hazır olup olmadığını soruyorum."

"Tam olarak neye hazır olmam gerekiyor?" diye sordum, küçük bir kahkaha atarken. Kafa karışıklığımı anlamamasını umuyordum.

Hazel haklıydı, ben daha önce hiç gerçek bir ilişki yaşamamıştım. Bir sürü kadınla yatmıştım. Birkaç hafta veya ay süren gönül eğlendirmelerim olmuştu. Ama Brenna'yla tanışana dek kimse için yoğun hisler beslememiştim. Kimse için "A" ile başlayan o kelimeyi kullanmamıştım.

"Jake." Hazel'ın sesinde acıma vardı. "İlişkiler çaba gerektirir, farkındasın değil mi?"

"Ne yani? Benim çalışıp çabalayamayacağımı mı ima ediyorsun?" Gözlerimi devirip işaretparmağımı kendime çevirdim. "Merhaba? Karşında ulusal lige çıkmış biri var."

"O da başka bir sorun," dedi arkadaşım. "Söyle bana, bu ilişki bundan nasıl etkilenecek? O kız üçüncü sınıfta. Briar'da bir yıl daha okuyacak. Sen ise Edmonton'da olacaksın. Nasıl yürüyecek bu?"

"İnsanlar uzun mesafeli ilişkileri gayet iyi yürütebiliyorlar."

"Evet ama bu çok zor bir şey. *İki kat* çabalamak gerek. Başka ülkede olsan da ilişkide olduğun kişiye, onun hâlâ önceliğin olduğunu hissettirmen lazım. Bu da bir başka sorun doğuruyor: Yeni işine odaklanman gerekirken onu nasıl önceliğin yapacaksın?"

İçimde rahatsız edici bir his belirdi. Hazel birkaç doğru noktaya parmak basmıştı.

"Tabii bu da bizi son endişeme getiriyor," dedi. Sanki *Jake Connelly'den Neden İyi Bir Sevgili Olamaz?* adlı bir tez sunuyordu. "Hokey senin hayatın. Küçüklüğünden beri önem verdiğin tek şey. Bu noktaya gelmek için çok çalıştın. Ayrıca benim Brenna hakkında hâlâ çekincelerim var. Senin düşüncenin aksine, bence onun seninle birlikte olmasının altında bir şey yatıyor."

"Yanılıyorsun," dedim kısaca. Diğer söyledikleri konusunda olmasa da en azından bu konuda yüzde yüz emindim.

"İyi, belki ben yanılıyorumdur. Peki on yedi yıl boyunca hokeye odaklanıp bu günler için hazırlandığın konusunda da mı yanılıyorum? Profesyonel hokey hayatına adım atmak üzeresin. Uzun mesafe ilişkisi yüzünden dikkatinin dağılacağına bahse girebilirim. Kafan karışacak ve sürekli bu kızı düşünüp duracaksın. Takıntı sahibi olacaksın. O, internette senin ve kollarına atılan hayranların hakkında haberler okuduğunda ya da fotoğraflarını gördüğünde onu hâlâ sevdiğini anlatmaya çalışacaksın." Hazel omuz silkip bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Şimdi tekrar soruyorum, buna hazır mısın?"

35

BRENNA

Antrede ceketime uzanmıştım ki Jake evin kapısından içeri girdi. Onun eve dönüş saati olduğunun farkında bile olmadığım için böyle birden karşımda belirmesi beni ürkütmüştü. "Tanrım!" diye bağırdım, rahatlamayla gülerek. "Ödümü patlattın."

Bakışları yumuşadı. "Kusura bakma. İsteyerek yapmadım."

"Antrenman nasıldı? Pedersen çok kızdı mı?" Jake'in bu sabah geç kalması yüzünden kendimi hâlâ berbat hissediyordum. Tamamen benim suçum değildi tabii, ikimizin de bunda payı vardı. Ama sabah antrenmanı olduğunu hatırlasaydım onu hemen yataktan kovardım.

"Evet, pek memnun olmadı. Beni daha çok çalıştırdı ama bunu hak etmiştim." Jake ceketini çıkarıp astı ve ellerini saçlarından geçirdi. "Sanırım sen daha babanla konuşmamışsın."

"Evet. Aslında şimdi çıkıyordum." Babama oraya gideceğime dair mesaj atmıştım, o da *Ben evdeyim*, diye cevap vermişti. Tabii bu mesajla, *evdeyim ve konuşmaya hazırım*, da demek istemiş olabilirdi, *evdeyim ve sana biraz daha bağırmaya hazırım*, da.

"Hemen çıkman gerekiyor mu? Biraz konuşmak için vaktin var mı?" diye sordu Jake.

Kaşlarımı çatmamaya çalıştım. Konuşmak mı? Ayrıca neden ellerini saçlarından geçirip duruyordu? Normalde bu kadar kı-

pardanan biri değildi. İçim birden kaygıyla doldu. "Tabii. Biraz vakit ayırabilirim. N'oldu?"

Oturma odasına yönelip bana da arkasından gitmemi işaret etti. Gittim ama pek de iyi hissettiğimi söyleyemezdim. Çünkü omuzlarının nasıl çöktüğünü fark etmiştim. Her zamanki özgüveni üzerinde değildi ve bu beni endişelendiriyordu.

Endişemi dillendirdim. "Ne oluyor?" diye sordum alçak sesle.

"Bugün antrenmana geç kaldım, biliyorsun," diye başladı.

Bunu az önce konuşmamış mıydık? Sıkıntılı yüzünü inceledim. "Evet. Geç kaldın. Eee?"

"Bu, takımıma zarar verecek bir davranıştı." Uzun parmaklarını yine koyu renkli saçlarının arasından geçirip iyice karışmalarına neden oldu. "Frozen Four'a çıkma şansını elde edebilmek için önümüzde sadece bir maç var. Şampiyonayı kazanma şansını elde edebilmek için de iki maç." Dudağını ısırdı. "Antrenmanlara geç kalmamalıyım yani."

Kalbim yine suçlulukla doldu. "Biliyorum. Sanırım bundan anlayacağımız... artık sabah seksi olmayacak, ha?" Saçma bir şekilde espri yapmak istemiştim.

Jake gülümsemedi bile.

Tüh.

Koltuğun koluna oturdum. O ayakta kaldı.

"Maçlar ilk başladığında takımdaki herkese fedakârlık yapmak zorunda olduklarını söylemiştim. Brooks'a partilere gidemeyeceğini, Potts ile Bray'e alkol tüketemeyeceklerini söyledim. Diğer çocuklara da alkol konusunda bardak sınırlaması getirdim." Bana imalı bir şekilde baktı. "McCarthy'yi de seninle arasındakileri bitirmeye zorladım."

İçim bir tuhaf olmaya başladı.

"Hepsi de sorgusuz sualsiz kabul ettiler. Takıma öncelik verdiler." Kafasını acıyla iki yana salladı. "Ben de eskiden takıma öncelik verirdim. Ama seninle tanıştığımdan beri kendimi tamamen kaybetmiş durumdayım."

Midem bulanıyordu. Bu konuşmanın nereye gittiğini anlamak için kâhin olmama gerek yoktu. Ama buna gerçekten inanamıyordum.

Dün gece onun karşısında hiç kimseye göstermediğim bir kırılganlık göstermiştim. Ona hamileliğimden, düşük yapmamdan, depresyona girmemden ve babamla ilişkimin bozulmasından bahsetmiştim. Adeta kendimi ikiye bölmüş ve ona içimi gösterip, "*Bak, işte ben buyum*," demiştim.

Çok uzun zamandan beri ilk kez kendime *yumuşama* izni vermiştim.

Ve sonuç bu muydu?

Gözlerim yanmaya başlamıştı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hiçbir şey demedim çünkü ağlamaktan korkuyordum. Artık daha fazla zayıflık göstermek istemiyordum.

"Takımdaki herkesi dikkatlerini dağıtan şeylerden uzak durmaya zorladım. Ama kendim koca bir ikiyüzlü gibi davrandım."

"Demek istediğin, ben senin dikkatini mi dağıtıyorum?" Sesimin bu kadar dengeli çıkmasına şaşırmış, kendimle gurur duymuştum.

"Evet," dedi kısaca. "Tanıştığımızdan beri yalnızca seni düşünüyorum. Lanet olsun, vurgun yemiş gibiyim."

Zavallı, şaşkın kalbim nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Hayran olduğum ve saygı duyduğum, hatta âşık olmaya başladığım bir adam bana vurulduğunu itiraf ettiği için havalara mı uçacaktı yoksa o adam, bunu kötü bir şey gibi gösterdiği için dibe mi batacaktı?

"Bu yüzden birazcık mesafe iyi olur diye düşünüyorum."

Kalbim dibe battı. Midemle buluştu ve ikisi birlikte sızlamaya başladılar.

"Ben onlarla aynı şeyi yapmayacaksam oyuncularımdan tüm dikkatlerini ve enerjilerini takıma vermelerini isteyemem. Yani bu yüzden bugün babanı görmeye gittiğinde belki..." Cümlesini yarıda kesip ellerini ceplerine soktu. "Belki orada..."

Acımasız gerçeği daha o anda idrak ettim.

"... orada kalsan daha iyi olur," diye bitirdi Jake.

"Buradan gitmemi mi istiyorsun?" diye sordum ifadesiz bir sesle.

"Önümüzdeki üç gün boyunca uyanık olduğum her saati Michigan maçına hazırlanmakla geçireceğim. Şu anda sadece bunu düşünebilirim, Brenna. Senin burada olman dikkatimi dağıtıyor. Bunu bu sabah gördük." Sesi işkence çekiyormuş gibi çıkıyordu. "Takımımın yanında olmalıyım."

Ben ne olacağım? diye bağırmak istedim. *Neden benim yanımda olamıyorsun?*

Ama bunları söylemeyecektim. Gerek yoktu. Bunun beni nasıl yaraladığını ona asla göstermeyecektim. Ben dün gece ona içimi dökmüştüm ama o bugün beni terk ediyordu resmen.

Dersimi almıştım.

"Şu anda hokey birinci önceliğim olmalı."

Bunu söylerken sesinde bir şey duydum: Dürüst olmayabileceğine dair minicik bir tını. Yalan mı söylüyordu şu anda? Yüzünden acı ve mutsuzluk akıyordu yani ayrılma fikrini mutlulukla karşılamadığı belliydi. Ama kimseye benimle birlikte olması için yalvaracak değildim. Sözlerini olduğu gibi kabul edecektim çünkü ben bir yetişkindim ve asla oyun oynamazdım. O bittiğini söylüyorsa o zaman kahretsin, bitmiş demekti.

"Sorun değil, Jake. Anlıyorum."

Afalladı. "Anlıyor musun?"

"Hokey birinci önceliğin," dedim omuz silkerek. "Öyle olmalı zaten. Hayatın boyunca bunun için çalıştın. Eninde sonunda bitecek olan bir ilişki için hokeyi bir kenara atman beklenemez."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Sana daha önce de söylemiştim, aramızdaki bu şey hiçbir yere gidemez. Sen yakında Edmonton'a

taşınacaksın. Benimse bir yıl daha okulum var. Denemek bile aptalca olur." Koltuktan kalktım. "Babamın geri dönmeme bir şey demeyeceğine eminim. O sorun ederse de Summer'da kalırım. Ev sahiplerim dairenin birkaç güne hazır olacağını söylemişti zaten. Belki de hazırdır ama beni aramaya fırsat bulamamışlardır."

Parmaklarını bir milyonuncu kez saçlarından geçirdi. "Brenna..." Gerisini getirmedi. Pişmanlığı aşikârdı.

"Hiç sorun yok, Jakey. Daha fazla uzatmayalım, olur mu? Biraz eğlendik, şimdi hayatımıza devam edeceğiz. Büyütülecek bir şey yok, değil mi?"

Bunu umursamıyormuş gibi davranmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. İkna edici görünüyor olmalıydım ki Jake hüzünle kafasını salladı.

"Neyse, ben gidip eşyalarımı şimdi toplayayım. Zaten sadece bir çekmece..." Sesim çatladı. Bana bir çekmece vermişti, şimdiyse geri alıyordu. Kalbime paslı bir hançer saplanmış gibi hissediyordum.

Jake'in odasına geçip çekmecenin içindekileri hızlıca valizime tıktım. Sonra koridordaki banyoya gidip oradaki eşyalarımı da aldım. Bir şey unuttuğumdan emindim ama daha sonra Jake arayıp söylerse ona çöpe atmasını söyleyebilirdim. Odada yalnız kaldığımda bile kendimi az da olsa bir duygu belirtisi göstermemeye zorladım. İpin ucunu kaçırırsam ağlayabilirdim çünkü. Ama bu evde bir damla gözyaşı bile dökemezdim.

Valizimi arkamdan sürüyerek oturma odasına döndüm ve Jake'in yanına gidip kolunu sıktım. Ona dokunmak ölmek istememe neden oldu.

Jake de bir an için yumuşadı ve elini kaldırıp yanağıma dokundu. Alt dudağımda yavaşça gezdirdiği başparmağına kırmızı ruj bulaştı.

"Sabahın erken saatlerinde bile kırmızı dudaklar, ha?" dedi boğuk sesle.

"Bu benim imzam," derken *ve zırhım*, diye düşündüm. Şu anda beni, Jake'in ayaklarına kapanıp gözyaşlarına boğulmaktan koruyan tek şey bu zırhtı.

36

BRENNA

Jake beni terk etti.

Bu dört kelime, Hastings'e doğru yaptığım tren ve otobüs yolculuklarında sürekli aklımdaydı. Hâlâ ağlamamıştım. Ağlayacağımı sanıyordum ama herhalde Jake'le vedalaşırken duygularımı fazla derine gömmüştüm. Şimdi hiçbir şey hissetmiyordum. Tamamen hissizdim. Gözlerim kuruydu, kalbim katı bir duvar gibiydi.

Valizimi arkamdan çekerek garaj yoluna girdiğimde babamın Jeep'ini gördüm. Beni tekrar kovmamasını umuyordum. Neyse ki, o beni eve almasa bile sadece bir gecelik yere ihtiyacım olacaktı. Ben trendeyken Wendy aramış ve yarın sabah daireme dönebileceğimi söylemişti. Kocası Mark'la birlikte bu sabah IKEA'ya gidip birkaç temel mobilyamı bile almışlardı. Bunu yapmak zorunda olmadıklarını söylemiştim ama tazminat talebinin cevabını hâlâ almadıkları için bana en azından bir yatak vermek istediklerini söylemişti.

Babamı mutfakta, bulaşık makinesini boşaltırken buldum. Arkası bana dönük olduğu için bir an irkildim. Uzun ve geniş bir vücudu vardı, hokey oyuncuları gibi yapılıydı ve arkadan neredeyse Jake'i andırıyordu. Tek fark babamın saçlarının daha kısa olmasıydı. Etrafına güç yayıyordu. Bu bana, benim de güçlü olmam gerektiğini hatırlattı. Onun karşısında daima güçlü olmak zorundaydım.

Derin bir nefes aldım. "Selam."

Dönüp kısaca, "Selam," diye cevap verdi.

Kısa bir sessizlik olurken gözlerimiz buluştu. Kendimi birden çok yorgun hissettim. Bugün zaten duygusal bir yüzleşme yaşamıştım ve saat daha öğlen birdi. Acaba daha kaç yıkıcı konuşma yapacaktım?

"Oturma odasına gidip oturabilir miyiz?" dedim.

Babam kafasını salladı.

Koltuğun iki yanına oturduğumuzda yavaş bir nefes alıp verdim. "Seninle konuşanların hemen sadede gelmelerini istersin, biliyorum. Bu yüzden ben de öyle yapacağım." Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Özür dilerim."

Babam hafifçe gülümsedi. "Daha spesifik olmalısın. Özür dilemeni gerektirecek birkaç şey var."

Ben gülümsemedim çünkü laf sokması hoşuma gitmemişti. "Hayır, yok. Jake'le çıktığım için, arkadaşlarım olduğu için ya da ara sıra bir yerlere eğlenmeye gittiğim için özür dilemeyeceğim. Hiçbiri için özür dilemeyeceğim çünkü gayet sorumlu davranıyordum." Hızlı bir nefes aldım. "Hamile kaldığım için özür dilerim."

Yanı başımdan keskin bir nefes sesi geldi. "Ne?"

Babamı böyle hazırlıksız yakalamak zordu. Gerçekten şoktaymış gibi görünüyordu. Bileğimdeki boncuklarla oynadım ve... Kahretsin, Jake'in bilekliği. Çıkarmayı unutmuştum. Bunu ona cumartesi günkü maçtan önce ulaştırmanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

Ama şu anda bana tuhaf bir şekilde enerji veriyordu. Buna tam olarak şans denebilir miydi bilmiyordum ama cesaret verdiği kesindi ve ben genelde babamın yanında cesur olamazdım.

"Hamile kaldığım için özür dilerim," diye tekrarladım. "Ve sana söylemediğim için. Ama gerçekten kazayla olmuştu. Eric'le *her zaman* çok dikkatliydik." Kafamı acı acı iki yana salladım.

"Bir gün prezervatif yırtık çıktı ve sonucunda babam benden nefret etmeye başladı."

Babamın gözleri kocaman açıldı. Ağzı da bir şeyler söylemek için açılmıştı ama onu konuşturmadım.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Yani... eski filmlerde dendiği gibi ailenin adını kirlettiğimi de biliyorum."

Babam isterik bir kahkaha attı. "Tanrım! Brenna..."

Tekrar lafını kestim. "Benden utandığının farkındayım. İnan bana, ben de o davranışlarımdan utanıyorum. Hamile olduğumu ve o gün kanamam olduğunu sana söylemeliydim. Ama vereceğin tepkiden çok korkmuştum ve Eric de o kadar önemli bir mesele olmadığına beni ikna etmişti. Aptal bir kızdım ama artık aptal değilim. Söz veriyorum."

Boğazım düğümlendi. Bu iyi bir şeydi yoksa neredeyse hıçkıracaktım. Gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. Çünkü gözyaşı musluğunu açtığımda etrafı sular seller götürecekti, biliyordum.

"Bana bir şans daha vermeni istiyorum," dedim babama.

"Brenna..."

"Lütfen," diye yalvardım. "Seni sürekli hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama artık bunu düzeltmek istiyorum. Lütfen söyle bana..." *-Beni tekrar sevmeni nasıl sağlayabilirim?-* "... bunu nasıl düzeltebilirim? Benden utandığını bilerek yaşayamayacağım artık. Her şeyi nasıl telafi edeceğimi bana söylemen gerek ve..."

Babam ağlamaya başladı.

Bense donakaldım. Ağzım hâlâ açıktı ama konuşamıyordum. Bir an için onun gözyaşlarını hayal ettiğimi sandım. Daha önce babamın ağladığını hiç ama hiç görmemiştim. Ama... bu gözyaşları gerçekti.

"Baba?" dedim ihtiyatla.

Parmaklarının arka taraflarıyla yanaklarını sildi. "Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?" Yaşlarla parlayan gözlerinde utanç vardı ama bana yöneltilmiş değildi. *Kendisinden* utanıyordu sanki. "Sana böyle mi düşündürdüm gerçekten? Senden nefret ettiğime, utandığıma mı inandırdım seni?"

Alt dudağımı sertçe ısırdım. Böyle ağlamaya devam ederse ben de ağlayacaktım. Ama şu anda birimizin kendisini tutması gerekiyordu. "Öyle düşünmüyor musun?"

"Tanrım, tabii ki de hayır!" Sesi çatallanmıştı. "Hamile kaldığın için seni hiç suçlamadım ki ben, Şeftalim."

Artık gözyaşlarımı durdurmam imkânsızdı. Yanaklarımdan aşağı süzülüyor, dudaklarımda tuzlu tatlarını bırakıyorlardı.

"Ben de bir zamanlar gençtim," diye mırıldandı babam. "Hormonlar devreye girince nasıl ahmakça şeyler yapıldığını, kazaların gerçekleştiğini biliyorum. Hamile kaldığın için havalara uçmamıştım tabii ama seni suçlamadım." Tekrar gözlerini ovuşturdu.

"Ama o olaydan sonra yüzüme bile bakmadın."

"Çünkü sana her baktığımda banyoda, kan gölünün ortasında yattığın anı hatırlıyordum." Kesik kesik nefes alıyordu. "Tanrım, hayatımda hiç o kadar kan görmemiştim. Sen ise hayalet gibiydin. Dudakların masmavi olmuştu. Öldüğünü sandım. İçeri girdim ve yere düşüp öldüğünü düşündüm." Yüzünü ellerine gömdü. Geniş omuzları sarsılıyordu.

Bir yanım yanına kayıp kollarımı omzuna sarmak istiyordu ama onunla aramız senelerdir çok gergindi. Uzun zamandır kucaklaşmıyorduk, şimdi de bunu yapmak garip geliyordu. Bu yüzden oturup babamın ağlamasını izlerken kendim de ağlamaya devam ettim.

"Öldün sandım." Kafasını kaldırdığında yüzündeki ifadeden ne kadar mahvolmuş hissettiği belliydi. "Annenle olanları en başından yaşıyor gibi oldum. O zaman da kaza hakkında bir telefon gelmişti ve morga gidip onu teşhis etmem gerekmişti."

Keskin bir nefes aldım. Bunu ilk defa duyuyordum.

Annemin yoldaki bir buz kütlesine çarpıp arabanın kontrolünü kaybederek kaza yaptığından haberdardım.

Ama babamın onun *cesedini* teşhis etmesi gerektiğini hiç bilmiyordum.

"Sheryl Halan sana hep annene nasıl benzediğini söyler, bilirsin. Gerçekten benziyorsun. Hık demiş burnundan düşmüşsün." İnledi. "O akşam seni banyoda öyle bulduğumda tıpkı onun cesedi gibi görünüyordun."

Midem o kadar bulanmaya başlamıştı ki kusacak gibiydim. Babamın o anda neler hissettiğini hayal bile edemezdim.

"Sonrasında sana bakamadım çünkü çok korkuyordum. Seni neredeyse kaybedecektim. Ve sen, bu dünyada önem verdiğim tek şeysin."

"Hokey ne olacak?" diye takıldım zayıf bir sesle.

"Hokey bir oyun sadece. Sen benim hayatımsın."

Aman Tanrım... Gözyaşı musluklarım bir kez daha açıldı. Çok çirkin ağladığımı hissediyordum ama gözlerimden ve burnumdan bir şeylerin akmasına engel olamıyordum. Babam da bana sarılmaya yeltenmedi. Henüz o noktaya ulaşamamıştık. Şu anda yepyeni bir bölgedeydik. Daha doğrusu, yeniden yeşertilmesi gereken eski bir bölgede olduğumuzu söyleyebilirdim.

"Seni neredeyse kaybediyordum ama hayatını daha iyi bir hale getirmek için ne yapabileceğimi bilemiyordum," diye itiraf etti huysuzca. "Annen olsaydı ne yapılacağını bilirdi. Hastanede gözyaşlarına boğuldun, sonra evde sıkıntı dolu aylar geçirdin. Bense bu durumdaki birine nasıl yaklaşılacağını bilemiyordum. Sana her baktığımda yerde kanlar içinde olduğunu görüyordum." Ürperdi. "O görüntüyü asla unutamayacağım. Ölene kadar."

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," diye fısıldadım.

"Ben de sana, senden utandığımı düşündürdüğüm için özür dilerim." Pürüzlü bir nefes verdi. "Ama sonrasında olanlar için özür dilemeyeceğim. Yani sana ceza vermemden, eve dönüş saati belirlememden bahsediyorum. Kontrolden çıkmış durumdaydın çünkü."

"Biliyorum." Pişmanlıkla başımı eğdim. "Ama artık hayatımı düzelttim. Büyüdüm ve üniversiteye başladım. Artık senin dikkatini çekmek için bir şeyler yapmaya çalışmıyorum. O zamanlar aşırı korumacı olmakta haklıydın ama ben artık farklı biriyim. Keşke bunu görebilsen."

Hüzünlü gözleri bana döndü. "Sanırım görmeye başlıyorum."

"Sevindim. Çünkü ancak bu şekilde hayatımıza devam edebiliriz." Ona umutla baktım. "Temiz bir sayfa açabilir miyiz sence? Geçmişi unutup birer yetişkin olarak birbirimizi tanımaya çalışabilir miyiz?"

Kafasını tek bir kez salladı. "Sanırım yapabiliriz." Sonra tekrar kafa salladı, sanki beyni bir şeyleri idrak etmeye çalışıyordu. "Aslında... Bence bu mükemmel bir fikir."

37

BRENNA

Ertesi akşam Summer'ın evine gittim çünkü Jake'i düşünmemek için elimden geleni yapmam gerekiyordu. Bunun için aslanın inine girip Hollis ile Hunter'ın yakınında olmayı, bana kızıp bağırıp çağırmalarını bile göze alabilirdim. Jake'in benimle olmak istememesinin verdiği acıyı unutmam gerekiyordu.

Ne ironikti ki bu akşam babamla vakit geçirmeyi de seve seve kabul ederdim. Yıllar boyu aynı odadayken bile onu görmezden gelmeye çalıştıktan sonra sonunda birlikte vakit geçirmek için sabırsızlanıyordum. Ama bu akşam babamın bir toplantısı vardı: Briar dekanı, sözleşmesini uzatma konusunu görüşmek için çağırmıştı ki babam bunu hak ediyordu. Fakat o gideceği için ben evde yalnız kalacaktım. Yani düşüncelerimle baş başa.

Ne şaşırtıcıydı ki Summer'ın evinin kapısından girdiğim anda azarlamalarla, kızgın sözlerle karşılaşmadım. Kafamı oturma odasına doğru uzattığımda koltuktaki Hollis dönüp dalgınca, "Selam Jensen," bile dedi.

"Bu kadar mı? Ben bağırış çağırış bekliyordum."

"Neden bağırayım ki?"

Afallamıştım. "Sen ciddi misin? Son görüşmemizde bana hain demiştin."

"Ah, doğru." Onu hiç bu kadar bıkkın ve aldırışsız görmemiştim. O kadar ki televizyon bile izlemiyordu. Simsiyah ekrana bakıyordu sadece. Ceptelefonu ise sehpanın üstünde öylece duruyordu.

"Ne oluyor?" diye sordum. "Sen iyi misin? Summer ile Fitz neredeler? Yukarıda mı?"

"Hayır, pizza almaya gittiler. Kurye beş dolarlık bahşiş hakkında yakındığından beri Summer pizzayı eve istemeyi reddediyor."

"Beş dolar yeterli değil miymiş?" Öyleyse benim pizzacı çocuk senelerdir yanılıyor demekti.

"Bay Para Çuvalı'na göre değilmiş."

Ceketimi çıkarıp koridordaki askıya astıktan sonra Hollis'in yanına oturdum. Boş bakışları beni bayağı endişelendirmişti. "Pekâlâ, neler olduğunu söyle."

Omuz silkti. "Bir şey olduğu yok. Finallere çalışıyorum. Rupi beni terk etti ama büyütülecek bir şey değil."

"Bir dakika, ne?" Bunu duymak beni cidden şok etmişti. "Gerçekten mi? Neden terk etti?"

"Önemli değil. Kimin umurunda zaten?" Ayağa fırladı. "Ben bir bira alacağım. Sen de ister misin?"

"Olur ama bu konuşma daha bitmedi."

"Hayır, bitti."

Geri dönüp bana bir Bud Light uzattığında Jake'le bowling randevumuzu, bu su gibi birayı nasıl içtiğimizi anımsadım. Hollis'in bira seçimi beni şaşırtmamıştı gerçi. O tam da Bud Light içecek tipti.

"Saçmalık," dedim.

"Ne saçmalık?"

"Rupi'yi umursamaman saçmalık. Onu umursuyorsun. Ondan hoşlanıyordun."

"Hoşlanmıyordum. Çok sinir bozucu biri."

"Gerçekten mi? O zaman neden onunla görüşmeye devam ettin?"

"Çünkü onu yatağa atmaya çalışıyordum, Brenna. Hadi ama beni bilmiyor musun?"

"Hı hı. Niyetin sadece mercimeği fırına vermekti, öyle mi?"

"Aynen. Ama artık uğraşmam gerekmeyecek. Kapımda bir düzine hatun var zaten. Kurtulduğum iyi oldu." Sesi hiç de ikna edici değildi.

"İtiraf et Hollis, ondan hoşlanıyorsun. Tiz sesini, patronluk taslamasını, hiç susmadan konuşmasını seviyorsun."

"Sevmiyorum," diye ısrar etti. "O benim tipim bile değil."

"Değil, doğru," dedim. "Mükemmel bir vücudu olan bir sporcu hayranı kız değil. Ya da Malone's'ta asıldığın plastik kızlardan da değil. Tuhaf, minik ve kendinden inanılmaz derecede emin bir varlık." Ona sırıttım. "Ve sen ondan hoşlanıyorsun. İtiraf et."

Kulakları kızaran Hollis ellerini saçlarından geçirdi ve somurtarak kafasını kaldırdı. "Ona ısınmaya başlamıştım," diye itiraf etti sonunda.

"Hah!" dedim zafer kazanmış gibi. "Biliyordum. Şimdi onu ara ve bunları söyle."

"Asla. O beni terk etti." Bana meydan okur gibi baktı. "Senin sevgili Harvard'lı erkek arkadaşın *seni* terk etse peşinden gider miydin?"

Neredeyse isterik bir kahkaha attım. Sonra gülmeye devam ettim çünkü kendimi tutamıyordum. Kafamı Hollis'in omzuna yaslayıp kontrolsüzce kıkırdadım.

"Ne oluyor be?" diye sordu Mike şaşkınlıkla. "Kafan mı güzel, Jensen?"

"Hayır. Sadece..." Biraz daha kıkırdadım. "O gerçekten de beni terk etti."

Hollis şoka girerek sırtını doğrultunca kafam omzundan düştü. Mavi gözleri hayretle açılmıştı. "Sen ciddi misin? *Onun* mu kafası mı güzelmiş?"

"Hayır, kafası iyi değildi. Ve evet, ciddiyim. Dün bitirdi. Turnuvaya ve takımına odaklanması gerektiğini, benim yüzümden dikkatinin çok dağıldığını falan filan söyledi."

"Bu saçmalık. Harvard'lı erkeklerin budala olduğunu her zaman bilirdim ama bu budalalığın daniskası. Seni gerçekten gördü mü bu çocuk? Gezegendeki en seksi kızsın sen!"

Bu iltifat Mike Hollis'ten gelmiş olsa da onur duymuştum. "Sağ ol, Hollis."

Kolunu omzuma attı. "Bu olay, bildiğim her şeyi doğrulamış oldu. Harvard berbat. Connelly daha da berbat."

"Buna katılıyorum," dedi o sırada odaya giren Hunter. Elinde Founders All Day IPA birası vardı. Bir dakika, benim neden biramı seçme hakkım olmamıştı?

Onun sol bileğindeki alçıyı gördüğümde yüzümü buruşturdum. En azından sağ eline bir şey olmamıştı, onu rahatlıkla kullanıyordu. Onlar için sezon bittiğine göre maç falan kaçırmayacaktı. Yine de alçıya bakınca onun için üzülüyordum.

"Selam," dedim ihtiyatla. "Bileğin nasıl?"

"Nasıl olacak?" Kolunu kaldırdı. "Kırık." Ama öfkeli gibi değildi, durumu kabullenmişti.

"İmzalayabilir miyim?" diye takıldım.

"Kusura bakma. Hollis herkesin yerini kapladı," dedi Hunter kuru bir sesle. Koltuğa yaklaşıp bana alçısını gösterdi.

Birisi siyah keçeli kalemle bir penis ve hayalar çizmişti.

İçimi çektim. "Ne kadar da olgunsun, Hollis. Hayaları şaşırtıcı derecede detaylı çizmişsin bu arada."

Omuz silkti. "Eh, ne derler bilirsin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne derler bilmiyorum."

Hunter tekli koltuğa oturdu. "Ben de merak ettim."

"Sikeyim ya! Ciddi misiniz siz? Buna ekleyecek başka bir şeyim yok," diye homurdandı Hollis bıkkınlıkla. "Biri 'ne derler bilirsin' dediğinde gerisi sorulmaz ki."

Bir günümü Hollis'in beyninde geçirmeyi çok isterdim. Ama sadece bir gün. Daha fazlası *Aşkın Çekimi* filminde sıkışıp kalmış gibi hissetmeme yol açardı. "Pekâlâ. Yeterince kaçtın. Şimdi söyle, Rupi neden senden ayrıldı?"

"Rupi senden ayrıldı mı?" dedi Hunter. "Yani artık bütün gece birbirinize bağırmanızı dinlemek zorunda değil miyiz? Çok iyi!"

"Nazik ol, Davenport. Hollis çok üzgün."

Hunter kafasını yana eğdi. "Gerçekten mi?"

"Hayır," dedi Hollis sertçe. "Gerçek falan değil. Benim için hiç sorun değil."

"Sorun değilse o zaman neden ayrıldığınızı söyle," diye bastırdım.

"Aptalca bir şeydi işte, tamam mı? Tekrar etmeye bile değmez."

"Ne yaptın yine?" diye sordu Hunter gülerek.

Hollis derin bir iç geçirdi. "Birbirimize isim takmamızı istedi ama ben ilgilenmiyordum."

Şey, peki.

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Hunter kendisini tutmayıp kahkahayı koyuverdi. "Takma isimleriniz neydi?"

"Aslında daha bulmamıştı. Bir liste yapacakmışız ve sonra..." Hollis dişlerini sıktı. "... bize nasıl hissettirdiklerini konuşacakmışız."

Hunter ciddiyetle kafa salladı. "Tabii. Bu iş böyle yapılır."

Onu gözlerimle susturdum. Hollis şu anda bize kırılganlığını gösteriyordu, dalga geçilmeyi hak etmiyordu.

Aman Tanrım! Kimdim ben? *Gerçekten* o filmdeki gibi sıkışıp kalmış mıydım? Ne zamandan beri Mike Hollis'le dalga geçme fırsatını elimin tersiyle itiyordum?

"Bulduğu isimleri beğenmedin mi peki?" diye sordum ona, temkinli bir şekilde.

Bana dik dik baktı. "Düşünmesine bile izin vermedim. Kim takma isim listesi yapıp sanki lanet olası bir yarışmadaymış gibi onları oylar ki? Ona bunun delice olduğunu, kendisinin de bir deli olduğunu, belki de takma isminin *deli* olması gerektiğini söyledim. Delirdi, evden çıktı gitti. Sonra bana mesaj atıp kendisini *tamamen vermeyen* biriyle birlikte olamayacağını söyledi."

"Haklı. İki taraf da kendisini tamamen vermediğinde ilişkiyi yürütmek zordur." Omuz silktim. "Ayrıca seni terk etmekte de haklı. Kim kendisine sürekli deli denmesini ister ki? İnsanı komplekse sokar bu."

"O zaten kompleksli. Delilik kompleksi."

"Hollis," diye çıkıştım.

Bana utançla baktı.

"Bahse varım ondan hoşlandığını söylemekten çok deli olduğunu düşündüğünü söylemişsindir. Hatta *senden hoşlandım* sözcüklerini hiç sarf etmemişsindir bile. Ettin mi?" diye meydan okudum.

"Ettim."

"Hollis."

"İyi. Etmedim."

"Dürüst ol. Bu kızla çıkmak istiyor musun?"

Utangaç bir şekilde uzunca bir süre sessiz kaldı, sonra kafa salladı.

"Tamam. Telefonunu bana ver."

Gözlerindeki güvensizliğe rağmen Mike telefonu bana verdi. Rehberinde Rupi'nin yanında kalp gözlü emoji bulunan adını buldum. Kız daha ilk çalışta cevap verdi, demek bütün umutlar tükenmemişti.

"Ne istiyorsun, Mike?" Sesi her zamanki gibi kuş cıvıltısına benzemiyordu.

"Selam Rupi. Ben Brenna."

"Brenna? Mike'ın telefonu neden sende?"

"Şimdi seni hoparlöre alacağım, tamam mı? Hollis yanımda. Merhaba de, Hollis."

Mike, "Merhaba," diye mırıldandı.

"Her neyse, Hollis'le muhabbet ediyorduk da," diye devam ettim. "Sana bir şey söylemek istiyormuş."

"Neymiş?" diye sordu Rupi bitkince.

"Hollis?" dedim.

Çocuk konuşmuyordu.

"İyi. O zaman ben söylerim. Hollis senden hoşlanıyor, Rupi. Hoşlanmıyormuş gibi davranıyor ama aslında hoşlanıyor. Tartışmalarınızı sevmiyormuş gibi davranıyor ama aslında o tam bir drama düşkünü. Pete aşkına! En sevdiği program bile Kardashianların programı."

Hunter koltukta oturduğu yerden sırıtıp birasını yudumladı.

"Evet ama en sevdiği Kardashian, Khloe," dedi Rupi huysuzca. "En iyisinin Kourtney olduğunu herkes bilir."

"Kourtney ilk üçe bile giremez," diye homurdandı Mike, telefona doğru.

"Gördün mü? İşte bu yüzden bizim işimiz yürümez!"

"Hayır," dedim. "İşte tam da bu yüzden yürür. İnsan kendisiyle tıpatıp aynı olan biriyle birlikte olmak istemez ki. Sana meydan okuyan, hayatın boyunca içine kapalı yaşamışken kendini açman için sana ilham veren..." Sesim çatladı. Ah, hayır. Yine Jake'i düşünüyordum. Hollis'in bana tuhaf bir bakış attığını gördüm. Onu görmezden gelip sapığıyla... yani kız arkadaşıyla konuşmaya devam ettim. "Dinle, Hollis'in sana sürekli deli dediğini biliyorum. Ama onun ağzından çıktığında bu kelime iltifat sayılır."

Hunter yine sırıttı.

"Bunu açıkla," diye emir verdi Rupi.

"Onunla tanıştın mı sen? Zaten *kendisi* bir deli. Anlattıklarına bakılırsa ailesi de deli."

"Hey!" diye karşı çıktı Hollis. "Keşke ailemi bu işe karıştırmasaydın."

"Dilekler at olsaydı biz şu an binici olmuştuk," dedim ukalaca. Hollis hemen çenesini kapadı. "Yani Rupi, sana deli dediğinde aslında seni kendisine benzetiyor." Mike'a göz kırptım. "Sende ruh eşini görüyor."

Hattın diğer ucundan keskin bir nefes alma sesi geldi. "Bu doğru mu, Mike?"

Hollis bana kaşlarını çattı ve parmağıyla boğazını keser gibi yaparak bunun için beni geberteceğini ima etti. Ama Kardashian anlaşmazlığından sonra büyük topları ortaya çıkarmam gerekiyordu.

"Mike?" dedi Rupi.

"Doğru," diye mırıldandı. "Senden hoşlanıyorum, tamam mı? Deli olduğunu düşünmüyorum. Harika olduğunu düşünüyorum."

"O zaman neden birbirimize tatlı takma isimler takmamızı istemedin?" diye sordu kız.

"Çünkü bu çok..."

Kafamı uyarı yapar gibi iki yana salladım.

"... önemli bir şey," diye bitirdi Hollis. Böylece paçayı kurtarmış oldu. "İlişki için büyük bir adım."

Hunter'ın gülmekten ölmek üzere olduğunu düşünüyordum. Sesi bastırmak için yüzünü koluna gömmüştü.

"Ama tamam," dedi Hollis. "Takma isim bulmak istiyorsan bulalım. İlk önerim *kedicik*."

"Kedicik mi!" diye uludu Hunter.

"Takma adımın bu olmasını istediğimden emin değilim," dedi Rupi yavaşça.

"Yok, bu benim içindi. Ayrıca bence... aslında bir dakika, hoparlörü kapatacağım." Ekrana basıp telefonu kulağına götürdü. "Üst kata çıkıyorum. Brenna ile Hunter'ın, takma isim konuşmamızı

duymasına gerek yok." Kapıya vardığında birden durdu, omzunun üstünden bana baktı ve ağzını "teşekkür ederim" diye hareket ettirdi.

Kalbimin eridiğini hissettim. Hem de Hollis için. İnanılmazdı bu.

Ona cana yakın bir tebessüm attım. Odadan çıktığında da Hunter'a dönüp, "Buradaki görevimi tamamladım," dedim.

Davenport sırıttı. "İyi iş çıkardın."

Onu inceledim. "Ruh halin gayet iyi gibi. Şeyi düşününce..." Kafamla alçısını işaret ettim. "Bana kızgınmış gibi görünmüyorsun."

"Sana hiç kızmadım ki."

"Erkek arkadaşıma senin adına teşekkür etmemi söyleyen öfkeli bir mesaj attın ya," diye hatırlattım.

"Evet ama o, Hemley salağının bileğimi kırmasının ertesi günüydü. Hâlâ maçta olanları düşünüp duruyordum ve sen kolay hedeftin."

"Tanrım, sağ ol ya!"

Omuz silkti. "Connelly'ye de dolaylı yoldan kızgındım. Ama... dürüst olmam gerekirse o da yanlış bir şey yapmamıştı. Kavgayı ayırmak için elinden geleni yaptı hatta." Bir kez daha omzunu silkti. "Ama o akşam Nate ve ben maçta olsaydık şu an Michigan maçına hazırlanan biz olurduk, eminim."

"Bence de," dedim karamsarca iç geçirerek. "İlk devrenin büyük çoğunluğunda biz öndeydik. Maç bizimdi."

"Maç bizimdi," diye tekrar etti. Sonra birasından hızlı bir yudum aldı. "Ama benim yüzümden kaybettik."

"Saçmalık. Bilerek sakatlanmadın ya."

"Öyle ama pist dışındaki davranışlarım yüzünden oldu her şey. Son birkaç ayı resmen kampüsteki her kızı becererek geçirdim. Canım sıkılınca da Boston'daki barlara gidip yabancıları yatağa atmaya başladım. Ve bak ne oldu." Homurdandı. "Anla-

dığım kadarıyla Violet, kavga ettiği Hemley'den intikam almaya çalışıyordu. Benim kim olduğumu biliyordu."

"Gerçekten mi?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet. Onun yanından ayrıldığım anda Hemley'yi arayıp kışkırtmış. Hemley de final maçında piste çıkar çıkmaz beni sorgulamaya başladı. Gerisini biliyorsun."

Hunter tiksintiyle kafasını salladı. Kendisinden tiksiniyormuş gibiydi.

"Ben eskiden böyle değildim. Evet, kızlarla yatıp kalkardım ama yoluma çıkan bütün hatunları yatağa atmayı hayat felsefem haline getirmemiştim. Kendimi kaybettim ve Hollis'in dediği gibi bir pisicik heyeti kurdum." Hafifçe sırıttı. "Davranışlarımı düzeltmem, toparlanmam lazım artık. Önümüzdeki sezonda takımımı Frozen Four'a çıkarmak istiyorum. Nate mezun oluyor. Koç kimi kaptan seçer ya da çocuklar kime oy verir bilmiyorum ama ben kaptan olmak istiyorum."

Bir ıslık çaldım. "Bu çok yüce bir amaç."

"Biliyorum. Amacıma ulaşmak için çok sıkı çalışacağım. Yani... artık önüme gelenle yatmak yok. Cidden."

"Bu ne demek oluyor?"

"Bekâret yemini ediyorum demek."

Bir kahkaha attım. "Şey, böyle bir şey asla olmayacak. Sana en fazla bir hafta veriyorum."

"Bir haftadan uzun süre uçkurumu bağlı tutamayacağımı mı söylüyorsun?" Hakarete uğramış gibiydi.

"Sen yirmi yaşındaki bir hokey oyuncususun. Yani evet, bir haftadan uzun süre uçkurunu bağlı tutamayacağını düşünüyorum."

Hunter sırıttı. "Eh, peki o halde. Sanırım sana yanıldığını kanıtlamam gerekecek."

38

BRENNA

"Yok artık!"

Ocağın başında, kahvaltılık bir şeyler pişirmekle meşgul olan babam hızla bana döndü. Cumartesi sabahıydı ve telefonumun ekranında, Toronto hokey oyuncusu Ryan Wesley'nin eşcinsel olduğunu dünyaya ilan etmesinden beri en beklenmedik ve şok edici haber görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu babam.

"Yok artık," diye tekrarladım, mesajı tekrar okurken. "Tansy nişanlanmış."

Babam göz kırpıştırdı. "Kuzenin Tansy mi?"

"Aynen."

"Nişanlanmış?"

"Aynen."

"Kiminle?"

"Sürekli ayrılıp barıştığı basketbolcu Lamar'la. Mesaja bakılırsa çocuk dün gece kulüpte diz çöküp evlenme teklif etmiş. Yüzük bile almış." Telefonu döndürüp babama fotoğrafı gösterdim. Yüzükteki pırlanta devasa değildi ama bir üniversite öğrencisinin bütçesine göre oldukça büyüktü.

Vay canına. Demek Tansy nişanlanmayı düşündüklerini söylerken ciddiydi.

"Vay be," dedi babam. "Sheryl'in ödü bokuna karışacak."

Kahkahayı patlattım. Babam da yüksek sesle gülüyordu. Konuşalı birkaç gün olmuştu ve ilişkimiz şimdiden farklıydı. Daha rahattık, gerginliğin tamamı neredeyse yok olmuştu. Evet, dakikada bir kucaklaşıyor falan değildik ama sohbetlerimiz kolaylıkla ilerliyordu ve birbirimize daha çok espri yapıyorduk. İğneleyici, zehir püskürten türden değil, gerçek espriler hem de.

Gerçekten de her şeye en baştan başlamıştık.

"Bir dakika. Tansy'ye cevap yazayım."

BEN: Selam!!! Şu anda seni arayamıyorum çünkü babamla kahvaltıya oturmak üzereyim ama AMAN TANRIM!! Tebrikler! Harika bir haber bu. Senin için çok mutlu oldum. Dünyanın en güzel gelini olacaksın, T!!

Bu söylediklerimde samimi miydim? Dürüst olmak gerekirse... hayır. Hâlâ o ikisinin ilişkisinin yürüyeceğini düşünmüyordum. Pete aşkına, çocuk resmen *kulüpte* evlilik teklifi etmişti. Ama Tansy benim kuzenimdi ve onu ne olursa olsun destekleyecektim. Nişanlandığı için havalara uçmuyordum ama *o* mutlu olduğu için mutluydum. Eğer yanılıyorsam ve gerçekten de sonunda evlenirlerse onun güzel bir gelin olacağından cidden emindim.

Kuzenim hemen cevap yazdı.

TANSY: Sağ ol, B!! BOŞ KALINCA BENİ HEMEN ARA!!

Telefonuma bakarak gülümsedim, sonra onu kenara koydum çünkü babam elinde iki tabakla masaya gelmişti. Çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve salatalık dilimleri hazırlamıştı. Kahvaltı için ona teşekkür edip hemen yemeye başladım ve ağzım doluyken konuştum.

"Nişanlandığına inanamıyorum. Tam bir felaket olacak. Tansy daha çok genç. Daha doğrusu, henüz olgunlaşmış değil. Yani, Tanrım, *ben* bile evlenmeye ondan daha hazırımdır."

Babam bana alaycı bir şekilde baktı. "Yani sen ve Connelly'nin her an nişanlandığınızı ilan etmenizi mi bekleyeyim?"

Donakaldım. Sonra çatalımı alıp yumurtama gömüldüm. "Hayır. O konuda endişelenmene gerek yok."

"Neden ki?"

Cevabımı ertelemek için lokmamı olabildiğince yavaş çiğnedim. "Çünkü ayrıldık."

"Neden ki?" dedi babam tekrar.

"Öyle işte." Gözlerimi devirdim. "Seninle aramız artık neredeyse iyi ama bu, kanka olduğumuz anlamına gelmez. Karanlık sırlarımı seninle paylaşmayacağım."

"Öncelikle, aramız neredeyse iyi değil. İyi. Nokta. Ayrıca beni bir daha öyle korkutmayacağına söz verdin ve bu ayrılığın karanlık bir sebebi olduğunu duymak hiç hoşuma gitmedi." Sesinde samimi bir endişe vardı.

"Öyle bir sebebi yok," diye temin ettim onu. "İlla bilmen gerekiyorsa söyleyeyim, Jake beni terk etti çünkü hokeye odaklanmak istedi."

Babam kaşlarını çattı.

"Sorun değil, gerçekten. Zaten ilişkimiz ilerleyemezdi. O Edmonton'a taşınacak sonuçta. Uzun mesafeli ilişkiler asla yürümez."

"Annenle ben yürütmüştük," dedi kısık sesle.

Şaşkınlıkla kafamı kaldırdım. "Annemle uzun mesafeli ilişkiniz mi vardı?"

"O benden bir yaş küçüktü," diye hatırlattı babam. "Ben mezun olduktan sonra annen bir yıl daha Yale'de okudu. Zaten o yıl o bok kafalı herif hamlesini yaptı ve..."

"*Dur* bir saniye. Biraz geriye sar. Hangi bok kafalı herif?" Keskin bir nefes aldım. "Daryl Pedersen'dan mı bahsediyorsun yoksa?"

"Evet. Annen gibi o da Yale'de son sınıftaydı. İkisi de habercilik bölümündeydiler." Babam gülümsedi. "Senin bölümün yani. Neyse... O herif, Marie'ye asılmaya başlamadan önce benim mezun olmamı beklemişti."

Dehşete düşmüştüm. "Annem de..."

"Tanrım, tabii ki hayır! Annen çok tatlı ve usturuplu bir Georgia şeftalisiydi. Sonuna kadar sadıktı."

"Yani Koç Pedersen annemi senden çalmaya çalıştı ama o, adamı geri çevirdi." Gerçekten çok şaşırmıştım. Kendisi dünyaya gelmeden önce anne babasının dolu dolu bir hayat yaşamış olduğunu düşünmek insanı böyle hayrete düşürüyordu.

"Daryl, 'sen gidince sevgiline göz kulak olacağım' rolü kesiyordu," dedi babam alaycı bir sesle. "Yakın arkadaş bile değildik aslında. Onu sevmiyordum ama idare ediyordum. Takım arkadaşı olduğumuz için bunu yapmak zorundaydım. Fakat annenin fikri çok farklıydı. Onun hoş bir çocuk olduğunu düşünüyor ve ona güvenmeyerek paranoyaklık ettiğimi söylüyordu. Ama ben o adi şerefsizle üç koca yıl aynı takımda oynamıştım, nasıl biri olduğunu biliyordum. Kibirli ve ukalaydı, pis oynamaktan hiç çekinmezdi ve çok sinsiydi. Zamparanın tekiydi ama annen onu akıllı uslu biri olarak görürdü."

Babam yumurtasından biraz yiyip yuttuktan sonra kahvesine uzandı. "Aslında beni sinirlendiren şey onun, anneni ayartmaya çalışması değildi. Niyetini açıkça belli etmesini isterdim sadece. 'Hey, Marie'den etkileniyorum ve bunu ona söyleyeceğim,' diyebilirdi. Evet, bunu söylese yüzüne karşı gülerdim ama yine de 'Tabii, istediğini yap,' derdim." Babam sırıttı. "Annenin bana karşı olan hislerinden hiç şüphe duymadım çünkü."

Bu çok hoş bir şey demek istedim. Ben de Jake'in hislerinden şüphe duymamıştım ama o kalkıp beni terk etmişti.

"Ama o, annene sinsi bir şekilde sokuldu. İnsan bütün takım arkadaşlarını sevmek zorunda değildir ama hepsine saygı duymak

zorundadır. Fakat o pislik herif, annenle yakınlaşmaya başlamış, ona ders çalışmak ve gezmek için bir araya gelmeyi teklif etmiş. Grupça dışarı çıktıkları bir gece de dönüşte ona eşlik etmiş. Apartmana girip onu kapısına kadar götürmüş ve oracıkta ona dokunmaya çalışmış."

"Lütfen annem hayır dediğinde durduğunu söyle."

Babam kafa salladı. "Durmuş. Ama sonra anneni ona umut vermekle, ders çalışmasına yardım etmesine izin verip onu kullanmakla, zamanını harcayıp sonra onu geri çevirmekle suçlamış. Konuşmasını da tatmin olmak için gerçek bir erkeğe ihtiyacı olduğunu söyleyerek bitirmiş."

"İğrenç!"

"Bunu öğrendiğimde, Vermont Üniversitesi'nde kayak öğretmenliği yaptığım Burlington'dan kalkıp ta New Haven'a kadar direksiyon salladım. Oraya varmam dört saat sürdü ama Pedersen'ın çenesine yumruğumu geçirdiğimde duyduğum çatlama sesine değerdi."

"Aferin baba."

"Marie benim sevgilimdi. Başka bir adamın sevgilisine öyle saygısızlık edemezsin." Babam omuz silkti. "O günden sonra annene yaklaşmadı."

"Bu olay yirmi yıl kadar önce yaşandı ama sen hâlâ ondan nefret ediyorsun."

"N'olmuş?" Ağzına bir salatalık dilimi attı.

"Artık savaş baltasını gömme vakti gelmedi mi sence?"

"Onun kafatasıyla beraber gömsem?"

Güldüm. "Soyut anlamda diyorum. Geçmişi geçmişte bıraksan yani. Annemle evlenmişsin, güzel bir kızın olmuş..." Ona göz kırptım. "... ve üç şampiyona kazanmış bir antrenör olmuşsun. Pedersen dingilin teki. Onu takmasan mı artık?"

"Ama onu sevmiyorum ve bu asla değişmeyecek. Bazen insanlar birbirlerini sevmezler, Şeftalim. Buna alışsan iyi olur çün-

kü hayatın gerçeği bu. İnsanlar, isteyerek ya da istemeyerek canlarını yaktığın için senden nefret edecekler. Kişiliğinden, ya da ne bileyim, konuşmandan hoşlanmadıkları veya aptallıklarından bazı şeyleri aşamadıkları için nefret edecekler. Hiçbir düzgün sebebi olmadan senden nefret eden tuhaf insanlarla bile karşılaşacaksın." Kahvesini yudumladı. "Bu böyle maalesef. Herkes seni sevmez, sen de herkesi sevmeyebilirsin. İşte ben de o adamı sevmiyorum ve bunu değiştirmeye ihtiyacım yok."

"Makul." Jake yine aklıma geldiği için kafamı tabağıma doğru eğdim.

"Connelly'le aranda olanlara üzüldüm." Üzgün yüz ifademi fark etmiş olmalıydı.

"Ne zamandan beri? Ondan uzak durmamı söylemiştin, unuttun mu? Onu Eric'le karşılaştırmıştın."

"O karşılaştırma öfke anında yapılmıştı," diye homurdandı babam. "Duyduğuma göre Connelly aklı başında biriymiş."

"Sana söylemiştim. Eric'i kurtarmamda bile yardım etti bana."

"Bundan bahsetmişken, o günden beri Eric aradı mı?"

"Hayır. Arayacağını da sanmıyorum."

"Güzel. Onun aramalarını benim telefonuma yönlendirmenin bir yolu var mı? Böylece ona hak ettiği sözleri söyleyebilirim."

"Baba." Gözlerinde gördüğüm kin biraz endişe vericiydi. "Ona şu meşhur Liam Neeson konuşmasını yapmayacaksın. Annesinin onu rehabilitasyona gitmeye ikna etmiş olmasını umuyorum. Belki kendisini bir yabancının bahçesinde bulmak uyanmasını sağlamıştır."

"Belki." Babam ikna olmuşa benzemiyordu.

Ben de ikna olmuş değildim aslında. Lise biteli beş yıl olmuştu ama Eric hâlâ bir sorunu olduğunu kabullenmemişti.

"Ama Connelly konusunda üzgünüm cidden," dedi babam, konuyu yine Jake'e getirerek.

"Ben de."

Bir kaşını kaldırdı. "İlişkinizin bir yere gitmeyeceğini söylemiyor muydun?"

"Söylüyordum. Ona da böyle söyledim zaten. Beni terk etti, ben de umursamıyormuş gibi yaptım," diye itiraf ettim. "Ne kadar üzüldüğümü görmesini istemedim. Ama *çok* üzüldüm. Çok uzun zamandan beri, birlikte bir ilişki kurabileceğimi düşündüğüm ilk erkekti o. Bana iyi geliyordu, ayrıca bana *karşı* çok iyiydi. Seninle konuşmaya gelme konusunda endişelendiğimi söylediğimde bana bilekliğini... *hassiktir*!"

"Konuşmamıza dikkat edelim," diye çıkıştı babam.

Ama ben sandalyemden fırlamıştım bile. Jake'in bilekliğini unutmuştum. Ona geri verecektim, kahretsin.

Geçen gün babamla konuştuktan sonra üst kata çıkıp duş almış ve bilekliği komodinime koymuştum. Perşembe ve cuma günlerinin de çoğunu Summerlarda geçirmiştim çünkü dairem hazır olsa da yalnız kalmak istemediğim için henüz dönmemiştim. Yalnız kalırsam hiç durmadan Jake'i düşünmekten korkuyordum. Şu son birkaç günde onu zihnimde bayağı gerilere itmiştim ve *o* aklımda olmadığı için şans bilekliğini de unutuvermiştim.

Bugün Michigan'la maçları vardı. Kahretsin. Neden beni aramamış ya da mesaj atmamıştı? Bilekliğinin kendisinde olmadığının farkında değil miydi?

"Jake'in şans bilekliği bende," dedim babama. "Ayrılmadan önce bana vermişti ama ben ona geri vermeyi unuttum. Ve bugün Worcester'da maçı var!"

Yirmi yıldan uzun süredir hokey oyuncularına antrenörlük yapmış olan babam büyük ihtimalle pek çok batıl inançla, şans eşyaları ve ritüelleriyle karşılaşmıştı. Bu yüzden, suratının ciddileşmesi beni şaşırtmadı. "Bu hiç iyi değil."

"Aynen." Yanağımın içini ısırdım. "Ne yapmalıyım?"

"Korkarım bir seçeneğin yok." Babam fincanını bırakıp sandalyesini geri itti.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir sporcunun ritüelini bozamasın, Brenna." Saatine baktı. "Maç kaçta?"

Hemen telefonumu çıkartıp maç saatine baktım. "Bir buçukta," dedim.

Saat şu anda on birdi. Worcester'la aramızda sadece bir saatlik mesafe vardı. İçim rahatladı. Maç başlamadan çok önce oraya varabilirdim.

Babam da bu düşüncemi onayladı. "Hemen çıkarsak o saatten çok önce varabiliriz."

"Biz mi?"

"Bu panikle araba kullanmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Tanrım. Kim bilir kaç posta kutusu devirirsin." Babam alaycı bir şekilde güldü. "Arabayı ben sürerim."

JAKE ne aramalarıma ne de mesajlarıma cevap veriyordu. Beni engellemiş olabileceğini düşündüm ama bu aşağılık bir hareket olurdu. Sonuçta benden ayrılan *oydu*. Numaramı engellemek için bir sebebi yoktu. Tabii ikinci bir şans için yalvarmak adına onu beş yüz kere arayan kızlardan olduğumu düşünmüş de olabilirdi. Eğer öyleyse demek ki beni hiç tanıyamamıştı.

İkinci seçenek ise kendisini maç günü ritüellerine verdiği için telefonuna bakmamasıydı.

Hava hafif yağmurluydu, Jeep'in ön camına minik damlacıklar çarpıyordu. Yolcu koltuğunda otururken, Jake'e ulaşmanın başka bir yolu olup olmadığını merak ettim. Brooks'un numarası bende yoktu, McCarthy'ninkini de silmiştim. İnternet üzerinden

araştırma yapıp sosyal medya hesaplarına ulaşabilirdim ama şu anda hissettiğim panikle bunu yapmam da mümkün değildi.

Daha çok zamanımız vardı gerçi. Oraya vardığımızda bir Harvard oyuncusuyla ya da bir Harvard oyuncusuna ulaşabilecek biriyle karşılaşabilirdim. Jake'i görmeme gerek kalmadan bilekliği ona birisiyle iletebilmeyi umuyordum. Beni zaten dikkatinin dağıtmakla suçlamıştı. Bir de önemli bir maçtan önce karşılaşmamız kafasını bulandırabilirdi.

Arena arazisine girdiğimizde babam otoparkı geçip direkt ana kapının önünde durdu. "Sen burada in," dedi. "Ben arabayı park edip seni içeride bulurum. Telefonunu açık tut."

O anda aklıma bir şey geldi. "Ah hayır," dedim üzüntüyle. "Biletimiz yok."

"Biletimiz var tabii ki de. Sen giyinirken Steve Llewellyn'i arayıp bir iyilik istedim. Gişede senin adına iki bilet bekliyor olacak. Ama sadece ayakta izleyici bölümünde bulabildik. Son dakikada ancak bu oldu."

Llewellyn, Michigan'ın antrenörüydü. İnsanın bağlantıları olan bir babaya sahip olması gerçekten iyi bir şeydi. "Sen muhteşemsin."

Arabadan atlayıp girişe doğru koştum. Biletleri alırken tekrar Jake'i aradım ama açmadı.

Maçın başlamasına daha bir buçuk saat vardı ama yüzlerce insan arenaya çoktan gelip tribünlerde yerlerini almaya başlamışlardı. Harvard taraftarlarının yanı sıra altın rengi-mavi formalarıyla Michigan taraftarlarını da görebiliyordum. Kızıllar içindeki kalabalığın arasına bakınıp tanıdık birini bulmaya çalıştım ama bulamadım. Sonra beni soyunma odalarının bulunduğu tarafa götürebilecek birine bakındım ve en sonunda bulup peşine takıldım.

Koridora yaklaşırken birden tanıdık bir yüzle karşılaştım.

Jake'in arkadaşı Hazel'dı bu.

Ne harika. "Selam," dedim ona. "Jake'i arıyorum."

Beni süzen soğuk gözlerinde minik bir hoşnutsuzluk kıvılcımı çaktı. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Dedim ya, Jake'i arıyorum." Bilekliğinin boncuklarıyla oynadım. Kaybetmemek için bileğime takmıştım. "Harvard otobüsü geldi mi?"

"Hayır."

"Ne zaman gelirler, biliyor musun? Bugün onunla konuştun mu?"

"Hayır." Hafifçe kaşlarını çattı. "Telefonuna cevap vermiyor. Ben ailesiyle birlikte geldim ve..."

Midem düğüm düğüm oldu sanki. Hayır. Kıskanmıyordum. *Kıskanmıyordum.*

"... hiçbirimiz ona ulaşamadık. Belki de şarjı bitmiştir. Bazen tamamen hokey moduna girdiğinde teknolojik aletlerini şarj etmek gibi basit şeyleri bile unutabiliyor."

Bu kızdan nefret ediyordum. Bu, "ben onu senden daha iyi tanıyorum" iğnelemelerini bilerek mi yapıyordu acaba? Belki de farkında değildi, sadece ben güvensiz hissediyordum. Ya da bu kız onu gerçekten çok iyi tanıdığı için böyle şeyler ağzından içgüdüsel olarak çıkıyordu.

Her neyse, Jake'in henüz gelmemiş olması iyi bir şeydi. Birbirimizi görmek zorunda kalmayacaktık. Hokeye mi odaklanmak istiyordu? Tebrikler, şimdi istediği kadar odaklanabilirdi.

"Buraya geldiğinde bunu ona verebilir misin?" Bilekliği sakarca bileğimden çıkardım. Onu çıkarmak içimin sızlamasına neden oldu. Jake'ten kalan son parçaya veda etmek gibiydi.

Hazel'ın gözleri şüpheyle kararardı. "Sen onu nereden buldun?"

Çenemi sıktım. Bu aşikâr suçlama ifadesi hiç hoşuma gitmemişti. "Çaldığımı sanıyorsan merak etme. Jake geçen gün bana ödünç vermişti. Gergin olduğum bir konuda bana yardımcı olacağını düşünüyordu." Gülümsedim çünkü gerçekten de yardımcı

olmuştu. Babamla temiz bir sayfa açmıştık sonuçta. "Neyse, ona geri vermeyi unutmuşum. Bugün buraya bunu vermek için..." Elimi uzattım. "Geldiğinde bunu ona verir misin lütfen?"

"Jake sana şans bilekliğini ödünç vermiş." Sesi donuktu.

"Evet." Sinirlerim bozulmaya başlamıştı. Hâlâ salak gibi kolumu uzatmış duruyordum. "Bak, benden hoşlanmadığını biliyorum. Bunun için iyi bir sebebin yok bu arada. Beni tanımıyorsun bile. Ama ben de senin gibi Jake'i önemsiyorum. Bu..." Bilekliği salladım. "... onun için önemli. Maça başladığında bu bileklik kolunda olmazsa benden sonsuza dek nefret eder. Bu yüzden şunu alır mısın artık?"

Kısa bir tereddüt anından sonra Hazel bilekliği aldı, bileğine geçirdi ve "Mutlaka ona ulaştıracağım," dedi.

39

JAKE

Soyunma odasında düşüncelerimle baş başaydım. Kapının ardında sesler, kahkahalar, muhabbetler yankılanıyordu ama ben hepsini zihnimde bloke etmiştim. Sessizlik ritüelim için gerçek, mutlak sessizliğe ihtiyacım yoktu, sadece beynimi susturmam ve yapılması gerekenleri düşünmem gerekiyordu, o kadar.

Koç bugün Worcester'a kendi başıma gelmeme izin vermişti. Bu duyulmamış bir şeydi ama son üç gündür antrenmanda gösterdiğim kötü performans onu çok derinden sarsmıştı. Benim yüzümden maçı kaybedeceğiz diye korkuyordu. Endişelenmekte haklıydı da. Konsantre olmayı başaramıyordum. Brenna'dan ayrılmak beni yıkmıştı.

Hata etmiştim.

Hata etmiştim ve bunu, Brenna bizim evden çıktığı anda anlamıştım. İlişkimizi bitirmek hayatımda yaptığım en aptalca şeydi. Mantığımla değil, korkularımla hareket etmiştim ama yaptığım şey geri tepmişti çünkü şimdi kafam çok daha bulanıktı.

Ne ironikti. Dikkatimi dağıtan şeyleri kendimden uzaklaştırmam gerektiğiyle ilgili saydığım tüm o saçmalıklar -ki en başından beri hepsi yalandı- beynimde daha büyük bir hasara sebep olmuştu. Brenna dikkatimi dağıtmıyordu ama bu ayrılık kesinlikle dağıtmıştı.

Koç bu sebepten ötürü Worcester'a arabayla tek başıma gelmeme izin vermişti. Yolda bir lokanta bulup yağlı, kocaman bir kahvaltı etmiştim. Bir ara telefonumu evde unuttuğumu fark etmiştim ama ona ihtiyacım yoktu zaten. Bugün, bu maçtan başka hiçbir şeye kafa yormamam gerekiyordu. Bu maçı alırsak Frozen Four'a çıkmaya hak kazanacaktık. Bu, zayıf insanları ezecek kadar ağır bi yüktü ama ben öyle bir adam değildim. Brenna'yla ilişkim konusunda zayıf olabilirdim ama konu hokeye gelince asla zayıf değildim. Şimdiye dek hiç olmamıştım, bundan sonra da olmayacaktım.

Koridorda gürültülü ayak sesleri duyuldu. Bir an için takımın erken geldiğini sandım ama sonra bir boğuşma sesi geldi. Yine gürültülü adım sesleri, bir gümbürtü, sonra da öfkeli bir erkek sesi duydum.

"Sana söyledim, oraya giremezsin!"

"Sadece bir dakikaya ihtiyacımız var," diye ısrar etti biri. "Cidden, oraya girip de ne yapacağımızı sanıyorsun? Adamı öldürecek miyiz?"

İkinci sesi tanımıyordum. İlk ses ise güvenlik görevlisine ait olmalıydı.

"Kusura bakma ama seni içeri alamam, evlat."

"Hadi Hollis," dedi üçüncü bir ses. "Onu sonra buluruz."

Hollis mi? Mike Hollis mi?

Banktan hızla kalkıp kapıya koştum. "Bir dakika," dedim kapıyı ardına kadar açarak. "Sorun değil, onları tanıyorum."

Güvenlik görevlisinin şahin gözleri beni süzdü. "Buraya sizden başka kimsenin girmemesi gerekiyor."

"Hemen hallederiz," dedim. "İki dakika yeterli."

Adam kenara çekildi.

Birkaç saniye sonra, bugün görmeyi bekleyeceğim en son iki insanla birlikte soyunma odasındaydım. Mike Hollis kollarını geniş göğsünde kavuşturmuştu. Colin Fitzgerald daha rahat gö-

rünüyordu, kolları iki yanında sallanıyordu. Kollarını sıyırdığı V yakalı bir kazak giymişti ve dövmeleri kazağın kollarının ve yakasının ucundan görünüyordu. Görünüşe göre bütün vücudu dövmelerle kaplıydı.

"Burada olduğumu nereden biliyordunuz?" diye sordum Briar'lılara.

"Goril söyledi," dedi Hollis.

"Goril mi?"

"Weston," dedi Fitzgerald sırıtarak. "Kız arkadaşım Summer ona mesaj attı."

"Ah..."

"Havadan sudan muhabbetimiz bitti mi?" diye sordu Hollis kibar bir sesle.

Gülmemek için kendimi tuttum. Acaba iyi polis kötü polis yaklaşımını mı sergilemeye karar vermişlerdi? "Tabii, sanırım bitti." Ona döndüm. "Neden buradasınız?"

"Çünkü beynine biraz akıl sokmak istedik."

"Lütfen *beni* karıştırma," diye karşı çıktı Fitzgerald. "Ben sadece seni buraya getirdim."

Hollis takım arkadaşına dik dik baktı. "Jensen'ın kalbini kırmış olması senin umurunda değil mi yani?"

Keskin bir nefes aldım. Brenna'nın kalbini mi kırmıştım? Bunu onlara kendisi mi söylemişti?

Hollis tekrar bana döndü. "Sen ahmağın tekisin, Connelly. Brenna'dan ayrılmakla aptal hayatındaki en büyük hatayı yaptın."

"Biliyorum."

"Öncelikle, o muhteşem bir kızdır. O kadar muhteşem ki nedeyse mide bulandırıcı. Ayrıca akıllı, hazırcevap ve komik... bir dakika, *biliyorum* derken ne demek istedin?"

Omuz silkerek banka oturdum. Onlar ayakta kalmayı tercih ettikleri için kendimi birden iki baba tarafından azarlanan bir çocuk gibi hissettim.

"Biliyorum işte," dedim mutsuzca. "Büyük bir hata yaptım. Michigan'ı yendiğimiz anda bu hatayı düzelteceğim."

"Hata olduğunu biliyorsan neden günler öncesinde *düzeltmedin*?" diye sordu Hollis.

"Çünkü hazırlanmam gereken bir maç vardı."

Çünkü onunla yüzleşmekten ödüm kopuyor.

Bu iki denyoya asla itiraf etmezdim ama gerçek buydu.

Kolay yolu seçip yaptıklarım için Hazel'ı suçlayabilirdim aslında. Beni soru yağmuruna tutarak, ne kadar zor olacağını hatırlatıp buna hazır olup olmadığımı sorup durarak, uzak mesafeli ilişkilerin imkânsız olduğunu söyleyerek panikleten Hazel olmuştu. Ortaya attığı her fikir göğsümde baskı üstüne baskı oluşturmuş, en sonunda nefes alamamıştım. Duvarlar üzerime gelip beni boğuyormuş gibi hissetmeye başlamıştım.

Onun bunu bilerek ve isteyerek yapmadığını biliyordum. Bunlar zaten benim düşünüyor olmam gereken problemlerdi.

Ama hiç düşünmemiştim çünkü hâlâ Bekâr Jake dünyasında yaşamakla meşguldüm. Bu dünyada bencil olabiliyordum. Hokey için randevularımı iptal edebiliyordum. Ulusal ligde rakipleri ezip geçmeye odaklanabiliyordum. Sadece tek bir önceliğim vardı, o da kendimdim.

Başıbağlı Jake dünyasında ise kendimden başka birisine daha öncelik vermem gerekiyordu. Daha doğrusu *hem* kendime *hem de* o başka birisine. Ve bunu fark etmek beni dehşete düşürmüştü. Daha önce hiç başka birisinin yanında bu şekilde durmam gerekmemişti. Ya bunu beceremezsem ne olurdu? Ya bir şekilde Brenna'yı hayal kırıklığına uğratırsam? Günün her saniyesi onun yanında olma sözü veremezdim ki. Hazel öyle konuşup durdukça da bir daha asla kendime zaman ayıramayacakmışım gibi gelmişti.

Aslında Hazel'ı suçlamıyordum. Ama o restoranda başlayan kaygı nöbeti eve kadar peşimi bırakmamıştı. Brenna'yı gördüğümde ise bu duyguyu salıvermiştim.

Aklıma gelen ilk bahaneyi kullanmış ve benimle daha fazla zaman geçirmeyi talep eden kızlara sunduğum sebebi sunmuştum. Bu da hokey oluyordu tabii. Ona takımımın yanında olmam gerektiğini söylemiştim çünkü *onun* yanında olma sorumluluğundan çok korkmuştum.

Kaygı nöbetinin sona ermesi bir ya da iki saat sürmüştü. Sona erdiğinde düşüncelerimi toparlayabilmiş, Brenna'nın yanında durabilecek kapasitede *olduğumu* fark etmiştim. Bunu bir aydan uzun süredir yapmıyor muydum zaten? Ed Mulder için sahnelediğimiz oyunda yanındaydım, eski erkek arkadaşını kurtarmaya gittiğinde yanındaydım, Koç Jensen'la problemlerini bana anlatırken yanındaydım. Benim evimde kalıyordu ve antrenmana bir kez geç kalmak dışında -ki on yedi yıllık spor hayatımda sadece üçüncü geç kalışımdı- ilişkimi ve hokeyi gayet iyi bir şekilde bir arada yürütebilmiştim.

Önümüzdeki sezonun rahat geçmesini bekliyor değildim. Çok seyahat edecektim, fazla çalışmaktan çok yorulacaktım ve Brenna'yı istediğim kadar sık göremeyecektim. Ama sadece bir yıl böyle sürecekti. Buna katlanabilirdik. Sonrasında Brenna da mezun olacaktı. Ben hâlâ orada oynuyor olursam belki o da Edmonton'a taşınırdı.

Ama kendimi hayallere fazla kaptırmamalıydım. Önce Brenna'yı beni tekrar kabul etmesi için ikna etmeliydim. Benim için başka bir ülkeye taşınması konusunda daha sonra endişelenebilirdim.

"Maçtan sonra onunla konuşacak mısın?" diye sordu Hollis beklentiyle. "Yoksa pompalı tüfekleri çıkaralım mı?"

"Rahat ol. Onunla konuşmam için beni silahla tehdit etmek zorunda değilsin," dedim kıkırdayarak.

"Ne?" Hollis'in kafası karışmış gibiydi. "Ben sadece tüfeğin arkasıyla kafana vurup biraz akıllanmanı sağlarız diyecektim."

Fitzgerald'a baktım, o da omuz silkip, "Onun beyni biz ölümlülerin kavrayamayacağı düzeyde çalışır," dedi.

Hollis kendinden memnun görünüyordu. "Dostum, bu bana söylediğin en hoş şey."

BRIAR'LILARIN beklenmedik ziyaretinin verdiği şaşkınlık, bir otomat bulmak için soyunma odasından çıkıp koridorda anne babamı görmenin sebep olduğu şokun yanında hiç kalırdı. Bir an halüsinasyon görüyorum sandım ama sonra annem bana seslendi.

"Jake!" derken içi rahatlamış gibiydi. "Sen burada mıydın? Rory, çoktan gelmiş bile."

"Görebiliyorum," dedi babam kuru bir sesle.

Kafamı şaşkınlıkla sallayıp annemin yanında duran Hazel'a baktım. Bana hafifçe gülümserken, *"Aman da kimler gelmiş, diyorsun değil mi?"* der gibiydi.

"Evet, buradaydım. Erken geldim."

"Neden telefonuna cevap vermiyorsun?" diye sordu annem.

"Evde unutmuşum." Ebeveynlerime baktım. "Siz neden buradasınız?"

Annem, "Seni desteklemeye geldik," dedi.

Babam omzuma hafifçe vurdu. "Bu senin için büyük bir maç. Dürüst olmak gerekirse annenle ben, maçlarına gelmek için çaba sarf etmediğimize üzülüyoruz. Artık profesyonel lige geçiş yapacağına göre ailenin maçlarında gözükmesi gerekir, değil mi?"

"Öylesine bir çaylağın ailesinin tribünlerde olup olmadığını kimsenin umursayacağını sanmıyorum, baba."

"Öylesine bir çaylak mı?" dedi babam. "Bu doğru değil!"

"Sen kocaman bir yıldız olacaksın," diye hatırlattı annem, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Seninle gurur duyuyoruz."

Gözlerim birden yanmaya başladı. Kahretsin, şu anda ağlayamazdım. Maça konsantre olmam gerekiyordu.

"Sağ olun," dedim hafif çatlak bir sesle. "Hokeyi fazla sevmediğinizi biliyorum ama bugün geldiğiniz için minnettarım."

"Hokey fanatiği olmayabiliriz ama Jake fanatiğiyiz," dedi annem.

Hazel alayla güldü. "Bu çok banaldi, Bayan C."

"Gidip yerlerimize oturalım artık," dedi babam. "Tribünler dolmaya başladı bile."

Annem, "Sana iyi şanslar, tatlım," dedi.

Sonra kendimi onun kollarının arasında buldum. O bırakınca babam da hafifçe sarıldı.

"Ben birazdan gelirim," dedi Hazel onlara. "Önce Jake'le konuşmam lazım."

Onlar gidince arkadaşıma dönüp bir kaşımı kaldırdım. "Geldiklerine inanamıyorum. Senin haberin var mıydı?"

Kafasını salladı. "Annen beni arayıp onlara bilet almamı söyledi. Sana sürpriz yapmak istediler."

Ellerimi ceplerime sokup arkamdaki kapıya baktım. Takım yakında burada olurdu. "Benim odaya girip zihinsel hazırlığıma başlamam lazım artık."

"Tamam." Hazel tereddütlü gibiydi.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim," derken yüzü biraz solgundu ve gülümsemesi gözlerine pek ulaşmıyordu. "Maçta iyi şanslar, Jake."

40

JAKE

Soyunma odasına döndüğümde anında sakinleştim. Güçlüydüm. Motive olmuştum. Annemle babamın tribünlerden bana tezahürat yapacağını bilmek daha da kararlı olmamı sağlamıştı.

Bugün Michigan'ı yenecektim, sonra da Brenna'yı geri kazanacaktım. Onun ayaklarına kapanıp yalvarmak zorunda kalsam da önemli değildi. Kadınımı geri alacaktım.

Takım üniformaları ve araç gereçlerimiz arenalara önceden götürülse de benim ekipman çantam hep ayrı olurdu. Yedek bandımı ve diğer eşyalarımı ona koyar, bilekliğimi de hep içinde saklardım. Fermuarı açıp elimi sokarak tanıdık boncukları hissetmeyi bekledim ama parmaklarım bir şeye değmiyordu.

O anda anılarım canlandı ve içimi bir dehşet kapladı.

Bilekliği Brenna'ya ödünç vermiştim.

Sonra geri almadan ondan ayrılmıştım.

Kahretsin.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Beynimin gerilerinde kızgın bir ses Brenna'nın neden üç gündür beni arayıp bilekliğin hâlâ onda olduğunu hatırlatmadığını soruyordu. Bilekliğimin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ama bana haber vermeye zahmet etmemiş miydi? Halbuki beni görmek zorunda bile değildi. Weston'ı gönderip bilekliği aldırırdım.

Ama Mike Hollis, onun kalbinin kırıldığını söylemişti. Ve kalbini kıran bendim. Tabii ki bana iyilik yapmak istemeyecekti.

Kalbim panikle sıkışırken birkaç derin nefes aldım ve kendimi sakinleşmeye zorladım. Lanet bir bileklikti sadece. Bu maçı kazanmak için bir *çocuk* bilekliğine ihtiyacım yoktu. Bizi ulusal şampiyonaya çıkaracak olan şey bileklik değildi. Oilers'a alınmamı sağlayan şey bileklik değildi. Ve...

"Jake."

Kafamı hızla kaldırıp kapıya baktım. Hazel temkinli bir şekilde içeri giriyordu.

"Sen burada olmamalısın," dedim.

"Çok sürmeyecek, söz..." Bana doğru yaklaştı ve birkaç kez güçlükle yutkundu. Sonra bileğinden bir şey çıkarıp bana uzattı.

İçime dolan rahatlama duygusu neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden olacaktı. Bilekliği hızla elinden çektim. Onu göğsüme bastırıp "*kıymetlimiss*" dememek için kendimi zor tutuyordum. Yüce Tanrım. Ne çok korkmuştum.

"Sana bunu vermeyecektim," dedi Hazel. Sesindeki utanç ona gözlerimi kısarak bakmama neden oldu.

"Ne diyorsun sen? Hem bunu nereden buldun?"

"Brenna gelip sana vermemi istedi."

"Şimdi mi?"

Hazel kafasını iki yana salladı. "Yarım saat geçmiştir."

"Az önceki konuşmamızdan yarım saat *öncesini* mi kastediyorsun?" Göğsümde biriken öfke boğazımı yakmaya başladı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun, Hazel? Az önce konuşurken bu senin bileğinde miydi?"

"Evet ama..."

"Ve bana vermedin, ha? Bana iyi şanslar diledin ama lanet olası şeyi bana vermedin!"

"Bitirmeme izin ver," dedi. "Lütfen."

Bir kez daha ağzımı kapalı tutmak için kendimi zorladım. On altı yıllık arkadaşlığın hatırına bitirmesine izin verecektim. Ama o kadar öfkeliydim ki ellerim titriyordu.

"Sana vermek istemedim çünkü versem, Brenna'nın burada olduğunu öğrenecektin," diye fısıldadı Hazel.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve bu sefer sebebi öfke değil, Brenna'nın burada olmasıydı. Onun kalbini kırmış olsam da bana şans bilekliğimi vermek için buraya kadar gelmişti.

"Ama sonra fark ettim ki bu beni dünyadaki en berbat arkadaş yapar. Hatta dünyadaki en boktan insan. Seni ondan uzak tutmak için, onu kıskandığım için ritüelini bozmak..." Hazel, ona inanamayarak bakan gözlerime bakmıyordu. "Böyle bir şeyin geri dönüşü olmazdı."

Midem kaynamaya başlamıştı. Şu anda böyle bir konuşma yapmayı hiç istemiyordum. En azından Hazel'la. Artık Brenna'nın burada bir yerlerde olduğunu öğrendiğim için konuşmak istediğim tek kişi oydu.

"Senden her zaman hoşlandım," diye itiraf etti Hazel.

Kahretsin. Eh, artık odadan ayrılmamın imkânı *yoktu*.

Ayrıca bu itirafı çok büyük bir cesaret gerektirirdi. Bu yüzden istemesem de onu takdir ediyordum. "Hazel," diye başladım kaba bir sesle.

"Aptalca, biliyorum. Ama Jake Connelly'ye karşı duygu beslememek çok zor." Hüzünlü, minik bir gülümsemeyle ağzının kenarı kıvrıldı. "Beni sadece arkadaşın olarak gördüğünün farkındayım ama bir yanım ilişkimizin şu banal romantik komedilerdeki gibi olmasını umdu durdu. Bir sabah uyanıp uzun zamandır istediğin kişinin ben olduğumu fark etmeni istedim. Ama böyle bir şey olmayacak."

Evet, olmayacak.

Bunu dillendirmedim tabii. Çünkü zaten acı çekiyor gibiydi, onu daha fazla incitmek istemiyordum. Fakat gözlerime baktığında gerçeği görebildiğini biliyordum. Ona karşı aşk beslemiyordum, onu sadece arkadaşım olarak seviyordum. Başka birine âşık olmasam da onunla aramda hiçbir şey olamazdı.

"Çok özür dilerim, Jake." Yüzünde samimi bir pişmanlık vardı. "Bana kızmakta çok haklısın. Ama bilekliği sana geri verip Brenna'nın burada olduğunu söylersem yaptığımı telafi edebilirim diye düşündüm. Her şeyi batırdım. Bir anlığına bencillik ettim ve bunu kabul ediyorum." Yere baktı. "Senin arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum."

"Kaybetmeyeceksin."

Şaşkın bakışları bana döndü. "Kaybetmeyecek miyim?"

"Tabii ki hayır." İçimi çektim. "Seninle küçüklüğümüzden beri tanışıyoruz, Hazel. İşleri böyle batırdın diye koskoca bir arkadaşlığı kenara atmayacağım. Özrünü kabul ediyorum."

Omuzları rahatlamayla çöktü.

"Ama eğer gerçekten arkadaşımsan Brenna'yı tanımak için samimi bir çaba gösterirsin. Eminim onu seveceksin. Sevmesen bile kahretsin, o zaman rol yap." Kafamı meydan okur gibi yana eğdim. "Sen benim sevmediğim biriyle çıksan ben öyle yapardım. Ne olursa olsun seni desteklerdim."

"Biliyorum. Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin." Hazel yeşil kumaş çantasını karıştırıp telefonunu çıkardı. "Seninkini evde unuttuğunu biliyorum. Ama istersen onu sosyal medyadan bulup..."

"Kimi?"

"Brenna'yı," dedi Hazel. "Bunca yolu sana bilekliğini geri vermek için gelmiş. Ama kendisi vermek yerine benden iletmemi istedi. Bu, aranızda bir sorun var demek oluyor. Bu sorunu düzeltmeden piste adım atamazsın." Ekran kilidini açarken gümüş yüzükleri telefon kabına çarpıyordu. "Facebook mu kullanıyor Instagram mı? Benden ona mesaj atabilirsin."

"Sosyal medyaya gerek yok. Numarasını ezbere biliyorum."

"Gerçekten mi? Numarasını mı ezberledin?"

Kafamı salladım.

"Vay canına. Ben annemin numarasını bile bilmiyorum."

Omzumu tuhafça silktim. "Kaybedersem aklımda olsun istedim."

Hazel sessizleşti.

"Ne?" dedim savunmacı bir şekilde.

"Sadece..." Garip bir şekilde etkilenmiş görünüyordu. "Ona gerçekten âşıksın, değil mi?"

"Evet. Âşığım."

41

BRENNA

Son anda bilet bulmuş olmamıza saygısızlık olmasın diye babamla Worcester'da kalmaya karar verdik. Ayakta seyirci bölümündeydik ve yakınımızda maçı televizyonlara yansıtacak kameralar vardı. HockeyNet ceketi giymiş bir kameraman gördüğümde Mulder'ın haberi yapması için hangi muhabiri gönderdiğini merak ettim. Kip ile Trevor canlı haber sunmazdı. Muhtemelen Geoff Magnolia gelmiş olmalıydı.

Tabii Mulder'ın kimi *göndermediğinden* emindim: Georgia Barnes. Yani lütfen! Vajina ve spor ne alakaydı ki? Düşünmesi bile korkunçtu.

Takım elbise giymiş sırık gibi bir adam, kameramana yaklaşınca kısık sesle küfrettim. Ama sesim o kadar da kısık değildi herhalde çünkü babam telefonunda yazdığı e-postadan kafasını kaldırmıştı.

"Ne oldu?"

"Geoff Magnolia," diye homurdandım, kafamla hafifçe kameraları işaret ederek. "HockeyNet maç için onu göndermiş."

Babam da benim gibi Magnolia'yı onaylamıyordu. Bakışlarımı takip etti. "Ha. Saçlarını kestirmiş. Boka benzemiş."

Bir kahkaha attım. "Baba. Sen ne zaman böyle eleştirel oldun?"

"Ne? Ee bok gibi bir saç kesimi ama!"

"Miyav."

"Kapa çeneni, Brenna."

Magnolia'nın kameramanla konuşmasını izledim. Elini kolunu çok fazla hareket ettiriyordu ve bu çok dikkat dağıtıcıydı. Neyse ki bunu kamera karşısında yapmıyordu.

"Ne var biliyor musun? HockeyNet'i boş ver," dedim. "Bu sonbaharda ESPN'e başvuracağım. Onlar daha fazla kadın çalışan alıyorlar. Orada staj yaparsam bir daha asla Ed Mulder'ı ve şu mankafayı görmek zorunda kalmam."

Tekrar Magnolia'ya baktım ve Aman Tanrım... adam kahvesini pipetle içiyordu. Belki kahve değildi, tamam, ama sıcak bir içecek olduğu belliydi çünkü bardağın ağzından buhar yükseliyordu.

"Iyy, lafımı geri alıyorum. Bu adam mankafa değil, çok daha ötesi."

"Ben mi eleştirelim yani?" dedi babam. "Aynaya bir bak istersen, Şeftalim."

"Kapa çeneni, ihtiyar."

Babam bir kahkaha atıp e-postasına döndü.

Ben de boynumu uzatıp tribünlerde tanıdık bir yüz aramaya başladım. Sonra telefonumun çalmasıyla kafamı eğdim ve ekranda bilinmeyen numarayı görünce kırmızıya bastım.

Üç saniye sonra bir mesaj geldi.

Selam, ben Jake'in arkadaşı Hazel. Bana numaranı o verdi. Kendisi şu anda soyunma odasında ve seni görmeyi çok istiyor.

Mesaja kaşlarımı çatarak baktım. Neden olduğunu bilmiyordum ama bu bir tuzakmış gibi geliyordu. Beni soyunma odasına çekecek ve sonra... sonra ne yapacaktı? Hokey sopasını kaptığı gibi bana girişecek miydi? Kendi kendime gözlerimi devirsem yeriydi. Saçmalıyordum.

"Baba, ben bir dakikalığına gidip Jake'le konuşsam olur mu?"

Kafasını kaldırdı. "Bu da nereden çıktı?"

Telefonumu ona gösterdim. "Benimle konuşmak istiyormuş."

Babam bir süre düşündü, sonra omuz silkti. "Hakla onu."

"Ah, orası kesin."

"İşte benim kızım." Bir an duraksadı, sonra ciddi bir sesle devam etti. "Eğer bu konuşmanın sonunda buraya döndüğünde bir erkek arkadaşın olacaksa, o zaman o erkek arkadaşa söyle bu akşam bizimle yemeğe davetli."

Ağzım şaşkınlıkla açık kaldı. Ama bu beklenmedik daveti sorgulamadım çünkü Jake'in beni neden görmek istediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ayrıca ben neden onu görmek için koşuyorum? diye sordum kendi kendime bir süre sonra, koridordaki ikinci kapıdan geçerken. Adımlarım yavaşladı.

Jake benden ayrılmıştı. Ona böyle hevesle koşmamalıydım. Ya sadece bilekliğini geri gönderdiğim için bana teşekkür etmeye çağırdıysa? Bu çok küçük düşürücü olurdu. Onun minnettarlığına ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan...

Neydi?

Hiç bilmiyordum. Yani, kalbim ne istediğini çok iyi biliyordu tabii. Jake Connelly'yi istiyordu. Ama flaş flaş! Benim kalbim pervasız ve budalaydı. Kendisini hiç gözetmezdi. Bu yüzden onu ben gözetmeliydim.

Soyunma odalarının olduğu bölgeye varınca etrafta güvenlik görevlisi göremedim. Hangi kapı Harvard'ın soyunma odasına açılıyordu bilmiyordum. Bu nedenle aptal gibi, "Jake?" diye seslenmek zorunda kaldım.

Solumdaki kapılardan biri anında açıldı. Karşıma Hazel'ın çıkmasını bekliyordum ama o değil, Jake çıkmıştı. Beni gördüğünde orman yeşili gözleri yumuşadı.

"Gelmişsin. Geleceğinden emin değildim." İçeri girebilmem için kapıyı daha da açtı.

Peşinden odaya girdim. Maçın başlamasına daha kırk dakika vardı ama soyunma odasını boş görmek tuhaf gelmişti. Geniş, ahşap dolaplar düzenli görünüyordu. Formalar ve içlerine giyilecek dolgu malzemeleri Jake ile takım arkadaşlarını bekliyordu.

"Arkadaşın nerede?" diye sordum ona bakarak.

"Tribüne gitmiştir herhalde. Sana onun telefonundan haber göndermek zorunda kaldığım için kusura bakma. Benimkini evde unutmuşum."

"Ah, o yüzden bileklik hakkındaki mesajlarıma cevap vermedin demek." Kafamla bileğini işaret ettim. Pembe-mor boncukları onda görmek beni rahatlatmıştı. "Onu almışsın, sevindim."

"Neredeyse alamıyordum," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Bir şey yok. Önemli değil yani. Takımın gelmesine az bir vakit kaldı. Zamanımızı aptal bir bileklik hakkında konuşarak harcamayalım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Aptal bir bileklik mi? Burada şans bilekliğinden bahsediyoruz, Jakey. Biraz saygın olsun."

Yakışıklı yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Niye öyle gülümsüyorsun?" diye sordum kuşkuyla.

"Pardon. Bunu duymayı özlemişim de."

"Neyi?"

"Jakey demeni." Tatlı bir ifadeyle omzunu silkti. "Alışmıştım. İğneleme olması umurumda değil, seviyorum."

Geriye doğru bir adım attım. "Beni neden çağırdın?"

"Çünkü..." Tereddütlüydü. Bir elini saçlarından geçirdi.

Yavaş yavaş sabrımı kaybediyordum. "Benden ayrıldın, Jake. Unuttun mu? Beni görmek istemediğini, dikkatini dağıttığımı söyledin ama şimdi çok önemli bir maçtan önce beni soyunma odasına çağırıyorsun. Bu nasıl dikkatini dağıtmıyor peki? Benden ne istiyorsun?"

"Seni," dedi birden.

"Beni mi?"

"İstediğim sensin," dedi kısaca.

Ona inanmazlıkla bakakalmıştım. "Sen beni terk ettin."

"Biliyorum. Ve çok üzgünüm, kahretsin. Geri zekâlılık ettim. Bencilce davrandım. Ve..." Yutkundu. "Korkaklık ettim, tamam mı? Başka açıklaması yok. Ben her zaman bencil biriydim ama asla korkak olmamıştım. Senden *bu yüzden* ayrıldım. Ödüm bokuma karışmıştı çünkü. Daha önce hiç gerçek bir ilişkim olmadı ve kendimi baskı altında hissettim."

"Ne baskısı?" Bir an kafam karışmıştı ama sonra saf gerçeği fark ettim. "Ah, anladım. Sana düşük yaptığımdan ve diğer her şeyden bahsettim ve birden... birden senin için duygusal bir yüke dönüştüm, öyle değil mi?"

"Ne? Hayır, kesinlikle öyle değil," diye bağırdı. "Seni temin ederim öyle bir şey yok. Bana içini açtığın için çok mutlu oldum. Çok uzun zamandır bunu yapmanı bekliyordum ve sonunda yaptığında..." Gözleri yine yumuşadı. "Güvenilmek çok iyi hissettirdi, özellikle de senin tarafından. Çok fazla kişiye güvenmediğini biliyorum."

"Evet," dedim imalı bir şekilde. "Güvenmem."

"Benim hissettiğim baskı genel olarak ilişkilerle ilgiliydi. Edmonton'a gittiğimde nasıl yürüteceğimizi, sana nasıl öncelik vereceğimi, birbirimizi görmeden nasıl o kadar süre idare edebileceğimizi düşünüp duruyordum. Başka şeyler de sıralayabilirim ama hepsinin sonu aynı kapıya varıyor. Ve ben... kaygı atağı geçirdim." İçini çekti. "Erkekler aptaldır, unuttun mu?"

Sırıtmadan edemedim.

"*Ben de* aptallık ettim. Şimdi de senden af diliyorum." Tereddüt etti. "Ve bana bir şans daha vermeni istiyorum."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü sana âşığım."

Kalbim genişledi sanki. Bir an için kaburgamdan fırlayacağını sandım. Jake Connelly'nin o güzel ağzından bu üç kelimenin çıktığını duymak, bastırmak için çok uğraşmam gereken bir duygu dalgasına neden olmuştu.

"Beni incittin," dedim kısık sesle.

Bu sefer kırılganlığım geri tepmedi. "Biliyorum. Bu konuda ne kadar berbat hissettiğimi hayal bile edemezsin. Ama olanları değiştiremem. Tek diyebileceğim üzgün olduğum. Ve seni bir daha incitmemek için elimden geleni yapacağım."

Cevap veremedim. Boğazım düğümlenmişti.

"Yalvarmamı istiyorsan yalvarırım. Ayaklarına kapanmamı istiyorsan kapanırım. Edmonton'a gitmeden önce her an benim için ne kadar önemli olduğunu sana kanıtlamak için çabalarım." Alt dudağını ısırdı. "Ve sana layık olduğumu kanıtlamak için."

Dudaklarımın titremeye başladığını hissederken ağlamamak için dua ettim. "Lanet olsun, Jake..."

"Ne?" Sesi boğuktu.

"Daha önce hiç kimse bana böyle şeyler söylememişti." Eric bile. Üstelik beni geri kazanmak için aylarca, yıllarca uğraşmıştı. Sadece "*ben senin için doğru kişiyim*" ya da "*sen bensiz yapamazsın*" deyip durmuştu. *Kendisinin* bana layık olduğunu kanıtlamak için hiçbir şey yapmamıştı.

"Söylediğim her sözcük gerçek," dedi Jake. "Her şeyi mahvettim. Ama seni seviyorum. Seni geri istiyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Ama benim daha bir yıl okulum var."

Hafifçe gülümsedi. "Yeni takımda çaylak olarak ilk sezonum çok sert geçecek, bebeğim. Zamanımın çoğunu alacak. Senin de yoğun olman ikimiz için de iyi olur, değil mi?"

Mantıklıydı.

"Bunu yürütebiliriz. Eğer gerçekten ilişkimiz olmasını istiyorsak bu ilişkiyi yürütmenin bir yolunu buluruz. Soru şu: Sen de istiyor musun?" Tekrar tereddüt etti. "Beni istiyor musun?"

Bu soruya yüklenmiş duygular nefesimi kesti adeta. Çok sade ve basitti. *Beni istiyor musun?* Benim geçen akşam yaptığım bir saatlik itiraf gibi değildi. Ama güvensizliklerinin yanı sıra umudu, pişmanlığı ve onu reddedeceğime dair korkusu da gözlerinden belliydi. Ne tuhaftı ki bir yandan da tanıdık Connelly özgüvenini hissedebiliyordum. Bu adam *güvensizlikleriyle bile* özgüvenliydi ve bu özelliği, onu daha çok sevmeme neden oluyordu.

"Seni istiyorum," dedim. Sonra boğazımı temizledim çünkü sesim bir haftadır ara vermeden sigara içiyormuşum gibi çıkmıştı. "Tabii ki de seni istiyorum." Hızlı bir nefes alıp verdim. "Sana âşığım, Jake."

Bu sözleri söylediğim son erkek, hiç tereddüt etmeden benim yerime kendisini seçmişti.

Ama şu anda karşımda duran adamın her zaman beni seçeceğine, *bizi* seçeceğine inancım tamdı.

"Ben de sana âşığım," diye fısıldadı ve birden dudaklarıma yapıştı. Tanrım, bunu nasıl da özlemiştim.

Daha birkaç gün geçmişti ama Jake'in sıcak dudaklarını benimkilerde hissetmeyeli yıllar olmuş gibiydi. Kollarımı onun boynuna sarıp pürüzlü inlemesi soyunma odasının duvarlarında yankılanana kadar öptüm.

"Tanrım," dedi kesik kesik nefes alarak. "Durmamız lazım. Hemen." Kafasını eğip kasıklarına baktı. "Siktir! Çok geç."

Bakışlarını takip edip fermuarını zorlayan devasa ereksiyonu fark edince bir kahkaha attım. "Kendini kontrol et, Jake. Hokey maçına çıkmak üzeresin."

"Haberin yok mu? Hokey oyuncuları tutkulu ve agresiftir," dedi yumuşak bir sesle.

"Ah, doğru. Unutmuştum." Yüzümde kocaman, ahmakça bir tebessüm vardı ve silinmeyi reddediyordu. İçim mutlulukla doluydu ve bu his bana çok yabancıydı. Bu hissi sevmiş miydim bilmiyordum.

Yok ya.

Kesinlikle sevmiştim.

"Gitmen gerek," dedi Jake gönülsüzce. "Takım her an gelebilir. Maçı izlemek için kalacak mısın?"

Kafamı salladım. "Buraya babamla geldik."

"Cidden mi? Kahretsin, bana bunu neden söyledin? Şimdi pistte daha fazla baskı hissedeceğim."

"Merak etme, Jakey. Senin performansına çok güveniyorum ve bunu tecrübelerime dayanarak söylüyorum."

Göz kırptı. "Sağ ol, bebeğim."

"Ah, şimdi söyleyeceğim seni daha fazla telaşlandırmasın ama babam, maçtan sonra bizi akşam yemeğine götürmek istiyor."

"*Beni daha fazla telaşlandırmasın mı?*" Jake yüzünü ovuşturdu. "Yüce İsa. Artık git, bebeğim. Daha fazla hasara yol açmadan beni burada kendimle bırak."

"Seni seviyorum," diye şakıdım kapıya giderken.

"Ben de seni seviyorum," diyerek iç geçirdi.

Odadan çıkıp sanki Disney karakterlerinden biriymişim gibi hoplaya zıplaya koridorda ilerlerken o kocaman tebessüm yine yüzümdeydi. Ah, olamaz. Başım beladaydı. Kötü Kız Brenna Jensen, bir erkeğe bu kadar âşık olamazdı.

Ama oldu işte. Kabullen artık.

Eh, evet.

Sanırım bundan sonra hayatım böyle olacaktı.

Mutlu adımlarla koridorun sonuna varıp köşeyi döndüğümde Daryl Pedersen'ın iri göğsüne çarparak durdum.

"Yavaşşşş," dedi adam kıkırdayarak. Sonra beni gördü ve gülüşü soldu. "Brenna." Sesi artık temkinliydi. "Connelly'ye moral vermeye mi geldin?"

"Evet. Babamla geldik aslında." Yüzünün kararduğını gördüğümde kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. "Bu maçta ikimiz de sizi destekliyoruz."

Pedersen bir anlığına duraksar gibi olduysa da kendisini hemen toplayıp sırıttı. "Chad'e onun desteğine ihtiyacım olmadığını söyle. Hiç olmadı, hiç de olmayacak."

"Bunca yıl sonra hâlâ kaybetmeyi kaldıramıyorsunuz ha, koç?"

Cevabı tersti. "Ne ima ettiğini bilmiyorum ama..."

"Anneme asıldığınızı ama onun sizi reddettiğini duydum," dedim neşeli bir sesle. "Hiçbir şey ima etmiyorum, sadece o zamanlar da şimdi de kaybetmeyi kaldıramadığınızı söylüyorum." Omuz silktim. "Yine de bugün Harvard'ı destekliyorum. Ama tabii ki de sizin için değil, Jake için."

Pedersen'ın gözleri öyle kısıldı ki ince birer çizgiydi sanki. "Annene hiç benzemiyorsun," dedi yavaşça. Bundan memnun muydu yoksa değil miydi anlaşılmıyordu. "Marie, tatlı bir güneyli güzeliydi. Sen ise... sen hiç onun gibi değilsin."

Onun rahatsız yüzüne bakıp hafifçe gülümsedim. "Sanırım babama çekmişim."

Ardından yürüyüp onun yanından ayrıldım. Uçar adımlarımı hâlâ kontrol edemiyordum çünkü mutlu kalbim dizginleri eline geçirmişti. Tek istediğim tribünlere geri dönmek ve sevdiğim adamın maçı kazanmasını izlerken sesim kısılana kadar tezahürat yapmaktı.

Son Söz

BRENNA

St. Paul, Minnesota

Frozen Four'a en son babamın yıldızlardan oluşan takımını desteklemek içim gitmiştim. O zaman takımda Garrett Graham, Summer'ın ağabeyi Dean ve iki John –Logan ve Tucker– vardı, rakibi ezerek şampiyonayı kazanmışlardı. O zaman da mutlu olmuştum tabii ama Harvard'ın Ohio State'e karşı oynadığı bu maçta hissettiğim coşkuyla kıyaslanamazdı bile.

Harvard 3-1 öndeydi ve maçın bitmesine beş dakika kalmıştı. Gol atmak sadece saniyeler alan bir şeydi, evet. Yani galibiyetin cepte olduğunu düşünemezdik. Dereyi görmeden paçaları sıvamıyordum ama içimde iyi bir his vardı.

Jake'in anne babası Lily ve Rory Connelly, yanımda deli gibi tezahürat etmekle meşguldüler. Aslında bu ikisiyle birlikte hokey izlemek çok eğlenceliydi: Lily maçta gerçekleşen her şey karşısında keskin bir nefes alıyor, Rory ise her vuruştan sonra, "Eh, yarın çok ağrısı olacak," diyordu. Hokeyi pek fazla sevmedikleri görülebiliyordu. Kuralları bilmiyorlardı. Zaten umursamıyor gibiydiler. Ama pak ne zaman Jake'in eline geçse hemen ayağa fırlayıp ciğerleri sökülürcesine bağırmaya başlıyorlardı.

Babamın da burada olmasını isterdim ama o maçı Hastings'de, televizyondan izliyordu. Ama önceden yine tanıdıklarını arayıp bize bu özel odayı ayarlayan da oydu. Arenadaki en iyi manzara buradaydı ve etrafımızda kimse olmadığı için Jake'in anne babası beni rahatça sorgulayabilmişlerdi.

Her iki devre arasında da sorular yağmur gibi üzerime yağmıştı.

Jake'le nerede tanıştınız?

Ne zamandır birliktesiniz?

Onun Edmonton'a taşınacağını biliyorsun, değil mi?

Sen de mi oraya taşınacaksın?

Annesi en son, *sen de oradaki bir okula geçiş yapabilirsin*, derken yüzü öyle umut doluydu ki neredeyse gülecektim.

Onlar dikkatlerini tekrar piste verince Jake'in arkadaşı Hazel'a döndüm. "Her zaman böyle midirler?"

Hazel alaycı bir şekilde gülümsedi. "Onlar için büyük bir şey bu. Jake'in daha önce hiç gerçek bir sevgilisi olmamıştı."

Pekâlâ, yalan söylemeyecektim, Jake'in ailesiyle tanışan ilk kız olmak kalbimi ısıtmıştı. Hazel sayılmazdı çünkü ona kızlarıymış gibi davranıyorlardı. Ayrıca dürüst olmalıydım ki Hazel da artık bayağı çaba göstermeye başlamıştı, beni tanımaya çalışır gibi derslerimi, hobilerimi sormuştu.

Ama o da hokeyi sevmiyordu. Erkekler üniversite ligindeki en önemli maçı, *hokey sevmeyen* üç kişiyle birlikte izlediğime inanamıyordum. Neyse ki babam maçın başından beri yorumlarını mesajla bana bildiriyordu.

Onunla ilişkimiz artık çok hoşuma gidiyordu. Rahattık. Eric'i kurtarmaya gittiğimiz geceden beri ondan da hiç haber almamıştım ve onu neredeyse hiç düşünmemiştim. Sonunda hayatımın o kısmını geride bırakıp önümdeki yola odaklanmaya başlamıştım.

Ve şu anda izlediğim gösteri de inanılmazdı. Jake buzun üzerinde tıpkı bir şimşek gibi hızla kayıyordu. Bir an pakla birlikte orta sahadayken bir an sonra kalenin tam dibinde oluyordu.

"GOOOOOLLL!" diye bağırdı sunucu.

Bütün arena çılgına döndü. Skor artık 4-1 olmuştu. Belki de artık paçaları sıvamaya başladığımı söyleyebilirdim. Yavaş yavaş da olsa dere görünmeye başlamıştı çünkü. Skora bakılırsa Harvard bu maçı alacaktı. Benim Jake'im galip olacaktı.

Jake'in ailesi yine ayağa fırlamış, bağırmaya başlamışlardı. Ben de ayağa kalktım. Cebimdeki telefonum on kez titredi. Muhtemelen babamdı. Ya da belki de Fitz ve diğerleriyle -tekrar arkadaş olduğum Nate de onlarla birlikteydi- beraber evde maçı izleyen Summer da olabilirdi. Hatta Hollis bile mesaj atmış olabilirdi. Rupi'yle ilişkilerini kurtardığımdan beri bana karşı pek bir sıcaktı. Bu arada, o ikisi artık resmen birlikteydiler ve Hollis, herkese *büyük* bir keyifle bir kız arkadaşı olduğunu söylüyordu.

Bu da Jake gibi Hollis'in de mi ilk kez gerçek bir kız arkadaşa sahip olduğunu merak etmeme yol açıyordu. Ama ne olursa olsun onun için mutluydum. Rupi tam bir kaçık olabilirdi ama bu kötü bir şey değildi.

Dakikalar ilerlemeye devam ederken maçı yüreğimde büyük coşkuyla izliyordum. Jake bunu hak ediyordu. Üniversite kariyerini, büyük bir şampiyona galibiyetiyle bitirmek sonuna kadar hakkıydı. Bu akşam da harika oynamıştı ve Edmonton'da da aynen bu şekilde harika olacağından emindim.

Son düdük çaldığı anda Jake'in bankta oturan takım arkadaşları yerlerinden fırlayıp pisti doldurdular. Arena bir saniyede kaos yerine dönüşmüştü. Jake'le arkadaşları sevinçten zıplıyorlardı. Pedersen bile kibirli değil, samimi bir şekilde mutlu görünüyordu. Onun, oyuncularını da bu sporu da gerçekten sevdiği şu anda tam olarak anlaşılıyordu. Pis oynamayı çoğu kişiden daha fazla desteklese de bu oyunu bizim kadar o da seviyordu.

Telefonum tekrar titredi. Jake'in annesiyle babasına sarıldıktan sonra sonunda çıkarıp ekranı kontrol ettim. Muhtemelen babam mesaj atmıştır diye düşünüyordum ama bir sesli mesaj bırakıldığını gördüm. Demek az önceki titremeler gelen bir arama yüzündendi. Ve... ya ben halüsinasyon görüyordum ya da ekranda gerçekten *ESPN* yazıyordu. Büyük ihtimalle, "Kablo televizyon sunucunuz, ESPN'in bütün imkânlarından yararlanmanızı sağlıyor mu?" gibisinden sorular soran tele pazarlamacılardan biriydi.

Ama tele pazarlamacılar sesli mesaj bırakmazdı, değil mi?

"Bana biraz izin verir misiniz?" diyerek Lily'nin koluna hafifçe dokundum ve mesajı dinlemek için onlardan birkaç adım uzaklaştım.

Mesaj bırakan kişi adını söylediğinde neredeyse bayılacaktım.

"Brenna selam! Ben Georgia Barnes. Cumartesi akşamı seni aradığım için kusura bakma ama bugün yeni ofisimi organize ederken geç saatlere kadar çalışacağım. Seninle hemen irtibata geçmek istedim çünkü pazartesi gününden itibaren çok yoğun bir iş programım olacak. Telefon numaranı HockeyNet'teki sahne amiri Mischa Yanikov'dan aldım. Ama bu aramızda kalsın lütfen. Çünkü Mischa'nın, özgeçmişinden telefon numaranı alıp rakip kanala vermesi sorun olur mu bilemiyorum. Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. Georgia Barnes beni neden aramıştı ki? Yeni ofisinde olduğunu söylerken ne kastediyordu? ESPN'de miydi yani? Artık orada mı çalışıyordu?

Sonraki cümleleri sorularıma cevap oldu.

"Her neyse, henüz basın açıklaması yapılmadı ama ben resmi olarak HockeyNet'ten ayrıldım. ESPN'den teklif almıştım ve... kabul etmemek aptallık olurdu. Burada asistanımı kendim seçmeme izin veriyorlar ve ben, senin gelip bu iş için başvuru yapmanı çok istiyorum. Hâlâ üniversitede olduğunu biliyorum ve eğer işi alırsan sonbaharda senin ders programına uyacak bir çalışma programı çıkartırız. Belki de burası senin için daha iyi bir yer olur. Ya da belki de ben fazla erken harekete geçmişimdir. Ama bildiğim kadarıyla diğer tarafta görüşmen berbat geçmiş, bu yüzden Ed Mulder seni işe almamış. Gerçi benim içimden bir ses bunun doğru olmadığını söylüyor."

Kadının özgüvenli kıkırdaması beni gülümsetti.

"Neyse, mesajı aldığında beni ara." Numarasını söyledi. "Bir görüşme ayarlamak istiyorum. Senin bu asistanlık işine çok uy-

gun olacağını düşünüyorum. Pekâlâ, görüşmek üzere o zaman. Kendine iyi bak."

Mesaj sona erdiğinde şok içinde telefonuma bakakaldım.

"Her şey yolunda mı?" Hazel yanıma gelmişti.

"Yolunda." Kafamı birkaç kez iki yana salladım. "Her şey çok iyi."

Çok iyi mi? Hayır. Her şey hayal edebileceğimden çok daha mükemmeldi. ESPN'de Georgia Barnes'ın asistanlığını yapmak için görüşmeye gidecektim. Ve Jake, ulusal turnuvayı kazanmıştı. Hayatımın en güzel günüydü bu.

Şu anda tek yapmak istediğim aşağı inmekti. Böylece Jake soyunma odasından çıkar çıkmaz ilk benim yüzümü görecekti. Artık resmi olarak onun hayranı sayılabilirdim. Ama bu sorun değildi, o da *benim* hayranımdı çünkü. Birbirimizi her daim destekliyorduk. Birbirimize iyi geliyorduk. Ve ben, geleceğin bizim için neler sakladığını görmek için sabırsızlanıyordum.

BRIAR KAMPÜSÜ #2

Herkes benim kötü bir kız olduğumu söylüyor. Bir bakıma haklı da sayılırlar, çünkü korkunun bana hükmetmesine asla izin vermem ve insanların ne düşündüğünü hiç umursamam. Düşmanlarımla arama sınır çizerim. Briar hokey takımının bir numaralı adamının, yani koçun kızı olduğum için rakip takımdan biriyle takılırsam saygınlığıma zarar geleceğini bilirim.

Jake Connelly ise birlikte olmamam gereken asıl kişi. Harvard'ın yıldız forvet oyuncusu. Tam bir kibir abidesi, fazlasıyla sinir bozucu ve bir o kadar da çekici. Ama kader çok zalim. Deli gibi istediğim bir stajyerlik işi için Jake'in sahte sevgilim olması gerekiyor. Fakat o, her *sahte* randevu karşılığında *gerçek* bir randevu istiyor.

Anlayacağınız bu kötü kızın başı dertte. Jake'le gizlice takılmanın pek de iyi sonuçlanacağı söylenemez. Babam öğrenirse delirir, arkadaşlarım da çok sinirlenirler. Ancak asıl sorun şu: Her ne kadar üniversite sonrası kariyerim için onun yardımına ihtiyacım olsa da Jake'in ukala sırıtışına ve cazibesine kapılmamam gerek. Ona âşık olmayı reddediyorum.

Çünkü bu asla alamayacağım tek risk.

SERİNİN DİĞER KİTABI

THG
0353969
SCI

nemesiskitap • norakitap • masalperestkitap
nemesiskitap.com • norakitap.com
www.kitap365.com

nemesis KİTAP
MASAL PEREST
Nora

ISBN 978-605-7649-61-4
9 786057 649614